

Giới thiệu Hãn Nữ Gả Lân Ba

Truyện Hãn Nữ Gả Lân Ba của tác giả Thu Lý Tử kể về đại nương từ nhà Định Bắc hầu Hồ Yên Chi, lần đầu gả cho con trai thứ hai của Anh quốc công, mười dặm hồng trang, đích nữ Vương phi đưa gả, oanh động kinh thành. Chưa đầy một tháng sau, vì đánh sủng tỳ của trượng phu, Anh quốc công chấp nhận kháng chỉ vẫn muốn thay con trai viết giấy bỏ vợ. Lần thứ hai, Hồ Yên Chi gả cho con trai trưởng phủ doãn Khai Phong, cuộc hôn nhân kéo dài ba tháng, Hồ Yên Chi tiếp tục bị bỏ với lý do bất hiếu. Hồ Yên Chi chớp mắt, vì sao nói tabất hiếu? Chẳng lẽ mẹ chồng nói không đúng thì không thể phản đối haysao? Lần thứ ba, Hồ Yên Chi gả cho thế tử ngôn tình cổ đại của phủ Ninh quốc công Triệu Trấn, mọi người trong kinh thành lại bàn luận xôn xao, lần này bao lâu sau Hồ Yên Chi sẽ bị bỏ tiếp? Mời các bạn cùng đón xem truyện hot của cô thiên kim tiểu thư khác hẳn người bình thường này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mẹ Con

Vương thị dùng tay xoa bóp trán. “Xã giao sao cho không kết thù không phải dễ, mẹ cũng có muốn bày ra tư thái như vậy đâu, nhưng cô ta cứ thế, mẹ đành phải theo thôi”.

Yên Chi phì cười. “Mẹ, câu này truyền ra ngoài lại bị người ta nói, Định Bắc hầu phu nhân tưởng mình còn ở nông thôn sao, cho rằng nhà quyền quý giống như làng xóm dưới quê không bằng?”.

Vương thị đưa tay捏 mũi con gái. “Chỉ biết nói tôi, chính chị cũng vậy còn gì nữa? Và lại lúc mẹ gả cho cha con, ông ấy chẳng qua là một tiểu binh trong quân, còn chưa phải Định Bắc hầu đâu”.

“Dạ, dạ!”. Yên Chi ôm vai mẹ. “Cho nên á, mẹ cứ sống như thế đi, đừng để ý người khác nói gì”.

Vương thị có chút bất đắc dĩ cầm tay nàng. “Vậy còn con? Yên Chi, đừng chê mẹ lải nhải, mẹ biết con chường mắt những người đàn ông kia, nhưng ngay cả Nhị nương cũng phải tìm nhà chồng rồi, phụ nữ chúng ta tóm lại vẫn phải...”.

Yên Chi buông tay khỏi bà vai Vương thị, tựa vào một bên ghế dựa. “Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, đợi qua mấy năm nữa liền nhập đạo vào đạo quan tu hành, dù sao không ai dám ăn hiếp con. Còn về tái giá, mẹ, lật khắp chốn kinh thành này, danh môn đệ tử càng gặp càng không thấy ai ra dáng đàn ông, muốn con gả cho bọn họ, thà rằng tự mình sống cô độc”. Nói xong trên mặt Yên Chi nổi lên một nụ cười tinh nghịch. “Hơn nữa con không muốn có người lại bất mãn nói rằng có người mẹ như vậy nên khó trách cô cũng không quy không củ, không hiểu đạo lý. Mẫu thân của con sao lại có thể bị người khác sỉ nhục?”.

Vương thị tươi cười lại bất đắc dĩ tăng thêm, người nói câu đó là mẹ chồng cũ của Yên Chi – Anh quốc công phu nhân lúc nàng mới gả tới. Lúc trước Định Bắc hầu phủ và Anh quốc công phủ kết thân gia thật là câu chuyện nổi tiếng ở kinh thành, hôm thành thân, Tào vương phi còn tự mình đưa gả, của hồi môn từ Định Bắc hầu phủ nổi dài đến tận cổng Anh quốc công phủ. Bên trong đồ cưới, thứ hấp dẫn người ta nhất chính là một thanh ngọc như ý do Thiên tử ngự ban. Hôn lễ long trọng như vậy mấy tháng sau vẫn có người tám tấc.

Chỉ là một tràng hôn lễ oanh động không cam đoan được Yên Chi và con trai thứ hai của Anh quốc công vợ chồng hoà thuận, chưa đầy một tháng, giữa hai người liền nảy sinh biến cố. Nghe nói ngày ấy Yên Chi vô cớ trách mắng đánh sủng tỳ bên cạnh trượng phu, trượng phu tức sùi bọt mép, chỉ trích Yên Chi không hiền.

Vợ chồng tranh cãi ầm ĩ xong, Yên Chi quay về Định Bắc hầu phủ, tiếp theo Anh quốc công dâng sớ lên Thiên tử, muốn thay mặt con bỏ vợ. Chi tiết bên trong ít người biết được, chỉ biết Yên Chi không bao giờ quay về Anh quốc công phủ nữa, Anh quốc công phủ cũng hoàn trả của hồi môn cho hầu phủ. Cuộc hôn nhân đó, cứ như vậy tan biến.

Về phần sủng tỳ gọi lên sủng giá lớn như vậy, sau này cũng chẳng ai nhắc gì tới cô ta nữa.

Vương thị vuốt tóc con gái, nói. “Mẹ biết con không thích nghe, nhưng bây giờ không giống khi chúng ta còn ở nông thôn”.

Yên Chi thờ dài không nói, ở nông thôn không thiếu chuyện vợ gặp bất mãn có thể xắn tay áo đánh nhau với chồng. Nhưng người trong kinh thành? Yên Chi không khỏi cười châm chọc, ngày ấy Anh quốc công phu nhân nói Yên Chi như vậy, Yên Chi giận dữ chống đối mấy câu. Anh quốc công phu nhân bất mãn, phạt Yên Chi quỳ xuống, Yên Chi quỳ thì quỳ, nhưng về phòng nhịn không được oán giận với trượng phu, trượng phu đương nhiên thiên vị mẹ hẳn, hai người cãi nhau, Yên Chi đánh trượng phu một cái tát, tỳ nữ bên cạnh chắn cho hẳn, thế mới nảy sinh ra sự tích đánh sủng tỳ.

Là đàn ông mà ngay cả một cú đánh cũng phải có tỳ nữ đỡ giúp, đàn ông như vậy, sao có thể phó thác cả đời? Tác phong của bọn họ đỉnh đặc đường hoàng chẳng qua là lừa gạt những kẻ không biết gì mà thôi.

Vương thị vỗ vỗ lên tay nàng. “Chính con có chủ ý, mẹ nói cũng chẳng được. Yên Chi à, lúc trước lẽ ra mẹ không nên dạy con mọi sự cần dựa vào bản thân mình”.

Yên Chi cười. “Mẹ không dạy con như vậy, mẹ con chúng ta sống ở nông thôn, ông ngoại qua đời, cha lại ra ngoài đánh giặc không rõ sống chết, chúng ta đã sớm bị người hà hiếp tới chết. Cứ thế, liên tính cha quay về báo thù cho chúng ta, chúng ta cũng đã sớm biến thành xương khô trong mộ, cha khóc một trận xong rồi cũng cười người khác thôi?”.

Vương thị và Định Bắc hầu Hồ Trùng từ nhỏ sống chung trong một thôn, sau này Hồ Trùng đi tòng quân, chỉ là một tiểu binh bé nhỏ. Vì nguyện vọng của Hồ mẫu lúc còn sống, hưởng chi trên chiến trường đao thương không có mất, hàng xóm láng giềng mai mối, chưa đầy trăm ngày Hồ Trùng cưới Vương thị vào cửa, mười ngày sau lên chiến trường.

Vương thị tiễn bước trượng phu, an tâm ở nhà chờ Hồ Trùng, ai biết chờ đợi lại chờ tới mười bốn năm, chờ thiên hạ bình định rồi, tiền đề phong thưởng công thân, Hồ Trùng được phong Định Bắc hầu, thế này mới cho người đón vợ và con gái vào kinh, khi đó Yên Chi đều đã hơn mười ba tuổi.

Vương thị mang con gái tiễn vào hầu phủ liền nhìn thấy Lưu cơ dẫn theo đàn con trai gái đứng hạ bái. Vương thị không nhận Lưu cơ lạy, từ trong bao quần áo rút ra chày cán bột liền đánh lên người tân hầu gia. Đánh Hồ Trùng chạy vòng quanh Định Bắc hầu phủ một vòng, đánh đến nỗi Lưu cơ ôm con, về mặt kinh sợ không thể tin, đánh đến nhóm người hầu không dám hó hé, sợ hãi phu nhân chủ mẫu như vậy, cuộc sống sau này liền không dễ chịu được.

Chỉ có Yên Chi ngồi một chỗ cắn hạt bí xem tung bưng, dù sao mẹ đã nhẫn nhịn mười bốn năm, nhất định phải xả hết oán khí. Còn đám người hầu đang đứng phát run bên cạnh, khoé mắt Yên Chi không hề liếc nhìn, mẹ nàng không phải loại người lỗ mãng vô tri, muốn đánh sẽ chỉ đánh cha, không lấy người khác ra xả giận.

Quả thực Vương thị xả hết con giận xong, vút chày cán bột xuống đất, uống trà, nhận Lưu cơ bái lạy, bỏ lại một câu từ nay về sau như cũ, không nói thêm gì khác.

Đám người hầu thờ dài nhẹ nhõm, Lưu cơ lại lo lắng dồn lên đỉnh đầu, phu nhân nói hết thấy như cũ, nhưng thiên hạ này làm gì có phu nhân còn tại, cơ thiếp quản gia? Có tâm không muốn quản gia, ngặt nỗi Vương thị cũng một câu ta không hiểu quản gia kiêu gì, đừng khiến mọi thứ lộn xộn lại bị người chê cười.

Vì thế Lưu cơ chỉ có thể tiếp tục quản gia, lại cẩn thận hết mực vì sợ chọc tới Vương thị, Vương thị tức giận động thủ đánh mình một trận thì sao? Chính thất quản giáo cơ thiếp là chuyện đương nhiên.

Cũng may Vương thị giữ lời, tám năm trôi qua, ngoại trừ những lúc thật sự cần Vương thị ra mặt, Vương thị chỉ ở trong sân trồng rau tưới hoa chính mình thoải mái vui vẻ, về phần hầu phủ có bao nhiêu sản nghiệp, bao nhiêu người hầu, Vương thị một mực mặc kệ không hỏi tới. Thậm chí ngày Yên Chi xuất giá, Lưu cơ đến hỏi ý Vương thị của hồi môn của Yên Chi, Vương thị cũng chỉ nhìn lướt qua danh sách, Lưu cơ khẳng định không làm gì sai được.

Càng là như thế, Lưu cơ càng cẩn thận, sợ Vương thị giả heo ăn lão hổ, đột nhiên trở mặt.

Vương thị mấy năm nay cũng không phải không nhận ra Lưu cơ nghĩ gì, nhưng Vương thị cảm thấy Lưu cơ nghĩ quá nhiều. Đương nhiên Vương thị cũng sẽ không dính chính, chung quy người ta thích nghĩ thế nào là chuyện của người ta, mình chỉ cần sống đúng lương tâm là được.

“Nếu lúc trước tôi không đánh cha cô lần đó thì đã chẳng có ai nói gì!”. Vương thị nói xong bị Yên Chi liếc một cái, Vương thị ho nhẹ. “Con gái ngoan, đừng chê mẹ cảm ràm, mẹ biết con ghét bỏ các công tử danh môn ở kinh thành. Nhưng làm đạo cô có gì tốt chứ?”.

“Có ăn có uống không cần phụ dưỡng cha mẹ chồng, không cần suy nghĩ tranh đấu, có gì không tốt đâu? Mẹ, con biết mẹ mong ôm cháu, nhưng đừng nói Nhị nương, Đại lang năm nay cũng mười ba rồi, qua mấy năm nữa có thể cưới vợ sinh con, đến lúc đó mẹ cũng có cháu ôm vậy?”.

“Cái này không giống, bọn họ sinh ra không phải cháu ruột của mẹ”.

“Vậy đã làm sao, bọn họ sinh là cháu ruột của cha. Mẹ, đã nhiều năm như vậy rồi...”. Nói xong Yên Chi cười, trong cười pha đôi phần bồn chồn. “Có điều, nếu bây giờ mẹ sinh cho con cậu em trai, con không xuất giá nữa, ở nhà trông em lớn lên”.

Vương thị mặt nhất thời co giật, đánh tay con gái một cái. “Nói bậy bạ, tôi đã bốn mươi rồi cô ơi, làm sao sinh em cho cô nữa?”.

“Cái này không biết chừng nha, lúc trước Tam thím ở cách vách sinh con trai út cũng bốn mươi lăm đó thôi”. Yên Chi nói càng khiến mặt Vương thị đỏ hơn.

Nha hoàn ở ngoài cửa bấm. “Phu nhân, Đại lang tới”.

Vương thị và Yên Chi vội vàng chỉnh lại tư thế. Mảnh nhấc lên, Hồ Đại lang đi vào, năm nay đã mười ba, là con trai cả Lư cơ sinh cho Hồ Trùng. Lư cơ luôn dạy dỗ trai gái phải biết lễ phép đối đãi người khác. Nhìn Hồ Đại lang hành lễ vẫn an minh, Vương thị liếc mắt qua con gái, Lư cơ chỉ bảo con cái càng phù hợp vị thế hiện tại, nhưng mà Yên Chi không thích như vậy. Nghĩ đến lời con vừa mới nói, Vương thị không khỏi thờ dãi trong dạ, nếu Yên Chi không thích, tùy theo ý nàng thôi.

Vương thị hỏi qua Hồ Đại lang từ học hành đến cuộc sống hằng ngày, cũng nói với Hồ Đại lang, “Con cũng nên đi gặp Lư di của con, Lư di nói chờ mấy ngày nữa mầu đơn nỏ, muốn bày tiệc ngắm hoa. Nếu con muốn hẹn bạn hữu đến thì cứ nói với Lư di”.

Hồ Đại lang cung kính dạ vâng rồi khò. Chờ cậu ta vừa đi, Yên Chi liền chớp mắt nhìn qua Vương thị, “Mẹ, mẹ nói thử xem, Nhị nương và Lư cơ ở một mình với nhau trong phòng cũng cung kính như vậy sao? Mẹ con như vậy giống như chẳng thân thiết gì mấy”.

“Không phải cô nói mấy năm nữa cô sẽ nhập đạo làm đạo cô sao? Giờ còn hỏi cái này làm gì?”.

Yên Chi cười hi hi. “Con chỉ là nói chuyện phiếm với mẹ thôi mà? Hơn nữa con nhập đạo cũng miễn cho em dâu sau này cảm thấy có người chị chồng hung hãn như con, không dám gần vào”.

“Cô á, là đại trí giả ngu”. Vương thị cuối cùng vẫn luyến tiếc con gái mình.

Yên Chi lại cười. “Mẹ, ngài trong thô ráp có tinh tế, không cho con đại trí giả ngu sao?”.

Bên kia Lư cơ cũng đang dặn dò Thuần Hoa, cử chỉ hành vi phải như thế nào tại tiệc ngắm hoa. Thuần Hoa nghiêm túc nghe xong, chân mày vẫn thẳng nhủ. “Di di, này đó con đều biết, nhưng...”.

Chưa nói xong, nha hoàn bên ngoài đã bẩm có Đại lang tới, tiếp theo Hồ Đại lang liền vén rèm lên, cười hi hi đi vào, trước chào hỏi Lư di đi đi tốt lành, sau lại nói với Thuần Hoa. “Nhị tỷ sắp kén rể, em làm đệ đệ phải hỗ trợ mới được”.

Thuần Hoa mặt lập tức đỏ, Lư cơ nhìn con trai, đứa con này đủ để gọi là niềm kiêu ngạo của Lư cơ, nhưng có tốt mấy cũng không có biện pháp, là chính mình làm liên lụy nó, chung quy nó sẽ chẳng kế thừa được Hầu phủ này.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thương Nghị

Về mặt mặt trên mặt Lư cơ không thoát được ánh mắt của Hồ Đại lang, tuy cậu nhỏ tuổi hơn Thuần Hoa, nhưng hiểu biết nhiều hơn Thuần Hoa một chút. Biết rõ tính cách mẹ đẻ, Hồ Đại lang cũng không lên tiếng khuyên giải Lư cơ, vẫn hi hi nói với Thuần Hoa. “Nhị tỷ đừng thẹn thùng, đồng học trong Quốc Tử Giám có mấy người rất là xuất sắc, cũng trạc tuổi Nhị tỷ”.

Thuần Hoa mặt đỏ như gấc chín, giọng nói lí nhí ngại ngùng. “Đệ đệ, chuyện nhà chúng ta bên ngoài có ai không biết đâu?”.

“Vậy đã làm sao?”. Nhắc đến hôn sự trai gái, Lư cơ đổi thành hưng trí bừng bừng, tính tình Vương thị sẽ không quản hôn sự của thứ xuất, Lư cơ lại không tin được Hồ Trùng, đại sự đương nhiên phải do mình bàn tâm.

Nghe con gái nói tui thân, Lư cơ liền nói. “Tuy Đại tỷ tỷ con như thế, nhưng con gái của ta, làm sao thua kém danh môn khuê tú bên ngoài. Con đến Vinh An quận vương phủ, Quận vương phi khen ngợi con như thế nào?”.

Vinh An quận vương họ Triệu tên Khuông Nghĩa, cùng huynh trưởng là Triệu Khuông Dận đều là người phò tá Thái tổ, là công thần của tiên đế. Chỉ tiếc người tốt sống không thọ, mười tám năm trước Triệu Khuông Dận vết thương cũ tái phát, mặc cho tiên đế hạ lệnh điều trị hết lòng, cũng không thể cứu được. Cặp song bích gia tộc họ Triệu mất đi một người, tiên đế thậm bị thương, hạ chiếu truy phong Triệu Khuông Dận làm Vũ An quận vương, con trai trưởng Đức Chiêu làm Ninh An hầu. Gia tộc họ Triệu từ đấy về sau càng được ân đức vô tận.

Sau này tiên đế băng hà, Thiên tử lên ngôi, tôn Hoàng hậu Phù thị làm Thái hậu, phu nhân Phù thị của Triệu Khuông Nghĩa vốn là chị em ruột với Phù thái hậu, Thiên tử phong Triệu Khuông Nghĩa lên làm Vinh An quận vương.

Song vương cùng họ không phải là vinh diệu đỉnh cao của gia tộc họ Triệu, năm trước Tào Bản bình định nước Thục, Triệu Đức Chiêu thân là phó tướng cũng lập công hiển hách. Ngày khai hoàn, nguyên phối của Triệu Đức Chiêu là Tào thị lại nhân vất vả lâu ngày, tích bệnh buông tay về Tây Thiên.

Tào thị vốn là con gái của Tào Bản, người chết đi liền biến thành không phải chuyện của riêng nhà họ Triệu. Đại tang xong, trong cung truyền ra ý chỉ, Vinh Hoà trưởng công chúa hạ giá gả cho Triệu Đức Chiêu, mà ông này cũng được tấn làm Ninh quốc công. Gia tộc họ Triệu lại liên hệ chặt chẽ hơn với hoàng gia, trong thành Biện Kinh, ai cũng xem có thể lôi kéo quan hệ được với gia tộc họ Triệu là điều vinh diệu.

Giờ phút này nghe Lưu cơ nhắc tới, Thuần Hoa càng thêm ngại ngùng. “Chẳng qua Phù phu nhân nghe con làm câu thơ mới khen chút thôi, ngày ấy cũng không phải không khen người khác, con có được tính là gì ghê gớm đâu?”.

Con gái đứng là vậy, trong lòng rõ ràng vui sướng, bên ngoài lại bày ra bộ dáng như không muốn. Hồ Đại lang oán thầm Thuần Hoa một câu, mới nói. “Em và Triệu Châm, cháu trai Vinh An quận vương, là bạn thân. Hay là ngày hôm ấy em rủ cậu ta đến dự tiệc ngắm hoa luôn?”.

Thuần Hoa thông minh, làm sao nghe không hiểu ý đệ đệ, mặt đỏ như thấy máu. Lưu cơ nhìn con gái, vui mừng cười, nếu Thuần Hoa có thể gả vào nhà họ Triệu, tiếc nuôi cả đời mình liền thỏa mãn. Chỉ mong trời toại lòng người, con gái có thể thuận buồm cả đời, không giống như mình, luôn nom nớp lo sợ như bước trên băng mỏng, sợ sẩy một cái sẽ bị người ta vạch trần quá khứ, liên lụy các con.

Tiệc ngắm hoa lần này ở Định Bắc hầu phủ, người sáng suốt đều có thể nhìn ra là để kén rể cho Thuần Hoa. Chỉ là Hồ Thuần Hoa nhân phẩm gia thế tướng mạo không tệ, nhưng vì mẹ đẻ là hậu duệ tôn thất tiền triều, ông ngoại ruột lại là phản đồ, dù đương kim Thiên tử khoan hồng độ lượng không đề cập tới, nhưng Hồ Trùng vẫn chậm chạp không xin tấn phong con trai độc nhất Hồ Đại lang làm thế tử, mà nói Vương thị năm nay chưa tới năm mươi, không phải không có khả năng sinh ra đích tử, chờ Vương thị sinh đích tử lại xin tấn phong cũng không muộn. Xem ra bản thân Hồ Trùng cũng bản khoán chuyện đó, cũng vì vậy, gia thế Hồ Thuần Hoa lại giảm đi mấy phần.

Chính bởi lý do này, Định Bắc hầu phủ phát ra nhiều thiệp mời nhưng mấy nhà Lưu cơ nhìn trúng không hề trả lời chắc chắn rằng ngày ấy sẽ đến. Lưu cơ vô cùng buồn bực, lại chẳng thể trách người khác, chỉ có thể trách bản thân mình. Những nhà trả lời chính xác sẽ đi, gia thế tướng mạo nhân phẩm đều thấp hơn, nghĩ đến cô con gái mình đặt hy vọng từ nhỏ sẽ không gả được người chồng nào bằng Yên Chi, Lưu cơ ngoại trừ thở dài cũng chỉ biết thở dài.

“Mẹ, con nghe chúng nha hoàn nói, Lưu di bên kia mấy hôm nay trong lòng không thoải mái”. Yên Chi nói không thể khiến Vương thị ngừng việc trong tay, thấy nàng định đến cạnh giếng xách nước, Vương thị vội vàng giữ lại. “Đừng nhúc nhích, để đó mẹ làm cho, tay của con mềm mại hơn lúc trước nhiều rồi, đừng lại để thô ráp”.

“Làm sao cứ để mẹ xách hoài được?”. Yên Chi cười hi hi xách thùng nước lại, cầm bầu múc tưới rau, xong mới buông thùng ra. “Siêu! Nhà người ta phu nhân trồng hoa, nuôi chim, lễ Phật, chỉ có mẹ con là chính mình tự trồng rau”.

“Chẳng qua thấy nhớ, bày đặt ra cho vui thôi”. Vương thị thấy xong việc, rửa tay ngồi xuống bên vườn rau. “Lưu di của con á, nghĩ quá nhiều, luôn cảm thấy không cam lòng. Thật ra cô ta ăn sung mặc sướng không ai quản thúc, so với các chị em của cô ta thì đã tốt hơn vạn phần”.

“Mẹ, lời này chỉ có thể nói với con, chớ nói với Lưu di, đi ấy lại đau khổ một phen”.

Yên Chi nói khiến Vương thị cười, tiếp theo liền thở dài. “Kim chi ngọc diệp nhưng lại không có sức sống, ở nông thôn chúng ta thì sao? Đầu tiên là Tấn, rồi lại Hán, hiện tại là Đại Chu. Con nói thử xem, họ Lưu bọn họ được chương thiên hạ nhà Tấn, chẳng lẽ không cho họ Sài được chương thiên hạ nhà Lưu? Người sống như thế, tự bản thân không nghĩ thoáng ra được, có ý tứ gì đâu?”.

Yên Chi lại cười, tựa vào vai Vương thị làm nũng. “Đừng vậy nha, mẹ, ngài cũng nghĩ thoáng ra đi, đợi mấy năm nữa, con sẽ vào đạo quan ở”.

Đứa nhỏ này, tuy con gái đã hai mươi một tuổi, gả qua hai lần, nhưng trong mắt Vương thị, con gái vẫn là bé con ngày xưa sống nương tựa cùng mình.

“Hai mẹ con ở đây à?”. Hậu viện an tĩnh đột nhiên thêm một giọng nam, Hồ Trùng sai bước đi tới, cũng không ngồi xuống ghế mà ngồi xổm ven vườn rau nhìn xem. “Xuân Hoa, bản lĩnh trồng trọt của bà chưa bao giờ mòn đi nha, chờ cơm trưa tôi muốn ăn canh rau cải trắng, lại làm bánh bột trứng gà, thêm hành lá ăn thiệt là thơm”.

“Được, ông có việc cứ nói thẳng, chớ cong queo khen tôi làm chi. Năm đó ông cũng cày cấy gặt hái đó thôi”. Không quan tâm Hồ Trùng hiện tại đã là hầu gia, thường mang bình đánh giặt bên ngoài, đối với Vương thị, vào cái nhà này, ông ấy vẫn là người đàn ông của bà, đã là người bên gối, sao cần cần thận chọn lọc, khách khí với nhau?

Hồ Trùng cười ha ha, xoa xoa tay. “Xuân Hoa à, tôi nói bà cái này”. Dứt lời bị Vương thị trừng mắt, Hồ Trùng vội nói. “Nhị nương năm nay mười sáu rồi, Lưu thị nói với tôi muốn tổ chức tiệc ngắm hoa cho con bé kén rể. Ngày ấy bà trăm ngàn nhớ rõ giữ tư thái nghiêm trang đừng tối nhé”.

Vương thị liếc ông ấy một cái. “Nói cứ như tôi không hiểu lẽ nghĩa vậy, tám năm nay lúc nào nên bày tư thái tôi chưa bao giờ lơ lửng. Được rồi, biết rồi, ông khỏi cần cố ý dặn dò. Có việc gì cần nói nữa không?”.

Hồ Trùng lại cười cười, thế mới nói. “Tôi nhận được thư ở quê, Nhị đệ Tam đệ bọn họ đều nói, năm trước Niên thành thất thủ, trong nhà ăn uống gian nan, muốn vào kinh một chuyến thăm chúng ta”.

Hồ Trùng là con trai độc nhất, Nhị đệ Tam đệ trong miệng ông ấy là chỉ anh em họ nhà Hồ Nhị thúc. Vương thị vừa nghe, hai hàng lông mày liền dựng đứng lên. “Hồ ly lộ đuôi rồi sao? Cái gì mà ăn uống gian nan, chẳng qua muốn vào kinh dựa hơi ông mà hưởng phúc thôi. Năm đó ông không ở nhà, tôi bị bọn họ bắt nạt cũng đủ rồi”.

Hồ Trùng liên tục xin tha. “Rồi, rồi, tôi biết được những năm đó bà và Yên Chi đều phải chịu áp lực, nhưng bây giờ khác hẳn hồi xưa rồi không đúng sao? Bà nghĩ xem, bây giờ tôi là hầu gia, đỡ đàn huynh đệ chút cũng là chuyện bình thường. Máu mủ ruột rà làm sao cắt đứt”.

Cặp mắt Vương thị vẫn lạnh như băng, Hồ Trùng lại nghĩ. “Nói thật vậy, ba ngày trước bọn họ đã lên đường rồi”. Vương thị nhìn bốn phía, trong hậu viện chỉ có mình và trượng phu, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, được, lão này sợ là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Vương thị hừ lạnh một tiếng. “Bây giờ ông là hầu gia, muốn gì mà chẳng được, tùy ý ông”.

Đồng ý sáng khoái như vậy? Hồ Trùng thấy Vương thị đứng dậy, vội vàng đuổi theo. “Vậy hôm nay com trưa của tôi?”.

“Không có com trưa cho ông, ông cũng không phải không biết, tôi chỉ ăn một ngày hai bữa”. Vương thị tới thành Biện Kinh nhiều năm như vậy rồi vẫn duy trì một ngày hai bữa com, không có thói quen ăn trưa.

Hồ Trùng mặt tỏ ra buồn rầu, Yên Chi đã khoác giò trúc đi tới, thấy Hồ Trùng như vậy liền đưa giò trúc qua. “Cha, đây là con làm cho cha, cha nếm thử đi”.

Hồ Trùng nhận giò, thấy bên trong là một bát canh cải trắng, bên cạnh là bánh bột vàng thơm, đặt giò trúc xuống đất, nhận đôi đũa con gái đưa, Hồ Trùng cắn miếng bánh, bên trong có thịt dê kho gừng vị hương. Cảm giác sâu sắc con gái tri kỷ, Hồ Trùng không khỏi thở dài. “Con nói thử xem mẹ con đã đến thành Biện Kinh tám năm rồi, sao vẫn giữ nguyên xi tính tình cũ không đổi?”.

“Đó là vì mẹ coi cha là người trong nhà, trước mặt người nhà, cần gì nói vòng vo giữ kẽ?”.

Yên Chi cho Hồ Trùng mát dạ một chút, Hồ Trùng hưởng thụ lắm, nhanh chóng ăn hết hai miếng bánh, bụng bát canh uống cạn một hơi. Hồ Trùng cảm khản tay chùi miệng. “Ăn như vậy mới thấy ngon nha”.

“Cho nên cha à, mẹ mặc kệ chuyện bên ngoài, tùy ý cha và Lưu cơ sống làm sao, cha cần gì cấm cản chuyện của mẹ ở đây?”.

Hồ Trùng nhìn con gái, rất lâu sau thở dài. “Yên Chi, con thật sự không muốn tái giá sao? Lần này cha chọn cho con một võ tướng”.

Đúng là lại nói tới mình rồi, Yên Chi thu dọn vật dụng, bỏ vào trong giỏ trúc, cười híp mắt nói. “Cha ơi, con vẫn giữ quan điểm cũ, con đã gả hai lần rồi, chuyện của con cha đừng vất vả nữa. Cứ tập trung suy nghĩ làm sao chọn cho Nhị muội một cậu rể ngoan đi thôi!”.

Hồ Trùng gặp vợ con đều rời đi, cũng không ở thêm, liền đi tìm Lưu cơ nói chuyện Thuận Hoa. Có lẽ nhờ Hồ Trùng an ủi, Lưu cơ chậm rãi bình tĩnh trở lại. Đặc biệt biết được cháu trai Triệu Châm của Ninh An quận vương đã đồng ý đến tiệc ngắm hoa, thậm chí mẹ của Triệu Châm cũng sẽ tới, trong lòng Lưu cơ càng thêm vui sướng, có thêm hai vị khách này, những người khác có không tới cũng không làm yến hội mất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tình Cờ Gặp Gỡ

Trong lúc bận rộn, vườn hoa mẫu đơn đã dần nở, ngày Hồ phủ mở tiệc ngắm hoa cũng đến. Hôm đó sáng sớm, Lưu cơ đã vào phòng con gái, nhìn Thuận Hoa được chúng nha hoàn khéo tay trang điểm, sửa soạn trang phục.

“Khắp thành Biện Kinh này, xinh đẹp như Nhị nương từ đúng là không nhiều”. Nha hoàn ôm gương đồng cho Thuận Hoa nhìn dung mạo chính mình, miệng không quên ca ngợi.

Gương mới đánh bóng sáng rõ, Thuận Hoa nhìn mình trong gương, tuy nói tiểu thư khuê các đức nặng hơn vẻ bề ngoài, nhưng xinh đẹp một chút ai lại không thích?

Lưu cơ nhìn nét mặt con ứng hồng, đột nhiên có chút ghen ngào nơi cổ họng, đưa tay đặt lên vai Thuận Hoa. “Hôm nay rất quan trọng với con, con phải...”.

Nói phân nửa Lưu cơ liền dừng lại, con gái không giống mình, sẽ không lâm vào cảnh giây trước còn chơi đùa vui vẻ với các tỷ muội, giây sau liền bị sét đánh ngang trời, hạ ngục nhốt vào đại lao. Quá khứ như bóng ma thoát ần thoát hiện trong lòng.

“Đi đi, con hiểu, lời ngài nói con vẫn nhớ”. Thuận Hoa dịu dàng nói với Lưu cơ, Lưu cơ thu tay về, có nha hoàn đứng ngoài cửa bấm. “Bên phía phu nhân đã sai người đến mời Nhị nương từ sang đó”.

Tiệc ngắm hoa hôm nay là Lưu cơ một tay an bài, nhưng bản thân vẫn không thể xuất hiện tại yến hội. Thuận Hoa nhìn mẹ đẻ, cúi người bái tạ, lúc đứng dậy trong mắt lấp lánh ánh sáng, mình sẽ không để đi di thất vọng. Thuận Hoa đến phòng Vương thị, Vương thị đang nói chuyện với Yên Chi, hôm nay đặc thù, Vương thị cũng trang phục lộng lẫy, chỉ có Yên Chi vẫn như bình thường.

Nhìn thấy Thuận Hoa được mọi người vây quanh đi vào phòng, Yên Chi liền cười. “Muội muội xinh đẹp như thiên tiên vậy, còn không biết lang quân nhà ai có phúc có thể cưới được muội muội về nhà”.

“A tỷ khen nhầm”. Thuận Hoa lại đỏ mặt.

Vương thị đã đứng dậy, cười nói. “Được rồi, hai chị em cũng đừng khen nhau nữa, đi thôi, canh giờ cũng gần tới, chúng ta nên ra ngoài, bằng không bị

người chê cười, khách khứa tới mà chủ nhân còn không ra mặt nghênh đón”.

Yên Chi đã đỡ cánh tay Vương thị đi ra ngoài, Thuấn Hoa nhìn Yên Chi trang điểm, có lòng muốn hỏi nhưng rốt cuộc vẫn không hỏi ra miệng. Phía trước Yên Chi vẫn vừa đi vừa trò chuyện với Vương thị. Thuấn Hoa nghe, chỉ nói năm nay mẫu đơn nở đẹp, qua ít ngày nữa hoa tàn có thể bảo chế thuốc.

Tuy nói mẹ cả và đích tỳ đã ở trong phủ tám năm, nhưng mỗi khi Thuấn Hoa nghe mẹ cả và đích tỳ nói chuyện đều sẽ cảm thấy hồn bay ra ngoài xa. Nhà người khác, mẫu đơn sẽ được cân nhắc đầu tiên để trồng điểm xuyến cho nhà thêm đẹp, nhưng hai mẹ con này, đầu tiên là ngại mẫu đơn trồng tốn công muốn nhổ hết đổi thành hoa khác, sau này nghe nói mẫu đơn có thể làm thuốc được, bọn họ mới dừng tay. Nhưng dù như vậy, hằng năm Hồ phủ bảo chế thuốc bán cho hiệu thuốc vẫn bị người khác cười lệch miệng.

Nhà người ta bị nói như thế, hẳn là qua hai năm liền bỏ, nhưng hai mẹ con Vương thị vẫn cứ hưng trí bừng bừng. Nghĩ đến Thuấn Hoa liền thờ dài, nếu không phải có mẹ cả như vậy, còn có đích tỳ bị nhà chồng bỏ hai lần vẫn không thêm để ý, chính mình đã chẳng chậm trễ đến hôm nay. Thôi, hôm nay người đến đều đủ xứng đôi nhà họ Hồ, cho dù đích tỳ có hiện hữu, nhìn cử chỉ khí độ của mình, bọn họ cũng sẽ nghĩ khác.

Thuấn Hoa lặng lẽ siết tay quyết tâm, nhất định phải biểu hiện tốt một chút, không, mình vốn là tốt, phải để mọi người biết trong Hồ phủ có hai vị tiểu nương tử khác nhau một trời một vực.

Đoàn người đã đến hoa viên, hôm nay tiệc ngắm hoa đặt tại nơi gọi là Văn Hương đình, nhìn thấy các chủ nhân tới, nha hoàn bà tử bận rộn trong đình vội vàng tiến lên hành lễ.

Vương thị cho họ đứng dậy, chậm rãi bước vào đình, nhìn bài trí khắp nơi, cười nói với Thuấn Hoa. “Di di của con quả thật mạnh hơn ta nhiều. Yên Chi, con chờ ở đây, mẹ và muội muội con ra ngoài đón khách”.

Yên Chi vàng lòi, Thuấn Hoa nghe mẹ cả nói vậy, trong lòng càng vui vẻ hơn, theo Vương thị ra ngoài đón khách.

Yên Chi nhìn tứ phía, phân phó người hầu chỉ giữ lại vài người chờ lệnh, những người khác đều lui ra.

Hồng Ngọc là một trong số những người lưu lại, thừa dịp nói với Yên Chi. “Hôm nay Nhị nương tử y như tiên nữ trên trời vậy. Đại nương tử cũng nên trang điểm ra ngoài, tướng mạo ngài không hề kém Nhị nương tử chỗ nào”.

Yên Chi thừa kế từ Vương thị mắt hạnh, má đào, mũi thon cao, tuy không trang điểm nhiều, nhưng liếc mắt vẫn là một vẻ phong lưu, trong đám đông bình thường sẽ dễ nhận ra nàng nổi bật. Bằng không Đại công tử phủ doãn Khai Phong đã chẳng nhìn trúng nàng trong bữa tiệc, tiếng sét ái tình, về nhà liền không nhẽo nài nỉ, nhờ bà mối sang hỏi cưới Yên Chi vào cửa. Nhưng mối hôn sự đó cũng chẳng kéo dài nổi, vốn vẹn ba tháng sau, Yên Chi bị bà mẹ chồng thứ hai bắt con trai bỏ vợ, nói rằng người vợ lười biếng bất hiếu như vậy sao có thể làm dâu trưởng nhà họ Chu?

Chu Đại lang vạn lần không muốn, lặng lẽ nói với Yên Chi, chờ trở về nhà sẽ thuyết phục mẹ mình, qua một năm sẽ đón Yên Chi về nhà. Yên Chi nhìn người đàn ông từng thề non hẹn biển với mình, chỉ thấy hằn nhắt gan quá mức, đường đường nam nhi chi chi, không che chở được vợ mình thì còn nói gì khác được nữa?

Hồng Ngọc nhìn thần sắc Yên Chi liền hiểu Yên Chi không nghe lọt, thờ dài buồn bã. Yên Chi thần trí đã quay lại, cười nói. “Nhà người thờ dài cái gì, chờ vài năm nữa lớn hơn, ta gả người ra ngoài là được”.

Hồng Ngọc còn muốn lên tiếng, Yên Chi đã đặt ngón tay lên miệng ý bảo Hồng Ngọc không được nói, Hồng Ngọc đang lấy làm lạ, chợt nghe Yên Chi cười. “Vừa nghe được chim sẻ kêu riu rít, hay hơn chim trong lồng Lưu di hay treo trên hành lang”.

Hay? Hồng Ngọc lại muốn nhủ mầy, chẳng qua là chim hoang đại trong rừng, làm sao êm tai bằng bách linh, hoạ mi, hoàng oanh Lưu cơ cho người tỉ mỉ chọn lọc?

Yên Chi biết Hồng Ngọc không hiểu mình, cũng chẳng thêm để ý, thấy có khách đến liền bận rộn nghênh đón, ai nấy chào hỏi nói giỡn mấy câu, an bài vào vị trí. Yên hội vốn là như vậy, nụ cười vĩnh viễn nở trên môi, nói chuyện cũng phải nhẹ nhàng thủ thỉ. Thức nhắm rượu ngon trên bàn, không mấy ai chú ý. Yên Chi chỉ gấp một đĩa anh đào và uống một ngụm rượu trái cây thôi mà đã bị một vài ánh mắt kì quái dòm ngó. Yên Chi rõ bọn họ đang nghĩ gì trong lòng, làm như không thấy bọn họ, chuyên tâm nhìn thức ăn trước mặt, không muốn xã giao với nhiều người.

“Hồ Nhị nương, Đại tỳ cô và cô đúng là hai người trái ngược nhau”. Tiểu nương tử thân với Thuấn Hoa nhỏ giọng thì thầm. Thuấn Hoa cảm thấy mỗi lần trong nhà mở tiệc, Yên Chi luôn hành động mất mặt, giờ nghe có người quen nói vậy, sắc mặt có chút đỏ lên vì xấu hổ.

“Thuấn Hoa là Thuấn Hoa, Hồ Đại nương tử là Hồ Đại nương tử, hai người bọn họ vốn không hề giống nhau”. Nghe có người giải vây cho mình, Thuấn Hoa cảm kích cười cười.

Triệu phu nhân ngồi ghế trên nghe các tiểu nương tử trò chuyện xôn xao, nói với Vương thị. “Thứ lỗi cho tôi đảo khách thành chủ, các tiểu nương tử làm gì có kiên nhẫn theo chúng ta tâm sự, cứ để bọn họ tự ý thích đi thưởng hoa đi thôi”.

Vương thị đương nhiên tán thành, vì vậy Thuấn Hoa liền dẫn các tiểu nương tử ra khỏi đình viện, hướng đến vườn hoa.

Người chung quanh đều tán đi gần hết, Yên Chi buông đĩa, ban nãy nhiều người không ai chú ý đến mình, giờ phút này chỉ còn một mình, cũng đừng làm hành động đáng chú ý. Vì vậy Yên Chi nói với Vương thị. “Mẹ, các muội muội ra ngoài ngắm hoa, con đi theo bọn họ”.

Vương thị biết con gái đã sớm không chịu được, nếu không phải vì trượng phu, Vương thị cũng ước không phải xã giao ở bất kỳ yến hội nào. Không thể trừng mắt với con trước mặt mọi người, Vương thị chỉ cười. “Vậy con đi đi”.

Yên Chi hành lễ chào mọi người trong đình rồi rời khỏi, chờ Yên Chi vừa đi, liền có người nói với Vương thị. “Phu nhân có hai cô con gái thật là mỗi người một vẻ, khiến người ta muốn khen cũng không biết khen thế nào”.

Bản lĩnh trợn mắt nói láo này, mấy năm nay ở thành Biện Kinh, Vương thị đã thói quen, cười trả lời. “Nhị nương tử thôi, tôi thường bị Đại nương tử nháo cho đau đầu, phu nhân thích như vậy, tôi liền tặng Đại nương tử cho phu nhân làm con gái”.

Người nói che miệng cười. “Nếu trong nhà tôi có con trai thì tốt rồi, nhưng mà không có nên câu này tôi không dám nhận”.

Mọi người cũng cười theo, Vương thị nhìn nụ cười rập khuôn của bọn họ, khẳng định những người này mỗi cùng một người dạy lễ giáo về nhà.

Yên Chi biết Thuần Hoa không muốn gặp mình, ra đình không đi về phía vườn mẫu đơn, nhưng sợ đi thẳng về phòng, lát nữa mẹ sẽ không tha cho mình. Bởi vậy Yên Chi thả bộ theo lối mòn, tới núi giả liền vào ngồi ở ghế trong sơn động, thở dài một hơi, hai da, nếu mẹ sớm ngày đồng ý cho mình vào quan đạo làm đạo cô thì tốt rồi.

Sơn động rất im ắng, Yên Chi cảm thấy hơi buồn ngủ, định nằm chợp mắt một chút, chợt nghe bên ngoài ào ào có tiếng nói chuyện, hình như là giọng nam. Nhớ ra hôm nay Hồ Đại lang cũng hẹn đồng học đến dự tiệc, nghe nói bên trong còn có cháu trai Triệu Châm của Vinh An quận vương.

Yên Chi vốn cho rằng bọn họ vô tình đi ngang qua, theo thói quen bình thường, các tiểu nương tử ngắm hoa xong sẽ vòng lại hội họp với các lang quân, ngồi trong đình ngâm thơ về tranh, tiểu nương tử hoặc lang quân nhà ai tài hoa tốt nhất cũng đủ để khoe mọi người. Ai biết tiếng nói chuyện càng lúc càng rõ ràng, hình như đang tranh chấp gì đó.

“Đại ca cười một cái đi mà”. Bên ngoài truyền đến giọng nói oang oang ộp ộp, rất lâu sau liền có giọng nam trầm khác vang lên. “Không thấy chính chủ, anh đến làm gì?”.

Cái gì chính chủ? Chẳng lẽ anh ta có tiểu nương tử mình ái mộ, hôm nay hẹn gặp tại yến hội nhưng người ta không tới? Yên Chi bắt đầu cố gắng hình dung xem là ai. Chợt nghe giọng ộp ộp thở dài. “Đại ca, chẳng lẽ anh thật sự muốn cưới Hồ Đại nương tử? Cô ta là một con cọp mẹ, gả hai lần đều bị bỏ, bà cố nhất định sẽ không đồng ý”.

Hồ Đại nương tử, hình như là mình thì phải? Thế nhưng vẫn có người muốn cưới mình? Yên Chi lòng nghi ngờ càng lúc càng sâu, nín thở nghe tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Dạy Cho Bài Học

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, bên trong có pha sự chế nhạo. “Bà cố sẽ đồng ý!”.

Nói chắc chắn như vậy, Yên Chi nhăn chặt lông mày hơn, người này rốt cuộc là ai? Hơn nữa việc anh ta muốn cưới mình có vẻ không phải là một điều tốt.

“Đại ca, anh cũng biết, anh là cháu trai trưởng của Đại tổ phụ, là...”. Giọng ộp ộp thật là bối rối, vốn tưởng đường huynh chỉ nhằm chán vào Hồ phủ đạo vòng vòng thôi, ai mà ngờ được anh ta có tâm muốn cưới Hồ Đại nương tử.

Cháu dâu trưởng nhà họ Triệu dễ làm như vậy sao?

“Từ đệ, cậu cũng biết dễ làm dâu trưởng nhà họ Triệu không thể dễ dàng cưới bừa”. Giọng nói của người đàn ông đó vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

Giọng ộp ộp phá lớn lên. “Đại ca, anh cũng biết, thì có làm sao...?”.

“Ngu ngốc!”.

Lần này Yên Chi nghe được cả bàn tay đánh lên trán. Yên Chi vẫn chưa hết nín thở, lo lắng có bất kỳ động tĩnh nào sẽ kinh động đến người bên ngoài, Yên Chi vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

“Em, em biết rồi, Đại ca muốn coi Hồ Đại nương tử là bia đỡ đạn, em nghe nói nước Đường sắp đưa công chúa đến”. Nhà Chu đã tiêu diệt nước Thục, hiện tại chỉ còn nước Đường an phận ở một góc, nhưng Thiên tử đương triều không dễ dàng để người khác ngủ say dưới gầm giường mình đâu.

Tiêu diệt nước Đường đã là thế phải làm, đương nhiên nhà Đường không hề muốn bị diệt. Lúc tiên đế còn tại vị, bọn họ đã cống mỹ nhân và châu báu,

hiện tại đương kim đăng cơ, bọn họ lại tính toán đưa công chúa đến.

Giờ phút này Yên Chi đã đoán ra, cháu trai trưởng nhà họ Triệu nhất định không ai khác ngoài cháu trai của Vũ An quận vương, thế tử Ninh quốc công Triệu Trấn. Nếu vậy giọng vịt đực kia chính là cháu trai Vinh An quận vương Triệu Châm.

Quả thật Triệu Châm nghe xong liền nói. “Đại ca, nước Đường đưa công chúa đến đây, xuất thân như vậy đương nhiên Bệ hạ thu nhận mới là đúng đắn”.

Triệu Trấn nhìn cậu em họ của mình, chỉ cười không nói. Triệu Châm giật mình nhận ra, công chúa nước Đường thân phận tôn quý, tiến đến triều Chu không thể nói là mỹ nữ công nương, nhưng gọi là hoà thân thì nước Đường chưa đạt đến mức đó. Nhất định chỉ có thể ậm ừ rằng đến triều Chu để chọn phò mã vừa ý. Vì thế, chúng quân thần đương nhiên phải phân ưu cho Thiên tử.

Hiện tại hai nước chưa xé rách quan hệ, đương nhiên phải chọn danh môn đệ tử trong triều. Hiện tại gia tộc họ Triệu thanh danh hiển hách, Triệu Trấn tự nhiên đứng mũi chịu sào. Suy nghĩ cẩn thận đến đó, Triệu Châm liền la lên ai nha. “Nhưng cũng không thể tùy tiện chọn người như vậy chứ!?”.

“Chẳng qua là bia đỡ đạn thôi, đời này, anh phải cưới người vợ tình đầu ý hợp với mình. Các cô gái con nhà người khác đều là nuông chiều từ nhỏ đến lớn, sao có thể cưới bậy. Chi bằng...”. Triệu Trấn chưa nói xong liền ngừng lại, hiện tại đang ở Hồ phủ, đừng nói lung tung thì tốt hơn.

Triệu Châm đã hiểu, kéo Triệu Trấn rời đi. “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi dạo chung quanh hoa viên xem Hồ Đại nương tử ở đâu?”.

Hai anh em cười nói rời đi, Yên Chi trốn trong sơn động mặt đã đen như đáy nồi, quả thật danh môn công tử ở kinh thành tất cả đều coi những người không bằng mình là cỏ rác, bùn sinh dưới chân. Nghĩ cẩn thận có thể nhận ra, Triệu Trấn vội vã không muốn cưới công chúa nước Đường, nhưng lại tìm không ra ai thích hợp để ái mộ, vì vậy muốn đưa Yên Chi ra gánh trách nhiệm, chờ sự tình trôi qua, lại bỏ rơi Yên Chi. Dù sao Hồ Đại nương tử vốn đã có thanh danh không tốt.

Cả khuôn mặt Yên Chi sắp trương phình lên vì tức, không dạy cho anh ta một bài học thì anh ta cứ tưởng người trong kinh thành ai vừa nghe đến tên Đại công tử nhà họ Triệu cũng đều bị hút hồn hết sao?

Yên Chi ra khỏi sơn động, nếu Triệu Đại công tử muốn tìm chính mình, sao không tương kế tựu kế?

Nàng vòng qua núi giả, đi qua con đường hải đường đã sắp tàn gần hết, phía trước kia chính là nơi những nam nữ thanh niên tài tử hôm nay ngâm thơ vẽ tranh. Hai anh em Triệu Trấn đã quay về trong đình, tuy cũng có người muốn mời bọn họ ngâm thơ đối đáp, nhưng vì Triệu Trấn ở lâu trong quân, lấy có tài năng thui chột mà từ chối.

Triệu Châm hòa theo dõi mấy câu, không thấy Yên Chi ở đây, nhưng thấy bên trong các tiểu nương tử có mấy người gò má ửng hồng nhìn Triệu Trấn, trong lòng không khỏi buồn cười, hỏi Hồ Đại lang. “Nghe nói lệnh trưởng tỷ cũng ở trong vườn, sao không thấy bóng dáng?”.

Hồ Đại lang hôm nay vừa là chủ tiệc vừa là trọng tài, có chút bận rộn, nghe Triệu Châm hỏi liền nói. “Tình tình Đại tỷ hơi khác người ngoài, không biết...”. Nói xong Hồ Đại lang liền sáng mắt reo lên. “Người đang đứng bên hoa hải đường kia chẳng phải Đại tỷ tỷ hay sao? Nhị tỷ, nên mời Đại tỷ tỷ lại đây”.

Hôm nay Thuần Hoa dù là làm thơ hay vẽ tranh đều chiếm được nổi bật, giờ phút này nghe đệ đệ nói như vậy, liền sai nha hoàn bên người đến mời Yên Chi.

Triệu Trấn thị lực tốt hơn người khác, nhìn dưới tàng hải đường, thấy Yên Chi mặc một bộ y phục màu hồng, tóc mây búi nhẹ, chỉ dùng một cây trâm ngọc cầm giữ, một luồng tóc dài đen nhánh cứ hờ hững trên vai, lộ ra cần cổ trắng nõn. Yên Chi lại giống như không biết trong đình đang có người đánh giá mình, giờ tay muốn ngắt một đoá hải đường cắm lên tóc mai.

Làm gì có tiểu thư khuê các nào ăn vận trang điểm như vậy trong trường hợp này? Triệu Trấn từ nhỏ sinh trưởng tại thành Biện Kinh, tuy mười ba tuổi đã lên đường tòng quân, nhưng bất kể là tỷ muội trong Triệu phủ hay các thiên kim nhà người khác đến dự tiệc, những dịp quan trọng đều trang điểm phục sức đúng quy củ, hành động phù hợp lễ nghi.

Nữ nhân này quả thật quá mức khinh cuồng, hành động không thoát được mùi bùn đất quê mùa. Nhưng cũng chỉ có cô ta, sự tình xong xuôi, vứt bỏ cũng không cần phiền lòng, dù sao cô ta đã bị nhà chồng ruồng rẫy hai lần rồi, có bị lần thứ ba cũng bình thường thôi. Chi là, làm sao mới khiến cô ta cam tâm tình nguyện gả cho mình? Triệu Trấn sờ lên mặt, cảm giác được trong số các cô gái có người đang chiếu qua một ánh mắt ngưng ngung.

Triệu Trấn cười mĩa, gia thế, tướng mạo mình đều đứng nhất, người như mình, sao có thể không khiến Hồ Đại nương tử ái mộ được?

Yên Chi đã ngắt được hoa, cài lên tóc mai, nha hoàn chạy đến bên cạnh Yên Chi, mời nàng cùng vào đình vui chơi với mọi người. Yên Chi chuyển mắt qua, nhìn thấy trong đình có một người lạ mặt, nhìn vô cùng kiêu ngạo, hẳn là Triệu Trấn. Bởi vậy Yên Chi chỉ cười một cái. “Người đến nói cho Nhị nương tử, ta muốn đi dạo trong vườn một lát, không vào”.

Nha hoàn xác nhận xong trở về trong đình nói với Thuần Hoa. Thuần Hoa thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục làm thơ với các tiểu nương tử.

Triệu Trấn thấy Yên Chi không vào đình, trong lòng càng đánh giá Yên Chi tệ hơn, một người không hiểu lễ tiết như vậy đúng là khó chấp nhận nổi. Nhưng không thấy mặt, làm sao khiến Yên Chi gả cho mình? Lý do tình yêu sét đánh cũng phải gặp mặt mới dùng được.

Triệu Trấn nháy mắt với cậu em họ, lặng lẽ rời khỏi đình, Triệu Châm biết ý, quay sang bắt chuyện với Hồ Đại lang, chặn tầm mắt của Hồ Đại lang và những người khác.

Yên Chi còn đang suy nghĩ nên dạy cho Triệu Trấn một bài học như thế nào, chợt nghe tiếng bước chân sau lưng, Yên Chi không xoay người mà tiếp tục bước đi.

Triệu Trấn đi theo Yên Chi vài bước, cảm thấy bất chuyện như thế này có vẻ rõ rệt quá, nhìn ven đường có viên đá nhỏ, nhặt lên ném ra, hòn đá đánh trúng chân Yên Chi. Yên Chi đang đi đường bình thường, đột nhiên cảm thấy chân đau nhói, nhất thời giận dữ, đang định quay lại nhưng chới với sắp ngã. Triệu Trấn chính là chờ giờ phút này, đưa tay đỡ lấy nàng. “Tiểu nương tử cẩn thận”.

Bây giờ khoảng cách gần, Yên Chi nhìn được kĩ hơn ban nãy, quả thật rất điển trai, dung mạo như vậy khó trách hán kiều ngạo, nhưng vừa nghĩ đến ý định đáng khinh của anh ta, Yên Chi liền thấy ghê tởm, người như vậy thật sự là tâm địa rắn rết.

Yên Chi đã nghĩ ra mình nên dạy cho anh ta bài học gì, bởi vậy Yên Chi lùi ra sau một bước, giả bộ nũng nịu, giọng nói giống như chảy từ trong cổ họng ra. “Đa tạ lang quân, không biết lang quân tên họ là gì, ngày sau ta xin được cảm tạ”.

Triệu Trấn rung cả mình, nhưng nghĩ đến kế hoạch, liền tỏ ra tác phong nhanh nhẹn đỉnh đặc. “Tại hạ họ Triệu, nhà ở Minh Đức phường”.

Minh Đức phường gần hoàng thành, bên trong chỉ có một nhà họ Triệu. Yên Chi trong bụng mắng đồ giả tạo, nhưng ngoài mặt vẫn nói. “Thì ra là Triệu công tử, ta đã biết. Chờ yến hội hôm nay tan, liền khiến người hầu đến nói lời cảm tạ”.

Thật là không biết liêm sỉ, ban nãy còn tỏ ra ngượng ngùng, giờ phút này như vậy. Triệu Trấn cũng suy nghĩ là thế, ngoài miệng vẫn nói. “Chỉ là chút việc nhỏ, cần gì đa sự?”.

“Là nên”. Nói xong Yên Chi đột nhiên nhanh trí rút khăn tay ra, làm bộ muốn lau mồ hôi trên trán cho Triệu Trấn. “Triệu công tử làm sao trên trán toàn là mồ hôi?”.

Triệu Trấn bắt đầu hồi hận, có phải kế hoạch của mình quá tệ không? Cô gái này nói chuyện không đã đủ làm mình té hết khẩu vị, nhìn Yên Chi muốn lau mồ hôi cho mình, Triệu Trấn vội vàng lùi ra sau, ai ngờ Yên Chi không chịu tha. Hai người giằng co ở đó, hoá ra Hồ Đại nương tử là người mê trai. Triệu Trấn bắt đầu suy nghĩ biết vậy đừng làm, Yên Chi đã chạm được khăn lên trán anh ta, sắp lau qua lau lại, Yên Chi đột nhiên la lên. “Ai da chết rồi, ban nãy vừa chùi nước mũi còn chưa giặt”.

Triệu Trấn vừa nghe liền muốn phát nôn, anh ta tòng quân nhiều năm nhưng trời sinh ăn ở sạch sẽ. Ai biết Yên Chi rút khăn về, tấm khăn liền lướt qua cả mặt Triệu Trấn. Nghĩ đến khăn dính nước mũi người khác lau qua mặt mình, Triệu Trấn lập tức muốn ọe, nhưng nhịn xuống trước mặt Yên Chi. Yên Chi thấy anh ta chưa nôn, tăng thêm mức độ, thu khăn này lại, tung khăn khác ra, một đồng võ hạt bí rơi lộp độp lên người Triệu Trấn.

Triệu Trấn vội nhảy tụt ra sau, nhưng vẫn bị dính chương một vài cái. Yên Chi làm như không biết, sấn lên mấy bước. “Triệu công tử, đến đây, ta lau mồ hôi cho công tử”.

Triệu Trấn không nhịn được nữa, ngồi xổm ven bụi cây nôn khan. Yên Chi thấy thế mắt chớp chớp. “Triệu công tử có vẻ thân thể ốm bệnh, trời đang nóng bức chớ ra ngoài nắng đứng. Ta sai người đưa công tử về”.

Nói xong Yên Chi liền muốn đỡ Triệu Trấn dậy, kinh qua chuyện vừa rồi, Triệu Trấn sợ hãi Yên Chi còn giấu thêm nhiều “vũ khí bí mật” trong tay áo, chỉ sợ ngay cả tay Yên Chi cũng bẩn, sao chịu để Yên Chi đụng vào mình, vội vàng lẩn trốn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người Tới

Yên Chi lại chớp chớp mắt, thuận thế đẩy Triệu Trấn nằm ngửa dưới đất, sau đó Yên Chi tiếp tục làm bộ như không biết, vội vàng đỡ Triệu Trấn. “Triệu công tử, công tử té có đau chỗ nào không? Để ta gọi người đưa công tử về đi thôi”.

Giờ phút này Triệu Trấn hận không thể cách Yên Chi thật xa, khó trách bị nhà chồng rũ bỏ, cả người sặc mùi què mùa, không biết một chút lễ nghi, mà thôi, vẫn thành thật về thương lượng với bà cố thì hơn, tìm một nhà khác, không nên tự mình chịu thương.

Thấy Yên Chi lại định đưa tay qua, Triệu Trấn la lên. “Cô chớ có đụng vào ta!”.

Yên Chi mừng thầm trong lòng, thần sắc trên mặt lại tuyệt nhiên không thay đổi, ngược lại tăng thêm mấy phần lo âu. “Triệu công tử, xem ra công tử cảm nắng không hề nhẹ nha?”.

Yên Chi nói khiến Triệu Trấn hận không thể bịt miệng nàng lại, vốn muốn mọi người trông thấy mình và Yên Chi dây dưa không rõ, dễ truyền ra tin đồn, nhờ mới mai nghênh cưới nàng vào cửa. Hiện tại Triệu Trấn lại sợ có người đến, ước gì Yên Chi cách mình càng xa càng tốt, tự mình đứng lên, không nói

câu nào, vội vàng rời đi.

Yên Chi tươi cười ngày càng thâm, đáng đời, ai bảo anh ráp tâm, biến đi cho khuất mắt, bằng không tôi sẽ còn trị anh khổ hơn. Yên Chi nghĩ nghĩ, rút hai chiếc khăn tay cất đi, đương nhiên cả hai cái không có cái nào dính nước mũi.

Triệu Trấn đi mấy bước, đột nhiên nhận ra có gì đó sai sai, nếu Yên Chi mê trai thật thì phải đuổi theo chứ không phải không nói gì như vậy? Chẳng lẽ ban nãy trong núi già có người? Nghĩ đến đó, sắc mặt Triệu Trấn trở nên tối thui, xoay người nhìn Yên Chi thoải mái bước đi, không hề bị chuyện ban nãy ảnh hưởng chút nào.

Quả nhiên có mờ ám, Triệu Trấn nhếch miệng cười, anh ta ở lâu trong quân binh, thân thủ linh hoạt, nhẹ nhàng sai chân đuổi theo Yên Chi, lướt qua trước mặt nàng.

Yên Chi đang tâm tình vui sướng, tuy cẩn thận nghe nhưng vẫn không nhận ra tiếng bước chân, giật mình nhìn thấy Triệu Trấn xuất hiện trước mặt, không kịp che giấu nụ cười.

Nhìn thấy Yên Chi cười, Triệu Trấn càng thêm chắc chắn điệu bộ mê mẩn của Yên Chi ban nãy là giả vờ. Nghĩ đến bản thân bị Yên Chi lừa, Triệu Trấn liền có chút nổi giận.

Yên Chi vốn định xoay người, nhưng nghĩ làm vậy thì trùng kẻo rồi, vì vậy nhanh chóng lật lại về mặt lo lắng. “Triệu công tử, ban nãy không phải công tử còn cảm nắng đến sây chân sao? Bây giờ thì tốt rồi?”.

“Cô gạt ta!”. Triệu Trấn gằn từng chữ nói.

Yên Chi tăng cường thêm vẻ khó hiểu trên mặt. “Triệu công tử, công tử đang nói gì vậy? Chẳng lẽ trách ta không lập tức tìm người đến? Vậy ta gọi người đến ngay đây”.

Bị người nhìn xuyên qua âm mưu còn có thể tìm không đập nhanh sắc mặt không đổi, Triệu Trấn xưa nay ít gặp, bây giờ nghe Yên Chi nói liền bật cười. “Được, cô đi gọi người tới đây đi, gọi người tới ta liền nói ta cứu cô, sau đó...”.

Anh ta đang uy hiếp mình? Sắc mặt Yên Chi bây giờ mới có chút biến đổi, nhưng vẫn cười híp mắt. “Triệu công tử, công tử nói gì, ta nghe không hiểu”.

“Mỹ nhân như ngọc, xứng đôi anh hùng, ta chưa thể coi là bậc anh hùng, nhưng cũng từng xuất nhập chiến trường, chẳng lẽ không xứng đôi được mỹ nhân như Đại nương tử?”. Yên Chi muốn giả bộ, Triệu Trấn liền chiều tới cùng.

Triệu Trấn nói thiếu chút nữa làm Yên Chi nôn ra, nhưng Yên Chi vẫn cố gắng cười. “Triệu công tử cũng biết rồi, ta từ nhỏ sống ở nông thôn, lúc vào thành Biện Kinh đã mười ba tuổi rồi, những câu nho nhã như vậy ta không nghe hiểu”.

“Không quan trọng, Đại nương tử nghe không hiểu, vậy ta sẽ chậm rãi giải thích cho Đại nương tử hiểu”.

Yên Chi tức đến ngằm nghiêng răng, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển làm sao thoát khỏi được, chợt nghe có tiếng người gọi. “Đại nương tử, Đại nương tử, ngài ở đâu?”.

Yên Chi vội vàng đáp lại, nói với Triệu Trấn. “Triệu công tử có lòng muốn giải thích cho ta nghe, đáng tiếc người nhà đến tìm, Triệu công tử tốt hơn đi giải thích cho cô gái khác nghe đi”. Nói xong Yên Chi nhắc váy chạy mất hút.

Triệu Trấn không đuổi theo, đưa tay lên sờ cằm, Hồ Đại nương tử này không giống người ta đồn đãi lắm, như vậy kế hoạch của mình chưa chắc sẽ thành công. Thay vào đó, chỉ bằng chọn người khác, trong số các nhà quyền quý, người có xuất thân tương tự Hồ Đại nương tử hẳn là không ít, nhưng người đã bị nhà chồng bỏ hai lần giống như cô ta, sau này mình muốn bỏ lần nữa cũng không gánh nặng thì còn có ai đây?

Triệu Trấn từ từ suy nghĩ, cũng liền thông thả bước trở về.

Yên Chi đã tìm được người hầu đến tìm mình, không ai khác chính là Hồng Ngọc, nhìn thấy Yên Chi, Hồng Ngọc liền nói. “Bản nãy Lưu cơ khiến người đến truyền lời, nói rằng Nhị lão gia Tam lão gia ở quê cũ đến đây, phu nhân đang đãi khách bên kia, mời Đại nương tử qua đó”.

Lưu cơ tuy chương quản gia vụ nhưng chung quy vẫn danh không chính ngôn không thuận, chiêu đãi Hồ Nhị lão gia Tam lão gia đương nhiên sẽ rơi vào Yên Chi đảm nhiệm. Yên Chi ừ một tiếng, cùng Hồng Ngọc ra ngoài, Hồng Ngọc nghĩ gì đó lại nói. “Đại nương tử, ban nãy nô tỳ nhìn thấy ngài đang nói chuyện với một lang quân, hình như là trưởng công tử Ninh quốc công phủ, nghe nói năm nay đã hai mươi hai mà vẫn chưa vợ, toàn bộ kinh thành, phân nửa khuê tú đều muốn gả cho công tử ấy”.

Nha hoàn của mình chỉ có mỗi bệnh nói quá nhiều, Yên Chi quay đầu liếc nhìn Hồng Ngọc, cười. “Triệu công tử không rành đường nên hỏi ta một chút thôi”.

Câu này khiến Hồng Ngọc chớp chớp mắt, Yên Chi che miệng cười. “Hồng Ngọc, nếu người thực sự mơ gả như vậy, qua năm sau ta liền gả người ra ngoài, lúc đó chắc chắn sẽ chuẩn bị một phần đồ cưới dày, người nói vậy được không”.

Hồng Ngọc lập tức đỏ mặt, thanh âm bé lại. “Đại nương tử toàn chê cười nô tỳ thôi”.

Đang lúc nói chuyện, cả hai đã đến đại sảnh, còn chưa bước chân vào đã nghe giọng nói oang oang của Hồ Nhị thím vang lên. “Tại sao Đại tẩu còn chưa

tới? Chẳng lẽ vào thành Biện Kinh hưởng phúc mãi quen rồi nên quên người thân ở quê cũ là chúng ta?”.

Chưa nghe tiếng Lưu cơ đáp, đã có một giọng nói khác vang lên. “Nhị tẩu, chị cũng bớt đi, Đại tẩu bây giờ là Hầu phu nhân, em nghe nói phong hào là cái gì quốc phu nhân ấy. So với huyện lệnh chúng ta còn lớn hơn mấy phần, Đại tẩu đến chậm cũng là bình thường”.

Vương thị phong hào là Cao quốc phu nhân, không ra cửa nhưng vẫn ít nhiều có người nhắc tới. Yên Chi nghe được bọn họ đối thoại, không khỏi nhếch miệng cười, Nhị thím Tam thím quả nhiên không hề thay đổi, Nhị thím chuyên môn húc người ta như trâu bò, còn Tam thím đứng sau giả bộ xuýt xoa làm người tốt, được lợi thì chia đôi. Nhưng lần này, Yên Chi nháy mắt, hầu phu là món lợi quá lớn, không biết hai người bọn họ có bỏ được phần cho người khác một phần hay không?

Hồ Nhị thím hừ thật mạnh. “Cái gì quốc phu nhân? Chẳng qua là con gà mái đẻ không ra trứng thôi, nếu không phải Đại bá tâm địa tốt, chị ta hà, đã sớm bị quăng đi mất”.

“Mẹ ta không phải gà, đương nhiên sẽ không đẻ trứng, cho nên mẹ ta chỉ sinh mình ta là đứa con gái, chẳng hay Nhị thím ngài đẻ được bao nhiêu cái trứng vậy?”. Yên Chi trước nay miệng mồm lưu loát, giờ phút này cũng không chịu thua kém.

Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím song song liếc nhau, trên đường bọn họ đã thương lượng đầu vào đây, một kẻ đóng vai ác, một người đóng vai thiện, nhất định phải nói động được Hồ Trùng xuất tiền cho bọn họ mua ruộng xây nhà dưới quê.

Thậm chí Hồ Tam thím còn nghĩ xa hơn, Hồ Trùng phong hầu, lại chỉ có một đứa con trai thứ xuất là Hồ Đại lang, con trai mình thông minh lanh lợi, nên nhờ Hồ Trùng chiếu cố tiến vào quan trường, cho mình được làm phu nhân cáo mệnh.

Bởi vậy Hồ Tam thím nghe Yên Chi nói xong, không hề bức dọc, ngược lại đơn giản đón chào. “Ai đó, đây là Yên Chi đúng không? Mới mấy năm không gặp, cháu tôi đã đẹp ra thế này. Cháu đừng giận, cháu cũng biết Nhị thím cháu là người phôi bò mà”.

Yên Chi không để ý tới Hồ Tam thím, mà nói với Lưu cơ đang đứng cạnh bên. “Lưu di cực khổ, nơi này có ta, Lưu di về nghỉ ngơi đi”.

Lưu cơ quả thật chưa bao giờ gặp phải đám người nào như nhà họ Hồ, năm đó Vương thị tuy hung hãn nhưng cũng chỉ đánh chửi Hồ Trùng mà thôi, chưa bao giờ nói Lưu cơ một câu. Mà Hồ Nhị thím vừa bước chân vào, nghe thân phận Lưu cơ, sắc mặt liền trở nên cực kì khó coi, luôn miệng cơ thiếp không có mặt mũi ra tiếp đãi, thật là vô quy vô củ, còn mắng người hầu không chịu đôi trà nóng.

Lưu cơ sợ Vương thị và Hồ Nhị thím bọn họ quan hệ thân thiết, đến lúc đó Hồ Nhị thím lại châm chọc mình trước mặt Vương thị, cuộc sống của mình sẽ không dễ chịu, bởi vậy toàn nhẫn nhịn. Giờ phút này nghe Yên Chi cho mình lui xuống, Lưu cơ vội vàng đứng dậy hành lễ rồi đi.

“Hai da, Yên Chi, cháu tôi đúng là đổi khác nhiều quá!”. Hồ Tam thím vẫn cười tủm tỉm, muốn kéo Yên Chi ngồi xuống.

Hồ Nhị thím trợn trắng lên liếc nàng, hừ lạnh. “Vẫn là đứa không hiểu quy củ không biết lễ nghĩa, khó trách bị nhà chồng đuổi về mãi. Tin tức vừa truyền ra, cả nhà chúng ta đều không có mặt mũi gặp người”.

Yên Chi nhìn bốn phía, không thấy Hồ Nhị lão gia và các người khác, không buồn hỏi Hồ Nhị thím, chỉ hỏi người hầu. “Nhị thúc và mọi người đâu sao không thấy?”.

“Lưu cơ nói nam nữ có khác, mời Nhị lão gia và mọi người chờ bên ngoài, do lão gia tiếp”. Hôm nay người hầu cũng nhìn tình hình mà chiến, giờ phút này Yên Chi hỏi, lập tức trả lời.

Yên Chi ồ lên một tiếng rồi im lặng, Hồ Nhị thím liền nói. “Xử trí như vậy coi như có quy củ, nhưng mà Yên Chi, cô cũng biết rồi, chúng ta rút cuộc vẫn là một gia đình, gia đình phải ở cạnh nhau, các đệ đệ muội muội cô còn nhỏ, làm sao tách ra ở?”.

Yên Chi mặc kệ bà ta, nhìn người hầu. “Lưu di an bài cho bọn họ ở nơi nào?”.

“Liền ở khách viện bên ngoài, còn an bài hai tiểu tư, hai nha hoàn phục mệnh”.

Yên Chi nghe xong liền nói. “An bài thỏa đáng lắm”. Nói xong quay sang Hồ Tam thím. “Các người đường xa đến đây, nghỉ cũng cực khổ, đi xuống tắm rửa thay quần áo trước đi, hôm nay mẹ ta có khách, hẳn là tới giờ cơm chiều mới gặp các người được”.

“Ai u, Yên Chi, cô nói vậy là không đúng, chúng ta đường xa đến, chẳng lẽ để chúng ta ở khách viện?”. Hồ Nhị thím đã sớm hỏi qua, khách viện và chủ viện ở cách nhau phi thường xa, không chỉ như thế, cửa đóng rồi bọn họ sẽ không tới chủ viện được, làm sao thường xuyên qua lại với Vương thị, đồ Vương thị thuận tâm theo?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Xung Hô

“Nhị thím nói câu này ý tứ là không muốn ở khách viện, vậy Nhị thím nói thử xem muốn nghỉ ngơi ở đâu?”. Yên Chi không buồn giương mí mắt lên, bình thản hỏi.

“Chúng ta đương nhiên phải thân cận với Đại tẩu một chút, ở ngay bên cạnh Đại tẩu là được”. Hồ Nhị thím nói khiến Hồ Tam thím nhũn mảy, nhưng chính bà ta cũng không ngăn cản.

Hai người bọn họ hồ động làm Yên Chi cười nhẹ, đáng tiếc, lần này bọn họ đã gây sai bần tính.

“Nhị thím cũng vừa mới nói, đều là người một nhà, Nhị thím muốn ở gần mẹ ta cũng được, nhưng không hề có trường hợp nào chú em lại ở trong viện chi đâu, nói vậy Nhị thúc chi có thể ở trọ bên ngoài. Thành Bệch Kinh này a, nơi nơi phồn hoa”. Ý tứ phía sau Yên Chi không cần nói cũng biết.

Hồ Nhị thím thiếu chút nữa tức bỏ ngửa, không để ý Hồ Tam thím ngăn cản, liền nói. “Cô nói thối gì đó? Ngày xưa ở quê cũ, chẳng phải cũng ở chung một chỗ?”.

“Cái này lạ nha!”. Yên Chi xòe tay. “Ban nãy lúc ta chưa bước vào, chính là Nhị thím ở trong phòng mồm miệng không quy củ thể này không quy củ thể kia, sao bây giờ ta nói quy củ cho Nhị thím, Nhị thím lại nhắc chuyện năm xưa? Năm đó nhà chúng ta viện nhỏ, không phân ra được, mới phải cùng ở trong một viện. Khi đó đã bao nhiêu người nói, nói không lại ông nội, bằng không đã sớm nên phân ra. Hiện tại bên này phủ đệ không thiếu viện, vì sao phải cùm lại ở? Nhị thím, thím nói thử ta nghe xem đây là kiểu quy củ gì vậy?”.

Hồ Nhị thím càng thêm giận dữ trong lòng, một đứa con gái bị nhà chồng ruồng bỏ nên cụp đuôi mà sống chứ không phải mạnh mẽ đường hoàng như vậy.

Thấy Hồ Nhị thím tức giận, Hồ Tam thím vội nói. “Yên Chi nói phải, bây giờ không giống ngày xưa, chúng ta muốn thân cận với Đại tẩu thì đi thêm mấy bước chân là được. Yên Chi à, chúng ta vào viện thu dọn đồ đạc trước”. Yên Chi thấy Hồ Tam thím lôi kéo Hồ Nhị thím đi, không khỏi nhếch miệng cười, cuộc sống sau này hẳn là náo nhiệt lắm đây.

“Thím lôi tôi cái gì? Để tôi hỏi xem nó đã làm những chuyện gì mà bị bỏ tận hai lần, sự tình hồ thẹn với tổ tông như thế cũng một cô ta làm được”. Hồ Nhị thím bị kéo ra ngoài, đi chưa được mấy bước liền giẫy thoát khỏi Hồ Tam thím, bắt mắt nói.

“Nhị tẩu, chị cũng không phải không biết tính tình Yên Chi, lúc trước ở quê cũ, tuổi tác còn chưa lớn đã đánh Ngọc ca kêu cha gọi mẹ, lần đó chị đi tìm Đại tẩu lý luận, Đại tẩu động tay đánh Yên Chi, nhưng sau đó Yên Chi có sửa lại không? Em thấy, hôm nay chị mà nói thêm gì nữa, Yên Chi có thể đuổi chúng ta đi luôn”.

Ngọc ca là con trai Hồ Nhị thím, nhỏ hơn Yên Chi nửa tuổi, lúc trước ở chung trong một viện, thường ăn hiếp Yên Chi. Hồ Nhị thím biết, nhưng lúc nào cũng nói Yên Chi làm tỷ tỷ phải nhường cho đệ đệ. Nói nhiều lần quá, Yên Chi không nghe nữa, có một hồi Ngọc ca đến khoe mẹ cậu ta làm bánh táo cho cậu ta, mắng Yên Chi là đứa mờ côi. Yên Chi giận lên, cầm cặp gắp than bên cạnh bếp lò, đồ ập xuống đánh cho một trận, đánh Ngọc ca lăn lộn trên mặt đất. Hồ Nhị thím nghe tiếng động, đoạt lấy cặp gắp than muốn đánh Yên Chi, ai biết Yên Chi chẳng những không sợ, còn cắn lên cổ tay Hồ Nhị thím một dấu răng.

Hồ Nhị thím hét cách, đi tìm Vương thị lý luận, Vương thị đánh Yên Chi ngay trước mặt bọn họ, sau lưng lại không biết đã nói gì, Yên Chi gặp Hồ Nhị thím càng phát ra không sợ, ngược lại Ngọc ca thụt đuôi không dám kiêu ngạo nữa.

Giờ phút này Hồ Tam thím nhắc lại chuyện xưa, Hồ Nhị thím không hận bản thân quản giáo con cái vô năng, ngược lại hừ lạnh. “Cũng do Đại tẩu chiều chuộng, lúc này có Đại ca ở đây, nó dám đuổi chúng ta đi không?”.

Hồ Tam thím không dám chắc như Hồ Nhị thím, tính tình Yên Chi hẳn là làm được. Chung quy bên đó mới là chí thân. Nhưng Hồ Tam thím khó mà nói ra được, chỉ kéo Hồ Nhị thím vẫn còn lăm bầm không ngừng đi hưởng khách viện.

Đi vào khách viện, Hồ Nhị thím nhìn bài trí không tề, lại sờ lên giường, chần nệm thật dày, còn có màn che và gối đầu, nhìn đều là mới mẻ, miệng liền tặc tặc hai tiếng. “Chỗ tốt như thế này, sao Đại tẩu không mau cho chúng ta cùng đi hưởng phúc? Còn có tôi bảo thím để tôi dắt theo thằng cháu cả, thím cũng không chịu”.

Hồ Tam thím nghĩ xa hơn Hồ Nhị thím nhiều, bây giờ quan trọng nhất là dùng Hồ Nhị thím làm đao trong tay mình, bởi vậy Hồ Tam thím lay động cặp mắt, cười. “Ngọc ca phải canh chừng hoa màu trên ruộng đó thôi? Chúng ta làm ruộng mà sống, cần nhờ nhất chính là lúc này”.

Hồ Nhị thím ngồi thử lên nệm giường, miệng dẩu lên cao. “Thím thấy không, ngay cả Lưu thị kia, tay còn mềm mại hơn cả hành lá mới hái. Nhìn là biết chưa bao giờ phải làm lụng. Thím nói xem, một đứa thiếp thôi, đã như vậy rồi, huống hồ là cháu ruột của Đại ca, nhất định phải được tung hô mà không phải chịu khổ”.

Hồ Tam thím lại cười, nhìn bốn phía mới kể tai Hồ Nhị thím nói. “Em nghe nói có một chuyện này...”.

Nói thì thảo xong, Hồ Nhị thím liền tròn lớn cặp mắt. “Thật sự?”.

“Đương nhiên là thật. Chị nghĩ xem, Đại tẩu lại không có con trai, con trai Lưu thị lại có ông ngoại là phản tặc, chỉ sợ không thể kế thừa tước vị. Đại ca vài năm nữa ắt phải chọn lựa con thừa tự trong tộc thôi”.

Phải chọn con thừa tự, Hồ Nhị thím cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, làm cha mẹ ruột của hầu gia cũng có thể ăn sung mặc sướng, so với xin Hồ Trùng giúp đỡ thì tốt hơn gấp trăm ngàn lần. Đặc biệt Yên Chi, đến lúc đó một đứa con gái bị nhà chồng bỏ như cô ta, chẳng phải xoa nắn tròn méo thế nào đều tùy ý mình?

Hồ Tam thím nhìn nụ cười đến ngu si trên mặt Hồ Nhị thím, không khỏi cười thầm, lần này món lợi quả thật quá lớn, chính mình phải làm ngư ông thôi. Có điều phải dỗ Yên Chi cho được, cô ta chính là tâm can của Vương thị.

“Mẹ, Nhị thím Tam thím vẫn hết như ngày xưa!”. Yên Chi về phòng nghỉ ngơi một lát, chợt nghe nha hoàn bẩm báo yến hội đã tan, vì vậy đến trong viện Vương thị. Nàng gặp mẹ, không khỏi oán trách vài câu.

“Cha con chính là không biết bọn họ là hạng người gì, còn tưởng rằng có thể huynh đệ hòa thuận, sống qua ngày mới tốt”. Vương thị nói xong liền rút cây trâm ra khỏi búi tóc, hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, Yên Chi đã cho nha hoàn lui ra, thấy vậy liền tiến lên giúp mẹ tháo trang sức, chu miệng. “Cha chỉ là suy nghĩ quá đơn giản! Cho rằng vẫn là lúc trước khi cha tông quân, anh em họ hàng thân thiết thân thiết?”.

“Chẳng lẽ con suy nghĩ nhiều?”. Vương thị lắc lư đầu, trang sức đội cả một ngày, cổ muốn gãy luôn.

Yên Chi cười ôm lấy bả vai Vương thị, hơi chút làm nũng, “Con mặc kệ bọn họ tranh cái gì, chỉ cần mẹ luôn tốt, tất cả đều tốt”.

“Ngay cả cha cô cũng không thêm quân?”.

Vương thị hỏi khiến Yên Chi hơi khựng lại, trong nụ cười phảng phất một tia buồn bã. “Cha, không phải cha của một mình con. Cha còn có Nhị muội muội, còn có Đại đệ đệ”.

Chị em cùng cha khác mẹ lúc gặp nhau tuổi tác đều đã lớn, bất kể là Thuần Hoa hay Yên Chi cũng rất khó đối đãi nhau như chị em ruột thịt từ nhỏ cùng lớn lên. Điểm này Vương thị hiểu rõ, nếu con gái không muốn, khách khí ngoài mặt là đủ rồi, không cần thiết diễn tỷ muội tình thâm.

“Yên Chi, chuyện cha con, mẹ không thể nói ông ấy làm đúng, nhưng cũng không phải là sai”.

Vương thị nói khiến Yên Chi lại tươi cười. “Mẹ, con sớm hiểu ra, cha không phải là người cha mẹ luôn kể cho con nghe. Dù sao đi nữa, cha cũng không làm gì có lỗi với con. Người cha có lỗi nhất, chính là mẹ”.

Vương thị muốn thờ dài, nhưng thờ không ra hơi, chỉ lắc lư đầu. “Hai da, cô nhóc này, mẹ nên nói con nhìn đời quá thấu đáo, hay nên nói con suy nghĩ quá đậm đặc đây”.

“Mặc kệ nghĩ nhiều hay nghĩ ít, dù sao mẹ à, con chỉ nhớ được nhất định không để cho bất kì ai bắt nạt mẹ”. Nói xong Yên Chi dừng lại. “Dù là cha cũng vậy”.

Vương thị nắm tay con gái chặt thêm một chút, nếu như không có con bầu bạn những năm này, làm sao lúc bà gặp lại Hồ Trùng, chỉ dùng chày cán bột đánh ông ta một trận liền thôi?

Yên Chi vẫn tươi cười xán lạn như vậy, cuộc sống quan trọng nhất là biết được mình đang có gì, mà không phải ai oán bất bình, chăm chăm vào những thứ đã mất đi.

Giờ cơm chiều, Hồ Trùng dẫn Lưu cơ bày tiệc rượu, là người một nhà, đương nhiên không cần quy củ chủ khách, vợ chồng Hồ Trùng ngồi ở chủ vị, còn lại ai nấy tự ngồi. Mọi người chào hỏi lẫn nhau, thậm chí Hồ Trùng còn cho Lưu cơ ra gặp người nhà họ Hồ, nghe Hồ Trùng bảo bọn họ gọi Lưu cơ là tiểu Đại tẩu, Yên Chi không khỏi nhìn hướng hai vị thím.

Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím đã thương lượng nửa buổi chiều, giờ phút này gặp Yên Chi nhìn qua, cho rằng Yên Chi bắt mắt trong lòng, mới nói với Hồ Trùng. “Đại ca, xưng hô như vậy, tuy là Đại ca săn sóc Lưu cơ, nhưng chúng em chỉ có một Đại tẩu mà thôi”.

Hồ Trùng bản thân không suy nghĩ nhiều như vậy, trong mắt ông ta, mấy năm nay Lưu cơ sinh con dưỡng cái lo liệu gia vụ, cũng rất tôn trọng Vương thị, đệ đệ mình gọi Lưu cơ một tiếng tiểu Đại tẩu cũng là xứng đáng. Ai ngờ Vương thị còn chưa nói gì, Hồ Nhị thím liền phản đối trước, sau đó Hồ Trùng nghĩ cẩn thận, giống như quả thật mình làm không đúng, vì vậy muốn lên tiếng sửa sai.

Vương thị đã cười. “Chỉ là chút việc nhỏ, tính toán gì, hơn nữa gọi như vậy cũng thật sự xứng đáng”.

Hồ Trùng nghe Vương thị nói vậy, gật đầu. “Phải đấy, Lưu cơ cũng đừng từ chối”.

Lưu cơ cung kính vâng theo, hành lễ với mọi người xong, Lưu cơ rút lui vào trong.

Lúc nhập tiệc, Hồ Nhị thím trao đổi ánh mắt với Hồ Tam thím, quả nhiên là thế, hai mẹ con thôn quê đi vào thành Biện Kinh, nhìn phú quý vinh hoa, tự nhiên sẽ bó tay bó chân, không dám nói một chữ. Yên Chi hung hãn cũng không dám hung hãn với cha mình. Lưu cơ xinh đẹp nũng nịu như vậy, Hồ Trùng đương nhiên sẽ vội vã chăm sóc. Nghĩ đến Vương thị không biết mấy năm nay chịu bao nhiêu áy náy, bằng không đến giờ đã chẳng rơi vào cảnh không thể quản gia sự, chỉ biết xu nịnh Hồ Trùng. Nghĩ đến đoạn, Hồ Nhị thím quyết định muốn giúp Vương thị đoạt lại quyền quản gia, như vậy Vương thị nhất định sẽ thập phần cảm kích mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Âm Ưc

Thuần Hoa từ từ đi vào trong sảnh, được Hồ Trường yêu cầu hành lễ chào hỏi các trưởng bối nhà họ Hồ, thẳng đến ngồi vào bàn, vẫn không mở miệng nói một lời. Biết phụ thân xuất thân không tốt, toàn bộ dựa vào dũng mãnh đánh giặc, lập quân công mới được phong tước hầu, nhưng người nhà dưới quê quả thật quá sức tệ.

Hai đứa nhỏ ban đầu còn ngồi quy củ, nhưng vừa thấy thức ăn ngon bùng lên liền ném đĩa, đưa tay đi bốc. Nha hoàn hầu hạ bên cạnh nhìn thấy, sắc mặt cũng thay đổi nhưng không dám tiến lên nói.

Thuần Hoa thật sự muốn ném đĩa bỏ đi khỏi nơi này, nhưng lại không thể làm phụ thân mất mặt, vì vậy gọi nha hoàn. “Có lẽ đĩa của Ngũ đệ Lục muội quá nặng, các người mang muống tới đây”.

Nha hoàn tuân lệnh mang muống tới, đưa cho Hồ Ngũ lang và Lục nương. Hồ Lục nương năm nay chỉ mới tám tuổi, trước khi vào kinh cũng được Hồ Tam thím dặn dò, bảo rằng đến Hồ phủ phải khéo léo để Đại bá thương mới có thể ở lâu dài, bởi vậy ngoan ngoãn tiếp nhận muống ăn.

Nhưng Hồ Ngũ lang là con trai cưng của Hồ Nhị thím, ở nhà đừng nói các ca ca tỷ tỷ, ngay cả Hồ Nhị thím, cậu ta mất hứng muốn đánh thì đánh, giờ đây nha hoàn dâng muống lên, cậu ta bắt mẫn đánh nha hoàn một bàn tay. “Ta không cần muống, cứ muốn dùng tay bốc đấy!”. Nói xong liền nhét một miếng thịt dê vào mồm.

Thần sắc nha hoàn biến đổi, Thuần Hoa thấy vậy liền dịu dàng nói. “Ngũ đệ mau cầm muống, rửa tay rồi ăn, nơi này là thành Biện Kinh, cũng không phải...”.

Nói chưa xong, Hồ Ngũ lang liền đẩy ghế tuột xuống, khóc lóc ăn vạ với Hồ Nhị thím. “Mẹ, có người bắt nạt con!”.

Hồ Nhị thím đang suy nghĩ làm sao chen ép Lưu cơ, giúp Vương thị đoạt lại quyền quản gia. Nghe con trai khóc nháo, không hề cảm thấy nó làm sao, ngược lại coi đây là cơ hội tốt để hạ thấp uy tín của Lưu cơ. Hồ Nhị thím hừ một cái, nói với Thuần Hoa. “Nhị nương từ, đệ đệ cô còn nhỏ, cô có dạy thì dạy từ từ, ai lại trừng mắt trợn mày lên như cô? Doạ đệ đệ cô sợ hãi rồi thấy không?”.

Nói xong Hồ Nhị thím liền kêu con trai. “Tiểu Ngũ, con qua đây, mẹ nói cho con biết, Yên Chi mới là tỷ tỷ của con, người này a, không phải!”.

Từ lúc sinh ra tới giờ, Thuần Hoa chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, càng chưa bao giờ gặp thành phần không lý không lẽ như thế, cả người ngậy ra, mím môi thật chặt.

Hồ Trường đang ngồi đàm đạo uống rượu với các anh em, nghe tiếng trẻ con oa oa cũng không thèm để ý, có phụ nữ ở đó, đương nhiên nên do bọn họ quản. Bởi vậy Hồ Trường chỉ nói với Vương thị. “Bà đi dỗ đứa nhỏ đi, ở trong nhà đừng làm ồn ào”.

Hồ Nhị thím đang ôm con trai dỗ dành, nghe xong càng đắc ý, nhân cơ hội nói với Hồ Trường. “Đại ca, có câu chi dám nói với người trong nhà. Theo em thấy a, nhất định là cháu gái thứ hai không được Đại tâu chỉ bảo nên mới thiếu lễ tiết như vậy”.

Lời này khiến Thuần Hoa thiếu chút nữa chết đi được, trước giờ đều cảm thấy bản thân thuần thủ lễ nghĩa hơn hẳn người thường, ai ngờ lại bị một người đàn bà quê mùa từ nông thôn đến quở trách.

Thuần Hoa buông thõng hai vai, người bắt đầu run rẩy, giữ một tia lý trí cuối cùng tự nhắc mình không thể thất lễ.

Hồ Nhị thím thấy bộ dáng Thuần Hoa, trong lòng sung sướng lắm, từ lúc đi vào tới giờ, Thuần Hoa luôn khách khách khí khí với nhà bà ta, nhưng Hồ Nhị thím cứ thấy Thuần Hoa khách khí hơi bị quá phận. Chẳng lẽ không biết được bà ta là Nhị thím của mình? Thứ xuất như cô ta phải nên thân thiết với mọi người, trò chuyện vui vẻ mới đúng.

“Nhị thím nói lầm! Nhị nương từ hiểu lễ nghi, ngay cả ta còn chưa sánh bằng. Huống hồ hiện tại không phải ở quê cũ, là trong thành Biện Kinh, đương nhiên không thể tùy ý như thế!”. Vương thị nói khiến Hồ Nhị thím không biết đỡ làm sao.

Vương thị cười ngoác Hồ Ngũ lang lại. “Tiểu Ngũ lại đây, nói cho Đại bá mẫu, vì sao không thích cầm đĩa ăn?”.

“Cầm đĩa, ăn không ngon”. Hồ Ngũ lang có thể cảm giác được mẹ mình đơ ra, nhưng vẫn lớn tiếng trả lời Vương thị.

Vương thị cười. “Tiểu Ngũ năm nay bao nhiêu tuổi?”.

“Tám tuổi. Đại tâu quên mất rồi sao? Tiểu Ngũ sinh ra vào năm hai người rồi đi, nháy mắt đã tám năm rồi”. Hồ Tam thím tận dụng triệt để đệm thêm một câu.

Vương thị gật đầu, nhìn về phía Hồ Lục nương đang quy củ ngồi bên kia. “Tam thím, ta nhớ rõ lúc chúng ta vào kinh, thím còn chưa có bầu Lục nương từ đâu”.

“Trước mặt các cháu, Đại tẩu nói làm em ngượng quá”. Hồ Tam thím hơi đỏ mặt lên, chỉ nói một câu như vậy.

“Tiểu Ngũ cháu nhìn xem, Lục nương còn nhỏ hơn cả cháu mà đã biết quy củ như vậy rồi, cháu làm ca ca chẳng lẽ không bằng muối muối?”.

Lời này khiến Hồ Ngũ lang trong lòng phát thẹn, ngược lại càng khóc nháo. “Mẹ, mẹ, con không có như vậy”.

Hồ Nhị thím mặt mũi trắng bệch, không ngờ sự tình lại phát triển theo hướng này. Hồ Nhị lão gia nghe tiếng con trai khóc, trừng mắt liếc Hồ Nhị thím. “Còn không mau ôm nó ra ngoài, ở nhà mất mặt đã rồi, vào thành Biện Kinh vẫn còn muốn mất mặt?”.

Hồ Nhị thím không ngờ trượng phu sẽ quở trách mình, muốn phát con giận ngay tại chỗ, lại nghe Hồ Nhị lão gia chuyển qua Hồ Trùng. “Đại ca, Đại ca cũng hiểu chúng em ở quê nghèo, khó tránh khỏi bận bịu làm lụng kiếm ăn, quên cả quần áo đứa nhỏ. Lúc này còn phải nhờ phúc của Đại ca, ở trong này học tập học tập, làm sao dạy dỗ con cái nên người”.

Hồ Trùng nghe xong thở dài, gật đầu. “Nhị đệ, chú nói câu này ta ghi tạc trong lòng, ta bốn ba ngoài kia là vì cái gì? Còn không phải để làm rạng rỡ liệt tổ liệt tông, khiến người trong tộc chúng ta có thể ăn sung mặc sướng?”.

Hồ Nhị lão gia và Hồ Tam lão gia liên tục gật đầu. “Đại ca nói đúng, thôi cạn chén, uống rượu”.

Hồ Nhị thím nghe xong, biết được Hồ Trùng coi như đồng ý cho cả nhà bọn họ ở đây lâu dài, trong lòng thập phần vui vẻ, không hề so đo với trượng phu, vội vàng ôm đứa nhỏ ra ngoài dỗ.

“Nhị nương, đồ ăn sắp lạnh, ăn cơm đi”. Hai tay Thuần Hoa vẫn nắm chặt, bọn họ sẽ ở đây lâu dài, sau này mình còn mặt mũi nào ra ngoài gặp bè bạn? Nghe được Yên Chi nhắc nhở, Thuần Hoa cố gắng nặn ra một nụ cười nhìn Yên Chi, tỏ vẻ không thêm để ý, nhưng vẫn cười không nổi. Vương thị nhìn bọn họ, chỉ bụng chén rượu lên uống cạn.

Bữa cơm kết thúc, Hồ Trùng đã uống say mềm, Vương thị gọi nha hoàn điu ông ta về phòng nghỉ tạm. Lưu cơ đi ra sai sử người hầu dọn dẹp. Thuần Hoa nhìn thấy mẹ ruột, nhớ đến ban nãy chịu ảm ức, trong lòng lập tức quặn đau, dang tay ôm lấy Lưu cơ. “Đi đi!”.

Lưu cơ bình thường chỉ bảo Thuần Hoa đều không tỏ rõ hi nộ, giờ phút này gặp con gái giọng nói nghẹn ngào, dùng ánh mắt ra hiệu cho người hầu toàn bộ lui ra, mới đưa tay vuốt nhẹ sau lưng Thuần Hoa. “Nhị nương, con làm sao vậy?”.

“Nhị thím vô lễ, ngược lại mắng con không có giáo dưỡng. Di đi, con...” Thuần Hoa đã nghẹn ngào nói không nên lời. Những lời nhục mạ như vậy nhưng phải cố gắng nuốt xuống. Liên tính báo cho phụ thân bản thân ảm ức, chỉ sợ phụ thân cũng sẽ bảo rằng không nên so đo với con nít, rồi có lẽ cho qua.

Lưu cơ chỉ biết một hai phần mười sự tình phát sinh trên bàn, cũng không rõ ràng, giờ nhìn con mình tràn đầy khổ sở, thở dài đỡ con ngẩng dậy. “Nhị nương, con nên nhớ rõ những lời ta đã nói”.

“Dạ”. Thuần Hoa ngẩng đầu lên. “Con nhớ rõ, di di từng nói, mặc kệ là thời điểm nào, không nên vì người khác vô lễ mà khiến bản thân thất nghi, càng không thể vì bị vây khốn cảnh liền quên bản thân từng học được lễ nghĩa”.

Con gái học rất khá, Lưu cơ vui mừng thở dài, tiếp theo nói. “Nhị nương từ, những người kia là người trong tộc của phụ thân con, bọn họ dù là tốt hay xấu con đều phải đón nhận. Còn...”.

Lưu cơ dừng lại không nói nữa, Thuần Hoa nói tiếp. “Di di, con hiểu được, con sẽ không để bọn họ nhìn thấy mình mất lễ nghi”. Lưu cơ vỗ nhẹ lên má con, không nói gì.

Ngày tiếp theo Hồ Trùng tỉnh dậy sớm, trong miệng đắng chát khát nước, giãy giụa đứng lên tìm nước uống, trong tay đã bị nhét vào một cái chén lớn, Hồ Trùng một hơi uống cạn, cảm thấy thư thái hơn nhiều, gấp xong lại nằm xuống.

Vương thị cắt chén đi, nhéo lấy lỗ tai ông ta không tha. “Chớ ngủ nữa”.

“Hôm nay không cần vào triều, lại không có chuyện đại sự quốc gia, bà để tôi ngủ thêm một lát”. Hồ Trùng nhắm mắt lại lâu bầu. Vương thị tăng thêm sức, Hồ Trùng nhảy dựng lên. “Đừng nhéo nữa, có chuyện gì bà nói đi!”.

“Ông định giữ gia đình hai người em của ông ở tới khi nào?”. Hồ Trùng xoa xoa lỗ tai. “Luôn là người một nhà, hiện tại tôi không thiếu tiền nuôi thêm mấy người, thậm chí...”.

Hồ Trùng định thốt ra bị Vương thị trừng mắt liền ngừng lại, vội vàng nói. “Tôi biết, lúc trước bà ở chung với bọn họ, khó tránh khỏi sinh chút thù cũ, nhưng ngay cả bát đĩa cũng có lúc va chạm, tôi thấy không phải chuyện gì to tát, quên đi thôi”.

“Không phải chuyện to tát? Ông, thật đúng là chẳng biết chuyện gì trong gia đình cả”. Vương thị cười lạnh một tiếng, “Hôm qua, Nhị thím đã khiến Nhị nương từ hận triệt để, chẳng lẽ ông không nhận ra? Còn có, trong lòng bọn họ đang suy tính âm mưu gì, tôi không tin ông không biết”.

Hồ Trùng chần chờ một lúc mới nói. “Xuân Hoa, bà cũng biết nhà chúng ta không giống ngày xưa nữa, cho bọn họ chút tiền cũng không phải không có, hơn nữa...”.

“Hơn nữa có thể dùng tiền bảo bình an. Tôi thấy ông là sống sung sướng quen rồi, muốn ăn đau khổ mới thoả mãn”. Vương thị nói khiến Hồ Trùng đổi sắc mặt không tốt.

“Xuân Hoa, Xuân Hoa, tôi nói hơi khó nghe một chút, bây giờ chúng ta muốn vò nắn bọn họ thế nào còn không phải đơn giản hay sao”.

Quả thật trạng phu của mình chỉ có lúc đánh nhau mới thông minh một chút, tất cả những chuyện khác đều mù mờ. Vương thị trầm ngâm rồi nói. “Mà thôi, nói mà ông không nghe, ông cũng nên đi an ủi Nhị nương tử một chút, con bé từ nhỏ kim tôn ngọc quý lớn lên, hôm qua bị như vậy, chưa bao giờ kinh qua hẳn sẽ sợ mất hồn”.

“Sao Thuần Hoa không giống Yên Chi chút nào hết vậy?”. Hồ Trùng nói ra bị Vương thị trợn trắng mắt liếc, Hồ Trùng vội vàng nói. “Được rồi, tôi đi”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bồ Não

Vương thị thế này mới cười cười, đưa tay sửa sang lại quần áo cho Hồ Trùng. “Ông gặp Nhị nương tử, cũng hỏi một chút hôm qua trong yến hội con bé vừa lòng ai, có ý tưởng gì”.

Hồ Trùng ừ hừ, lại nói tiếp. “Việc này tôi không tiện hỏi”.

Vương thị gắt ông ta một cái. “Ông là cha nó, có gì không tiện hỏi? Tôi biết lẽ ra nên là tôi đi hỏi, nhưng tôi sợ người ta nói cách một cái bụng là khác một trời”.

Câu này ngay cả người tính tình thô ráp như Hồ Trùng cũng nghe ra tiếng Vương thị thờ dài trong lời nói, ông ta nhìn người vợ, nhất thời không biết nói gì.

Vương thị liếc trắng trợn phu một cái. “Nhìn gì, mau chóng đi đi. Tuy nói con bé và Đại lang đều không phải tôi sinh, dù sao cũng là con của ông, chẳng lẽ tôi có thể nhìn nó tùy tiện gả ra ngoài?”.

“Xuân Hoa, bà chính là tốt như vậy, trước nay chưa hề giấu giếm buồn phiền trong lòng, muốn nói cứ nói”. Hồ Trùng cười ha ha vui vẻ, Vương thị lại lườm ông ta, Hồ Trùng cũng bước ra khỏi phòng, đi tìm Thuần Hoa.

Vương thị cho người hầu vào dọn dẹp phòng ở, bản thân mang cuốc ra sau viện xem vườn rau, thừa dịp mấy ngày nay mưa xuống, chăm sóc cuốc xới đất đai. Nhỏ bỏ củ dại, tưới thêm một lần nước, Vương thị đang rửa tay thì có tiếng bước chân vang lên. Trong nhà này, ngoại trừ hai cha con Yên Chi và Hồ Trùng, người khác sẽ không đi vào, bởi vậy Vương thị tưởng là Yên Chi, không quay đầu liền cười nói. “Yên Chi à, con tới đây nhìn xem, mẹ...”.

Chưa nói xong đã nghe ai khóc rầm rức, dọa Vương thị nhảy dựng, quay đầu thì nhận ra là Hồ Nhị thím. Hồ Nhị thím gặp Vương thị quay lại, khóc lớn tiếng hơn. “Đại tẩu, thì ra Đại tẩu sống khổ cực thế này”.

Sống khổ cực? Vương thị chẳng hiểu gì, khổ cực chỗ nào? Hồ Nhị thím đã xắn tay áo lên muốn đi túm lấy Vương thị. “Đại tẩu, em hiểu, nhất định là Lưu thị sinh con trai được sung ái, mê hoặc Đại ca mới khiến Đại tẩu chịu nhiều áy náy. Đáng thương cho Đại tẩu và Yên Chi, ở thành Biện Kinh tám năm không nơi dựa dẫm, bị hà hiếp cũng không biết khóc kể với ai”.

Nói cứ như Hồ Trùng đã chết, mẹ con mình không có chỗ dựa, bị người bắt nạt si nhục không biết khóc với ai? Vương thị nhũ nhũ mảy, vốn định giải thích rồi lại muốn biết mục đích của Hồ Nhị thím nằm ở đâu, bởi vậy im lặng.

Bộ dạng càng khiến Hồ Nhị thím khẳng định Vương thị ăn rất nhiều đau khổ, không khỏi âm thầm khinh thường một chút, lúc trước bà chỉ ở quê cũ vô cùng hưng hân, bây giờ vào thành Biện Kinh liên lưu lạc đến mức ăn không ngon ngủ không yên, phải tự mình trồng rau trong viện để ăn. Hôm qua còn bày ra điệu bộ đắc ý, cũng chỉ có thể khoe khoang trước mặt mình thôi. Dù Hồ Nhị thím khinh thường trong lòng, nhưng về mặt tràn đầy cảm phẫn, nếu là trước mặt Lưu cơ, chỉ sợ Hồ Nhị thím đã sẵn tới quăng cho tát tai.

“Đại tẩu, chớ sợ, hiện tại người nhà đã tới, nhất định sẽ làm chủ cho Đại tẩu, làm sao để mặc cho thiếp thất kia điều võ dương oai? Đại tẩu, em dẫn chị đi tìm Lưu thị kia, và cho mấy cái lên mặt”.

Hồ Nhị thím càng nói Vương thị càng nhũn mảy, bà vẫn muốn moi thêm được tin tức từ lời nói của Hồ Nhị thím, bởi vậy không kể tình hình thật, mà nói với Hồ Nhị thím. “Nhị thím, lúc trước chúng ta...”.

Quả nhiên chỗ dựa là khác ngay, Hồ Nhị thím xắn tay áo. “Đại tẩu, em biết chị muốn nói gì, yên tâm, trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, chúng ta vốn là người một nhà, nên cùng nhau đối phó thế lực bên ngoài”.

Người nhà? Người ngoài? Vương thị nhìn nhìn Hồ Nhị thím. “Nhị thím, Lưu thị là thiếp của Đại ca các người, ngày thường làm việc tận tâm, không hề...”.

“Đại tẩu bị bọn họ hà hiếp đến mức không dám nói thật luôn rồi. Đại tẩu, em nói cho chị hay...”.

Hồ Nhị thím còn định nói tiếp, Vương thị đã lắc đầu. “Tôi muốn sống cuộc sống như thế nào, trong lòng tôi hiểu rõ, Nhị thím nếu muốn vào thành Biện Kinh thăm người thân, học hỏi kiến thức, tôi không ngăn cản. Nhưng nếu thím định khoa tay múa chân dẫn tôi vào tròng, Nhị thím, thím tính toán sai lầm rồi”.

Phỉ nhổ, chỉ dám lên mặt với mình ở đây. Hồ Nhị thím hung hăng mắng Vương thị một phen trong bụng rồi mới lộ ra tươi cười. “Đại tẩu, chị nhìn đi, lúc trước chị ở quê cũ là một người sáng khoái nhanh nhẹn, sao mới vào kinh mấy năm đã bị mài thành thế này”.

Vương thị chân tâm không muốn nhiều lời với Hồ Nhị thím, cầm cốc lên. “Nhị thím, tôi muốn về phòng, thím đứng chàng ràng ở đây là muốn giúp tôi nhỏ cô hay thế nào?”.

Hồ Nhị thím đảo mắt một vòng, muốn ra mặt thay Vương thị còn phải được chính Vương thị chủ động đáp ứng mới có thể, bằng không tùy tiện chạy đi, bên người Lưu thị tới tở như mây, mình tới hai bàn tay trắng không đợ lại được, ăn đau thì sao?

Bởi vậy Hồ Nhị thím vội nói. “Đại tẩu, em hiểu nỗi khổ trong lòng chị, vậy đi, chúng ta vào nhà, cũng dễ ôn chuyện cũ”.

Vương thị liếc bà ta, không thêm đề ý, đi về phía trước.

Trong viện Vương thị có nha hoàn hầu hạ, nhìn thấy Vương thị đi ra, có cả Hồ Nhị thím đi sau lưng, nha hoàn vội vàng tiến lên hành lễ. “Phu nhân, nô tỳ ngăn viện quân, bảo rằng phu nhân ở sau vườn không cho người khác đi vào, nhưng mà...”.

“Mà thôi, ta hiểu được”. Nha hoàn hầu hạ bên trong hầu phủ còn nững nịu hơn cả con gái phú hộ ở nông thôn, chỉ bằng hai bàn tay yếu mềm, giọng nói nhỏ nhẹ của bọn họ làm sao ngăn lại Hồ Nhị thím đã quen làm ruộng lại cư xử vô lối?

Nha hoàn được xác nhận, Hồ Nhị thím mặc kệ Vương thị và nha hoàn nói gì, tiến lên vén rèm vào phòng Vương thị. Bài trí trong phòng Vương thị là Hồ Trùng nhờ Lưu cơ chọn lựa lúc bọn họ còn chưa đến thành Biện Kinh, bởi vậy vừa thanh lịch lại không mất phú quý. Vương thị vào thành rồi, cảm thấy ánh mắt Lưu cơ không tệ, dựa theo đề nghị của Lưu cơ chọn thêm một vài gia cụ mới, tới giờ chưa thay đổi.

Hồ Nhị thím là bà già ở nông thôn, không phân biệt được đẹp xấu, cho rằng dát vàng chói lọi thì là phú quý thôi. Vào phòng nhìn thấy tranh chữ, dù đều là bút tích của danh nhân, bà ta không biết mai lan cúc trúc quân tử thế nào, chân mày đã co rút lại. “Đại tẩu, sao không treo tranh mẫu đơn? Ngày ấy em ở nhà người ta thấy bọn họ treo một bức mẫu đơn đỏ, phú quý ghê lắm”.

Vương thị đang sai nha hoàn dâng trà, nghe lời này thiếu chút nữa phụt hết trà nước ra, nhưng vẫn đưa cho Hồ Nhị thím. “Nhị thím nói nhiều chắc là khát nước, uống ngụm trà đi”.

Hồ Nhị thím tiếp nhận chén trà, nhìn thấy sứ trắng sáng bóng, không biết được đây là đồ sứ thượng hạng xuất từ Sài lò hoàng gia ra, màu sắc trơn tru, càng khiến nước trà phá lệ mê người. Uống một hớp, cũng không thưởng thức ra được trà ngon hay dở, chỉ tưởng rằng Lưu cơ khát khe Vương thị, chẳng những đồ đạc sơ sài, thậm chí trà nước cũng kém.

Nhìn Vương thị còn đang bưng chén thưởng trà, Hồ Nhị thím nhăn dử dội hơn. “Đại tẩu, lúc trước là người cương liệt cỡ nào, hôm nay bị khát khe mà không nói một chữ. Chị nhìn phòng chị bài trí thế nào? Nửa điểm quý khí cũng không có. Ngay cả chén trà cũng trắng trơn, nước trà thì vừa đắng lại chát. Nhất định là Lưu cơ giấu giếm hết trà ngon”.

Vương thị hiện tại đã biết Hồ Nhị thím nhắm tới điều gì, trong lòng chỉ cười mà không nói, Hồ Nhị thím càng thêm căm phẫn. “Không được, em phải đi tìm Đại ca lý luận, sao lại khi dễ người ta như vậy được”.

Nói xong, Hồ Nhị thím đứng phắt dậy chạy đi, nha hoàn vốn định ngăn đón, nhưng thấy Vương thị không nói gì bởi vậy cũng khoanh tay đứng hầu, nhẹ giọng nói. “Phu nhân, để viện quân tùy ý hồ nháo như vậy, không khỏi...”.

Vương thị liếc mắt qua nha hoàn, nha hoàn vội vàng ngậm miệng, sau một lát Vương thị mới nói. “Nhị nương từ các người tính tình thế nào?”.

Nha hoàn không ngờ bị hỏi như vậy, vội nói. “Dịu dàng, xinh đẹp, đa tài, ai cũng nói...”. Nha hoàn vội vàng ngậm miệng, câu sau chính là Hồ Nhị nương từ tốt đẹp hơn Hồ Đại nương từ nhiều lắm.

“Dịu dàng vâng lời, xinh đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Ưu điểm nhiều không cần nghĩ cũng có thể nói được. Nhưng mà, phụ nữ muốn tồn tại trong thế gian này, sống tốt, tất yếu cần một đôi mắt thông tuệ. Nhị nương từ của các người chính là thiếu cái đó”.

“Nhưng có liên quan gì đến việc để mặc viện quân đi hồ nháo đâu phu nhân?”. Nha hoàn nghi hoặc hỏi.

Vương thị cười. “Phải gặp qua hết thế gian hiểm ác, con bé mới có thể hiểu ra, trên đời này không phải chỉ có một đạo chiếu thư khiến cả nhà ngã xuống phạm trần mới là đại nạn”.

Điểm này, Lưu cơ không hiểu, ban đầu sinh ra trong hoàng tộc, cha mẹ thương yêu, sau này bị ban thưởng đến Tào phủ, chủ nhân nhà họ Tào cũng

không hề khác bạc, chờ gả cho Hồ Trùng, Hồ Trùng tuy là đại què mùa, nhưng cũng thật lòng thương yêu Lưu cơ. Lưu cơ chịu khổ có hạn, tự nhiên tâm tư cũng có hạn, dạy dỗ con cái vẫn là những thứ học khi còn trong khuê các. Lưu cơ còn chưa rõ lòng người sâu cạn đâu.

Vương thị than nhẹ một tiếng, không vì gì khác, vì chính trượng phu của bà, phải dạy cho Nhị nương tử biết, trên đời này có những sự ảm ức còn hơn cả thân là thứ nữ, mẹ cả lại bị người đời đánh giá thấp.

Nha hoàn có chút vỡ ra, lại có chút hồ đồ, nhìn Vương thị không nói gì nữa, cũng đành khoanh tay đứng hầu.

Hồ Nhị thím ra khỏi viện của Vương thị, lại không biết Lưu cơ ở đâu, nhìn đường chẳng hiểu đi hướng nào, còn đang quay tới quay lui, chợt nghe giọng Hồ Tam thím “Nhị tẩu, chị cũng đến thăm Đại tẩu?”.

“Chào buổi sáng Nhị thím!”. Hôm nay Yên Chi còn đang ngủ, Hồ Tam thím đã vào phòng nói lằng nhằng đủ thứ, bây giờ nàng theo Hồ Tam thím lại đây, nhưng đầu vẫn còn hơi choáng, ước gì gặp được Vương thị, ném hết hai người này cho bà ứng phó, chính mình nhanh chóng về phòng ngủ bù.

Hồ Nhị thím gặp Yên Chi, vui mừng lắm, kéo tay Yên Chi nắm chặt trong lòng bàn tay. “Yên Chi à, thím biết cháu và mẹ cháu ăn không biết bao nhiêu là khổ, chưa nói gì khác, cháu bị nhà chồng đuổi về, chúng ta nên ra mặt cho cháu, không để cháu bị bọn họ vứt bỏ mới đúng”.

Sao mới ngủ một đêm mà Nhị thím lại thay đổi thái độ dữ vậy? Yên Chi che miệng ngáp một cái mới nói. “Nhị thím, việc này...”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cha Con

Thấy Yên Chi miễn cưỡng, Hồ Nhị thím càng thêm khinh thường trong lòng, chính vì bộ dạng này mới suốt ngày bị thiếp thất khi dễ, bị muội muội thứ xuất bắt nạt, thiên hạ này làm gì có đạo lý nào cho phép tùy tiện bỏ vợ? Mà bị những hai lần?

Hồ Nhị thím nhìn không được trọn trăng mất, Hồ Tam thím hiểu biết nhiều hơn Hồ Nhị thím nhiều, đã tách biệt tám năm, tình hình ra sao chưa nắm hết, làm sao tùy tiện đi làm việc? Bởi vậy Hồ Tam thím nhẹ giọng nói. “Yên Chi, Nhị thím của cháu cũng vì thương cháu, lúc trước ở quê cũ, ai cũng cưng chiều cháu như ngọc quý trong tay, ngờ đâu vào thành Biện Kinh lại bị người ta ăn hiếp như vậy. Nhị thím cháu là quan tâm quá mức thôi, không phải cố tình muốn khơi lại vết sẹo cũ”.

Hồ Nhị thím không khỏi nhăn mặt, vừa định mở miệng phản bác, Hồ Tam thím liền cười tủm tỉm đẩy Hồ Nhị thím một cái. “Nhị tẩu, chị xem, chúng ta đã tám năm không gặp, đang định tìm Đại tẩu thân mật ôn chuyện, đi, chúng ta đi tìm Đại tẩu”.

“Tôi không, tôi muốn...”. Hồ Nhị thím đang định nói tiếp, đã bị Hồ Tam thím lôi kéo vào viện, Yên Chi thấy vậy cũng không muốn phản ứng bọn họ, lạng lẽ lui về phía sau đi hướng viện của mình, cứ về ngủ bù một lát đã rồi tính.

“Yên Chi, con định đi đâu đó?”. Yên Chi vừa rẽ qua góc tường, chợt nghe tiếng Hồ Trùng gọi, Yên Chi dừng bước nhìn về phía cha, thấy hai hàng lông mày của Hồ Trùng nhíu chặt, giống như có vô hạn phiền não.

“Cha, cha đi đâu vậy? Còn nữa, sao mặt cha khổ sở quá vậy, ai khi dễ cha?”. Yên Chi rất ít khi nhìn thấy Hồ Trùng nhăn mặt, lần cuối cùng vẫn là lúc nàng bị nhà chồng bỏ lần thứ hai.

Hồ Trùng nhìn con gái lớn, đột nhiên thở dài thườn thượt, thì ra hai cô con gái chẳng cô nào bớt lo, cứ tưởng con gái nhỏ là đứa khéo léo, ai ngờ hôm này vào viện nghe chúng nha hoàn nghị luận, mới biết tối qua Thuần Hoa về phòng khóc cả đêm.

Chỉ là một chút việc nhỏ thôi? Không thích nghe thì nói ra ngay lúc đó đi, cần gì phải khóc? Yên Chi bị nhà chồng bỏ về hai lần, chưa bao giờ khóc lóc. Nguyên bản Hồ Trùng cũng vào an ủi con, nói với Thuần Hoa rằng có gì đáng để khóc đâu. Thuần Hoa nghe được Hồ Trùng nói vậy, đôi mắt lại hoen đỏ, sau đó cúi đầu nói. “Phụ thân nói phải, con gái sai rồi”.

Nói xong câu này, Thuần Hoa liền bày ra tư thái xa cách ngăn dậm. Hồ Trùng chẳng biết đối mặt với con như thế nào, chỉ biết mình đã làm sự tình phức tạp hơn, vội vàng ra ngoài tản bộ nửa ngày mà vẫn không biết đi nơi nào.

“Cha, rốt cuộc bị làm sao vậy? Nói ra nha, người một nhà có cái gì không thể nói?”. Yên Chi nhìn cha mình, thôi, tạm thời khoan ngủ bù đã, đỡ cha vui về trước.

“Yên Chi à, con thấy cha là người cha như thế nào với các con?”. Hồ Trùng vỗ đầu hỏi một câu như vậy.

Yên Chi cau mày một chút, không hề nghĩ ngợi liền đáp. “Rất tốt mà, cha, mặc dù cha không biết nhiều chữ nghĩa, thư phòng trong nhà chủ yếu là trang trí, nhưng cha đánh trận dũng cảm, cho tới bây giờ, được phong hầu, đối với con và mẹ đều rất tốt”.

Yên Chi an ủi khiến sắc mặt Hồ Trùng dần ra bớt, nhưng chỉ một chút thôi, lại nhẵn ngược trở về. “Vậy cha hỏi con, cha đối với Nhị nương Đại lang, thậm chí Lư di của con, đối với bọn họ thì sao?”.

“Trong lòng cha có đáp án rồi hay chưa? Cha cũng biết bình thường cha đối với Nhị nương Đại lang, Lư di, con và mẹ có cái gì, bọn họ cũng có cái ấy. Nhưng mà cha, Lư di không giống mẹ”.

“Cha cũng biết Lư di không giống mẹ con, bằng không lúc trước cha đã chẳng bị hấp dẫn, cầu Tào tướng công ban thưởng cô ấy cho cha. Nhiều năm như vậy rồi, Lư di sinh Nhị nương Đại lang cho cha, Nhị nương Đại lang đều được cô ấy dạy dỗ rất tốt, khi cha dẫn Đại lang ra ngoài, đều sẽ nghe được tán dương hồ phụ sinh hồ tử. Nhưng ban nãy, khi cha đi an ủi Nhị nương, cha mới nhận ra mình hoàn toàn không hiểu rõ Lư di của con”.

Nói dài dòng như vậy, khiến Yên Chi không biết trả lời như thế nào, Yên Chi cũng đỏ mồ hôi trên trán, cha à, tự nhiên tâm sự chuyện giữa cha và thiếp thất cho con gái nghe có ổn không vậy? Nhưng Yên Chi ngẫm lại từ đầu, bạn bè của cha mình, nữ quyến trong nhà bọn họ ít có ai tâm tư nhiều đường ngang ngõ tắt. Cha cho rằng mọi thứ đều bình thường, nhưng với người có tâm tư vòng vèo, chuyện đơn giản soi vào sẽ là chuyện lớn. Hoặc là cha nghĩ mình đối với Lư cơ đã phi thường tốt, nhưng trong mắt Lư cơ lại là thua thiệt.

“Tôi cười người đàn bà như cô về làm gì không biết? Vừa không dịu dàng lại chẳng trí tuệ, ngoại trừ dung mạo ra, cô còn có cái gì?”. Ngày đó vợ chồng tranh cãi âm ỉ, con trai thứ hai của Anh quốc công đã mắng Yên Chi vẫn còn vọng trong đầu.

Khi đó Yên Chi giận tím mặt, tự xét chính mình đối đãi trượng phu không có nửa phần không phải, chỉ là anh ta không muốn một người vợ như thế. Yên Chi gục đầu xuống, nếu mình bây giờ nghe câu này, phỏng chừng tức cũng chẳng tức nổi, mà chỉ sai người dọn dẹp đồ đạc về nhà. Hai người vốn đã không thích hợp, cứng rắn ghép lại thành đôi, còn phải làm vợ chồng cả đời, thật sự khiến người ta ngẫm lại liên sợ hãi.

“Thôi bỏ đi, Yên Chi, cha không nên nói với con, dù sao con cũng là...”. Hồ Trùng không nghe con gái trả lời, thấy nàng cúi thấp đầu, chỉ nhìn được đỉnh đầu mái tóc đen, Hồ Trùng vội thôi.

Yên Chi ngẩng lên cười với cha, nói tiếp. “Cha, Lư di cũng thế, Nhị nương hay Đại lang cũng thế, mặc dù nói lên đúng là người nhà chúng ta, nhưng bọn họ và chúng ta không hề giống nhau”.

Trong giây phút, khuôn mặt trước giờ luôn phát cao ý chí của Hồ Trùng bỗng dung thay đổi, ông thở dài. “Vì sao như vậy chứ?”.

“Cha, người và người vốn không hề giống nhau. Tựa như con đã gả hai lần, hai lần gắp cha mẹ chồng, tuy rằng đều bỏ con nhưng bọn họ không hề giống nhau. Anh quốc công phù quy củ nghiêm cẩn, bọn họ chẳng phải được xưng tở tông tử thời Đường đã là trăm anh thế tộc? Nhà Lâm phu nhân, mặc dù phát lên muộn hơn, nhưng Lâm phu nhân khác hẳn mẹ, Lâm phu nhân chăm chăm bày ra phong thái thế gia chốn kinh thành, muốn học theo quy củ của bọn họ, đáng tiếc chỉ học được da lông lại sợ người châm biếm, thời thời khắc khắc tỏ ra chính mình hiểu quy củ vô cùng. Cha xem, hai nhà như vậy đã chẳng giống nhau rồi, thiên hạ rộng lớn, nhà ai chẳng mỗi cây mỗi hoa?”.

Hồ Trùng dù biết người trong thiên hạ chẳng ai giống hệt ai, nhưng ông ta cho rằng thiên hạ này nắm đấm lớn nhất, những văn nhân yêu ngâm thơ viết văn toan hủ quả thật khiến người ta phát ngáy. Đặc biệt là phụ nữ, chỉ cần cho cô ta tiền, đối tốt với cô ta, cùng cô ta sinh con dưỡng cái, chẳng lẽ cô ta không dồn hết tâm tư lên người trượng phu? Bao nhiêu phong hoa tuyết nguyệt có thể làm cơm ăn hay làm áo mặc? Lời ngon tiếng ngọt cũng đâu thể tiêu xài được? Vương thị dù vào thành Biện Kinh ban đầu có đánh mình một trận, nhưng qua đi rồi hai vợ chồng chẳng phải vẫn tốt đẹp?

“Cha, cha không hiểu, cho nên cha không nhận ra được, Lư di gả cho cha mấy năm nay luôn luôn không cam lòng”. Yên Chi rút cuộc dám nói những lời này ra, Hồ Trùng lộ vẻ kinh ngạc. “Cô ấy có gì thiệt thòi, cha chưa bao giờ bạc đãi cô ấy”.

“Nhưng cái đi ấy muốn không phải cái cha có thể cho, mà cha cũng sẽ không cho”. Yên Chi nhanh chóng chọc thủng ý niệm của Hồ Trùng, điều này khiến thất vọng trên mặt Hồ Trùng giật giật, sau đó nhìn con gái. “Không đúng, Yên Chi, làm sao con nghĩ ra được những chuyện này?”.

“Con đọc sách mà, cha, thư phòng trong nhà chẳng phải vẫn bỏ không sao? Con bị bỏ xong, về nhà liền mỗi ngày ở thư phòng đọc sách, đạo lý trong sách vở đọc nhiều sẽ thấm”.

Yên Chi nói khiến Hồ Trùng ồ lên. “Con đã nghĩ thông, vì sao không tái giá?”.

“Cũng vì đã thông suốt nên mới không tái giá chứ cha? Cha xem, tính tình con như vậy, lại không chịu nổi người ta sỉ nhục. Nếu như lại gả nữa, chị em chồng, nhà hoàn bà mẹ, mẹ chồng cha chồng, tất cả đều là ngâm đắng cay bỏ hồn làm ngọt mà sống qua ngày, vậy làm sao con chịu nổi?”.

“Bây bà, nhà hoàn bà mẹ nào dám si và con, bọn họ mà dám, đánh bọn họ một trận cho cha”. Hồ Trùng bị con gái chọc cười, Yên Chi lại chớp mắt. “Bọn họ không dám nói ngoài sáng, nhưng luôn ngầm ngầm sau lưng rất nhiều lần. Thôi, cha, con không nói với cha cái này. Cha á, cũng đừng sợ, cứ nói chuyện với Lư di về Nhị nương từ đi”.

“Yên Chi, không phải cha sợ, Lư di con những năm gần đây đối đãi với cha càng lúc càng thay đổi”. Dịu dàng thuận theo, cung kính phụng dưỡng, không thể vạch lá tìm sâu một con sâu với Lư cơ, nhưng luôn thiếu một chút gì đó. Mà một chút bị thiếu đó không thấy được không sờ được, mấy năm nay càng lúc càng rõ rệt. Hồ Trùng thở dài một tiếng, Yên Chi không khuyên nữa, mà vỗ vỗ lên vai cha nàng. “Cha à, đây là chuyện của lão nhân gia ngài, con chỉ nói nhiều đó thôi. Con mệt quá, về nghỉ ngơi đây. Cha không biết đâu, Tam thím sáng sớm liền đến thân thiết đủ kiểu, con ốm quá trời”.

“Tam thím con luôn muốn thân thiết với con, cũng là...”.

Yên Chi giờ tay lên ngăn lại. “Đừng, cha, cha cũng biết rồi, dù sao mấy người đó con không thân nổi, con đi đây”.

Không lớn không nhỏ, Hồ Trùng mắng nhẹ một câu, lại đứng đó suy tư nửa ngày mới quyết định vẫn là nghe lời con gái khuyên, đi tìm Lưu cơ hỏi ngọn nguồn.

Hai chị em dâu nhà họ Hồ ngồi nửa buổi sáng trong phòng Vương thị, Vương thị quả thật bồi theo bọn họ mà ón tới óc, ngay cả cơm sáng cũng chưa ăn nổi, nhanh đến buổi trưa mới phân phó người hầu. Vừa nghe bày cơm, mắt Hồ Nhị tím lên sáng bừng lên, trong nhà này đồ ăn ngon hơn ở nhà mình, Hồ Tam tím chỉ cười tủm tỉm “Sao không thấy Đại ca, lẽ ra ăn cơm nên chờ Đại ca về cùng ăn”.

“Em thấy, Đại ca nhất định là lại đến chỗ tiểu yêu tinh rồi”. Hồ Nhị tím hận nói, rồi tiếp tục. “Đại tẩu, chị phải mạnh mẽ đứng lên xem nào, chị sợ tiểu yêu tinh kia cái gì?”.

Hồ Trùng thích đi đâu ăn cơm, Vương thị không quan tâm, người đưa cơm đã tiến vào. “Phu nhân, Lưu cơ sai người tới bẩm báo, hôm nay lão gia dùng cơm bên kia”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bị Đánh

Vương thị chưa trả lời, Hồ Nhị tím đã vỗ lên bàn rầm một cái, nha hoàn sợ đến rùng mình. Hồ Nhị tím đập bàn xong, nói với Vương thị. “Đại tẩu, có câu chắc chị không thích nghe nhưng em vẫn phải nói. Thiếp thất bên ngoài vào nhà giống như trâu ngựa mua từ chợ về, muốn nó nghe lời phải đánh mắng nó, chờ nó thuần theo lại cho ăn, cách năm ba ngày để Đại ca đến ngủ một lần. Kinh qua những thứ đó, nó mới kính sợ Đại tẩu trong lòng, không dám làm trò ma mị. Giống Đại tẩu bây giờ, đối đãi thiếp thất ôn hoà lễ độ, nhìn quần áo cô ta mặc trang sức cô ta đeo xem, toàn là màu sắc rực rỡ, câu mắt trái tim của Đại ca đi. Cũng chẳng hề kính sợ chị gì cả, Đại tẩu à, phàm là chị có mấy phần uy phong, đã chẳng khiến Yên Chi bị người ta bỏ tới hai lần”.

Hồ Nhị tím nói ra vẻ vô cùng đau đớn, Vương thị căn bản không nghe vào đâu, cuộc sống của mình do mình sống, quần người ta nói nhiều như vậy làm gì?

Hồ Tam tím nhìn thần sắc Vương thị, tự nghĩ bụng, Hồ Tam tím cũng muốn Vương thị đoạt lại quyền quản gia, chung quy lấy tài sản trong tay Lưu cơ làm sao nhẹ nhàng như lấy từ tay Vương thị? Vì vậy Hồ Tam tím lại dịu dàng mở miệng. “Đại tẩu, chị đừng cảm thấy mất mặt, chúng ta là chị em dâu thân trong nhà, ngoại trừ tội em, làm gì còn ai đối tốt với Đại tẩu hơn nữa?”.

Thật là ai nấy đều khẩn cấp lộ đuôi cáo ra, quả nhiên chẳng tiến bộ chút nào, chỉ nhìn đồ mất của cái nhà người khác, tự bản thân không nghĩ cách kiếm lấy. Vương thị nhắc đùa gắp một ít thức ăn. “Ăn cơm đi, quần nhiều như vậy?”.

Vương thị này quả thật là không một chút cứng cỏi. Hồ Nhị tím càng thêm khinh bỉ Vương thị trong lòng, bỏ chén xuống quay sang Hồ Tam tím. “Tam tím ở đây ngồi với Đại tẩu đi, tôi đi kéo Đại ca về, nào có ai bỏ mặc chính thất ngồi đây ăn cơm, bản thân lại cùng tiểu yêu tinh thân mật?”.

Hồ Tam tím cũng muốn Hồ Nhị tím đi thăm dò Lưu cơ nông sâu ra sao, vì vậy gật đầu, Hồ Nhị tím xắn tay áo đang chuẩn bị ra cửa mới nhớ không biết phải đi đâu, chỉ vào nha hoàn trong phòng. “Đi trước dẫn đường cho ta, nói cho ta biết Lưu thị ở chỗ nào?”.

Nha hoàn sao dám đáp, chỉ nhìn Vương thị, thấy Vương thị gật đầu, mới nơm nớp lo sợ nói. “Mời viện quân đi theo nô tỳ!”.

Hồ Nhị tím thấy người hầu nghe lời như vậy, không khỏi đắc ý một trận, cảm hếch lên, quần nhiên đối với nô tài phải hung hăng một chút, bọn họ mới nghe lời. Giống như Vương thị kia, ở quê cũ hung hãn là vậy, vừa vào thành Biện Kinh liền biến nhất gan, ngay cả đứa thiếp cũng không dám dạy dỗ.

Hồ Nhị tím nghênh ngang đi, Hồ Tam tím còn muốn bắt chuyện với Vương thị, đã thấy Vương thị bụng chén ăn cơm, không nói một lời. Nụ cười trên mặt Hồ Tam tím không khỏi gượng gạo ngay trên mặt, vốn định nói đỡ cho Hồ Nhị tím mấy câu, ngặt nỗi không phun được một chữ.

Vương thị bí mật nhoen miệng cười, trượng phu đã lâu chưa nếm mùi mù đàn bà chanh chua, khiến ông ta mở mang kiến thức một chút thì ngại gì?

Nha hoàn dọc đường không dám mở miệng nói với Hồ Nhị tím một chữ, mắt thấy đã sắp đến viện của Lưu cơ, nha hoàn vội vàng dừng lại. “Viện quân, đây là nơi Lưu cơ ở”.

Hồ Nhị tím vốn muốn bảo nha hoàn theo mình đi vào, nhìn mặt nha hoàn không chịu, ngầm nghĩ liền thờ dài. “Nhất định là Đại tẩu nhà ta kém cỏi, khiến cho kẻ hầu người hạ là các người cũng chịu khổ theo. Người yên tâm, kể từ hôm nay sẽ không như vậy. Chuyện cơ thiếp đương gia ở cái nhà này sẽ chấm dứt”.

Nói xong, Hồ Nhị tím xắn tay áo lên cao hơn chút nữa, phóng vào trong viện.

Nha hoàn vốn định đi về, nhưng cảm thấy Vương thị chắc chắn muốn biết kết quả Hồ Nhị thám hành xử, vì vậy rón rén nép vào cửa viện nghe ngóng.

Hồ Trùng vào viện của Lưu cơ, Lưu cơ đón tiếp, nghe Hồ Trùng hỏi, Lưu cơ chỉ nhủ chặt mí, không nói một lời, mặc cho Hồ Trùng hỏi thế nào đi nữa, Lưu cơ chỉ đáp một câu, tại gia tông phụ, Nhị nương tử nghe phụ thân dạy bảo cũng là chuyện bình thường.

Điều này khiến Hồ Trùng muốn bùng nổ, muốn bỏ đi lại không hỏi được nguyên do, chỉ biết ngồi trong phòng. Nhìn thời gian đến bữa, Lưu cơ vẫn giống mọi khi, phân phó người hầu bày cơm, tự mình hầu hạ Hồ Trùng ăn trưa.

Hồ Trùng trong lòng mất hứng, liền đồ hai chén rượu uống cạn, rượu vào bụng rồi, Hồ Trùng nhìn Lưu cơ liền nói. “Nếu thật sự trong lòng cô có gì không cam, cứ nói với ta, ngày đó ta cũng không phải là không thể...”.

Hồ Trùng chưa nói dứt, liền có nha hoàn mặt trắng bệch tiến vào. “Lão gia, Lưu cơ, viện quân tới, nói rằng...” Nha hoàn chưa nói hết, Hồ Nhị thám liền xông vào. Vốn Hồ Nhị thám chỉ muốn cho Vương thị nhìn thử xem nên xử lý như thế nào, chờ vào viện của Lưu cơ, nhìn bên trong quả thật đẹp để thanh nhã, danh hoa khoe sắc, dưới lan can một góc màu đơn đang nở rộ, bên tường viện mấy bụi trúc đứng đưa vô cùng đáng yêu.

Nhất thời trong lòng lửa nóng bốc lên, tiếp tục khinh bỉ Vương thị, viện thiếp ở còn đẹp hơn viện bà chị, bà chị là cái gì quốc phu nhân chứ, cơ thiếp lẽ ra nên cho ở chuồng ngựa, mỗi ngày đánh ba lượt.

Vì thế Hồ Nhị thám đi vào trong, quét mắt nhìn bài trí trong phòng Lưu cơ, thấy cũng thanh lịch như vậy, mới quay sang Hồ Trùng đang ngồi đó. “Đại ca, dù gì cũng là chuyện trong phòng anh, chúng em không nên nói câu nào, nhưng thiên hạ này làm gì có đạo lý viện của một đứa thiếp ở còn đẹp để quý phái hơn cả viện của chính thất, người ta biết được sẽ chê cười nhà chúng ta như thế nào?”.

Hồ Trùng thấy Hồ Nhị thám xông vào, chân mày đã nhăn lại, nhưng nhớ tới ngày xưa ở quê cũ đây là chuyện bình thường, bởi vậy đang định bảo Hồ Nhị thám cùng ngồi ăn cơm, ai ngờ nghe Hồ Nhị thám nói như vậy, lông mày của Hồ Trùng càng nhăn chặt hơn, muốn giải thích hai câu rằng Vương thị đồng ý như vậy, cũng không phải chính mình tùy tiện.

Hồ Trùng tăng hắng. “Nhị thám, cũng không phải thế, Đại tẩu của thám tính tình là vậy, không thích quản việc nhà, còn nói nhà rộng như vậy bà ấy không quản nổi, nhường cho Lưu cơ quản”.

Nếu nói rằng sống chung nhiều năm như vậy, Lưu cơ có vài phần kính trọng Vương thị, thì phải nói Lưu cơ xem thường hai chị em dâu Hồ Nhị thám đến tận từng sợi tóc, giờ phút này nghe Hồ Nhị thám phun bắt mẫn, Lưu cơ chỉ cần tuân bốn phận cơ thiếp, không nói một chữ, chỉ cung kính đứng sau lưng Hồ Trùng.

Hồ Trùng nói lọt vào lỗ tai Hồ Nhị thám chính là trăm phần trăm lấy cớ, Hồ Nhị thám cười lạnh nói với Hồ Trùng. “Đại ca, anh nói câu này với người ngoài thì người ta còn tin, chứ nói với em thì em không tin đâu. Đại tẩu là người kiên cường cỡ nào, những năm anh không ở quê cũ, ông thông gia cũng mất, một mình chị ấy nuôi lớn Yên Chi, trong thôn thông thường có người muốn bắt nạt hai mẹ con, một mình Đại tẩu đánh đuổi bọn họ, nhất định là Đại ca che chở thiếp thất mới khiến Đại tẩu khổ không nói nổi”.

Hồ Trùng nghe trong thôn thường có người bắt nạt Vương thị và Yên Chi, vẻ mặt nghiêm trọng. “Ta nhớ rõ đã thông báo Nhị đệ Tam đệ, cũng có hai thám, lúc ta đi mọi người phải giúp đỡ nhau, tại sao vẫn có người bắt nạt hai mẹ con bà ấy?”.

Hồ Nhị thám không ngờ bản thân nói lậu, vội vàng bổ cứu. “Chẳng phải cũng có lúc tại em không ở nhà sao? Đại ca cũng hiểu được, trong thôn, một người mẹ dẫn theo một đứa trẻ còn đang khát sữa oe oe, ngay cả tại em có hỗ trợ chút, vẫn so ra kém có người đàn ông làm trụ cột trong nhà”.

Vương thị và Yên Chi không có tính thích tổ khổ, Lưu cơ được dạy dỗ cũng sẽ không nói với Hồ Trùng bản thân ám ức điều gì, Thuần Hoa được di nương dạy không khác biệt bao nhiêu. Vì thế tuy Hồ Trùng có một thê một thiếp, hai cô con gái, nhưng những chuyện làm nũng kẻ khổ kia chưa bao giờ ông ta trải qua, giờ phút này nghe Hồ Nhị thám nói như vậy, miệng Hồ Trùng không khỏi đắng chát. “Bà ấy chưa bao giờ nói cho ta biết”.

“Tính tình Đại tẩu em quá rành, nhất định là vào thành Biện Kinh, nhìn Đại ca có mỹ thiếp bên người, lại bị mỹ thiếp mê hoặc, đề đầu cười cợt chị ấy không đứng dậy nổi, làm sao chị ấy nói cho anh biết?”. Hồ Nhị thám luôn mồm bảo Lưu cơ mê hoặc Hồ Trùng, ức hiếp Vương thị, Lưu cơ đứng bên nghe sắc mặt trắng bệch, muốn biện bạch mà Hồ Trùng lại ở ngay đó, không thể biện bạch.

Hồ Trùng đang suy nghĩ những gì Hồ Nhị thám vừa nói, vợ con ở quê cũ nhất định là khổ sở lắm, Hồ Trùng rõ ràng mấy phần, nhưng không ngờ Hồ Nhị thám nói còn khổ hơn những gì ông ta tưởng tượng, Hồ Trùng cũng có chút giật mình.

Hồ Nhị thám không thấy Hồ Trùng nói chuyện, cho rằng mình đã thuyết phục được Hồ Trùng, giờ phút này Hồ Trùng trong lòng có thẹn, không thừa thắng xông lên còn chờ tới lúc nào nữa? Vì vậy Hồ Nhị thám đập tay xuống bàn. “Đại ca, em biết anh bị à mê hoặc, luyện tiếc không nổi nói nặng à một câu, Đại tẩu niệm tình phu thê ân ái cũng không chịu lên tiếng, nhưng người ngoài cuộc là chúng em nhìn không được”.

Nói xong Hồ Nhị thám quơ tay qua, túm lấy tóc Lưu cơ. Lưu cơ trước giờ đều là đáng vẻ đoan trang, Hồ Nhị thám ra tay, Lưu cơ không kịp phòng bị, trăm hoa cài tóc bị đánh rơi xuống đất.

Hồ Nhị thám nghe linh đình rơi xuống sàn, lại nhìn trong tay là một cây trâm bạch ngọc sáng bóng mịn màng, nhìn liền biết là đồ tốt. Hồ Nhị thám hận nghiêng rằng, một đứa thiếp mà mang trang sức tốt như vậy, chính mình là em dâu, một cọng cỏ cũng không có. Hồ Nhị thám thuận tay nhét cây trâm vào ngực áo, lại muốn đi túm Lưu cơ nữa, trong miệng tiếp tục mắng. “Tiểu tiện nhân, ý vào xinh đẹp liền không coi chính thất ra gì, mày cho rằng không ai dám động mày sao?”.

Lưu cơ sợ đến hoa dung thất sắc, muốn kêu lên cứu mạng lại cảm thấy chuyện bé xé ra to, muốn mắng lại nghĩ chửi nhau với mụ thôn cô quê mùa thật sự

là hạ thấp thân phận. Bởi vậy Lưu cơ chỉ né tránh, nha hoàn hầu hạ trong phòng thấy vậy định đi lên ngăn đón, nhưng bọn họ nào phải là đối thủ của Hồ Nhị thím làm ruộng từ nhỏ, tay chân gân guốc?

Hơn nữa bọn họ ghi nhớ Hồ Nhị thím là em dâu của Hồ Trùng, bởi vậy không dám mạnh tay, Hồ Nhị thím chỉ cần hất một phát, liền ném hết chúng nha hoàn ra sau, bước lên bắt được cánh tay của Lưu cơ, tát bôm bốp lên mặt Lưu cơ. “Đồ dê tiện, mày thật sự cho rằng không ai dám xử lý mày hả?”.

Hồ Trùng nhận ra mình vừa gây người có mấy giây, sao ái thiếp đã bị Hồ Nhị thím đánh đập rồi? Muốn kéo bà ta ra, ngật nổi mình là đàn ông, vội cho người đi mời Vương thị, vừa khuyên. “Nhị thím, có gì thì nói cho đàn ông!”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đạo Lý

Hồ Nhị thím vốn còn đề phòng Lưu cơ đánh trả, ai ngờ Lưu cơ ngoại trừ gờ tay lên chần một chút, không làm gì khác. Người như vậy không dạy cho một bài học, cô ta còn chẳng biết hôm nay ngày tháng năm nào?

Hồ Nhị thím nguyên bản chính là mẹ đàn bà chanh chua, giờ phút này đánh hăng hái, đừng nói Hồ Trùng, ngay cả chồng bà ta tới bà ta cũng không nghe lọt. Trăm vội chỉ la lên một câu. “Đại ca, do anh quen chiều chuộng, Đại tẩu lại không chịu dạy dỗ, em làm em dâu, phải ra mặt dạy thay thôi”.

Nói xong Hồ Nhị thím lại mắng tiếp, cái kiểu chửi rủa nhà quê làm gì có câu nào lọt lỗ tai. Lưu cơ chỉ thấy tâm như tro tàn, mặc cho Hồ Nhị thím đánh chửi. Chúng nha hoàn loạn thành một nùi, người đi mời Vương thị, người muốn tiến lên hỗ trợ can ra, nhưng ai nấy núng nịu yếu đuối, không phải đối thủ của Hồ Nhị thím. Huống hồ Hồ Nhị thím sắc mặt dữ tợn, từ lúc chúng nha hoàn đi vào hầu phủ chưa bao giờ gặp người như vậy, sợ hãi cứng đờ cả người, có cô nhát gan còn bật khóc.

Hồ Trùng thấy Lưu cơ bị đánh tóc tai trâm cài rối tung rối mù, hai má sưng đỏ mẩy dấu tay, muốn kéo Hồ Nhị thím ra, nhưng ông ta là đàn ông, làm gì chuyện có anh chồng ôm em dâu kéo ra? Gấp đến độ xoay mòng mòng như dế, gọi Hồ Nhị thím. “Đừng đánh, ta không hề khinh thị Đại tẩu thím”.

Hồ Nhị thím nào chịu nghe, trong tay đã xé rách nửa ống tay áo của Lưu cơ, Hồ Nhị thím nhìn chằm chằm, sắc mặt lập tức thay đổi, Vương thị mặc trang phục cũng chưa tốt như vậy. Hồ Trùng nhìn sắc mặt Hồ Nhị thím, không biết giải thích thế nào, Vương thị không thích mặc lăng la tơ lụa, ngày thường ngoại trừ lúc có khách, khi ở riêng trong viện chỉ mặc y sam vải bông, bảo rằng như vậy làm lụng dễ hơn, cũng không sợ bẩn.

“Các người đều què tay hết rồi sao? Một đám đứng dùm vào đây, không biết tách hai người ra?”. Thuần Hoa ở cách chỗ Lưu cơ gần nhất, bên này vừa nháo, Thuần Hoa liền nhận được tin. Nghe mẹ đẻ bị đánh, Thuần Hoa vội vàng ra cửa, quần áo cũng chưa kịp đổi, tóc cũng chỉ cầm vài trang sức nhỏ.

Chúng nha hoàn đồng loạt lên tiếng xác nhận, tiến lên kéo Hồ Nhị thím, Hồ Nhị thím đang đánh hăng tiết, vung cánh tay liên gạt đổ bọn họ. Hồ Trùng nhìn thấy con gái, mắt sáng lên, vội nói. “Nhị nương từ, con mau chút kéo thím con ra”.

Thuần Hoa không biết sự tình bắt nguồn từ đâu, nhưng thấy chúng nha hoàn kéo không ra, bản thân cũng tiến lên, vừa gọi một tiếng ‘Nhị thím’. Hồ Nhị thím quát ra sau quát cho Thuần Hoa một cái tát, sau đó chống nạnh chỉ vào Thuần Hoa mà mắng. “Tiểu yêu tinh sinh ra thêm một đứa ăn hại, chỉ là thứ xuất mà dám đến đây điều võ giường oai, cũng một Đại tẩu tốt tính, nếu đổi thành người khác, sợ đã trói mày lại, trói cả mẹ mày, bán đi làm nô hết”.

Từ lúc Thuần Hoa sinh ra đến nay chưa bao giờ nghe nửa câu nói nặng, nghe lời này nhất thời mắt hồng mắt vía. Lưu cơ trốn khỏi nanh vuốt của Hồ Nhị thím, nghe bà ta mắng, liền nhào tới ôm lấy con gái, tâm như tro tàn. “Ông trời ơi, vì sao ông không sớm giết ta đi, cố tình để ta sống sót chịu tội làm gì?”.

“Phi nhỏ!”. Hồ Nhị thím đánh cũng hơi mệt rồi, nhân cơ hội nghỉ thở, nghe xong liền mắng Lưu cơ. “Mày thì có gì đáng áy náy, ăn ngon mặc đẹp lại có nha hoàn hầu hạ, chương gia không nói, còn cuốn lấy trượng phu vào phòng mày không cho đi ra ngoài. Mày nói mày chịu tội, ta phi nhỏ, ta thật cảm thấy thương thay cho Đại tẩu. Lúc Đại tẩu chịu khổ, hai mẹ con mày còn ở đây hưởng phúc kia!”.

Hồ Trùng như bị sét đánh, đứng như trời trồng nhìn ái thiếp, hồi lâu mới trầm thấp hỏi. “Cô nói thật sao, gả cho ta, cô thật phần không cam, còn muốn chết sớm đi?”.

Lưu cơ chỉ gắt gao ôm con gái, không nói một câu, nước mắt rào rào chảy xuống. Thuần Hoa bị đánh một cái tát, nửa mặt lập tức sưng vù lên, vốn đã cảm thấy tủi thân, giờ phút này nhìn mẹ đẻ cắn răng khóc, nhất thời gánh thêm cả sự tức tưởi của mẹ đẻ lên người, khóc lớn lên. “Di di đáng thương của ta!”.

Cứ thế hai người lập tức loại khỏi vòng chiến đấu, đánh mấy cái liền la hét kêu đau, cũng chẳng dám đánh trả, Vương thị bị bọn họ chèn ép xuống đất quả thật không thể nào hiểu nổi. Vương thị khôn nhà đại chợ này! Hồ Nhị thím lại mắng thầm trong bụng mấy câu, thế mới mở miệng nói. “Được, các người cũng chó tỏ ra đáng thương, ai không biết còn tưởng ai bắt nạt các người. Ta chẳng qua là thay mặt Đại tẩu, từ nay về sau, Lưu thị, không cho phép quản gia, giao lại quyền quản gia cho Đại tẩu. Còn về phần Nhị nương từ, một đứa nghiệt chủng do thiếp đẻ ra, cho mày sống ngày nào thì cười ngày đó đi, đừng có bày đặt ra dáng tỷ tỷ, đi nhận lỗi với đệ đệ. Về sau gặp bọn họ phải kính trọng chút”.

Thuần Hoa bị hai câu này làm thiếu chút nữa hộc máu, Hồ Trùng đã nhấn chặt chân mày, vừa định nói chuyện, Hồ Nhị thím đã dương dương tự đắc quay sang Hồ Trùng. “Đại ca, em cũng vì tốt cho anh thôi, em nghe nói gì mà sùng thiếp diệt thê, quân cũng không quân được”.

“Trong nhà này, ai sùng thiếp diệt thê?”. Giọng nói của Vương thị vang lên ngoài cửa, trái tim Hồ Trùng coi như hạ xuống, vợ cả đến rồi thật tốt quá, Hồ Trùng lập tức ra ngoài đón thê tử. “Xuân Hoa, bà tới thật đúng lúc, nhanh chóng khuyên nhủ Nhị thím, còn có, Lư cơ ở đây, tôi...”.

Vương thị liếc mắt nhìn Hồ Trùng, nói tiếp. “Hôm nay ông mới hiểu được ai là người chân chính biết lễ?”.

Hồ Trùng liên tục gật đầu. “Tôi đương nhiên biết bà mới là người hiểu chuyện, không phải loại người hồ đồ, nếu không vì sao tôi chẳng bao giờ quản chuyện của Yên Chi?”.

Vợ chồng Hồ Trùng đối thoại lọt vào tai mẹ con Lư cơ, bà vai Lư cơ không khỏi khẽ run lên, Thuần Hoa cũng cau mày, mẹ cả bình thường giống như mới là người không hiểu lễ. Người hiểu lễ sao lại cư xử như vậy?

Vương thị đã đi vào trong, nhìn mẹ con Thuần Hoa và Lư cơ ôm chặt lấy nhau, chúng nha hoàn nơm nớp lo sợ, bên môi không khỏi nhếch lên một nụ cười trào phúng, đến trước mặt Hồ Nhị thím. “Nhị thím, tôi cảm ơn thím!”.

Hồ Nhị thím nghe xong lời này, trong lòng sung sướng lắm, vừa định nói người một nhà không cần khách khí, trên mặt đột nhiên ăn nguyên cái tát thật mạnh.

Hồ Nhị thím lập tức đổi sắc mặt. “Đại tẩu, vì sao chị đánh em? Em đều là vì tốt cho chị thôi!”.

“Tốt với tôi? Thím còn thật sự nghĩ rằng tám năm nay tôi vào thành Biện Kinh là bị người ta đề đầu cười cở, thờ không ra hơi nên mới phải nhờ các người ra mặt thay tôi. Buồn nôn, nếu tôi mà rúm ró như thê, con gái tôi sinh ra cũng đã không bị người ta bỏ hai lần đầu. Bên ngoài thiên hạ nói con tôi không có lễ nghĩa, vô giáo dưỡng nên mới bị nhà chồng đuổi về. Nhưng chỉ có tôi biết, con gái tôi thật ra là nhìn không vừa mắt những tên đàn ông đó, một đám đa người dạ thú, thê gia không đủ để dọa chết người ta, thực tế thì sao, dối trá đến tởm lợm, sau lớp vỏ nho nhã lễ độ đó là sự ích kỷ tự mãn như thê nào. Người như vậy, sao xứng đôi con gái tôi?”.

Từng câu từng câu khiến sắc mặt Thuần Hoa trở nên trắng bệch, những câu lớn mật như vậy quả thật chưa bao giờ Thuần Hoa dám nghĩ, nhưng nói ra, nghe vào lòng sao lại thoải mái như thế. Thuần Hoa len lén nhìn sang Lư cơ, vợ vàng đập tắt ý tưởng đó.

Vương thị thấy Hồ Nhị thím há hốc miệng, mới phân phó chúng nha hoàn. “Đi, đỡ Nhị nương từ sang bên Đại nương tử, để Đại nương tử an ủi muội muội”.

Chúng nha hoàn đồng loạt vâng lời, tiến lên vây quanh Thuần Hoa đỡ đi. Vương thị nhìn Lư cơ, thờ dài một tiếng. “Ta biết cô khinh thường ta, khinh thường lão gia, cảm thấy nếu không phải thời vận xoay chuyển, cô đã chẳng lưu lạc làm thiếp. Nhưng sao cô không đặt tay lên lương tâm mà ngắm lại, lão gia đối đãi với cô có gì sai không?”.

Lư cơ từ chối trả lời, chỉ cúi đầu. Vương thị đoán trước Lư cơ sẽ im lặng, thờ dài lần nữa.

Hồ Nhị thím vợ vàng nói. “Đại tẩu, dù em có đánh sai người đi nữa, nhưng mà...”.

“Tôi mặc kệ nhưng mà cái gì? Người phụ nữ bán linh ai lại chăm chăm đánh phụ nữ? Thím cho rằng tôi là loại đàn bà hẹp hòi chỉ biết ghen tuông, không biết đối nhân xử thế, với trượng phu thì tỏ ra hiền lành các kiểu, quay sang thiếp thất liền hận không rút khỏi người bọn họ một miếng thịt?”.

“Nhưng mà...”. Hồ Nhị thím định nói nữa, lại bị Vương thị ngắt lời. “Không nhưng mà gì hết, thím liệu mà đoan chính, đằng hoàng ở đây thêm mười ngày nữa tháng, dạo chơi thành Biện Kinh rồi về quê đi. Lúc về tôi sẽ chuẩn bị quà cáp, về sau dám mượn tên chúng tôi mà ngang ngược ở quê, tôi biết được sẽ từ thành Biện Kinh về đó chặt gãy chân thím”.

Mặt Vương thị trầm xuống, Hồ Nhị thím sợ tới mức phải sờ sờ đùi mình để đảm bảo nó vẫn còn ở đó, đứng đây thêm nữa nhìn sắc mặt bất thiện của Vương thị, đành phải rời đi.

Trong phòng chỉ còn Vương thị và Lư cơ, Lư cơ nhìn mảnh vỡ đầy đất, không còn tâm gọi người thu dọn, chỉ cúi gầm mặt.

“Ta biết cô cũng nghe qua, có nhiều người đón phu nhân đến thành Biện Kinh, bọn họ liền bắt đầu chà đạp thiếp thất, đừng nói ai khác, ngay phu nhân Trung Nghĩa bá kia. Bà ta ban đầu vào cũng hoà khí, ngay hôm sau thừa dịp thiếp thất vắng an, liền ghim vào chuyện bé tí đánh thiếp thất mấy bàn tay, lột hết quần áo trang sức, nhốt vào chuồng ngựa, qua hai ngày thiếp thất liền mất mạng”.

Chuyện này khắp thành Biện Kinh ai cũng biết, có người còn nghị luận mấy câu, bảo rằng vị phu nhân này không khỏi quá mức Hoạn Thư, nhưng chính thất trung trị cơ thiếp là chuyện thường. Lại nghe nói Trung Nghĩa bá cũng chẳng lên tiếng, hưởng hờ tháng sau, phu nhân lại nạp cho Trung Nghĩa bá một phòng thiếp mới, vợ chồng lại thuận hoà vui vẻ như chưa có gì xảy ra.

Lư cơ đương nhiên cũng biết, sau càng đối đãi Vương thị thêm phần cẩn thận, giờ đây nghe Vương thị nhắc tới việc này, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn bà. Vương thị than nhẹ. “Thù đoạn đó, ta khinh thường dùng”.

“Vậy vì sao...?”. Lư cơ thốt lên, rồi lại cúi đầu. Vương thị tươi cười pha thêm một chút cổ quái. “Cô dạy dỗ Nhị nương tử rất tốt, có tri thức hiểu lễ nghĩa, dịu dàng nhu thuận, nhưng cô nào biết được, có đôi khi dịu dàng nhu thuận, có tri thức hiểu lễ nghĩa chưa chắc đảm bảo cuộc sống tốt đẹp”.

Vẫn là lần đầu Lưư cơ nghe thấy người ta nói như vậy, không khỏi nghiêng tai lắng nghe. Vương thị tiếp tục thở dài. “Không biết thế gian hiểm ác, rất dễ bị người khác lợi dụng, mặc kệ thế nào, Nhị nương tử cũng là con gái của lão gia”.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chị Em

Lưư cơ dường như bị đả động, ngẩng đầu cẩn thận nghe Vương thị nói, nhưng Vương thị không nói gì thêm, chỉ gọi người tiến vào, phân phó bọn họ dọn dẹp, lại sai người cầm thuốc đến hầu hạ Lưư cơ đắp chỗ sưng trên mặt.

Chúng nha hoàn đều cảm thán, sao lại không dám phản kháng lại một chút kia chứ.

Vương thị nhìn Lưư cơ chải tóc gọn gàng, trên mặt cũng đã đắp thuốc, mới lên tiếng lần nữa. “Cô luôn cảm thấy mình thiệt thòi vạn phần, bất bình vạn phần. Chỉ cảm thấy mệnh mình không tốt mới biến thành như thế này. Thứ duy nhất khiến cô duy trì được chính là sự kiêu hãnh của cô. Bởi vậy cô chỉ bảo Nhị nương tử, dạy dỗ rằng dù có rơi vào tình cảnh nào đi chăng nữa cũng không được quên điểm này. Sao cô không ngẫm kĩ một chút, nếu không phải cô gặp trúng ta mà là phu nhân Trung Nghĩa bá, hoàn cảnh của cô sẽ đi tới tình trạng nào? Lưư cơ, Nhị nương tử cũng vậy. Nếu không phải gặp trúng mẹ cả không ra quan sự như ta, gặp phải đích tỳ không thêm so đo như Yên Chi, Lưư cơ, cô thật sự cho rằng gặp mẹ cả trên mặt tươi cười trong lòng lại thủ một bộ dao găm sẽ khiến Nhị nương tử phong cảnh vô hạn ở thành Biện Kinh này?”.

Ai cũng biết Nhị nương tử Định Bắc hầu phủ khác hẳn Đại nương tử Định Bắc hầu phủ. Giờ phút này Yên Chi nhìn Thuần Hoa từ lúc vào phòng đã không ngừng rơi lệ, Yên Chi thở dài, chờ muối muối khóc đã ngiên, Yên Chi mới đưa khăn qua, nói. “Lau nước mắt đi”.

Thuần Hoa nhận khăn, theo thói quen cảm ơn, rồi chợt nhớ lại ban nãy si nhục, nhất thời nước mắt lại như chuỗi ngọc theo nhau rơi xuống.

Yên Chi tỉ mỉ nhìn Thuần Hoa, đột nhiên than lên thành tiếng. “Sao các người nhiều nước mắt dữ vậy?”.

Thuần Hoa nghe xong, lực chú ý bỗng dời qua nơi khác ngoài sự ám ức, trừng lại Yên Chi. “Chị cho rằng em là chị sao?”.

“Nếu em thật là chị, mẹ chị liền buồn chết”. Yên Chi nói khiến Thuần Hoa càng bức, đứng lên liền muốn rời đi. “Buồn chết, người như em...”.

“Người như em, có tri thức hiểu lễ nghĩa, xinh đẹp như hoa, ai nấy đều phải hâm mộ mới đúng? Phải vậy không?”. Yên Chi nói tiếp khiến Thuần Hoa tròn mắt, quệt miệng không nói lời nào, Yên Chi và cô em gái này quen biết gặp mặt nhau cũng tám năm rồi, hiện tại mới phát hiện ra cô nàng cũng có nét giống người sống mà chưa bị dạy dỗ thành rồi gở thủ lễ thủ quy củ, không dám nói nhiều một câu, không dám làm nhiều một việc.

Yên Chi không biết Thuần Hoa trước mặt Hồ Trùng và Lưư cơ có như vậy hay không, chỉ cười tủm tỉm. “Nhìn xem, chị chỉ nói em một câu thôi, em đã chịu không nổi rồi. Chị đương nhiên biết được em gặp phải nhục mạ lớn như vậy, chị là tỷ tỷ nên nhẹ nhàng khuyên bảo, cùng em rơi lệ với sầu mới phải. Nhưng mà chị muốn hỏi em, liên tính chị nặng Nhị thím ngăn thanh vạn thanh, cùng em khóc ra một hồ nước mắt, thì có hề hấn được gì Nhị thím không? Có khiến thím ta rụng một cọng lông tơ không?”.

Thuần Hoa chưa bao giờ nghe ai nói chuyện như Yên Chi, nghĩ đến ban nãy Vương thị nói câu kia, Thuần Hoa không khỏi hơi cúi đầu, dè dặt buông ra một câu. “Nhưng mà, bất cứ việc gì, sao có thể vượt qua chứ lẽ”.

“Đúng vậy, em đối đãi thím ta lễ độ, nhưng thím ta đối đãi em sao, có lễ độ y như vậy không? Trên đời này, nhất định phải chờ họ đối đãi mình lễ độ, mình mới hồi đáp lễ tiết, nếu kẻ khác đối đãi mình vô lễ, mình cứ phép tắc đáp lại, một hai lần thì thôi, về lâu về dài, một vài người sẽ không bị cảm hoá đâu, bọn họ chỉ biết em dễ bắt nạt, càng ra sức khi dễ em hơn. Phàm em muốn nói lại hai câu, chắc chắn sẽ bị bọn họ nói, người như em sao lại hành xử vô lễ như vậy được? Chẳng phải em đã tự cột tay trói chân mình?”.

“Kiểu hành xử vô lễ như vậy, sao em có thể làm?”. Thuần Hoa bất tri bất giác đã quên mất ám ức, bắt đầu nói chuyện với trưởng tỷ nhiều hơn.

“Nhưng nếu người ta càng muốn cư xử như vậy thì sao? Hành xử vô lễ với em, rồi lại lấy chữ lễ đề lên đầu em. Người giống như thế không ít đâu nha? Ví dụ như Nhị thím hôm nay, luôn miệng la hét phụ thân sùng thiếp diệt thế, thiên hạ làm gì có đạo lý thiếp thất quản gia. Người khác nghe vào có phải thấy sai không?”.

“Nhị thím là thôn phụ quê mùa, không hiểu...”. Thuần Hoa vội vàng nói ra một câu, sắc mặt cũng pha chút kinh ngạc, mình chưa bao giờ nói những câu thế này.

Yên Chi tủm tỉm cười, nhìn em gái, chờ câu phía sau. Thuần Hoa dần vận nhỏ thanh âm thành lí nhí. “Ý em là, nội bộ tình huống ra sao, người trong nhà biết được, bạn bè thân thuộc thường xuyên lui tới cũng biết, thanh giả tự thanh, em cần gì phí tình thần dây dưa với những kẻ thiếu lễ phép?”.

“Điều em nói chỉ đúng phân nửa thôi”. Thuần Hoa cứ tưởng Yên Chi sẽ gạt bỏ toàn bộ, nhưng không ngờ được công nhận tới phân nửa, đôi mắt chớp chớp.

Yên Chi nhìn bộ dạng cô em, không khỏi bật cười. “Hai da, khó trách ai cũng khen em mỹ nhân, quả thật rất đẹp”. Bây giờ chuyển qua đề tài này cũng thật kì quái, Thuần Hoa hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói. “Thật ra, tỷ tỷ càng đẹp hơn”.

Thuần Hoa đẹp như một bông sen giữa hồ, dịu dàng an tĩnh, người khác nhìn liền cảm thấy trong lòng bình yên. Yên Chi đẹp giống như tên của nàng, không tinh xảo, nhưng giống như một đoá hải đường ngày xuân nở rộ, như đám mây ráng hồng cuối chân trời, chứa một kiểu sinh mệnh bông bênh phù hoa. Trong đám đông, có thể lập tức bắt gặp nàng từ cái nhìn đầu tiên, nhìn lần hai lần ba sẽ không thể dời mắt nổi.

“Chúng ta không cần phải nói năng khách khí như vậy, chung quy chị và em là chị em ruột thịt, mẹ chị chỉ sinh một mình chị, lẽ ra chúng ta nên thân thiết hơn”. Yên Chi trước nay quen nói thẳng, bây giờ cũng vậy.

Nếu là ngày thường, Thuần Hoa chỉ cảm thấy Yên Chi nói năng sỗ sàng, bây giờ nghe lại rất êm tai, nhẹ giọng nói. “Tỷ tỷ nói đúng”.

Ngày thường Thuần Hoa cũng nói chuyện như vậy, nhưng giờ Yên Chi lại cảm thấy không giống nữa. Nhìn Thuần Hoa, lần đầu tiên Yên Chi có suy nghĩ, thật ra có một cô em gái dễ tâm sự cũng thật không tệ chút nào. Vì thế Yên Chi cười. “Chị nói em chỉ nói đúng một nửa, là rất nhiều chuyện đừng ghim trong lòng. Nói sai một nửa, là bởi những người cố tình vạch lá tìm sâu chỉ trích em, em im lặng không nói, sau này chẳng phải hết đường chối cãi. Giống như bà mẹ chồng thứ hai của chị, luôn chăm chăm chọc ngoáy tìm chỗ sai của chị, nếu làm gì không đúng, tất cả đều do chị lười nhác, do chị bất hiếu”.

Thuần Hoa lần đầu biết Yên Chi bị bỏ còn có nội tình đằng sau, hai mắt trừng lớn. “Nhưng mà tỷ tỷ, chị vẫn là...”.

“Chị vẫn bị bỏ, đúng không?”. Yên Chi cười trào phúng. “Bởi vì cụu anh rể thứ hai của em cả đời không biết nói gì khác ngoài câu ‘Yên Chi nàng phải nhin, phải nhin, con dâu đối với mẹ chồng phải nhin nại làm hiếu’, vì thế hán mặc kệ mẹ hán bêu xấu chị đủ điều bên ngoài. Em nói thử, đàn ông như thế, sống với hán có ý nghĩa gì không?”.

“Nhưng mà, sau này anh rể vẫn đến tìm tỷ tỷ, thậm chí khóc lóc nức nở với phụ thân nữa...”. Thuần Hoa có ấn tượng không tệ với anh rể thứ hai, tao nhã, thấp phần lễ độ. Lưu cơ gặp xong cũng khen ngợi, nói đáng tiếc người như vậy lại có bà mẹ ruột như thế.

“Có ích gì không?”. Yên Chi nhìn Thuần Hoa, càng khiến Thuần Hoa thêm mù mờ. Yên Chi thu lại ánh mắt. “Một người đàn ông, tề gia trị quốc bình thiên hạ. Nhưng mà hán thì, mặc kệ mẹ ruột hán ở bên ngoài hắt nước bẩn lên vợ hán, sau đó lại mặc kệ vợ hán nói xấu mẹ ruột hán. Gộp lại hai phía để bảo vệ thanh danh tao nhã của hán. Tên đàn ông dối trá như thế, chị muốn hán làm gì? Hồ Yên Chi muốn một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, mà không phải những tên trọc vì bảo vệ thanh danh mà không dám làm không dám nói”.

Thuần Hoa nhìn mặt Yên Chi, rất lâu không nói nên lời, thì ra tỷ tỷ muốn một người như vậy, nhưng phận nữ nhi chẳng phải đều nên mong muốn những người nhẹ nhàng có lễ ư? Thuần Hoa lại hồ đồ.

Yên Chi thấy em gái nhủu mày, đưa tay sờ sờ má cô. “Mà thôi, đang nói chuyện của em, sao lại lỗi chị vào. Chị nói chuyện này với em chính là mong em biết được, phải tủy đối tượng mà có lễ hay vô lễ. Cha và Lưu cơ sẽ cất lực chọn cho em một vị hôn phu tốt. Nếu là người lễ độ, em gả qua đó, mọi sự không cần lo, còn giả như xui xẻo, vậy em phải biết rằng có những kẻ chó đẻ nên dịu dàng đối xử với bọn họ”.

Thuần Hoa vâng một tiếng, đột nhiên hiểu ra một chuyện. “Mẫu thân ngầm cho phép Nhị thím như vậy, đúng không?”.

“Không!”. Yên Chi lập tức phủ nhận, sau đó nói tiếp. “Có điều, mẹ chị cảm thấy em nên học thêm một vài thứ khác, chỉ biết này đó thôi chưa đủ. Nhà chúng ta bình thường thái thái bình bình, khó tránh khỏi biến em thành bông hoa không trải qua sương gió”.

Thuần Hoa lại đỏ mặt, lí nhí. “Em biết con gái thứ xuất nhà Trung Nghĩa bá, cô ấy thường nói mẹ cả đối đãi không tốt với cô ấy”.

Phu nhân Trung Nghĩa bá bán thiệp đi, nhưng Trung Nghĩa bá không thể nhìn con cái bị bán, bởi vậy vẫn giữ lại trong nhà, chẳng qua đãi ngộ chỉ nhìn hơn kẻ hầu người hạ một chút.

“Đại tỷ, Nhị tỷ, hai người ở bên trong hà, đệ có thể đi vào được không?”. Yên Chi còn muốn nói tiếp, giọng Hồ Đại lang đã vang lên, Yên Chi lên tiếng trả lời. “Vào đi”.

Hồng Ngọc vén màn, Hồ Đại lang bước vào trong nhà, thấy hai chị em Yên Chi đang ngồi nói chuyện, không khỏi an tâm, hành lễ chào Yên Chi Thuần Hoa, rồi nói. “Chuyện trong nhà, em đã nghe mẫu thân nói qua, cũng an ủi đi đi rồi. Bây giờ tới nhìn xem Nhị tỷ có ổn hay không?”.

Thuần Hoa thế mới nhớ ra mẹ đẻ cũng bị sỉ nhục đánh đập, mặt càng thêm trướng đỏ, vội đứng dậy chạy ra ngoài. “Em đi thăm đi đi”. Yên Chi cũng không ngăn đón.

Chờ Thuần Hoa đi ra ngoài, Yên Chi mới cười quay sang Hồ Đại lang. “Em sợ chị ăn hiếp Nhị tỷ của em?”.

Hồ Đại lang hơi đỏ mặt lên. “Đại tỷ, em...”.

“Đừng ấp úng, đâu phải chị không rõ suy nghĩ của em?”. Yên Chi vung tay lên, Hồ Đại lang liền chớ nói. Yên Chi không khỏi lấy làm lạ, đều là Lưu cơ sinh, Hồ Đại lang còn nhỏ hơn Thuần Hoa ba tuổi, nhưng hành xử nói năng đều mạnh hơn Thuần Hoa nhiều. Có lẽ là vì Thuần Hoa luôn bị nhốt trong nhà không ra cửa, mà Hồ Đại lang từ lúc còn rất nhỏ đã theo Hồ Trừng đi khắp nơi.

Xem ra, mặc kệ nam hay nữ, phải trải qua nhiều chuyện, lòng dạ mới rộng rãi ra được.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người Nhà

Yên Chi suy nghĩ đến chuyện của bản thân, Hồ Đại lang cũng là người không thích nói chuyện phiếm, không khí giữa hai người bỗng lặng xuống. Qua hồi lâu Yên Chi mới ngẩng đầu lên nhìn Hồ Đại lang. “Có người an ủi đi đi và Nhị tỷ em thật ra cũng tốt”.

Hồ Đại lang hiểu ý Yên Chi, nhưng vẫn nói. “Đại tỷ nói những thứ đó, em cũng...”. Dưới ánh mắt nghiêm túc của Yên Chi, Hồ Đại lang nuốt xuống phần còn lại câu nói.

Yên Chi tiếp lời. “Chị biết em đang nghĩ gì, em luôn cảm thấy tuy rằng mẹ chị và chị hiện tại đối xử tốt với Lưu di và các em, nhưng dù sao vẫn cách một tầng. Còn nữa, hầu phu cũng chẳng truyền đến tay em, bởi vậy em muốn học cho giỏi, kết giao rộng, về sau cha mất đi rồi, Lưu di và Nhị tỷ em đỡ phải nom nớp sống dưới trướng mẹ chị”.

Hồ Đại lang lập tức co quắp lại, những câu này Hồ Đại lang chỉ dám lén suy nghĩ trong lòng, chưa bao giờ nói cho Lưu cơ biết, càng không biểu hiện ra hành động, làm sao Yên Chi lại chữ chữ tỏ hết tâm sự của mình ra?

Yên Chi thấy Hồ Đại lang mất tự nhiên, không khỏi mỉm cười, dù lão thành chút, chung quy vẫn là đứa bé thôi.

Nhìn Yên Chi cười, Hồ Đại lang càng thêm gượng gạo, thấp giọng nói. “Đại tỷ giáo huấn, em hiểu được. Em chỉ suy nghĩ như vậy, cũng không phải muốn bắt hiếu mẫu thân”.

Yên Chi bật cười, tiếp theo lắc đầu. “Chị vẫn đang tò mò đây, chị là yêu hay là quỷ, tại sao đi đi của em, Nhị nương tử, ngay cả em cũng vậy, nói chuyện với chị luôn phải banh chặt thân kinh?”.

“Em?”. Hồ Đại lang có chút quẫn, nếu nói Thuần Hoa cảm thấy Yên Chi thiếu giáo dưỡng, bị nhà chồng bỏ hai lần khiến nhà họ Hồ mất mặt, Hồ Đại lang lại đa phần cảnh giác Yên Chi. Lúc cậu ta đọc sách tại Quốc Tử Giám, giao thiệp bạn bè nghe được rất nhiều câu chuyện, biết được rất nhiều nhà, gia chủ còn sống thì không sao, gia chủ chết đi, ngay lập tức vợ cả liền lật mặt, giày vò thiếp thất. Người ngoài nhìn Yên Chi chính là phẩm chất thích làm gì thì làm, không hề có kị, lễ đâu đâu khác... Hồ Đại lang không dám đảm bảo Lưu cơ sẽ không chịu đối đãi như vậy.

Thấy Hồ Đại lang nín thinh, Yên Chi cười. “Mà thôi, chị chỉ là muốn nói ít câu với em, để em trấn an đi đi. Còn nữa, muốn hỏi em về sau những người này còn tới nữa, em sẽ ứng phó như thế nào? Ai mà biết lại khiến em co quắp lại thế, thôi bỏ đi”.

“Đại tỷ tỷ!”. Hồ Đại lang nghẹn tới bây giờ, rốt cuộc kêu lên, gặp Yên Chi cười mỉm nhìn mình. Hồ Đại lang chần chờ một chút mới nói. “Đại tỷ tỷ có phải cảm thấy em làm người không đủ quân tử, không đủ quang minh chính đại?”.

“Em suy nghĩ cho đi đi của em, có gì mà không quang minh chính đại?”. Yên Chi trả lời lại ngoài dự kiến của Hồ Đại lang. Con trai thứ xuất là khó làm nhất, vừa phải tôn trọng mẹ cả, lại phải hiếu thuận mẹ ruột, nếu mẹ cả mẹ ruột xung đột với nhau, thiên về phía ai cũng đều bị quở trách.

“Đại tỷ tỷ, nhưng mà em...”. Giọng nói của Hồ Đại lang cứ ngăn ngại, Yên Chi than nhẹ. “Em trai, chị đương nhiên hiểu, đích thứ, thứ đích, trong mắt thế gian chỉ có mẹ cả là mẫu thân, mẹ đẻ chẳng qua là hũ dấm rượu để ửu rượi ké. Cũng có những người từ khi sinh ra đã nuôi bên cạnh mẹ cả, mẹ đẻ bị khiển đi xa, đương nhiên sẽ thân cận với mẹ cả. Trường hợp thứ hai là mẹ đẻ không bị khiển đi xa, nhưng mẹ cả dốc lòng chiều cố, thế thiếp hoà thuận, con trai thứ xuất vừa kính mẹ cả lại hiếu với mẹ ruột, như thế không còn gì tốt hơn. Nhưng mà em trai, nhà chúng ta không phải như vậy”.

Lúc Vương thị và Hồ Trùng đoàn viên, Hồ Đại lang đã năm tuổi, là tuổi hiểu chuyện rồi. Giờ phút này Hồ Đại lang nghe Yên Chi nói như vậy, mặt mũi nóng bừng đứng lên. “Tỷ tỷ, em...”.

“Em không cần chen vào, cứ để chị nói. Chị biết Lưu di cũng vậy, Nhị nương cũng vậy, còn em nữa, tất cả đều cảm thấy mẹ chị đang già rồi, không biết lúc nào sẽ đột nhiên lộ mặt làm khó dễ. Em trai, chị có câu này, mẹ chị không phải không thể, mà là khinh thường làm như vậy. Bà khinh thường chia lia cốt nhục, khinh thường khiến người khác nom nớp lo sợ để biểu hiện bản thân uy nghiêm. Bà cảm thấy sao cho đời thư thái thì cứ sống như thế”.

Yên Chi nói xong, Hồ Đại lang thật lâu không lên tiếng. Yên Chi cảm thấy khát nước, bụng chén trà uống, vừa uống vừa nghĩ, nói nhiều thật là phí nước miếng, vì sao vẫn có kẻ thích thao thao bất tuyệt giáo huấn người khác? Tiết kiệm sức lực đi làm chuyện khác không tốt ư?

“Ý của tỷ tỷ, mẫu thân là vậy, mà tỷ tỷ cũng thế?”.

“Đương nhiên, em cho rằng chị thích cả ngày đi quản những việc con con như ai bắt kính với mình, ai xài cái này cái kia nhiều một chút?”.

Hồ Đại lang quả thật bật cười. “Tỷ tỷ là tâm vô lo mới không hề cố kỵ”.

Câu này hay, Yên Chi cười tươi hơn, sau đó thờ dài. “Quả thật những người đọc sách từ thuở nhỏ như em khác hẳn chị, tuy mẹ có dạy chị biết chữ, vào thành Biện Kinh xong cũng đọc rất nhiều sách, nhưng vẫn không thể há miệng liền thốt lên được.

“Em lại cho rằng tỷ tỷ...” Hồ Đại lang lại chần chờ, Yên Chi nhìn không được vỗ nhẹ xuống bàn. “Chị ghét nhất là những người trù trừ như vậy, mọi người là người một nhà, có lời liền nói, sao phải ngấm ngấm sợ nói không đúng sẽ chọc giận người khác. Hai da, chị nhìn các khuê tú nhà người ta tất cả đều gầy gầy thon thon, chắc không phải do thiếu cơm ăn đâu, mà là suốt ngày nghĩ quá nhiều, nên phiền não mà gầy thôi”.

“Tỷ tỷ cũng đâu có béo!”.

Yên Chi không khỏi dùng tay véo lên mặt mình để xác nhận, quả thật không tính béo. “Ừ, ở nông thôn ai cũng nói béo chút nhìn mới phúc khí, nhưng vào thành Biện Kinh lại khác hẳn”.

“Tỷ tỷ ở nông thôn rất vui sao?”. Hồ Đại lang nhìn thần sắc trong mắt Yên Chi có điều hoài niệm, không khỏi thốt lên hỏi.

“Rất mệt, mùa xuân phải đi cày ruộng, mùa hè đội mặt trời trên lưng đi tía cây, mùa thu cũng phải đi thu hoạch. Chỉ có ngày đông mới nghỉ ngơi được một chút, nhưng còn lo lắng lương thực không đủ ăn, bình thường thậm chí phải gây gỗ với người khác”. Trong mắt Yên Chi càng dâng lên hồi ức, tiếp theo cười giòn tan. “Nhưng mà, cuộc sống thế nào cũng phải sống, một người chuẩn bị tâm lý sống cả ngày lành lẫn ngày khổ thì ngày nào cũng lành. Nếu muốn sống ngày nào cũng sung sướng vô lo, ngược lại ắt sẽ khổ”.

Giống hệt như bình thường Lưu cơ vẫn hay nói, nhưng quả thật cảm giác khác hẳn, Lưu cơ tuy không để lộ bản thân ảm ức trước mặt Hồ Trùng, đôi khi lại tỏ khổ với con cái. Nếu không phải mệnh không tốt, đã chẳng khiến con cái sinh ra trong hoàn cảnh như thế này.

Hồ Đại lang nghiền ngẫm câu nói của Yên Chi, khổ như vậy, Yên Chi đâu hề oán trời trách đất, vẫn có thể mỉm cười nói ra. Trương tỷ chẳng hề không hiểu đạo lý, không hiểu lễ nghi như mình vẫn tưởng, chẳng qua Trương tỷ không chịu nói cho người khác biết đạo lý của chị là gì mà thôi. Có lẽ vì bọn họ không coi tỷ tỷ là người nhà. Vậy hôm nay chị tự tâm sự với mình những lời này, là vì đã coi mình là người nhà?

Hồ Đại lang nghĩ đoạn liền mở miệng. “Đại tỷ tỷ đây là xem em như người nhà?”.

Yên Chi nhìn trong mắt Hồ Đại lang đầy chờ đợi, đưa tay vỗ vai em “Cha tới giờ chỉ có ba đứa nhỏ là chúng ta, ba người chúng ta tuy không thể nói thân thiết như ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, thoải mái có gì nói đó, nhưng chúng ta nhất định không phải kẻ thù”.

“Em cứ tưởng tỷ tỷ sẽ oán di di và chúng em!”.

Yên Chi nhướn mày, Hồ Đại lang nói tiếp. “Bởi vì lúc tỷ tỷ và mẫu thân ở nông thôn chịu khổ, chúng em và di di đang hưởng phúc trong thành”.

“Cái này đâu có trách được mọi người”. Yên Chi bỗng bật cười. “Thì ra mọi người vẫn nghĩ như vậy sao. Chị nói này, em trai, việc này muốn trách chỉ có thể trách cha, trách các em làm gì? Người nạp Lưu di là cha, cùng Lưu di sinh các em ra cũng là cha, làm gì có đạo lý không trách người khởi xướng, lại trách người liên lụy?”.

Thì ra có thể trách cả phụ thân của mình, Hồ Đại lang chỉ cảm thấy những lời hôm nay nghe được thú vị hơn hẳn đạo lý trong sách vở.

“Đương nhiên”. Yên Chi ngẫm nghĩ chút, lại nói. “Thật ra muốn trách thì nhiều lắm chị hơi trách các em, chị không còn là đứa nhỏ duy nhất của cha mẹ. Mà cái này cũng chẳng trách được, toàn bộ đều do lỗi của cha”.

Bấy lâu nay mình và di di đều nghĩ lầm rồi, Hồ Đại lang cười chân thật tới đáy mắt. Yên Chi chống cằm nhìn cậu ta. “Ừ, vậy mới giống đứa nhỏ, tự nhiên tỏ ra già dặn như vậy làm chị, đi thôi, đi khuyên nhủ Lưu di đi. Hôm nay bị mấy người nháo, chị mệt quá chừng”.

Hồ Đại lang đứng lên, chung kính hành lễ chào Yên Chi, rồi đi, nhìn bên ngoài trời xanh mây trắng, Hồ Đại lang chỉ cảm thấy những âm trầm trong lòng biến mất. Thế gian này có rất nhiều chuyện vốn chỉ là lo sợ không đâu.

Hồ Nhị thím bị Vương thị đuổi khỏi viện, cảm giác quê độ lắm, quay về khách viện nhìn trượng phu chơi đùa với con trai, càng tức điên hơn, đập bàn cái rầm. “Tôi sắp bị người ta ăn hiếp gần chết, các người còn ở đây chơi đùa!”.

Hồ Ngũ lang bị mẹ nóng giận dọa thiếu chút nữa khóc ra, Hồ Nhị thúc cười ha ha, bảo con trai ra ngoài chơi mới nói với Hồ Nhị thím. “Tôi đã sớm nói với bà, chuyện này phải từ từ, bà không tin, giờ thì sao, bị người ta đánh cho chứ gì”.

“Từ từ sao được mà từ từ? Chờ thêm hai ba năm, tên nghiệt chủng kia cưới vợ, biết đâu được nhà vợ nó hợp vô thuyết phục Đại ca đôi ý thì sao”. Hồ Nhị thím ngồi xuống, vẫn tràn đầy giận dữ.

“Như bà cũng không xong, chúng ta cần nhất là được ở lại kinh thành, còn nữa, phải đề phòng vợ lão Tam”. Hồ Nhị thúc liếc nhìn sang phía Hồ Tam thúc đang ở, ghé vào tai Hồ Nhị thím thì thầm.

Đề phòng vợ lão Tam? Hồ Nhị thím còn chưa hỏi, Hồ Nhị thúc đã bám vào rù rì nói nhỏ. Hồ Nhị thím dần buông lỏng hai hàng lông mày, xem ra là cùng chí hướng.

Đến lúc ăn tối, Vương thị chợt nghe Hồ Nhị thím đến xin lỗi Lưu cơ, cũng nói với Hồ Trùng và Vương thị bà ta không dám tới gặp Vương thị, nhờ Hồ

Nhị thúc chuyển lời, muốn mời Vương thị ra ngoài tạ lỗi.

“Bọn họ thật sự chỉ nói như vậy?”. Vương thị đang bận thêu thùa, nói không mặn không nhạt.

Hồ Trùng ho nhẹ một tiếng mới nói. “Tôi nghĩ, đã là anh em, ở cùng một chỗ tôi cũng tiện giúp đỡ”.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tin Tức

Biết ngay trượng phu sẽ nói như vậy, cũng khó trách ông ta mềm lòng, đã nhiều năm không quay về quê cũ, nào biết được tình hình gia hương. Vương thị buồn chiếc giày trong tay xuống, để Hồ Trùng mang thử xem có hợp chân không, rồi nói. “Đúng là châm chưa đâm lên người ông, ông sẽ không biết đau”.

Hồ Trùng mang giày trên chân, nhảy nhót vài bước, rất vừa. Vương thị kéo ông ta ngồi xuống. “Đừng nhảy, châm còn chưa lấy ra, cẩn thận đâm vào chân”.

Hồ Trùng mặc cho Vương thị cởi giày cho mình, cười ha ha. “Chẳng phải bà nói vậy sao? Châm chưa đâm lên người tôi, tôi sẽ không biết đau, tôi đây đang muốn thử đó thôi?”.

Vương thị gắt ông ta. “Vậy ông nói tôi nghe thử xem, trong lòng ông là chủ ý gì?”.

Hồ Trùng lại cười. “Tôi biết bà ước gì đuổi bọn họ về quê nhanh nhanh, vĩnh viễn đừng trở lại. Nhưng bà phải hiểu, dù tính cảnh cáo đi nữa, cũng khó tránh khỏi bọn họ sẽ mượn tên chúng ta ức hiếp đồng hương”.

“Cho nên ông muốn đặt bọn họ gần bên người, để dễ canh chừng?”. Vương thị đi đường thêu cuối cùng trên chiếc giày, tỉ mỉ xem, cảm thấy đôi giày này làm quá là không tệ, sáng mai liền cho Hồ Trùng mang.

Hồ Trùng ừ một tiếng. “Bà cho rằng tôi ngốc như vậy thật sao, cái gì cũng không biết?”. Thấy Vương thị liếc qua, Hồ Trùng lại nói. “Về sau sẽ không giống bây giờ. Trước đó mấy ngày tôi đến quý phủ Tào tướng công, nghe ông ấy nói rất nhiều thứ. Nói sau này chiến tranh sẽ ngừng, thiên hạ sẽ thái bình, những quân công hầu tước rồi sẽ phải ra đi”.

Trong loạn thế, công danh lợi lộc dễ được, chờ thiên hạ thái bình, Thiên tử lại mong muốn thứ khác. Vương thị tuy lớn lên ở nông thôn, nhưng mấy năm nay cũng ngộ ra một vài sự tình, không nói gì khác, riêng câu chim rừng vắng bóng chó săn về chuồng đã nghe qua không ít lần. Nghe trượng phu nói xong, Vương thị liền trầm ngâm, sau đó cười. “Tôi hiểu ý ông rồi, tốt lắm, cứ để bọn họ ở kinh thành, sát bên cạnh chúng ta, cũng dễ bề kiểm soát”.

Thấy thê tử tán đồng, Hồ Trùng cũng cười. “Bà xem, sau này thiên hạ sẽ không đánh trận nữa, mắng phu chỉ biết đánh nhau như tôi cũng hết chỗ để đi, nếu không, chúng ta sinh thêm đứa con trai?”.

Vương thị tuy biết trượng phu chỉ nói đùa, nhưng trên mặt vẫn hiện lên đồ ửng, nể ông ta. “Già mà chưa đứng đắn. Yên Chi đã hai mươi có một, chúng ta còn sinh con trai, truyền ra ngoài người khác sẽ nói gì?”.

Hồ Trùng thuận thế kéo Vương thị sát lại gần mình. “Bà là vợ tôi, tôi là chồng bà, cũng đâu có già lắm, sinh con trai cũng là việc đứng đắn mà”.

Vương thị rút lại tâm đùa bỡn với trượng phu, vỗ vỗ tay ông ta. “Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Lúc trước vào sinh ra tử trên chiến trường, nhiều người xương trắng vùi cát bụi, ông có thể sống sót, còn được phong hầu, nghĩ thêm gì nữa lại hóa nhiều đó”.

Đúng vậy, Hồ Trùng lại nhìn thê tử. “Cho nên chúng ta thêm đứa con trai, nuôi con lớn lên”. Vương thị nể trượng phu tiếng nữa, rồi im lặng.

Vương thị là người nói được làm được, rất nhanh đã tìm được một căn nhà hai viện nhỏ ở trên đường ngay sau lưng Hậu phủ, ngoại trừ hai nha hoàn ban đầu an bài để hầu hạ bọn họ, lại bảo Lưu cơ chọn thêm một nhà nô bộc thành thật đáng tin đưa qua. Mọi thứ đều chuẩn bị xong, thế mới cho người sang nói cho Hồ Nhị thúc.

Hồ Nhị thúc nghe được từ miệng Hồ Nhị thúc, biết được Hồ Trùng đã đồng ý cho bọn họ ngụ lại kinh thành, mừng rỡ không thốt nên lời. Hồ Nhị thúc nói xong thấy Hồ Nhị thúc chỉ biết há hốc mồm vui sướng, lỗ mũi hừ lạnh. “Bà đó, cũng để ý chút, chớ làm ra những chuyện như hôm qua, khi không đi làm đao cho người khác”.

Làm đao cho người khác? Hồ Nhị thúc chau mày. “Chúng ta vốn chẳng phải đều như thế này?”.

“Đó là lúc ở quê, bây giờ khác. Hiện tại Đại ca chỉ cần thả ra một ngón tay cũng đủ chúng ta sống cả đời, huống chi là việc khác”. Hồ Nhị thúc nói gọi lại

bất mãn của Hồ Nhị thím. “Vậy thì sao, chúng ta sinh được con trai, còn bà chị chỉ sinh được con gái”.

“Nhà Tam đệ, hai đứa con trai đều ở quê, bà tưởng gọi chúng nó lên kinh thành thì phí lực lắm hả?”. Hồ Nhị thúc hắt thêm chậu nước lạnh. “Về sao nhớ kĩ cho tôi, ngoan ngoãn mà sống, đừng như lúc trước, biết chưa? Tôi nói cho bà hay, tôi nghe đâu mấy ngày nay vợ lão Tam rảnh rồi liền đến viện của Lưu thị, không thì cũng đến chỗ Yên Chi, bình thường thím ta quen đóng vai người tốt, chỉ sợ Lưu thị sẽ bị đổ xuôi lòng”.

Hồ Nhị thím vẻ mặt không tin, nhưng phải nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc chuyển đi, nghĩ đến sau này có thể ở chốn kinh thành xa hoa, Hồ Nhị thím thật sự là vui đến nở hoa trên đầu. Mặc kệ thế nào, cũng phải nghĩ cách đưa Ngũ lang đi làm con thừa tự, nhà nào chọn con thừa tự chẳng chọn tuổi nhỏ, có ai chọn đã trưởng thành, nhớ rõ cha ruột mẹ ruột?

Chờ dọn qua hết, Vương thị cũng tự mình đi xem, tặng thêm một ít gia cụ. Bọn họ liền an an ổn ổn sống, chỉ là Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím thường xuyên đến hầu phủ, lấy cớ là muốn thân thiết hơn với Vương thị, cũng thỉnh giáo Lưu cơ nên đương gia như thế nào.

Vương thị cho bọn họ vào nhà, Lưu cơ đương nhiên càng không có gì để nói, hưởng hờ trái qua trận kia xong, Lưu cơ hiểu được Vương thị không phải người trong ngoài bất nhất, bởi vậy cũng khách khách khí khí với đám người nhà họ Hồ. Cuộc sống bỗng trở nên bình tĩnh lại.

Chuyện này qua đi, Lưu cơ vẫn tiếp tục bận tâm hôn sự của Thuần Hoa, lần trước sau tiệc ngắm hoa, cũng có mấy nhà đến thăm dò, nhưng khi đó Lưu cơ vừa bị Hồ Nhị thím nhục mạ, đương nhiên không còn sinh lực lo lắng. Bây giờ vật đổi sao dời, hôn sự của Thuần Hoa mới là việc quan trọng.

“Chị nghe mẹ và Lưu di đang thương lượng chọn cho em một hôn sự thích hợp”. Yên Chi và Thuần Hoa trải qua lần đó xong, Thuần Hoa thân thiết với Yên Chi hơn hẳn. Hai chị em thường nói chuyện với nhau, giờ phút này Thuần Hoa nghe Yên Chi đề cập tới, mặt lại biến đổi. “Toàn dựa vào mẫu thân làm chủ”.

Thời tiết đã tiến vào tháng tư, mẫu đơn tàn, thược dược nở rộ, hai chị em ngồi ở chỗ có thể nhìn thấy thược dược, đương nhiên cũng thấy được người đang bảo chế hoa khô. Hương vị hoa khô bay khắp vườn, cũng khiến người ta cảm thấy thược dược không có gì đẹp để nữa. Thuần Hoa xác nhận lại lần nữa, mặc dù biết giữa mình và tỷ tỷ có thể thân thiết hơn, nhưng thói quen cuộc sống của Yên Chi, Thuần Hoa không học theo được, cũng không thích hợp.

Yên Chi nhìn gương mặt Thuần Hoa đỏ ửng, đột nhiên phì cười. “Nhìn xem, em chính là như vậy, động một chút liền đỏ mặt”.

Thuần Hoa không đáp, Yên Chi vung tay lên. “Nhưng mà, gần đây em có nghe tin gì mới không? Nghe nói thiên kim nhà Trung Nghĩa bá đã định thân với con trai trưởng Ninh quốc công”.

Ngày ấy Yên Chi trêu cợt Triệu Trấn xong, liền biết Triệu Trấn chắc chắn sẽ đi tìm đối tượng khác. Vì vậy cho người lặng lẽ hỏi thăm, quả nhiên, mấy ngày sau chợt nghe thiên kim nhà Trung Nghĩa bá ra cửa suýt nữa bị ngựa đâm, may mắn được Triệu Trấn cứu. Ngày tiếp theo Trung Nghĩa bá tiến tới cảm tạ, nói vài câu xong, hai nhà liền định ra hôn sự.

Gia giáo nhà Trung Nghĩa bá nói ra liền bị cả kinh thành cười vào mũi. Chưa nhắc tới vị phu nhân vào thành Biện Kinh liền bán thiếp thất của ông ta, thiên kim của Trung Nghĩa bá từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, vào thành Biện Kinh hai năm liền gả cho người ta. Gả qua suốt ngày tranh cãi ầm ĩ với trưởng phu, sau bị nhà chồng lấy cớ ba năm chưa sinh được con đuổi về nhà mẹ đẻ.

Phu nhân Trung Nghĩa bá đương nhiên không chịu để con gái bị bỏ về, dẫn theo đoàn hơn mười người đến nhà thông gia, đập bể te tua cổng nhà bọn họ. Nhà thông gia hết cách, đành lôi con trai ra cho phu nhân Trung Nghĩa bá tự nhìn, những vết thương chi chít trên người anh ta đều nhờ phúc con gái yêu quý của bà ta. Không ngờ phu nhân Trung Nghĩa bá không coi là gì, ngược lại nói đàn ông đánh không lại phụ nữ còn có mặt mũi đâu ra nhìn đời, sớm chết đi cho xong.

Nhà thông gia không nghĩ tới phu nhân Trung Nghĩa bá lại càn quấy đến mức đó, không chịu chia tay trong hòa hợp, con gái của mụ đàn bà chanh chua như vậy đương nhiên không thể giữ ở nhà mình. KIỆN cáo lên tới điện vua, cuối cùng vẫn là Thiên tử trấn an ai về nhà đó, đã không có duyên phận thì chia tay trong an bình đi. Thiên tử đã lên tiếng, Trung Nghĩa bá cũng chỉ có thể bỏ qua.

Nhưng phu nhân Trung Nghĩa bá nghĩ tới nghĩ lui vẫn bất mãn, kéo sang đòi bồi thường, nói rằng con gái bà ta hoàng hoa khuê nữ gả qua, bây giờ biến thành bị chồng ruồng bỏ, nhất định phải bồi thường. Nhà thông gia sợ không cho bạc, mụ già này thế nào cũng không chịu đi, vì vậy mời Ngụy vương làm chủ, cầm năm trăm mẫu ruộng làm bồi thường, cũng nói rõ từ nay về sau không còn liên can tới nhau nữa.

Phu nhân Trung Nghĩa bá nhận khổ ước, không đi gây sự nữa, nhưng mỗi lần yến hội gặp gỡ đều hô hào con gái mình vô tội, những vết thương kia không phải do con gái bà ta gây ra. Nhà kia sống không nổi ở kinh thành nữa, đơn giản cáo lão về quê mới thỏa mãn lòng dạ của phu nhân Trung Nghĩa bá.

Nghe Triệu Trấn thế nhưng định thân với thiên kim kia, hai mắt Thuần Hoa liền tròn to. “Cái này, chắc là đồn bậy quá?”. Đừng nói tới dòng dõi, ngay cả tính tình, đích trưởng tôn nhà họ Triệu sao lại cưới người đàn bà kinh khủng như vậy được?

Trong lòng Yên Chi lại nghĩ khác Thuần Hoa, biết đâu vị thiên kim nhà Trung Nghĩa bá cũng giống như nàng, bị người đời miệt thị, nhưng tính tình vốn không phải vậy? Yên Chi không trả lời, mà cười hỏi. “Vị thiên kim kia chị không thân, em thân với muội muội cô ta đúng không, có nghe được gì không?”.

Thuần Hoa nhăn mặt. “Cô ấy không chịu nói, nhưng mà...”. Dù hiện tại chỉ có hai chị em, Thuần Hoa vẫn nhỏ giọng xuống. “Bảo rằng tỷ tỷ kia chỉ đỡ hơn mẹ cả cô ấy một xiu xiu thôi”.

Thuần Hoa thật ra đã nói đỡ lắm rồi, thực tế con gái thứ xuất nhà Trung Nghĩa bá nói nguyên văn là mẹ nào con nấy. Nhưng dù sao làm con gái thì tốt xấu về sau còn tái giá được, chú ý thanh danh chút.

Hai da, cỡ đó lận sao, Yên Chi cười bất đắc dĩ, chắc tám chín phần mười cũng do cô ta tự gây ra. Đương nhiên Yên Chi cũng không nói cho Thuần Hoa biết ý định trong lòng nàng, đó là lỗi thiên kim này bị oan giống nàng, nàng sẽ giúp đảo lộn hôn sự. Nếu không, vậy thì mặc kệ Triệu Trấn cười một nụ đàn bà chanh chua, thấy quan tài cho đổ lệ luôn.

Chung quy, theo mô tả của người ở thành Biện Kinh về phu nhân Trung Nghĩa bá, nhà họ Triệu muốn thoát khỏi hôn sự này quả thật không hề dễ dàng. Nghĩ đoạn, Yên Chi liền mỉm cười, thật sự là chờ không nổi tới ngày vị thiên kim kia gả vào nhà họ Triệu, nhất định sẽ phản kích lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bí Mật

“Tỷ tỷ đang suy nghĩ gì vậy?”. Thuần Hoa thấy Yên Chi cười đôi mắt cong lên, giống như vô hạn vui vẻ, vì thế cười hỏi. Yên Chi nhìn muội muội, nói. “Chị à, chị đang suy nghĩ ngay cả thiên kim Trung Nghĩa bá còn có thể gả vào Triệu phủ, muội muội của chị hơn cô ta gấp mười lần, vị hôn phu cũng phải hơn của cô ta mới được”.

“Tỷ tỷ chắc không biết, ở kinh thành không có công tử nào hơn được Đại lang nhà họ Triệu”. Thuần Hoa bật thốt lên, thanh danh nhà họ Triệu gần như hoàng gia, tôn thất, những chàng trai chưa thành niên, thanh danh chưa hiển hách, gia thế tương mạo của Triệu Trấn đủ khiến anh ta trở thành vị hôn phu sáng giá nhất chốn kinh thành.

“À, thì ra Thuần Hoa vẫn rất hiểu biết về các chàng thanh niên tài tuấn độc thân ở kinh thành nha!”. Yên Chi nói pha mấy phần trêu ghẹo, Thuần Hoa lại đỏ mặt. “Hóa ra tỷ tỷ giễu cợt em”.

“Không phải giễu cợt”. Yên Chi kéo tay Thuần Hoa. “Chị chị đang suy nghĩ, muội muội xuất sắc như vậy, hôn phu như thế nào mới đủ xứng đôi em”.

Mặt Thuần Hoa thêm mấy phần đỏ ửng, đối với Triệu Trấn, Thuần Hoa cũng không phải không ngưỡng mộ như các cô gái khuê trung khác, nhưng ngưỡng mộ qua đi rồi rất nhanh sẽ tỉnh táo lại, hiểu được bản thân dù là tướng mạo hay dòng dõi thật ra đều không đủ ưu thế. Huống chi mọi người tuy không nói, nhưng không người không hiểu ông ngoại Thuần Hoa từng là phản đảng, mà người lúc trước mang binh tiêu diệt chính là Vũ An quận vương.

Bởi vậy Thuần Hoa chỉ ngưỡng mộ vậy thôi, giờ phút này nghe Yên Chi nói, liền lên tiếng. “Em chỉ muốn, giống như tỷ tỷ nói, người biết lễ nghĩa, có quy củ, những thứ khác em không xa cầu”.

Ai da! Yên Chi vỗ tay một cái. “Cái này nghe như đơn giản nhất, thật ra lại là thứ khó nhất”.

“Người biết lễ có quy củ chẳng phải khắp nơi đều có hay sao?”. Thuần Hoa tò mò hỏi, Yên Chi nhếch môi cười cười. “Em suy nghĩ một chút đi, cái này cũng giống như có người hỏi em muốn kiểu người đàn ông như thế nào, kết quả em nói rằng em chỉ cần anh ta là đàn ông thôi đủ rồi. Nhưng tìm người này tới không thích hợp, người kia tới cũng không thích hợp, vậy chẳng phải khó nhất hay sao?”.

Thế ư, Thuần Hoa nhin không được bật cười, sau đó chu môi. “Tỷ tỷ đùa em”.

Yên Chi ho nhẹ một tiếng, bắt đầu nghiêm túc. “Không phải tỷ tỷ giễu cợt em, mà là để em biết nói như thế nào mới đúng”.

Phải không? Thuần Hoa không khỏi cắn môi, nhìn gương mặt Yên Chi càng xinh đẹp dưới ánh mặt trời, rất muốn giống như khi nói chuyện với các tiểu nương tử khác, hỏi Yên Chi ngày sau mong ước gả cho ai, nhưng chưa mở miệng ra, Thuần Hoa đã nhận thấy mình đường đột, chỉ cười nhàn nhạt.

“Hai tỷ muội hóa ra đang ở đây!”. Giọng Hồ Tam thím đột ngột vang lên, trong tay còn dắt theo Hồ Lục nương. Mấy ngày nay, Hồ Tam thím đối đãi chị em Yên Chi càng lúc càng thân mật, thường thường dắt theo Hồ Lục nương, bảo rằng phải học hỏi các tỷ tỷ, không thể vô quy củ như lúc trước.

Yên Chi thấy Lục nương ngoan ngoãn, huống hồ tuổi còn nhỏ như vậy, có hư cũng không hư đi đâu được, bởi vậy cũng chiều cố Lục nương nhiều. Có điều nhìn đến Hồ Tam thím dần tới, Yên Chi không khỏi nhếch môi cười cười. “Tam thím, Lục muội muội thật ra cũng không nhỏ, đến chỗ này cứ để tự đi cũng không sao”.

Hồ Tam thím không phải da mặt dày bình thường, nghe xong lại làm như không nghe thấy, cười đơn đả tiến tới. “Yên Chi, cháu là chưa làm mẹ chưa hiểu lòng mẹ đâu. Đừng nói đứa nhỏ lớn bao nhiêu, thậm chí Yên Chi cháu lớn như vậy, Đại tẩu còn không phải thương yêu như tâm can?”.

Mấy ngày nay Hồ Lục nương khá hơn lúc mới vào thành Biện Kinh, trên người sửa soạn sạch sẽ, cũng biết được lễ nghi. Mặc cho mẹ và Yên Chi nói chuyện, cô bé ngồi yên lặng, ánh mắt cũng không nhìn ngó lung tung. Thấy Lục nương như vậy, Yên Chi không khỏi ngẫm thờ dài, nếu không phải Hồ Tam thím âm mưu đủ loại, chị em họ với nhau, về sau chẳng lẽ không giúp đỡ? Hiện tại như vậy, khiến đứa nhỏ cũng chịu tội theo.

Thấy Yên Chi không để ý tới mình, chỉ lo nói chuyện với Lục nương, Hồ Tam thím cũng không nóng nảy, dù sao con gái của mình, trốn không thoát lòng bàn tay của mình, chỉ cười nói. “Thuần Hoa, chắc là mấy ngày nữa phải nói chúc mừng cháu rồi”.

Chúc mừng? Thuần Hoa hơi nhú mày, Hồ Tam thím giải thích. “Ban nãy thím định đi tìm Đại tẩu, ai ngờ Đại tẩu có khách, nghe nói hình như là đến làm mai cho cháu, việc này nên chúng mừng đúng không?”.

Thuần Hoa à lên một tiếng, trên mặt đã hồng. Hồ Tam thím xoay qua Yên Chi nói. “Thật ra, Yên Chi cháu...”. Yên Chi mặc kệ Hồ Tam thím, bế Hồ Lục nương lên. “Đi, chúng ta đi chơi đánh đu”.

Đi chơi đánh đu, Hồ Tam thím không tiện đi theo, nhìn các chị em Yên Chi được chúng nha hoàn vây quanh mà đi. Hồ Tam thím không khỏi nhăn hai hàng lông mày, cũng không tin sẽ không thể đã động được tâm các người, hơn nữa con gái mình ở đó, chỉ cần nó ở thì sợ gì?

Yên Chi bế Hồ Lục nương bỏ lên xích đu, chậm rãi đẩy cô bé chơi đu, Hồ Lục nương vui vẻ cười khanh khách. Thuần Hoa quay đầu nhìn lại, thấy Hồ Tam thím đã rời khỏi hoa viên, thì thầm với Yên Chi. “Tỷ tỷ vì sao luôn...”.

“Có phải muốn hỏi vì sao luôn không nể mặt bọn họ?”. Thuần Hoa gật đầu, Yên Chi đẩy mạnh bàn đu, xích đu bay lên cao hơn, tiếng Hồ Lục nương cười quả thực vang khắp phủ.

“Thuần Hoa, bọn họ chung quy vẫn họ Hồ, hơn nữa, thay vì để bọn họ oán trách chúng ta, nói bậy nói xấu hậu bối như chúng ta, chi bằng ra tay chặn trước”. Thì ra như vậy, Thuần Hoa cảm thấy xấu hổ, cứ tưởng bản thân hiểu biết, thật sự cũng chẳng hiểu biết bao nhiêu.

Xích đu đã vòng ngược về, Yên Chi đón lấy Hồ Lục nương, sờ sờ má đỏ bừng vì hưng phấn của cô bé, hỏi. “Vui không?”.

Vui lắm! Hồ Lục nương gật đầu, tiếp theo nói. “Tỷ tỷ, em nói nhỏ cho chị nghe, ngày đó em nghe được Nhị bá mẫu nói muốn đưa Ngũ ca tới đây làm con thừa tự”.

Yên Chi không có gì kinh ngạc, đặt đám người đó vào cùng một nơi chính là hun đúc ý định tranh đấu của bọn họ, dù sao lần này lợi ích quả thật quá lớn, đứng trước miếng mồi to như vậy, hai chị em dâu thân thiết Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím sẽ quên hết mọi thứ.

Hồ Lục nương nói xong, thấy Yên Chi thờ ơ, không khỏi nhăn mặt. “Tỷ tỷ đã biết rồi?”.

Yên Chi sờ đầu cô bé. “Câu này không thể nói lung tung, biết không?”.

Hồ Lục nương cũng gật đầu. “Tỷ tỷ, mẹ em cũng nói như vậy, cho nên em chỉ nói cho tỷ tỷ nghe thôi”.

Thuần Hoa đứng bên cực kỳ giận dữ, đừng nói Hồ Trừng còn có Hồ Đại lang, ngay cả khi Hồ Đại lang không có khả năng kế thừa Hầu phủ, ai dám chắc Vương thị sẽ không sinh con nữa. Hồ Nhị thím muốn đưa con trai đến làm con thừa tự là có âm mưu gì ai cũng biết, quả thật là vàng đỏ nhọ lông son.

Thấy Yên Chi còn đang nói chuyện với Hồ Lục nương, Thuần Hoa không khỏi thấp giọng. “Chúng ta báo cho phụ thân biết đi”.

Hồ Lục nương nhìn Thuần Hoa ngày thường ôn hòa bây giờ hiện ra nét giận, vội vàng ngậm chặt miệng, mẹ có nói Nhị tỷ tỷ không giống Đại tỷ tỷ, ngàn vạn chớ chọc Nhị tỷ tỷ giận, bằng không sẽ bị đuổi khỏi thành Biện Kinh.

“Nhị tỷ tỷ còn nhỏ, không biết việc này lợi hại. Lục muội muội, ngàn vạn nhớ rõ lời chị dặn, chớ nói ra ngoài, càng không thể nói cho Đại bá biết, hiểu không?”.

Hồ Lục nương ngoan ngoãn gật đầu, Yên Chi lại nói thêm mấy câu mới sai nha hoàn đưa cô bé về chỗ bọn họ ở.

“Tỷ tỷ, vì sao không cho em nói cho phụ thân?”. Thuần Hoa gần như là cấp bách hỏi Yên Chi.

“Nói thì sao? Đến lúc đó cả nhà Nhị thúc một mực khẳng định là đứa nhỏ nghe lầm, không chừng nói thêm vào để cha đuổi cả nhà Tam thúc đi, chẳng phải vừa đẹp ý Nhị thúc?”. Yên Chi giải thích khiến Thuần Hoa tan đi cơn giận, Yên Chi tiếp tục nói. “Chẳng lẽ em tưởng cha không biết tính tình Nhị thúc Tam thúc? Vì quân chế bọn họ nên mới để bọn họ ở lại đây thôi. Thuần Hoa, em không biết quê cũ là nơi nào đâu, lỡ bọn họ mượn danh cha, làm xằng bậy ở quê, đến lúc đó người khổ sở không phải bọn họ”.

Mặt Thuần Hoa hơi tái đi. “Tỷ tỷ, em hiểu, nhưng mà...”.

Yên Chi than nhẹ. “Thiên hạ này không phải ai cũng giống ai đâu. Thuần Hoa, người đời nếu tất cả đều hiểu lẽ nghĩa, thì quả thật là đại phúc khí. Nói cách khác, liên tính Thiên tử cao quý cũng có lúc bị hoạn quan che mắt, mặc cho tác loạn đó thôi?”.

Thuần Hoa từ từ suy nghĩ câu nói của Yên Chi, rất nhiều chuyện không hề đơn giản như vậy. Yên Chi đột nhiên cười. “Cho nên, mẹ chị có thể gặp được Lưu di thật ra cũng đỡ nhiều lắm”.

Yên Chi đổi đề tài quá nhanh, Thuần Hoa cũng cười theo. “Đến bây giờ em mới hiểu, có thể gặp được mẫu thân cũng là phúc của di đi”.

Thiếp thất được sủng sinh ngang ngược không hề thiếu, nhưng đều chỉ ngang ngược mấy năm rồi cũng bị dọn dẹp. Như Lưu cơ, ở phủ người khác sẽ

phải bị gõ một phen, chứ không phải như Vương thị, luôn bỏ qua sự tồn tại của Lư cơ.

“Mẹ chị nói, không phải do Lư đi tạo nghiệt, muốn đánh phải đánh cha, đánh Lư đi làm gì?”.

Hai chị em làm chị em tám năm, rốt cuộc có thể thổ lộ tâm sự, Thuận Hoa cười. “Tỷ tỷ, có chị thật là tốt”.

“Không ghét bỏ?”. Yên Chi hỏi không đầu không đuôi, Thuận Hoa vẫn hiểu ý Yên Chi, mặt không khỏi ngượng ngùng, Yên Chi cũng không hỏi lại, chỉ nhoen miệng cười.

Lần này bàn hôn sự không phải võ tướng mà là văn thân, nhà trai họ Liễu, từng nhậm chức thiếu khanh, tiến đến cầu cưới cho con trai trưởng, đang đọc sách ở Quốc Tử Giám. Vương thị hỏi thăm, gia đình cũng đơn giản, mẹ chồng là người ôn hòa, nếu muốn gả Thuận Hoa qua, sẽ thương lượng với Lư cơ, Lư cơ mong được gặp mặt. Vương thị đương nhiên đồng ý, tuy tiết lễ Phật đã qua, nhưng thời tiết oi bức, vào chùa thấp hương thuận tiện ở thêm mấy ngày để nghỉ hè cũng là bình thường.

Vì vậy Vương thị dẫn theo hai con gái, Lư cơ cũng lấy cớ đi theo hầu hạ, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi qua quãng đường xa ba mươi dặm đến chùa Thường Quốc thấp hương.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Xin Xăm

Chùa Thường Quốc toạ lạc trên núi, bởi thường có quý nhân đến thấp hương, nên xây hẳn một con đường lớn nối lên. Yên Chi vén góc rèm nhìn cảnh sắc bên ngoài, Thuận Hoa cũng muốn xem, nhưng cảm thấy hành động như vậy thật bất nhã, bởi thế chỉ lén liếc nhìn ra ngoài vài lần.

Yên Chi thấy muội muội như vậy liền cười. “Núi này phong cảnh không đẹp bằng quê cũ chúng ta”.

Thuần Hoa chưa bao giờ về quê, nghe Yên Chi nhắc tới, không khỏi tò mò hỏi. “Em đọc thi từ của cổ nhân, thường có bài vịnh về sinh hoạt chốn sơn cư. Có phải quê cũ cũng như thế hay không?”.

Yên Chi che miệng cười, thấy Thuận Hoa có vẻ lúng túng, Yên Chi vội thu lại. “Nếu có kẻ hầu người hạ, không cần làm lụng, rảnh rỗi thì tưới hoa, nghe chim hót, đương nhiên cuộc sống sơn cư sẽ vô cùng thanh thản, không vướng hồng trần. Nhưng nếu giống chúng ta lúc đó, mỗi ngày vừa mở mắt liền phải nghĩ kiếm ăn như thế nào, năm nay lương thực có đủ dùng hay không, ngay cả ngày đông nông nhàn vẫn phải làm việc nhà. Sao cảm thụ được sự thanh thản kia?”.

“Tỷ tỷ, là em không nên nghĩ quá đơn giản”. Thuận Hoa theo thói quen xin lỗi, Yên Chi đánh nhẹ lên tay cô em. “Em đó, cứ câu nệ như vậy làm gì? Mẹ chị thường nói, lúc ông ngoại còn sống luôn bảo rằng đời người không ai là không có phúc để hưởng, đương nhiên cũng chẳng có ai không phải nếm trải khổ đau”.

Thuần Hoa lặng yên mặc niệm, đột nhiên nở nụ cười, nụ cười sáng sủa hơn, Yên Chi nhìn qua. Thuận Hoa nói. “Tỷ tỷ, đã đến chùa Thường Quốc”.

Chùa Thường Quốc xưa nay náo nhiệt, hôm nay cũng không ngoại lệ, Hồng Ngọc vén rèm ra ngoài nhìn, cười nói. “Hắn là hôm nay ngoại trừ chúng ta, những nhà khác cũng tới dâng hương”.

Đã có người hầu tới hầu hạ chị em Yên Chi xuống xe ngựa, nghe Hồng Ngọc nói xong cũng cười. “Vừa hỏi qua, ngoại trừ chúng ta và nhà Liễu thiếu khanh, nhà Trung Nghĩa bá cũng dẫn theo các vị thiên kim đến dâng hương”.

Nhà Trung Nghĩa bá? Yên Chi không khỏi nhếch môi cười, xem ra hai ngày này, trong chùa sẽ rất là náo nhiệt. Thuận Hoa nghe đến ba chữ Liễu thiếu khanh, mặt liền ửng hồng, nhưng đã quen giữ vẻ đoan trang, bởi vậy im lặng theo sau Vương thị vào chùa.

Trong chùa đã sớm an bài viện cho Vương thị và các cô con gái ở, người hầu kẻ hạ lớp lớp, chốc lát liền ổn định xuống. Ai nấy tự về phòng nghỉ ngơi một lát, sau đó vào đại điện chiêm ngưỡng tượng Phật, thấp một nén nhang, cầu một lá xăm. Thuận Hoa quỳ trước tượng Phật, cảm ông thể thành kính lác. Yên Chi muốn trêu cô, lại nghĩ đây quả thật là bình thường với các tiểu thư khuê các, nên cũng không nói gì, chỉ đứng bên cạnh chiêm ngưỡng tượng Phật.

“Đại nương tử có cần cầu một que?”. Hồng Ngọc thấy ông thể, hơi ngửa tay, nhưng không dám đi lác, lặng lẽ hỏi Yên Chi. Yên Chi liếc cô nàng một cái, cười. “Người muốn cầu thì cầu thôi”.

Hồng Ngọc thấy tâm sự bị nói toạc, ngượng ngùng. Vừa lúc đó ông thể trong tay Thuận Hoa rút ra một thẻ xăm. Thuận Hoa nhặt lên, không mượn tay nha hoàn, tự mình đi giải xăm. Hồng Ngọc lại nhìn qua Yên Chi, thấy Yên Chi vẫn đang mãi nhìn tượng, vội quỳ xuống lác ông thể. Yên Chi thấy Hồng Ngọc thì thảo gì đó trong miệng, lặng lẽ tập trung nghe, nghe được gì mà mọi việc như ý, không khỏi cười mỉm mỉm.

Ông thê lại rơi ra một thê xăm, Hồng Ngọc vội nhặt lên ra ngoài giải. Yên Chi có chút tò mò tới gần, thuận tay lắc ông thê một chút, không ngờ một thê liền rơi ra, Yên Chi cũng không nghĩ nhiều, nhặt lên định bỏ lại vào trong.

“Tỷ tỷ, người kia thật kì quái, vì sao lắc thê lại không đi giải xăm?”. Bên tai đột ngột vang lên một giọng thiếu nữ, Yên Chi ngẩng đầu nhìn, là hai chị em đang được chúng nha hoàn vây quanh, nhìn thấy Yên Chi nhìn sang hướng bên đó, thiếu nữ lớn tuổi hơn hành lễ chào Yên Chi. “Hò tỷ tỷ tốt lành, muội muội ta còn nhỏ, miệng thiếu chừng mực, mong tỷ tỷ tha thứ”.

Yên Chi vẫn chưa bỏ lại thê vào ông, nghe thiếu nữ gọi họ của mình, nhìn cũng có vài phần quen mắt, khổ nỗi trước giờ Yên Chi tham gia yến tiệc chẳng bao giờ nhớ rõ mặt mũi ai. Còn đang suy tư, đột nhiên nhớ ra. “Thì ra là Nhị nương từ nhà họ Liễu, nghe nói mọi người cũng đến dâng hương, chỉ là trước nay chưa bao giờ gặp”.

Liễu Nhị nương từ bộ dáng chừng mười lăm mười sáu, nếu như hôn sự hai nhà Liễu Hồ có thể thành, coi như là thân gia. Bởi vậy Liễu Nhị nương từ gặp Yên Chi, không còn lo lắng như lúc gặp ở yến hội, nghe Yên Chi đáp lời, cũng giới thiệu muội muội bên cạnh cho Yên Chi biết, nghe Yên Chi là Hồ Đại nương từ, đôi mắt tiểu cô nương chớp chớp, may mắn là không nói gì vô lễ.

Thuần Hoa giải xăm xong trở lại, hai mắt lấp lánh ánh sáng, xem ra quẻ này đại cát. Thấy Yên Chi và hai chị em nhà họ Liễu đang trò chuyện, Thuần Hoa lấy làm lạ tiến lại gần. Yên Chi gặp Thuần Hoa đã tới, cười nói. “Đúng dịp gặp được hai tiểu nương từ nhà họ Liễu, muội muội ở đây trò chuyện đi, chị ra ngoài giải xăm xong sẽ quay lại sau”.

Hai tiểu nương từ nhà họ Liễu, vậy chẳng phải là...? Mặt Thuần Hoa không khỏi hơi hồng lên, có tâm muốn Yên Chi cùng ngồi chung, lại sợ bản thân tỏ ra quá mức keo kiệt, vội trấn an trái tim đang đập bình bình, tiếp chuyện cười đùa với hai chị em họ Liễu.

Yên Chi ra đại điện, đến chỗ giải xăm, Hồng Ngọc đã giải xong, cầm tờ xăm vui sướng đi tới. Nhìn thấy Yên Chi, Hồng Ngọc bước tới. “Đại nương từ vì sao một thân một mình đi ra ngoài, muốn giải xăm cũng phải có nha hoàn cùng theo chứ?”.

Yên Chi ở nhà không thích nha hoàn lẻo đẻo theo khắp nơi, thích đi đâu thì đi, đi lúc nào thì đi, giờ nghe Hồng Ngọc hỏi, mới nhớ ra mình đang ở chùa. Nàng không trả lời Hồng Ngọc, chỉ nói. “Nhị nương từ gặp người quen, ta đang chờ không gian cho bọn họ nói chuyện, dù sao có nha hoàn ở đó, cũng không sợ cái gì. Đơn giản người đi theo ta dạo một chút trong chùa đi”.

“Còn quẻ xăm này?”. Hồng Ngọc chỉ vào thê trong tay Yên Chi, Hồng Ngọc không nhắc, Yên Chi cũng quên mất, thuận tay giao thê cho Hồng Ngọc. “Vậy người đi hỏi thử đi”.

Hồng Ngọc hoan hoan hi hi chạy đi giải, Yên Chi đứng ở cửa điện, đại điện rất cao, thấp thoáng thấy được hoa viên đằng xa. Hoà thượng ở đây, bình thường luôn thích chăm sóc hoa viên thật. Yên Chi còn đang suy nghĩ, Hồng Ngọc đã chạy tới. “Đại nương từ, là quẻ thượng thượng đại cát. Người giải xăm nói quẻ này tuy có khúc chiết, cuối cùng vẫn là tốt đẹp, chắc chắn loan phượng đồng minh, phu thê ân ái”.

Yên Chi trợn mắt. “Giải xăm gì lộn xộn vậy?”.

Hồng Ngọc càng kì quái. “Đại nương từ không phải cầu nhân duyên sao?”.

Ai cầu nhân duyên, chẳng qua lắc chơi thôi, Yên Chi không để ý tới Hồng Ngọc nữa. “Người theo ta ra kia đi dạo, ta nghe nói hoa viên ở chùa Thường Quốc rất đẹp”.

“Vốn phu nhân muốn ở viện gần hoa viên, đáng tiếc đến muộn, bị nhà Trung Nghĩa bá chiếm trước”. Hồng Ngọc miệng không ngừng nghỉ, lẽ ra người bình thường, đồng nghiệp làm quan với nhau, nghe đối phương cũng muốn viện này, sẽ thương lượng cùng ở, hai nhà gần gũi sẽ càng cảm thấy thân thiết. Nhưng phu nhân Trung Nghĩa bá ghét bỏ Vương thị yếu đuối, bị cơ thiệp đề đầu, lúc nào tham gia yến hội cũng công khai hoặc ám chỉ dè bêu Vương thị một phen. Loại người này, Vương thị cũng chẳng có gì hay để nói, lười dong dài với bà ta. Nếu đã không hợp, Vương thị không cần sai người đến thương lượng làm gì.

Trong lúc nói chuyện, chủ tớ hai người đã tới gần hoa viên, tuy nói nhà Trung Nghĩa bá chiếm được viện trong hoa viên, nhưng hoa viên cũng không khoá cửa, bên ngoài có mấy bà hầu đang đứng canh. Nhìn chủ tớ Yên Chi tới, quần áo khí độ có vẻ không dễ chọc, bà đứng đầu tới chấp tay vãn an, nghe Hồng Ngọc nói Yên Chi muốn vào hoa viên đi dạo, bà ta vội mời nàng vào.

“Họ Hồ? Nhìn tuổi thì chẳng phải đây là Hồ Đại nương từ gả hai lần đều bị đuổi về? Thấy người cũng hoà ái đó chứ, không bằng nhà chúng ta...”. Chủ tớ Yên Chi đi vào trong, có bà mục nhện không được nghị luận.

Bà đứng đầu trừng mắt nhìn bọn họ. “Kín miệng hết cho ta, chẳng lẽ không biết Đại nương từ nhà chúng ta đã định thân với Triệu công tử, ít ngày nữa sẽ gả đến nhà họ Triệu? Nhắc những chuyện này làm gì?”. Các bà còn lại lập tức im lặng.

Hai chủ tớ tới được hoa viên, trong hoa viên cũng không có người, chỉ có một bụi mầu đơn đang nở tươi tốt. Thật là ngạc nhiên, Yên Chi và Hồng Ngọc lại gần bụi mầu đơn đó xem xem, sau đó sang chỗ khác. Đang định đi, chợt nghe cách đó không xa có tiếng đàn ông, phu nhân Trung Nghĩa bá dẫn theo các thiên kim ở đây, người hầu hạ đương nhiên đều là nữ giới, cho dù có nam thì cũng là chân chạy vặt chưa trưởng thành. Sao bây giờ lại có tiếng đàn ông ở đây?

Hồng Ngọc sợ hãi định la lên, Yên Chi ra dấu cho cô nàng chớ lên tiếng, lặng lẽ lần theo tiếng nói đó tới nơi nhìn xem. Hoa viên cách nơi ở của nhà Trung Nghĩa bá một bức tường, giọng nói chính là vang lên sau bức tường đó.

Yên Chi nhìn chung quanh, nhón chân vẫn không thấy được, thấy bên cạnh có tảng đá, nằng trèo lên trên, vừa hay bên cạnh là cây hoa quế, che giấu đầu Yên Chi. Nhìn động tác của Yên Chi, Hồng Ngọc không biết Yên Chi muốn như thế nào mới chịu bị gọi là kẻ ngốc, muốn gọi Yên Chi xuống, gặp sự tình như vậy, chỉ có thể giả như không thấy, bị người ta bắt gặp lại nổi lên một trận phong ba. Nhưng Hồng Ngọc biết Yên Chi không bao giờ chịu nghe, đành phải ráng cứng rắn đứng canh chừng cho Yên Chi, xem có người lạ tới gần hay không.

Yên Chi nhìn lên vào trong viện, thấy bên trong bố trí rất tinh xảo, dưới tàng cây là một cặp nam nữ đang ôm ôm ấp ấp, tâm sự tình tứ, chính là người đàn ông kia vừa mới lên tiếng. Yên Chi nhìn mặt cô gái, thấy tuổi tác và cách ăn vận của cô ta, không khỏi ồ lên, đoán từ tuổi thì ít hẵn là trưởng nữ của Trung Nghĩa bá, chính là người vừa định thân với Triệu Trấn.

Nghĩ đoạn, Yên Chi nhịn không được vui vẻ trong bụng. Hừ, ai bảo anh ta muốn lợi dụng người khác, hê, rốt cuộc bản thân ăn quả đắng trước. Yên Chi sợ nhìn lâu bị người ta phát hiện, nhảy xuống khỏi tảng đá. Thấy nằng nhảy xuống, trái tim còn đang nắc trên cổ họng của Hồng Ngọc mới quay về vị trí, nói với Yên Chi. “Đại nương tử, bên trong có cái gì?”.

“Không có gì hết!”. Yên Chi nhỏ giọng khẳng định một câu xong mới nói. “Mẫu đơn cũng xem xong rồi, không có gì đáng đạo nữa, chúng ta đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Lăn Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bí Ẩn

Hồng Ngọc nhìn thoáng qua tường viện, căn bản không tin lời Yên Chi nói, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể giả vờ câm điếc, nói cho cùng những chuyện tư mật như vậy tốt nhất vẫn là vờ như không biết gì cả!

Chủ tớ Yên Chi rời khỏi hoa viên, thường cho người hầu nhà Trung Nghĩa bá, bà tử đứng đầu mở túi tiền định chia, liền thấy một nha hoàn từ hoa viên đi ra. Nhận ra nha hoàn hầu cận thiên kim Trung Nghĩa bá, bà ta vội vàng tiến lên hành lễ. “Chẳng hay Đại nương tử có gì cần phân phó?”.

Nha hoàn cũng không nhìn bà ta, chỉ hỏi. “Ban này là ai vừa vào hoa viên?”.

“Là Đại nương tử Định Bắc hầu phủ, nghe nói mẫu đơn đang nở, muốn đi vào ngắm. Người như vậy chúng tôi không dám ngăn đón!”.

Đại nương tử Định Bắc hầu phủ? Là người bị nhà chồng bỏ hai lần? Người như thế nếu quả thật nghe thấy gì đó chắc chắn đã hồ hào lên, hiện tại không tín hiệu gì, hẵn là chẳng nghe thấy gì cả. Nha hoàn nghĩ ngợi trong lòng, tuy tiện nói hai câu, bước trở lại hoa viên, vào tiểu viện đáp lời với Ngu Đại nương tử – thiên kim Trung Nghĩa bá.

Ngu Đại nương tử nhăn nhu mày lại, người đàn ông bên cạnh đã cười khi khi ôm lấy cô ta. “Biểu muội, sợ cái gì? Sự tình như này không bắt tại trận, ai dám lấy ra uy hiếp em? Không có bằng chứng thì không có căn cứ. Em cứ yên tâm đi!”.

Người đàn ông đó là con trai huynh trưởng phu nhân Trung Nghĩa bá, từ nhỏ cả hai đã chơi đùa chung một chỗ, vốn hai nhà cũng có ý định tác hợp bọn họ nên không hề ngăn cản bọn họ ở chung với nhau. Ai biết được Trung Nghĩa bá được ban tước, Ngu phu nhân đưa con gái lên kinh, trước khi đi còn dắt cả cháu theo, bảo rằng sẽ thuyết phục Trung Nghĩa bá đáp ứng hôn sự. Thế mà vào thành Biện Kinh, Ngu phu nhân thấy nhiều thanh niên tài tuấn, liền cảm thấy cháu mình chẳng qua là choai choai ở nông thôn, không xứng với con gái, bởi vậy tiền hạ thủ vi cường, đính cho cháu một hôn sự, sau đó khẩn cấp tìm cho con gái một chàng rể thích hợp.

Ngu Đại nương tử vẫn còn nhớ rõ tình nghĩa giữa biểu huynh và mình những năm ở nông thôn, nói qua mấy lần, nhưng nghe Ngu phu nhân bảo các thanh niên trong thành Biện Kinh tốt các kiểu, dần dần lại thay lòng, chỉ muốn gả cho một chàng tài tuấn, phu thê vui vẻ tới già.

Ngu biểu huynh thấy cô cô trở mặt, muốn quay về nông thôn, nhưng ở nông thôn làm sao sung sướng bằng ở Biện Kinh, huống hồ cha mẹ cũng viết thư bảo rằng lòng người thay đổi là chuyện bình thường, bản thân hẵn cũng phải dựa vào cô cô để sống, nếu không ngay cả tiền cưới vợ cũng không có. Vì thế Ngu biểu huynh cũng ở lại thành Biện Kinh, cưới người vợ Ngu phu nhân an bài cho hẵn, cách hai ngày lại đến vấn an Ngu phu nhân, cuộc sống cũng dần ổn định.

Chờ Ngu Đại nương tử bị nhà chồng đuổi về, lại nhớ tới biểu huynh ngày xưa tình tứ, hai bên đều là ngựa quen đường cũ, chỉ cần vài lần mây mưa lại hoà hảo như lúc ban đầu không nói, lại bởi vì đôi bên đều là người trưởng thành, cảm nhận được cảm giác thời niên thiếu chưa bao giờ có được.

Cả hai như mỡ trong mật, không chịu cách xa, lại vì tình mắc chữ trộm ngay đằng trước, chỉ có thể ngấm ngấm qua lại. Cũng may Ngu biểu tẩu là người ít dề tâm, Ngu phu nhân tuy phát giác con gái và cháu thậm thụt, nhưng đôi bên đều là người nhà, huống hồ một người đàn bà đương thanh xuân không có hơi đàn ông chẳng phải tịch mịch chết? Bởi vậy chỉ bảo con gái cẩn thận chút, không nói thêm gì khác.

Người quan trọng nhất đã không có ý kiến, Ngu Đại nương tử và biểu huynh càng quấn lấy nhau, thường xuyên lấy cớ đến thăm biểu tẩu để lẫn lộn với biểu huynh. Chỉ là biểu huynh đã cưới vợ, Ngu Đại nương tử thứ nhất không đủ nhẫn tâm để giết người, thứ hai dù cảm thấy biểu huynh tốt nhưng tóm lại vẫn nghèo hèn, không muốn gả cho hẵn. Ngu biểu huynh cũng chỉ muốn xả con giận ngày xưa, cũng không phải muốn cưới biểu muội, còn phải dựa

vào Nguru phu nhân chiếu cố, bởi vậy cũng không đề cập xa hơn.

Hai người tới tới lui lui cũng đã bốn năm năm, chờ Nguru Đại nương từ định thân với nhà họ Triệu, Nguru biểu huynh nghĩ biểu muội hiện tại đã có quy túc, về sau hẳn sẽ càng trợ giúp nhiều hơn, càng hiến thân phục vụ Nguru Đại nương từ thoải mái. Nguru Đại nương từ nghĩ đến gả vào nhà họ Triệu rồi sẽ không được sung sướng với biểu huynh nữa, càng thừa dịp chưa gả, mong sống trọn tâm nguyện.

Hôm nay đến thấp hương cũng từ Nguru biểu huynh đưa đến, chờ Nguru phu nhân vào viện sắp xếp ổn thoả, Nguru Đại nương từ lấy có đau đầu, để Nguru phu nhân đưa các muội muội đi thấp hương, lại dẫn các bà tử canh cửa, bảo rằng mình cần ngủ trưa, không cho người đến quấy rầy, ngấm sau lưng dặn nha hoàn đón Nguru biểu huynh vào viện, hai người bữa bãi vui vẻ.

Xong chuyện, Nguru Đại nương từ tiễn Nguru biểu huynh ra tường viện, quyến luyến tiễn hẳn rồi đi, hai người ôm ôm ấp ấp nói tình tứ, Nguru biểu huynh không khỏi phấn khích nói to, bị Yên Chi nghe thấy.

Nguru Đại nương từ thấy Nguru biểu huynh la lớn, sợ bị các bà tử nghe được, sai nha hoàn ra ngoài viện quan sát xem có ai đến hay không? Vừa lúc nha hoàn thấy chủ tớ Yên Chi rồi đi, thế mới có chuyện nha hoàn hỏi thăm là ai.

Giờ phút này nghe biểu huynh nói vậy, Nguru Đại nương từ vờ đẩy hẳn ra, mắng, “Đàn ông các người đương nhiên là không sợ!”.

Nguru biểu huynh lại thấy ngựa ngáy trong lòng, càng ôm chặt lấy Nguru Đại nương từ. “Vậy để ta bồi thường một phen?”.

Nguru Đại nương từ cũng bị khơi dậy hứng thú, đưa tay捏ỏ lỗ tai biểu huynh. “Còn sức sao? Hơn nữa mẹ sắp về rồi”.

Nguru biểu huynh không thêm đề ý. “Để nha hoàn canh chừng, vẫn còn nửa canh giờ cơ mà”. Nói xong liền cuốn lấy Nguru Đại nương từ vào phòng, tiếng nói cũng trở nên ậm ừ, không biết đang làm gì.

Yên Chi biết được bí mật, dọc đường vô cùng hớn hờ, đáng đời, ai bảo anh ta mặt mộc trên trán không nhìn người khác, cuối cùng ăn nguyên quả lừa đau như vậy. Chờ anh ta thành thân xong mới phát hiện thể từ có thân mật, đúng là hài hước!

Dọc đường đi, Yên Chi liên tục cười tủm tỉm, Hồng Ngọc thấy lạ hết sức, thấy sắp tới viện mình ở, Hồng Ngọc liền nhỏ giọng hỏi. “Đại nương từ, vừa nãy bên trong thật sự không có gì cả sao?”.

“Có một số việc, người nhìn thấy liền làm như không thấy, chúng ta mỗi ngày làm một việc thiện, thành toàn nhân duyên cho người khác là tốt đúng không?”. Yên Chi nghiêm trang nói, khiến Hồng Ngọc nhăn mặt. “Nhưng mà, Đại nương từ, nếu...”.

“Không có nếu gì hết, Đại nương từ nhà người nói luôn luôn đúng!”. Yên Chi nói chắc như chém, Hồng Ngọc chần chờ một chút rồi tuân theo.

Phía trước truyền đến giọng cười phá lên không hề tiết chế, Yên Chi ngẩng đầu nhìn, phát hiện có hai chàng trai, một người trong đó chính là Triệu Trấn. Mà tiếng cười đến từ người còn lại.

Triệu Trấn tới đây làm gì? Đầu tiên Yên Chi nhíu mày, sau đó giật mình nhận ra, hẳn là anh ta nghe nói Nguru phu nhân tới đây thấp hương, nên đến báii kiến nhạc mẫu tương lai. Ngàn vạn không thể để anh ta biết vợ tương lai của anh ta đang yêu đương vụng trộm với người khác, loại sự tình này phải chờ anh ta thành thân xong tự phát hiện mới vui. Yên Chi không khỏi nheo mắt nhìn Triệu Trấn, cuộc sống sau này của nhà người sẽ rất là màu sắc ha ha ha.

Triệu Trấn thấy hai chủ tớ tới, vốn định lảng tránh, không ngờ Yên Chi nói chuyện bị người đồng hành với anh ta nghe được, cười ra tiếng. Triệu Trấn định xin lỗi thay, nhưng nhìn ánh mắt Yên Chi nhìn mình lom lom, Triệu Trấn không vui, có khuê tú nhà nào bộ dạng như vậy không?

Thấy Yên Chi không lảng tránh mà đứng trừng ngược lại Triệu Trấn, Hồng Ngọc có chút nóng nảy, nhỏ giọng nhắc nhở Yên Chi. “Đại nương từ, chúng ta đi chỗ khác đi”.

Vì sao phải đi? Yên Chi thấy lạ, chợt nhận ra đây không phải ở quê, nhìn thấy đàn ông lạ phải né tránh. Vì thế Yên Chi xoay người, không nói tiếng nào, dẫn Hồng Ngọc rẽ sang đường khác.

Chờ Yên Chi đi khuất, người đồng hành với Triệu Trấn mới cười nói. “Đại biểu huynh, tiểu nương từ này nhà ai, thật sự rất đẹp, nhưng nhìn có vẻ tính tình không tốt, em thừa nhận mình cười là không đúng, nhưng nàng ta cũng không nên trừng anh như vậy, giống như anh làm gì có lỗi với nàng ta?”.

Người này là cháu trai của Tào Bân, tên là Tào Huru, hai nhà Tào Triệu trước giờ tới lui khăng khít, Tào Huru cũng thân thiết với Triệu Trấn. Triệu Trấn nghe Tào Huru nói, trong lỗ mũi hừ ra. “Chỉ là một người không hiểu lễ nghi, đề ý cô ta làm gì”.

Tào Huru ồ lên, đột nhiên nói. “Có phải nàng ta ngưỡng mộ biểu huynh, bây giờ biết biểu huynh định thân nên trong lòng căm phẫn?”.

Vì sao Triệu Trấn lại chấp nhận hôn sự như vậy, chỉ có vài người trong gia tộc biết đến, người nhà họ Tào đương nhiên càng không, Triệu Trấn nhìn qua biểu đệ. “Chỉ biết nói bậy thôi, chúng ta đi, vấn an mẹ vợ anh”.

Tào Huru làm mặt quỷ, không nhắc lại nữa, theo Triệu Trấn bước đi.

Yên Chi về viện của mình, nghe được bên trong có tiếng cười, nha hoàn gặp chủ tớ Yên Chi đến, bước ra nghênh đón. “Các vị phu nhân đang trò chuyện bên trong”.

Các vị? Yên Chi nhìn nha hoàn, nha hoàn vội giải thích. “Liễu huyện quân gặp Nguru phu nhân, nói chuyện hợp ý nên cùng đến”.

Thật là ngạc nhiên, cũng có khả năng Nguru phu nhân muốn khoe ra trước mặt Vương thị, con gái bà ta rốt cuộc cả cho người đàn ông độc thân hoàng kim sáng giá nhất ở thành Biện Kinh này. Yên Chi nghĩ đoạn liền đi vào phòng, quả nhiên nhìn thấy Liễu huyện quân mặt mày tự nhiên ngồi ở kia, Nguru phu nhân nước miếng tung bay, Vương thị đứng đưng, giả bộ nghe thật hăng hái.

Phát hiện là Yên Chi, Nguru phu nhân càng tỏ vẻ. “Hồ Đại nương tử về rồi hả, tôi nhắm nhân phẩm tướng mạo như thế này, chỉ sợ càng kiếm được chàng rể sáng giá hơn nhà tôi!”. Nói xong xả ra chuỗi ha ha cười đắc ý.

Vương thị và Yên Chi liếc nhau vô cùng bất đắc dĩ, Yên Chi quy củ hành lễ vấn an hai vị Liễu, Nguru. Vương thị cười nói. “Muội muội con đang ngồi nói chuyện với các tiểu nương tử nhà họ Liễu và họ Nguru, con cũng đi đi”.

Yên Chi vâng lời lui ra ngoài, Liễu huyện quân thừa dịp Nguru phu nhân đang tính toán khoe gì tiếp theo, lên tiếng. “Đồn đãi quả thật không nên tin, bên ngoài đều nói Đại nương tử quý phủ ương ngạnh, nhưng hôm nay thấy lại là một cô gái ôn hoà!”.

“Cho nên á, con gái tôi cũng thế!”. Nguru phu nhân chờ không kịp phải mở miệng, Vương thị cười cười trấn an Liễu huyện quân, ra dấu tay rằng bỏ qua đi thôi, Liễu huyện quân cũng đành cho qua.

Các tiểu nương tử ở trong phòng hoà hợp hơn nhiều, gặp Yên Chi tới, Liễu Nhị nương tử vội vàng đứng dậy. “Ban nãy muội muội ta còn nói, Hồ tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, đáng tiếc chưa kịp nhìn kĩ!”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thỉnh Giáo

Liễu Tam nương tử nghe tỷ tỷ nói chuyện như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng. Liễu Nhị nương tử kéo muội muội tới. “Ban nãy còn nhắc Hồ tỷ tỷ, sao bây giờ lại quên rồi?”. Liễu Tam nương tử đỏ mặt, trốn sau lưng tỷ tỷ, lặng lẽ nhìn Yên Chi.

Yên Chi cười nói vài câu với bọn họ, thấy cặp chị em nhà họ Liễu này, tỷ tỷ dịu dàng hào phóng, muội muội hoạt bát đáng yêu, đều là những người dễ chung đụng, không khỏi nhìn qua phía Thuần Hoa.

Thuần Hoa tuy đang nói chuyện với người ta, vẫn chú ý bên này, thấy Yên Chi nhìn qua, tìm tìm cười cong mắt, mặt lập tức đỏ bừng, cầm quạt che khuất nửa mặt, đôi mắt cũng bắt gặp biểu lộ ra ý cười.

Nói chuyện với Thuần Hoa không ai khác chính là con gái thứ xuất của Trung Nghĩa bá – Nguru Tam nương tử, nhìn thấy Thuần Hoa như vậy, Nguru Tam nương tử không khỏi sinh lòng hâm mộ, Hồ Đại nương tử tuy thanh danh bên ngoài không tốt, nhưng hiện tại xem ra cũng là người ôn hoà, không giống trưởng tử ở nhà mình. Nghĩ đoạn, Nguru Tam nương tử đột nhiên nhảy dựng trong lòng, nếu nói bí mật này cho Hồ Nhị nương tử biết, có thể hay không? Nguru Tam nương tử cắn môi dưới, tay cũng bắt đầu run lên vì kích động.

Yên Chi trò chuyện với hai tiểu nương tử nhà họ Liễu, sau đó quay sang phía Thuần Hoa. “Muội muội này là ai đây, trước đó chưa bao giờ gặp?”.

Nguru Tam nương tử đứng dậy, Thuần Hoa cũng đứng dậy giới thiệu cho Yên Chi. “Đây là Nguru Tam nương tử, cô ấy nhỏ hơn em một tuổi, từ năm nay mới theo Nguru phu nhân ra xã giao”.

Đang nói, Nguru Tam nương tử cúi người thật sâu hành lễ, Yên Chi hoàn lễ xong, nhìn nhìn cô ta, tướng mạo Nguru Tam nương tử xuất sắc hơn Nguru Đại nương tử một chút, nhớ rõ kinh thành từng truyền rằng ái thiếp bị bán của Trung Nghĩa bá cực kỳ xinh đẹp, không thì Nguru phu nhân đã chẳng vừa gặp liền coi như cái gai trong thịt. Yên Chi từng gặp chị em cùng mẹ với Nguru Tam nương tử là Nguru Nhị nương tử, xét từ tướng mạo hai chị em bọn họ, xem ra người ở kinh thành không hề đồn bậy.

Thấy Yên Chi đánh giá mình, Nguru Tam nương tử dùng quạt che mặt. “Muội muội xấu xí, Hồ tỷ tỷ nhất định đang chê cười rồi!”.

Lại nữa, Yên Chi ghét nhất xã giao với mấy người này là vì vậy, bất kể nhà nào cũng phải diễn đi diễn lại màn đây. Bởi vậy Yên Chi chỉ cười nhợt nhạt, phụ diễn vài câu, coi như tròn trách nhiệm chủ nhân, sau đó tự về phòng nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống giường, bên ngoài liền truyền tới tiếng cười nói, nghe giọng có cả đàn ông, hơn nữa còn có chút quen tai. Yên Chi lười để ý, nhắm mắt ngủ lại.

Hồng Ngọc vén rèm lên, sau đó buông rèm xuống, hơi kích động nói. “Đại nương tử, thì ra người ban nãy chúng ta mới gặp là Triệu công tử và biểu đệ Tào Tam công tử. Ôi trời ơi, đã đẹp trai lại còn gia thế tốt, vì sao chứ?”.

Yên Chi hiểu mình mà không lên tiếng, chỉ sợ Hồng Ngọc sẽ lái nhai không ngừng, vì vậy mở mắt nhìn. “Nhìn người chó chỉ nhìn túi da!”.

Hồng Ngọc thấy Yên Chi tỉnh, đơn giản ngồi xuống mép giường Yên Chi. “Vì sao nói vậy nha? Đại nương tử, có thể làm con dâu nhà họ Triệu, vẫn là cưới hồi đảng hoàng, ngay cả về sau đàn ông bọn họ phong lưu háo sắc chút, chiếm được vị trí chính thất coi như đã khác hẳn người thường rồi”.

Thế gian phần lớn đều nghĩ như Hồng Ngọc nhỉ? Cảm thấy làm chính thất, chỉ cần chiếm được vị trí mình muốn, đàn ông phong lưu chút cũng là chuyện tầm thường. Khoé môi Yên Chi nhếch lên một nụ cười châm chọc, Hồng Ngọc vội im miệng. “Đại nương tử nghỉ ngơi một lát đi, trong chùa không có bữa tối, nhưng chúng ta có mang theo điểm tâm, nô tỳ lấy cho Đại nương tử nhé?”.

Yên Chi không đói, chỉ phẩy tay rồi nhắm mắt lại, Hồng Ngọc hiểu ý, đứng dậy lui ra ngoài.

Trong phòng an tĩnh, Yên Chi ngáp một cái, ngủ say.

Ở chùa miếu không thể so bằng ở nhà, chờ Yên Chi tỉnh lại, ngoài phòng đã tối đen, không gian vô cùng tĩnh lặng, không hề nghe thấy tiếng động nào. Yên Chi ngồi dậy, Hồng Ngọc ngả ra đất nghỉ ngơi cũng tỉnh dậy, dụi mắt hỏi Yên Chi. “Đại nương tử đói bụng đúng không? Trước lúc ngủ, phu nhân đã dặn dò để lại cho Đại nương tử bát cháo, nô tỳ bưng tới cho Đại nương tử”.

Quả nhiên không ai hiểu mình bằng mẹ, Yên Chi khoác thêm áo xuống giường, Hồng Ngọc đã bưng cháo tới, cháo không lạnh không nóng, vừa miệng, Yên Chi bưng uống hết một hoi, đưa bát cho Hồng Ngọc dọn dẹp, liền nói. “Người ngủ tiếp đi, ta ra ngoài đi dạo một chút rồi về”.

“Đại nương tử!”. Trong thanh âm của Hồng Ngọc có chứa chân chờ, Yên Chi bật cười. “Sao, chẳng lẽ người sợ ta ra ngoài tư hội đàn ông?”.

Hồng Ngọc không ngờ Yên Chi nói thẳng ra, hơi xấu hổ. Yên Chi lại cười. “Chọc người chơi thôi, chẳng qua ta cảm thấy trong phòng hơi ngột ngạt, chắc là do ngủ lâu. Đi ra ngoài cho thoáng”.

Một khi đã vậy, Hồng Ngọc cũng không dám ngỗ nghịch, nhìn Yên Chi đi ra ngoài, không đóng cửa lại, ngồi bên trong lặng lẽ nhìn Yên Chi ngoài khe cửa. Yên Chi biết Hồng Ngọc đang làm gì, cũng không nói ra, cười cười chậm rãi thả bộ trong viện.

Lúc này chung quanh đều im ắng, viện rất nhỏ, đi chưa mấy bước đã ra tới cửa, hai cánh cổng đóng kín bùng, có thể nghe được tiếng người giữ cổng đánh mộc. Yên Chi vốn không muốn ra khỏi viện, đi đi lại lại rồi ngồi xuống bàn đá trong sân, im lặng như vậy mới khiến Yên Chi quên đi ban này sôi nổi hỗn loạn.

“Tỷ tỷ!”. Tiếng Thuần Hoa gọi nhỏ vang lên bên tai Yên Chi, Yên Chi quay đầu qua hướng đó, lơ mơ thấy được Thuần Hoa đang đứng ở cửa phòng.

Yên Chi tiến lại gần, cũng nhỏ giọng hỏi Thuần Hoa. “Đánh thức em?”.

Thuần Hoa lắc đầu, đột nhiên nhớ ra đang là đêm tối, sợ Yên Chi không thấy, thì thầm ngược lại. “Em có tâm sự, ngủ không được, tỷ tỷ có thể đến trò chuyện với em được không?”.

Yên Chi không khỏi đưa tay búng nhẹ lên mũi Thuần Hoa. “Tâm sự gì đây, hẳn lại là cô nương mới lớn vừa định thân nên bồn chồn hồi hộp chứ gì”.

Thuần Hoa đỏ mặt, nhưng không thừa nhận, đón Yên Chi vào phòng.

Nha hoàn đã thấp đèn, Thuần Hoa phân phó. “Ta và tỷ tỷ muốn nói chuyện lâu, người sang phòng tỷ tỷ ngủ chung với Hồng Ngọc đi”.

Nha hoàn lấy làm lạ, từ khi nào mà Đại nương tử và Nhị nương tử lại thân thiết như vậy? Nhưng gặp Yên Chi cũng không phản bác, nha hoàn liền hành lễ rồi đi.

Yên Chi uống ngụm trà rồi nhìn Thuần Hoa. “Tuy chị tính là đã gả hai lần, nhưng mà...”.

“Tỷ tỷ, không phải chuyện này, là...”. Thuần Hoa ngắt lời Yên Chi, nghĩ nghĩ mới cố gắng mở miệng, ghé vào bên tai Yên Chi thì thầm. “Hôm nay Ngưu Tam nương tử kể cho em, cô ấy biết được một chuyện bí sự của Đại tỷ tỷ cô ấy, muốn xin chủ ý của em, có nên vạch trần hay không, nếu vạch trần thì là tốt hay xấu?”.

Bí sự? Yên Chi nhưn mảy, lập tức nhớ tới hành vi của Ngưu Đại nương tử hôm nay, chỉ có chuyện này mới đủ lớn để khiến Ngưu Tam nương tử nghĩ đến dùng nó uy hiếp Ngưu phu nhân. Đáng tiếc, cô ta vẫn còn trẻ người non dạ, chưa hiểu được lợi hại.

Thấy Yên Chi không nói lời nào, Thuần Hoa nhỏ giọng lặp lại. “Tỷ tỷ, Ngưu Tam nương tử còn nói, chuyện này đủ để khiến nhà họ Triệu từ hôn”.

Quả nhiên là chuyện đó. Yên Chi thế này mới hỏi. “Vậy em đã biết là chuyện gì chưa?”.

Thuần Hoa lắc đầu. “Đương nhiên em không thể hỏi”.

Cũng may, Yên Chi gật đầu, rồi nói. “Vậy em mau quên mất những lời Ngưu Tam nương tử đã nói với em đi”.

Thuần Hoa kì quái nhìn Yên Chi. “Tỷ tỷ, vì sao?”.

“Ngưu Tam nương tử muốn dùng chuyện này uy hiếp Ngưu phu nhân, vì có làm sao?”.

“Đương nhiên là mong chiếm được tiền đồ xán lạn hơn. Tỳ tỳ không biết đâu, Nguru phu nhân vì tham tiền, gả Nguru Nhị nương tử cho một phú thương, phú thương kia thô bỉ không nói, nghe đâu còn thường xuyên không ở kinh thành, Nguru Nhị nương tử mỗi lần về nhà mẹ đẻ đều khóc lóc tỏ khổ với Nguru Tam nương tử một phen, bảo rằng cô nương gả chồng giống như dầu tai lửa, nếu để như chị ấy, chị bằng chết đi thôi”.

Đúng thật là vậy, Yên Chi cười nhẹ. “Vậy em cảm thấy, Nguru Tam nương tử dùng nó để uy hiếp mẹ cả thì có đôi được tiền đồ tốt đẹp hay không?”.

Thuần Hoa nghĩ không ra nên mới do dự, không có cách nào cho Nguru Tam nương tử một chủ ý hay, giờ phút này tỳ tỳ nhắc tới, đôi mày Thuần Hoa chau lại.

Yên Chi gấp muội muội như thế, cười. “Chính em cũng hiểu được không thể, đúng không?”.

Thuần Hoa im lặng, Yên Chi thở dài một tiếng. “Thuần Hoa, có đôi khi biết được bí mật của người khác chưa chắc đã uy hiếp được họ, ngược lại sẽ bị họ khổng chế, thậm chí mất cả tính mạng”.

Thuần Hoa không khỏi a lên một tiếng kinh hoàng nhìn Yên Chi, Yên Chi cười. “Em nghĩ thử vì sao Nguru Đại nương tử biết bí mật này đủ khiến nhà họ Triệu từ hôn mà vẫn không hề sợ hãi, thoải mái hành xử, vì người đứng sau lưng cô ta đang ngầm đồng ý cô ta hành động như vậy, thậm chí ủng hộ. Mà người đó, chỉ có thể là Nguru phu nhân. Thuần Hoa, Nguru phu nhân không giống mẹ chị, bà ta lòng dạ độc ác, Nguru Tam nương tử nếu thật sự nói ra bí mật để uy hiếp Nguru phu nhân, bà ta chắc chắn sẽ xuống tay trừ bỏ Nguru Tam nương tử. Một chủ mẫu đương gia, tính tình lại như thế, muốn mạng của con gái thứ xuất là vô cùng dễ dàng”.

Sắc mặt Thuần Hoa bị Yên Chi nói biến thành trắng bệch. “Nhưng mà... Nhưng mà... còn có Trung Nghĩa bá”.

Yên Chi cười trào phúng. “Nếu Trung Nghĩa bá thật sự là người biết đạo lý, đã không để mặc phu nhân mình bán ái thiếp đi, sau đó còn nạp thêm mấy mỹ thiếp. Loại đàn ông không có trái tim như thế, đừng nói là thứ xuất, ngay cả đích nữ như Nguru Đại nương tử, chỉ sợ ông ta cũng chẳng quan tâm”.

Thuần Hoa lại lâm vào trầm tư, tuy rằng cảm thấy Yên Chi nói đúng, nhưng một cái mạng, chẳng lẽ Nguru phu nhân không hề để ý, bà ta nhìn cũng đâu có hung ác như vậy.

Yên Chi đưa tay đặt lên vai Thuần Hoa. “Thuần Hoa, em nhớ này, nhìn người phải nhìn hành vi cư xử của người đó ngày thường như thế nào. Nếu Nguru phu nhân khoan hậu nhân đức, làm sao vô cớ bán cơ thiếp đi? Mặc kệ bà ta bất mãn điều gì với cơ thiếp do Trung Nghĩa bá nạp, bà ta nên đi xử Trung Nghĩa bá mới đúng. Đẻ đâu cười cổ người thua kém mình, lại trăm loại nhường nhịn trượng phu, đương gia chủ mẫu kiểu đó, chị không tôn trọng”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mưu Kế

“Nhưng, nhưng mà...”. Về mặt Thuần Hoa tràn đầy sợ hãi, ngoại trừ lắp bắp, không làm được gì khác. Yên Chi nhìn Thuần Hoa lại cười. “Nhưng gì bây giờ? Chủ mẫu quân giáo cơ thiếp vốn là lẽ thường, đúng không?”.

Thuần Hoa gật đầu, Yên Chi tỏ ra bất đắc dĩ. “Đúng nha, đàn ông nạp thiếp là chuyện bình thường hết sức, chủ mẫu quân giáo cơ thiếp cũng bình thường luôn. Nhưng thiên hạ này, đâu phải cứ lẽ thường thì sẽ công bằng?”.

Bất công ư? Giữa con hoang hốt, Thuần Hoa nhận ra Yên Chi nói đúng, nhưng như vậy không phù hợp với sự dạy dỗ hằng ngày Thuần Hoa được biết.

Yên Chi nhìn Thuần Hoa, vẫn cười. “Đàn ông nạp thiếp, sau đó lại tùy ý thê tử muốn vò ném thiếp như thế nào cũng được, dù sao đàn ông vô tâm như thế, là chị, chị không cần”.

“Vì sao?”. Thuần Hoa hỏi, mang theo một tia tò mò. Yên Chi vỗ vỗ mặt em gái. “Ngay cả chó mèo nuôi lâu cũng thương tiếc, huống chi là nguyên một người sống sờ sờ? Nếu cảm thấy cơ thiếp không bằng cả chó mèo thì lúc trước nạp bọn họ làm chi? Nếu coi mạng người là cỏ rác giẫm lên, loại người này sẽ tôn trọng vợ cả của hắn tới mức nào?”.

“Không phải như vậy đâu, tỳ tỳ, vợ và thiếp so sánh thì giống như mây và bùn”. Thanh âm của Thuần Hoa nhỏ xíu, há miệng nói ra rồi lại cảm thấy chưa đúng lý hợp tình lắm.

“Là mây hay là bùn thì vẫn là một sinh mạng, không phải món đồ chơi. Thuần Hoa, từ nhỏ chị lớn lên ở nông thôn, chị biết suy nghĩ của chị sẽ khiến các khuê tú trong thành Biện Kinh chê cười, cơ thiếp cũng vậy, tỳ nữ cũng vậy, chị là món đồ chơi, ai lại vì món đồ chơi mà tranh cãi với người khác? Nhưng Thuần Hoa, nếu cha không đánh giặc được phong Hầu, thậm chí chết trên chiến trường, thì chị cũng chẳng khác những tỳ nữ đó là bao”.

Thuần Hoa cảm thấy trái tim nhảy loạn lên, chưa bao giờ cô nghe được những lời này từ miệng của bất kì người nào, thiên kim hầu phủ, cho dù là thứ

xuất cũng là người tôn quý, nhưng, thật sự có tôn quý không? Thuần Hoa muốn phản bác, lại nhớ tới mẹ đẻ, lúc trước nhà họ Lưu cũng từng xưng Thiên tử, bây giờ thì sao, bị bêu tên là phản tặc tiền triều.

Cái gọi là tôn quý, là vinh hoa, chẳng qua là kì ngộ trong sát na mà thôi.

Yên Chi hơi nhoen miệng. “Cho nên, mặc kệ người khác nghĩ gì, đối với chị, trọng phu không thể nạp thiếp, không phải vì chị sợ tranh sùng với cơ thiếp, mà là bọn họ vốn không phải món đồ chơi, thích thì đùa một chút, không thích thì ném qua một bên”.

Thuần Hoa đặt tay lên ngực, nói tiếp. “Nhưng mà suy nghĩ như thế, mọi người sẽ cười chê”.

“Cho nên chị mới không muốn gả nữa, Thuần Hoa, chị đã gả đi hai lần, những người đàn ông đó bộ dạng ra sao chị rõ ràng, chị chỉ là một người phụ nữ, vì sao phải thay đổi hoàn toàn vì bọn họ, thậm chí dương dương đắc ý nói với người khác xem xử lý thiếp thất như thế nào mới giỏi mới tài...”.

Nói thẳng thừng chính là ba chữ : Không. Chấp. Nhận. Nói nhiều hơn một chút chính là người đàn ông không toàn tâm toàn ý đối đãi với mình, cần gì gả đi qua?

Thuần Hoa cảm thấy Yên Chi nói đích thực đảo điên mười mấy năm tri thức của mình, nhưng nghe vào thật khiến người ta hướng tới, có một người chồng toàn tâm toàn ý yêu thương mình là niềm vui to lớn cỡ nào. Chỉ là... Thuần Hoa kìm nén lòng mơ ước của mình, nữ tử phải hiền đức, gả vào xong, nếu phu quân có ý định nạp thiếp, phải thuận theo thôi.

Yên Chi nhìn nét mặt Thuần Hoa, biết trong lòng cô đang nghĩ gì, nhưng mỉm cười không nói. Qua một lúc lâu, Thuần Hoa mới thì thầm. “Tỷ tỷ, cho nên mẫu thân vào thành Biện Kinh, nhìn phụ thân nạp thiếp chỉ đánh mình phụ thân?”.

“Đúng”. Yên Chi trả lời đúng như Thuần Hoa dự liệu. Thuần Hoa nghĩ lại nói. “Theo tỷ tỷ, nếu một người đàn ông không thể toàn tâm toàn ý với mình, tốt nhất đừng cần hấn nữa, nhưng vì sao mẫu thân vẫn...?”.

“Em đó, nghĩ nhiều nữa rồi, mẹ chị không phải chị. Chị có thể tùy tiện làm theo ý mình là vì chị không có gì vương bận, còn mẹ, mẹ có chị. Huống hồ khi đó Lưu di đã sinh ra em và đệ đệ, chẳng lẽ đuổi Lưu di đi mọi thứ liền chưa hề xảy ra?”.

“Thì ra, mẫu thân mới chân chính là bậc đại trí tuệ”. Thuần Hoa không khỏi cảm khái, Yên Chi chẳng hề khách khí nhận lấy. “Đương nhiên, bằng không mẹ đẻ thêm chị ở nông thôn, không một người đàn ông trụ cột, phải sống như thế nào? Khóc sụt sùi không làm cho mặt đất mọc ra hoa màu được”.

Yên Chi nói làm Thuần Hoa hơi đỏ mặt, sau đó Thuần Hoa cũng cười. “Tỷ tỷ có thể kể cho em lúc trước hai người ở nông thôn sống như thế nào không?”.

Vốn Thuần Hoa chẳng bao giờ muốn nghe, giờ đây chủ động hỏi, Yên Chi cũng mỉm cười, từ từ kể cho Thuần Hoa. Bất giác liền kể tới mờ sớm, hoà thượng trong chùa rời giường gõ mõ tụng kinh buổi sáng.

Dù nói rằng thấp hương không cần theo hoà thượng tụng kinh buổi sáng, nhưng vì biểu lòng thành kính, tất cả nghe được tiếng chuông đều lục tục rời giường. Yên Chi và Thuần Hoa nói chuyện xuyên đêm, miễn cưỡng gả gắt. Chờ đến lúc vẫn an Vương thị, dưới mí mắt đã có chút tối đen.

Vương thị thấy hai cô con gái đôi mắt vòng đen, hỏi qua mới biết cả hai tâm sự thâu đêm, khó tránh khỏi oán trách Yên Chi mấy câu. Lưu cơ tới hầu hạ Vương thị rửa mặt chải đầu xong, cũng cáo từ Vương thị, hôm nay Lưu cơ phải quay về nhà, miễn cho Hầu phủ không ai đương gia, loạn thành một nùi.

Vương thị cho Thuần Hoa đi tiễn Lưu cơ, chờ mẹ con hai người đi, Vương thị mới liếc qua Yên Chi. “Tại sao đột nhiên con và muội muội thân thiết nhau dữ vậy?”.

Yên Chi ngáp dài, tựa vào đầu vai Vương thị muốn ngủ, nghe được Vương thị hỏi mới nói. “Sao đâu mẹ? Mẹ, mẹ đừng nói là không phải cùng một mẹ sinh ra nên không cho người ta chơi chung đó nha?”.

Vương thị không hề khách khí nâng đầu Yên Chi lên. “Chớ già bộ trước mặt tôi”.

Yên Chi cười khi khi ôm lấy cánh tay Vương thị. “Được rồi được rồi, nói cho mẹ biết nè. Mẹ, con hiểu Thuần Hoa được Lưu di dạy dỗ rất tốt, nhưng có đôi khi vì vậy mà suy nghĩ rất cố chấp. Nếu chống gương mặt lễ độ đó gả qua kia, đối phương cũng lễ nghĩa đầy đủ thì không sao, lỡ bọn họ không vậy, chẳng phải bị ăn hiếp đến chết? Lúc đó cha nhất định sẽ đau lòng”.

Vương thị nhún lên trán con gái. “Nguy biện thì giỏi lắm. Được, cha con tông cộng cũng chỉ có ba chị em các con, thân thiết một chút luôn tốt. Tôi chỉ sợ Lưu di của cô thấy hai chị em thân thân mật mật lại sợ hãi sẽ chọc giận tôi”.

Yên Chi trợn mắt lên. “Ai da, câu này nghe sao có vị gì không đúng nha, mẹ, bình dấm ghen tuông này ngâm mấy năm rồi, sao nghe chua là vậy ta?”.

Lần này Vương thị không đi trán con gái nữa, trực tiếp đưa tay nhéo lỗ tai. “Nói hươu nói vượn, giễu cợt cả mẹ cô cơ đấy”.

“Thì con sợ mấy ngày nay mẹ toàn ăn đậu hủ rau xanh, tích tụ trong người nên mới nói giòn dõ mẹ vui vẻ thôi mà”. Yên Chi vẫn ôm cánh tay Vương thị không buông.

Thuần Hoa quay về tới cửa, nhìn hai mẹ con Yên Chi thân mật ngồi cạnh nhau, lời Lưu cơ nói ban nãy vọng lại bên tai, Lưu cơ đối đãi Thuần Hoa không

hề không tốt, chỉ là luôn thiếu đi vài phần thân mật. Đương nhiên, điều này cũng không trách được Lưu cơ, từ nhỏ Lưu cơ đã được dạy dỗ như thế, thời khắc khắc phải luôn giữ lễ nghi. Hành động không quy củ như kiểu ngồi dựa vào lòng mẹ từ khi Lưu cơ còn nhỏ đã không được phép, dạy dỗ con gái mình cũng đúc từ một khuôn đi ra.

Ban đầu Thuần Hoa nhìn đến cũng cảm thấy thập phần thất lễ, nhưng bây giờ, Thuần Hoa không khỏi sinh lòng hâm mộ. Như thế mới là mẹ con ở chung, chứ không phải lúc nào cũng ghi nhớ không thể nói lớn tiếng.

“Nhị nương về rồi?”. Vương thị ngẩng đầu nhìn thấy, bảo Yên Chi ngồi thẳng dậy, mới nói với Thuần Hoa. “Trong chùa không có nơi nào đi dạo, đã nói đến đây ở mấy ngày, không thể cứ đi như vậy được, bảo hai chị em cùng ta đi tụng kinh càng không xong, hay là hai đứa cứ đi tìm các tiểu nương tử chơi đùa đi”.

Thuần Hoa vâng lời, Yên Chi kéo tay Thuần Hoa chạy đi, Thuần Hoa quay đầu nhìn Vương thị, thấy nụ cười trên mặt Vương thị thật sự từ ái, không khỏi mỉm cười tự đáy lòng, có một số việc, thay đổi góc nhìn liền trở nên đổi khác.

Hai chị em họ Liễu gặp Yên Chi Thuần Hoa tới tìm, đương nhiên vô cùng cao hứng, phút chốc Ngưu Tam nương tử cũng đến, còn dẫn theo Ngưu Tứ nương tử đêm qua vừa tới, Ngưu Tứ nương tử nhỏ hơn Ngưu Tam nương tử nửa tuổi, nghe nói mẹ đẻ là tỷ nữ, bởi vì hầu hạ Trung Nghĩa bá một lần say rượu xong liền hoài thai. Khi đó Ngưu phu nhân còn chưa tới, mẹ đẻ Ngưu Tam nương tử đang được sủng, thấy tỷ nữ mang thai, nghĩ rằng nếu có thể sinh được con trai sẽ ôm đến nuôi bên cạnh mình, vì vậy không vội bán tỷ nữ đi. Chờ sinh ra là bé gái, ái thiếp liền lôi tỷ nữ ra bán, Ngưu Tứ nương tử theo người thiếp đó lớn lên, đương nhiên cô ta không hề đối đãi tốt với Ngưu Tứ nương tử, Ngưu Tam nương tử coi cô em gái này chẳng khác gì nha hoàn.

Chờ Ngưu phu nhân vào kinh, phát uy bán ái thiếp đi, Ngưu Tam nương tử liền trở thành giống như Ngưu Tứ nương tử, không có mẹ đẻ, phải kiếm ăn dưới trướng Ngưu phu nhân. Ngưu phu nhân cũng mặc kệ mẹ đẻ của các đứa con thứ xuất là ai, dù sao trong mắt bà ta, thứ xuất chính là thứ xuất. Ngưu Tứ nương tử bản tính yếu đuối, không dám vùng lên, vẫn đối với người tỷ tỷ này như trước.

Hôm qua Ngưu Tam nương tử nói với Thuần Hoa, nếu sự tình bại lộ, mẹ cả nổi giận thì làm sao? Nhớ tới cô muội muội ngày thường luôn bị mình lôi ra gánh trách nhiệm, bởi vậy câu Ngưu phu nhân đón Ngưu Tứ nương tử tới. Ngưu phu nhân nghĩ dù sao thêm một cô con gái thứ xuất cũng chẳng nhiều nhận gì, liền sai người đón tới. Giờ đây Ngưu Tứ nương tử theo Ngưu Tam nương tử tới, bộ dáng vẫn sợ hãi rụt rè như mọi khi.

Chờ ai nấy chào hỏi xong, Ngưu Tam nương tử lên tiếng. “Trong hoa viên có một bụi mẫu đơn nở rất đẹp, hay là các tỷ muội cùng vào hoa viên ngắm mẫu đơn đi?”.

Mọi người còn chưa hưởng ứng, Ngưu Tứ nương tử đã nói. “Nhưng mà Tam tỷ tỷ, Đại tỷ tỷ nói muốn nghỉ ngơi, không cho người vào hoa viên, huống chi...”.

Ngưu Tam nương tử đương nhiên biết Ngưu Đại nương tử làm trò gì trong hoa viên, chính vì vậy mới muốn dẫn người đến bất gian tại trận, xé toang bí mật này ra ánh sáng, không chừng nhà họ Triệu đòi từ hôn, Ngưu phu nhân vì níu giữ hôn sự đó, sẽ gả mình sang thế thân, việc này mà thành, từ nay về sau mình tha hồ ngang dọc ở phủ Trung Nghĩa bá.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đúng Dịp

Ngưu Tam nương tử trong lòng đã tính toán đầu ra đó, nghe xong Ngưu Tứ nương tử nói, chỉ cười tủm tỉm. “Chúng ta lặng lẽ đi, cũng có gì đáng sợ đâu”.

Liễu Tam nương tử tính tình thích vui chơi theo thời tiết, hôm qua chợt nghe hoa viên không tẻ, vốn định năn nỉ mẹ mình dẫn đi, nhưng sáng sớm Liễu huyện quân đã lên điện thắp hương lễ Phật, không rảnh dẫn Liễu Tam nương tử đi. Ngưu Tam nương tử nói đúng nỗi lòng của Liễu Tam nương tử, nhưng vì cô là người nhỏ tuổi nhất, không thể nói chuyện, chỉ nắm góc áo tỷ tỷ giật giật.

Liễu Nhị nương tử đâu phải không hiểu cô em mình, nhưng nghĩ rằng Ngưu Đại nương tử không phải dễ trêu vào, còn đang do dự. Ngưu Tam nương tử đã nói với Liễu Tam nương tử. “Liễu muội muội cũng muốn đi chứ? Chúng ta cùng đi, nhiều tỷ tỷ muội muội đi chung sẽ náo nhiệt cỡ nào đúng không?”.

Ngưu Tam nương tử nói như bình thường, không hề khác gì, nghe vào tai chẳng qua là nhiệt tình chào mời mọi người đi chơi. Nhưng hôm qua Yên Chi gặp phải sự kiện kia, bây giờ xem hành vi cử chỉ của Ngưu Tam nương tử khó tránh khỏi cảm giác thấy cô ta có tình.

Yên Chi hơi nhăn mày lại, Liễu Tam nương tử muốn đi chơi, đương nhiên Ngưu Tam nương tử vừa gọi, cô liền đi theo, Liễu Nhị nương tử thấy muội muội đi, bản thân cũng đành theo cùng. Trong phòng chỉ còn chị em Yên Chi và Ngưu Tứ nương tử, thấy đoàn người lần lượt đi hết, Ngưu Tứ nương tử nhút nhát nhìn chị em Yên Chi.

Một khi đã vậy, thử xem Ngu Tam nương tử tốt cùng muốn làm gì, nói không chừng có thể nhìn một vở kịch hay. Bởi vậy Yên Chi nói với Thuần Hoa. “Chúng ta cũng đi đi”.

Thuần Hoa sao cũng được, theo Yên Chi ra ngoài.

Viện nhà họ Liễu ở cách hoa viên cả một đoạn đường, phải vòng qua đại điện, qua một khúc rẽ mới có thể đến được hoa viên. Một đường bước đi, Yên Chi cũng hỏi Ngu Tứ nương tử vài câu, Ngu Tứ nương tử lần lượt đáp rõ ràng, chỉ là cứ có chút sợ sệt.

Thuần Hoa không khỏi nhíu chặt mi, Ngu Tam nương tử luôn kể lể mẹ cả đối đãi với cô ta không tốt, trước nay không cho cô ta ra ngoài, nhưng bây giờ xem ra, Ngu Tứ nương tử này mới càng đáng thương hơn. Nhớ đến trong kinh thành từng lưu truyền, ngày đó Ngu phu nhân còn chưa vào, mẹ con Ngu Tam nương tử đã đối xử với Ngu Tứ nương tử như thế nào, Thuần Hoa liền âm thầm ra quyết định ngày sau chớ hề thân thiết với Ngu Tam nương tử nữa. Không thể cứ vì cô ta nói vài câu chúng ta đều số khổ, không thể gửi hồn đầu thai vào bụng mẹ cả, bị người ta ăn hiếp trăm bề, liền cảm thấy cô ta và mình đồng bệnh tương liên, không thể được.

Lúc đi ngang đại điện, Ngu phu nhân và Liễu huyện quân cùng lúc đi từ trong nội điện ra. Thấy thứ nữ nhà mình đi cùng chị em nhà họ Hồ, Ngu phu nhân liền gọi lại. “Tam tỷ tỷ của cô đâu? Đứng đây, đừng có chạy loạn”.

Trước mặt mọi người, một người thân là phu nhân cao giọng gọi người ta cứ như các bà trong thôn, sau đó giáo huấn. Liễu huyện quân không khỏi đưa mắt liếc sang Ngu phu nhân, rồi nhìn về phía Thuần Hoa, thấy Thuần Hoa thần sắc không đổi, trong lòng khẽ gật đầu. Vương thị tuy cũng xuất thân quê nghèo, nhưng cũng may không hề nhúng tay vào dạy dỗ thứ nữ, bằng không nhà họ Liễu tuyệt đối sẽ không định thân với nhà họ Hồ.

Nhìn sang bộ dáng khiếp sợ của Ngu Tứ nương tử, Liễu huyện quân thở dài, mẹ cả như vậy, giáo dưỡng như vậy, không biết mấy cô con gái nhà họ Ngu sẽ gả được đến nhà nào đây.

“Là Ngu Tam nương tử hẹn chúng ta đến hoa viên chơi đùa, cô ấy và hai chị em Liễu muội muội đã đi trước, Ngu Tứ nương tử theo cùng chúng ta, không hề chạy loạn”. Yên Chi nói khiến Ngu phu nhân nhíu mày, lúc này không biết con gái mình có đang trà trộn với biểu huynh của nó không, mặc kệ thế nào, phải sai người báo tin cho nó mới được.

Bởi vậy Ngu phu nhân nháy mắt ra hiệu với nha hoàn tâm phúc, sau đó nói với Ngu Tứ nương tử. “Cô cũng không còn nhỏ nữa, nên học cách xã giao với người khác”.

Ngu Tứ nương tử cung kính vâng theo, Yên Chi đang định mời bọn họ đi trước, chợt nghe cách đó không xa vang lên một giọng nam. “Tiểu tể bái kiến nhạc mẫu”.

Thanh âm khiến Ngu phu nhân vô cùng thoải mái, bà ta đặc ý cho Triệu Trấn đứng dậy, sau đó liếc mắt nhìn Liễu huyện quân, các người tự nhận có giáo dưỡng tốt hơn ta thì sao, hiện tại con rể của ta là người nổi bật nhất ở cả đất kinh thành này.

Liễu huyện quân xuất thân thư hương môn đệ, nhà mẹ đẻ từ cuối thời Đường đã bắt đầu bồi đắp, trải qua mấy lần chiến loạn, vẫn như cũ nắm giữ vị trí trong triều đình, đương nhiên dạy dỗ các cô con gái cũng có nền nếp. Liễu huyện quân dám cam đoan, nhà họ Triệu kết thân lần này chẳng qua là mượn có đề vượt cửa ải khó khăn mà thôi, chờ xong xuôi sẽ qua sông đoạn cầu, Ngu phu nhân tỏ ra đặc ý, Liễu huyện quân nhìn chỉ thấy nực cười hết sức, chẳng qua không để lộ thần sắc, chỉ cười nhàn nhạt. “Ngu phu nhân thật là có phúc”.

Ngu phu nhân càng đặc ý hơn, cũng mặc kệ Yên Chi và mọi người còn đang đứng đó, bắt đầu hỏi chuyện với Triệu Trấn. Triệu Trấn quả thật phiền chán bà mẹ vợ tương lai này, nhưng trên mặt vẫn tươi cười đáp lời, nghe Ngu phu nhân hỏi muốn đi đâu, Triệu Trấn thuận miệng đáp. “Muốn ra hoa viên đi dạo một chút”.

Đi hoa viên, rất tốt, nếu cháu mình đã rời đi, thì cho con rể con gái gặp mặt cũng coi như đẹp cả đôi đường, Ngu phu nhân vui như mở cờ. Bởi vậy Ngu phu nhân cười híp mắt. “Đứng lúc, Tứ muội của con và hai tiểu nương tử nhà họ Hồ cũng muốn đến hoa viên, con liền theo bọn họ đi. Tứ nương, còn không mau ra trước dẫn đường”.

Ngu Tứ nương tử vâng dạ tiến lên, Triệu Trấn trong lòng nhăn nhúm, nhưng vẫn hành lễ chào hai vị phu nhân Ngu, Liễu rồi bước đi hướng hoa viên. Tuy nói tiểu thư khuê các nhìn thấy đàn ông xa lạ không có gì quá mức, nhưng nam nữ cách biệt, Ngu phu nhân bảo Triệu Trấn theo bọn họ đi, thật là không hề chú ý gì cả. Thuần Hoa không khỏi thấp giọng thì thầm với Yên Chi. “Tỷ tỷ, Ngu phu nhân như thế, nhà họ Ngu chắc là hỗn độn lắm”.

Yên Chi nhìn lướt qua Ngu Tứ nương tử, có lẽ là vì có người lạ, Ngu Tứ nương tử không dám nói nhiều nửa câu, chỉ cẩn trọng đi trước dẫn đường.

Yên Chi nhẹ giọng trả lời. “Mặc kệ bọn họ đi, dù sao chúng ta nhìn thôi là được”.

Triệu Trấn không thể bắt chuyện với các tiểu nương tử, bởi vậy tuy đồng hành, nhưng chỉ nhìn sang nơi khác, thấy chị em Yên Chi to nhỏ, Triệu Trấn khinh thường trong lòng, trước mặt người ngoài cô ta ngược lại đóng kịch chị em tốt.

Mọi người đã tiến vào hoa viên, Ngu Tam nương tử đang cùng hai chị em họ Liễu ngắm hoa mẫu đơn, thấy Triệu Trấn theo bọn họ tiến vào, Ngu Tam nương tử trong lòng đại hi, thật là trời giúp mình, vốn còn đang suy nghĩ dù bất tại trận, y theo da mặt dày của Đại tỷ chỉ sợ sẽ hô hào rằng người ta nhàn làm. Hiện tại Triệu Trấn tới, lúc đó chẳng tận mắt nhìn thấy, còn sợ làm được ư?

Ngu Tam nương tử đã tiến lên hành lễ. “Vấn an tỷ phu! Đại tỷ tỷ còn đang nghỉ ngơi, hay là để tiểu muội cho mời Đại tỷ tỷ đến?”.

Triệu Trấn nhắc đến hoa viên chỉ là lấy cớ, chẳng qua không muốn nói chuyện lâu với Ngu phu nhân thôi, định vào hoa viên đi dạo một vòng rồi cáo từ,

bây giờ nghe Ngu Tam nương tử nói vậy, hai hàng lông mày của Triệu Trấn bất giác chau vào nhau. “Không cần, cứ để cô ấy nghỉ ngơi”.

“Tỷ phu thương yêu tỷ tử như vậy, tỷ tử thật là có phúc”. Ngu Tam nương tử nhìn gương mặt tuấn lãng của Triệu Trấn, cảm thấy cả trái tim đều nhúng vào mật. Trời xanh phù hộ, nhất định phải thuận lợi, nếu vậy lang quân tuấn lãng này sẽ là của mình.

Yên Chi nhìn Ngu Tam nương tử diễn xuất, sao mà không rõ ý định của cô ta, trong lòng không khỏi bĩu môi, đúng là không biết xấu hổ. Có nên giúp Ngu Đại nương tử che giấu không nhỉ? Để sau này gả qua, xem Triệu Trấn trò hay hơn nữa?

Yên Chi đảo mắt qua lại, thấy Triệu Trấn định đến chỗ tảng đá hòm qua mình trèo lên nhìn trộm, hẳn là đang muốn ngồi nghỉ chân, Yên Chi vội giành trước ngồi xuống, dùng tay đầm bóp chân mình, giống như rất là mỏi mệt. Triệu Trấn vốn thấy bên này tốt xấu có bóng cây xanh, muốn hóng mát một lát, bị Yên Chi giành trước một bước, anh ta đương nhiên không thể ngồi chung một tảng đá với nàng, bởi vậy xoay người rời đi.

Thật là không đúng dịp, nếu như Triệu Trấn đứng lên tảng đá kia, sẽ có thể thấy được tình hình bên trong viện – Ngu Tam nương tử nghỉ bụng – nhưng không sao, biểu huynh hẳn ta không thể trốn trong phòng cả ngày được, sẽ tới lúc hẳn phải đi ra.

Nghĩ đoạn, Ngu Tam nương tử lại tươi cười, vốn Ngu biểu huynh là trèo tường đi vào, nếu được cũng có thể trèo ra bằng đường đó, nhưng hôm nay không khéo, bên ngoài tường có người tới làm phép, đông đúc kẻ đến người đi, phải sau giờ Ngọ mới tan, Ngu biểu huynh sao dám trèo ra khỏi đó? Bằng không, Ngu Tam nương tử đã không dám xử chiều này, cơ hội hiếm có, phải cố gắng nắm bắt. Ngu Tam nương tử cười nói với Triệu Trấn. “Tỷ phu nóng nực sao? Không bằng vào trong sân nghỉ một chút?”.

Triệu Trấn căn bản không muốn gặp Ngu Đại nương tử kia, nghĩ đến phải xã giao với cô ta, bản thân liền thờ dãi ngao ngán, giờ nghe Ngu Tam nương tử nói vậy, vội vã lắc đầu. “Không cần, chúng ta tuy là hôn phu thê, nhưng không thể tùy tiện gặp gỡ được”.

Yên Chi ngồi kia đóng tai nghe Triệu Trấn và Ngu Tam nương tử xã giao, có chút tò mò tình huống trong viện rốt cuộc đang như thế nào? Gian phu hòm qua có tới không? Nhưng xem diễn xuất của Ngu Tam nương tử muốn lừa mạng kéo Triệu Trấn vào trong viện, hẳn là gian phu kia đang ở bên trong.

Yên Chi đoán không sai, hiện tại Ngu biểu huynh và Ngu Đại nương tử đang bốn mắt nhìn nhau, nghe nha hoàn tâm phúc của Ngu phu nhân báo gấp rằng Triệu Trấn đang hướng về bên này, Ngu Đại nương tử liền nhanh chóng khiến biểu huynh mặc xong quần áo, chuẩn bị trèo ra khỏi tường viện. Ai ngờ bên ngoài tường viện chẳng hề trống vắng như trước, Ngu biểu huynh nào dám trèo ra, muốn theo công viện ra ngoài, Ngu Tam nương tử và các tiểu nương tử họ Liễu lại đang ở ngoài hoa viên.

Thật là trời tuyệt đường người, Ngu Đại nương tử cắn răng suy nghĩ. Ngu biểu huynh cũng có phần ghen tuông, hẳn cũng ôm vài phần tình cảm với Ngu Đại nương tử từ thuở nhỏ, giờ đây thấy Ngu Đại nương tử vì người khác mà nóng nảy, đưa tay kéo Ngu Đại nương tử. “Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, muội muội của em đang ở bên ngoài, sẽ không cho bọn họ vào trong, em yên tâm đi”.

Ngu Đại nương tử liền đánh lên tay biểu huynh cô ta. “Đã tới mức này rồi anh còn suy nghĩ thứ đó, nếu hôn sự này của tôi đổ bể, tôi lột da anh ra”.

Ngu biểu huynh không hề sợ hãi, ngược lại ôm chặt lấy Ngu Đại nương tử. “Ta cứ ở đây đây, tới mà lột đi này!”.

Ngu Đại nương tử và Ngu biểu huynh duy trì mấy năm vợ chồng hờ, chỗ nào nhạy cảm đều bị Ngu biểu huynh biết hết, bởi vậy Ngu Đại nương tử cũng thờ dốt. “Không nên lộn xộn, bây giờ không phải lúc đùa giỡn”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bắt Quả Tang

Ngu Đại nương tử để bụng Triệu Trấn, kích thích lòng háo thắng của Ngu biểu huynh, nhất định phải “tới” một trận với Ngu Đại nương tử mới coi như hả giận một trận, bởi vậy động tác không hề thả lỏng, thối vào tai Ngu Đại nương tử. “Không phải là trộm sao, có người ở bên ngoài mới càng có cảm giác”.

Ngu Đại nương tử lo lắng tiếng động bị người ngoài nghe, nhưng cảm giác kích thích trước nay chưa từng có cũng dâng lên trong lòng cô ta. Nghĩ rằng chờ gả vào nhà họ Triệu rồi sẽ không được sống thoải mái như thế này nữa, bởi vậy cắn răng, ra lệnh cho hai nha hoàn canh chừng cẩn thận.

Hai nha hoàn nhìn nhau trân trối, không ngờ Ngu Đại nương tử chẳng lo nghĩ biện pháp đưa Ngu biểu huynh thoát đi, thế nhưng còn muốn... Bọn họ mặt đỏ rần, nhưng nếu gặp chuyện không may, xui xẻo sẽ là bọn họ, hai người chỉ có thể rời khỏi phòng, nhỏ giọng thương lượng vài câu, một người tại cửa viện, một người tại cửa phòng, ai nấy tự canh chừng.

Ngu Tam nương tử đang nói đùa với mọi người nhưng trong lòng gấp như lửa đốt, làm sao mới có thể khiến đoàn người đi vào trong viện? Huống hồ có người canh giữ ở cổng, nói nhiều chậm trễ, hai người kia mặc xong quần áo, ngồi nghiêm túc nói chuyện, có nha hoàn ở đó, biểu huynh biểu muội nói

chuyện cũng là bình thường, sao có thể vô duyên vô cớ buộc tội bọn họ gian dối? Thời cơ này mất đi sẽ không còn cơ hội khác nữa.

Ngưu Tam nương từ mắt thấy Triệu Trần dạo quanh hoa viên một vòng, sắp sửa rời đi, trên trán thật sự là vội đến đỏ mồ hôi, cố tình không dám để lộ, chỉ hòa theo nói chuyện với Liễu Nhị nương từ.

“Tam tỷ tỷ, chị nhìn xem, hoa thật là đẹp”. Ngưu Tứ nương từ lên tiếng nói chuyện với mọi người mấy câu, thấy ai cũng hoà ái, dần dần xoá bớt cảm giác sợ sệt, dám nói một chút.

Thật là vô dụng, Ngưu Tam nương từ nhìn muối muối, đột nhiên trong lòng nảy dựng lên, nếu ngáng cho muối muối ngã vào tảng đá, vậy thì phải đưa đi trị liệu, đưa đi đâu là gần nhất? Thật là ý kiến hay, Ngưu Tam nương từ từ tán thưởng, nhưng phải thám thính xem có bao nhiêu người canh giữ trong viện trước. Vì thế Ngưu Tam nương từ quay sang nói nhỏ với nha hoàn của mình hai câu. Nha hoàn nghe, tuy thấy kì quái, nhưng vẫn đến gõ cửa viện.

Bên trong giữ cổng là nha hoàn tâm phúc của Ngưu phu nhân, nghe tiếng gõ cửa liền đưa mắt nhìn hướng phòng, chờ nha hoàn canh cửa phòng hiểu ý, mới mở cổng ra. Mở ra thấy là nha hoàn của Ngưu Tam nương từ, cô ta liền nhíu mày. “Chẳng lẽ Tam nương từ có việc?”.

“Vân Yên tỷ tỷ, Tam nương từ nói muốn hỏi một chút...”. Nha hoàn của Ngưu Tam nương từ tươi cười hỏi Vân Yên, chưa hỏi dứt lời, chợt nghe trong vườn có tiếng la thất thanh.

Thì ra Ngưu Tam nương từ nhận ra trong cổng chỉ có một nha hoàn canh giữ, liền âm thầm quyết định, làm bộ chỉ sang hướng khác, dưới chân chen vào ngáng Ngưu Tứ nương từ. Ngưu Tứ nương từ đang trò chuyện với Liễu Tam nương từ, đập phải chân tỷ tỷ, lao đảo một chút, lo lắng xấu mặt với bạn hữu, không đưa tay bám vào Liễu Tam nương từ mà túm lấy cây hoa. Vừa vặn Yên Chi thấy Triệu Trần chuẩn bị rời đi, thờ phào nhẹ nhõm, rời khỏi tảng đá đi về hướng bên này, Ngưu Tứ nương từ bắt được bả vai Yên Chi, hai bên mất thăng bằng, ngã lăn vào bụi hoa.

Ngưu Tam nương từ thấy tuy không được như mình nghĩ, nhưng hai người té ngã còn tốt hơn dự tính, trong lòng vui vẻ, thấy nha hoàn của mình còn đang nói chuyện, vội hô. “Vân Yên, Thu Nhạn, các người còn không mau tới đây hỗ trợ?”.

Vân Yên nghĩ nhiệm vụ của mình là canh gác cổng viện, đương nhiên không chịu đi qua, nhưng nếu không đi qua, bản thân dù là tai mắt của Ngưu phu nhân, nhưng chẳng qua vẫn là đứa nha hoàn, thấy khách gặp chuyện không may, không qua giúp đỡ chính là vô phép. Vân Yên còn đang bần thần, Thu Nhạn đã kéo cô ta chạy qua. Vân Yên bị kéo, đành phải thân bất do kỷ đi theo.

Đến bụi mẩu đơn, hai người Yên Chi đã bị đỡ dậy, nhưng trên tóc dính rất nhiều cành lá, Thuần Hoa và mọi người đang giúp bọn họ gỡ ra.

“Như vậy không ổn, hay là chúng ta đi vào viện thay quần áo được không?”. Ngưu Tam nương từ thấy mưu kế bắt đầu nhích về hướng mình muốn, trên mặt tỏ ra lo lắng nhưng trong lòng thì vui vẻ như mở cờ.

Sai người đi lấy quần áo cũng rất nhanh, Thuần Hoa và Liễu Nhị nương từ đều tỏ vẻ tán thành, phân phó nha hoàn riêng về mang đến. Ngưu Tam nương từ thấy Triệu Trần đã đi ra ngoài, không khỏi có chút tức giận, nhưng nhiều người thế này cũng đủ.

Thấy Vân Yên định chạy vào trong viện, Ngưu Tam nương từ liền gọi lại. “Còn phải phiền Vân Yên đến đỡ Hồ Đại nương từ một bên”. Vân Yên vốn muốn chạy về báo tin, cho Ngưu Đại nương từ và Ngưu biểu huynh nhanh chóng thu dọn chiến trường, ai ngờ lại bị an bài chuyện này, nếu không chịu nghe chắc chắn là không xong, đành phải quay người về đỡ tay Yên Chi.

Thật là người tính không bằng trời tính, xem ra chắc chắn sẽ bị bắt quả tang rồi. Yên Chi thầm than trong lòng, sau đó lắc đầu, mà thôi, nếu đã là ý trời, sao không nhìn thử vở kịch này sẽ diễn tới đâu.

Một đoàn người tràn vào trong viện, nha hoàn canh cửa nhất thời hoảng lên, định đi gõ cửa nhắc nhở Ngưu Đại nương từ, lại sợ bị người ta nhìn thấy, gấp như kiến bò trên chảo nóng. Ngưu Tam nương từ muốn chính là thời khắc này, bước nhanh tới trước, trong miệng nói. “Đây không phải trong phủ, chỉ có gian phòng này lớn một chút, xin đi phía này”.

Chuyện những người đang làm trong phòng không nên để tiểu nương từ chưa lấy chồng nhìn thấy – Yên Chi suy nghĩ trong bụng, lặng lẽ chắn lấy Thuần Hoa và chị em nhà họ Liễu, về phần Ngưu Tứ nương từ, Yên Chi quả thật không quản được nhiều như vậy.

Vân Yên cảm thấy trong mấy giây nữa sẽ có tai ương ngập đầu đổ xuống chính mình, chân như nhũn ra, cái này chỉ sợ mình có mười cái mạng cũng không sống nổi.

Nha hoàn canh cửa muốn ngăn Ngưu Tam nương từ, Ngưu Tam nương từ làm bộ như không biết, nhẹ nhàng đẩy cửa. Ngưu Đại nương từ và biểu huynh đang lúc vui sướng nhưng vẫn nghe được âm thanh bên ngoài, vì thế Ngưu Đại nương từ đẩy biểu huynh, ngồi dậy định mặc quần áo, cửa đã bị đẩy ra, ánh sáng mặt trời chiếu vào, Ngưu Đại nương từ chưa bao giờ cảm thấy ánh nắng nào chói mắt như thế, dùng quần áo trong tay giơ lên che mắt.

Ngưu Tam nương từ chỉ nhìn thấy thấp thoáng hai cơ thể trần trụi trên sạp, mừng rỡ trong lòng, ngoài mặt lại làm như kinh ngạc, hét lên một tiếng. “Đại tỷ tỷ, biểu huynh, hai người đang làm cái gì vậy?”.

Lúc này mọi người đã tới cửa, Ngưu Tam nương từ mở lớn hai cánh, tình hình bên trong đều bại lộ ra. Thuần Hoa và hai cô nương họ Liễu chỉ liếc mắt nhìn liền vội vàng dùng cây quạt che khuất mặt. Ngưu Tứ nương từ chỉ mơ hồ nghe nói, nhưng không biết thực hư Ngưu Đại nương từ và biểu huynh có gian tình, giờ đây nhìn màn này, nhất thời ngây ngẩn, cả gương mặt trắng bệch. Nhìn thấy chuyện như vậy, mẹ cả có thể giết mình hay không?

Nghĩ đoạn, Ngưu Tứ nương từ liền đẩy Thu Nhạn ra trước, túm lấy cánh tay Liễu Tam nương từ. “Liễu muội muội, không phải một mình tôi nhìn thấy, không phải...”.

Liễu Tam nương tử không hiểu làm sao, tỷ tỷ cô đã nhăn nhu hai hàng lông mày, xem ra Ngu phu nhân quả nhiên hung hãn như trong truyền thuyết, khiến con gái thứ xuất sợ hãi đến như vậy.

Nha hoàn canh cửa phòng đầu tiên là trở mắt, sau đó không biến nghĩ thế nào, duỗi tay khép hai cánh cửa lại. Rốt cuộc không cần nhìn thấy trường hợp lúng túng như vậy, ngoại trừ Ngu Tam nương tử, ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm.

“Cái này, tôi cũng không biết sẽ như vậy, mong các vị tỷ muội im lặng chờ nhắc tới nữa”. Ngu Tam nương tử trong lòng đắc ý, diễn trò lại phải vẹn toàn, làm bộ như định quỳ xuống cầu xin mọi người.

Thuần Hoa đã tỉnh lại từ nỗi khiếp sợ, ban nãy tuy chỉ thoáng nhìn, nhưng Ngu Đại nương tử gian dũ với nhân tình là khẳng định, việc này vô cùng khó xử, mặc kệ nói ra hay không nói ra đều sẽ đắc tội với người khác. Giờ phút này thấy Ngu Tam nương tử muốn quỳ xuống, Thuần Hoa lui ra sau hai bước, bốn mắt nhìn nhau với Liễu Nhị nương tử, chỉ có một ý niệm duy nhất : phải nhanh chóng rời đi.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao mọi người đều ở đây?”. Giọng nói của Triệu Trấn đột ngột vang lên, Yên Chi thấy anh ta quay lại, thấy vô cùng kì lạ. Ngu Tam nương tử nhìn Triệu Trấn, bất chấp tất cả, trên mặt đã trôi lên vẻ xấu hổ. “Tỷ phu, em...”.

Triệu Trấn có một chuyện mới quay lại, ai ngờ các thiếu nữ đã không ở trong hoa viên nữa, nghe tiếng giống như trong sân, đi tới liền gặp cảnh Ngu Tam nương tử quỳ xuống trước bọn họ, cửa phòng đóng chặt, chúng nha hoàn hầu hạ đều tái xanh mặt mày, anh ta biết nhất định là có chuyện xảy ra, nên mới lên tiếng hỏi han.

Thấy Ngu Tam nương tử một bộ khó mở miệng, Triệu Trấn nghi hoặc càng nhiều, tiến lên đẩy cửa ra, nha hoàn muốn ngăn, nhưng biết có ngăn cũng không ngăn được, tuyệt vọng nhắm mắt lại, thôi xong, nhất định mạng cũng mất.

Ngu Đại nương tử và biểu huynh thấy cửa phòng đóng lại, nhanh chóng mặc quần áo, nhưng càng gấp càng loạn, không phải kéo nhầm áo thì cũng cảm nhầm quần. Lúc Triệu Trấn mở cửa ra, tóc tai Ngu Đại nương tử vẫn còn loạn hết, khoác trên người áo sam của đàn ông, còn đang cột váy. Ngu biểu huynh mặc quần, vươn tay muốn đi lấy áo sam trên người Ngu Đại nương tử, cửa lại bị mở ra, Triệu Trấn đứng ở cửa, Ngu biểu huynh lập tức không dám động đậy.

Ngu Đại nương tử thấy ánh nắng chói mắt, đưa tay lên trán che, thấy Triệu Trấn không tới gần, chính cô ta lại la lên, hai tay ôm lấy chính mình để khỏi bị nhìn thấy. Sau đó ngẩng lại không đứng, vì vậy lăn xuống khỏi sập, lão đào bò lét đến bên chân Triệu Trấn, đưa tay túm lấy áo choàng của anh ta, giật giật. “Là thiếp bị người phi lễ, thiếp không nguyện ý, chàng phải cứu thiếp, mau cứu thiếp!”.

Bị người phi lễ? Lời truyền vào tai Yên Chi, Yên Chi cảm giác như bị đá một cái, bản lĩnh đối trắng thay đen quả thực hiếm thấy. Đáng tiếc hôm nay đã bị bắt quả tang, nói cách khác, ngày sau gã qua nhất định sẽ bào cho tình thân Triệu Trấn héo mòn.

Triệu Trấn nhìn Ngu Đại nương tử lồm cồm bò tới chân mình, mặt đã tái xanh, người có mắt đều nhìn ra là chuyện gì, cô ta thể nhưng còn nói mình bị phi lễ, vô liêm sỉ bậc này thật sự không có cách nào hình dung.

Triệu Trấn tuy chỉ muốn lợi dụng nhà họ Ngu, nhưng không ngờ được Ngu Đại nương tử là người như vậy, giờ phút này khí huyết sôi trào, hận không thể một kiếm chém chết hai người bọn họ, nhưng vẫn phải duy trì thể diện của bản thân, nghiêng răng không nói lời nào.

Xứng đáng, cũng muốn anh ném thử cảm giác bị người khác trêu đùa là tâm tình gì, thật cho rằng cả thiên hạ này ngoại trừ nhà họ Triệu các người và hoàng gia, ai cũng là cỏ rác không bằng? Yên Chi tìm chỗ thích hợp, ngồi xuống tận hưởng vẻ mặt của Triệu Trấn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kết Cục

Triệu Trấn đương nhiên không biết Yên Chi đang nhìn anh ta, cả người đã tức giận không nhẹ. Ngu Đại nương tử lại cứ khóc lóc, rồi lặng lẽ đẩy đưa bả vai mình lại gần, một mảng trắng bóng đập vào mắt anh ta.

Ngay cả thời điểm này rồi, người đàn bà này vẫn suy tính kéo mình dính líu vào? Triệu Trấn lùi ra sau, ánh mắt lạnh lẽo. “Trước nay ta không biết có người bị phi lễ bên trong lại sai bảo nha hoàn đứng ngoài canh chừng. Nếu cô đã có người trong lòng, vậy thì hôn sự này coi như...”.

Hai chữ “từ bỏ” còn chưa thốt nên lời, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng Ngu phu nhân kinh hô. “Con gái, con gái ta, con làm sao vậy?”.

Ngu Tam nương tử đang nín thở, nghiêng tai lắng nghe Triệu Trấn nói như thế nào, nghe được rằng hôn sự sắp sửa hủy bỏ liền không khỏi có chút thất vọng, ngay lúc Ngu phu nhân ngắt lời Triệu Trấn, Ngu Tam nương tử vui mừng lắm, mẹ cả coi như đến vừa lúc.

Người đến không chỉ mình Ngu phu nhân, Vương thị và Liễu huyện quân cũng đều tới. Đi vào trong viện, thấy các tiểu nương tử ai cũng xoè quạt che mặt mình, gương mặt đỏ bừng, cửa phòng mở toang, Ngu Đại nương tử khóc sụt sùi, lăn lóc dưới chân Triệu Trấn, Ngu biểu huynh quần áo xốc xếch đứng như trời trồng. Chuyện gì xảy ra, cũng thật khó đoán.

Cặp lông mày Liễu huyện quân nhíu lại cùng một chỗ, lập tức nói với Vương thị. “Chuyện như vậy, chúng ta không thích hợp ở đây. Các tiểu nương tử, ra ngoài trước đi thôi”.

Vương thị thích xem náo nhiệt, nhưng hiểu được thành Biện Kinh không phải quê nhà ngày xưa, nghe Liễu huyện quân nói xong liền cũng nói. “Yên Chi, con dẫn các muội muội ra ngoài hết đi. Về phần Liễu huyện quân, chúng ta nên ở đây khuyên nhủ chút, lỡ đâu có gì xảy ra cũng dễ làm chứng”.

Liễu huyện quân không muốn dính vào chuyện này, nhưng ngẫm lại nếu mọi người đều đi, theo tính tình Ngu phu nhân, ai biết được bà ta sẽ đổi trắng thay đen thành như thế nào? Nhà họ Triệu tại thành Biện Kinh có sức nặng như thế nào, đương nhiên nhà họ Ngu không thể so bằng, ở đây khuyên nhủ chút, giúp nhà họ Triệu ân tình này coi như thuận nước giong thuyền, bởi vậy Liễu huyện quân gật đầu đồng ý.

Ngu phu nhân đã chạy vào trong phòng, thấy con gái và cháu mình bộ dạng như thế, sao lại không biết xảy ra chuyện gì? Ngu phu nhân trước không nói con mình, hung tợn trừng mắt Vân Yên đứng bên cạnh. Vân Yên sợ đến hai nhân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, tiếng động rơi vào tai Liễu huyện quân, khiến bà không khỏi nhìn sang Ngu phu nhân đầy ảm ỉm, xem ra không phải chuyện ngày một ngày hai, lá gan của Ngu phu nhân cũng thật không nhỏ!

Ngu phu nhân đương nhiên hiểu đây không phải lúc giáo huấn nha hoàn, quăng cho cháu một cái tát lên mặt. “Tôi dẫn anh đến thành Biện Kinh, cưới vợ an gia cho anh, anh hồi báo tôi như thế này sao?”.

Ngu biểu huynh không phải ngu ngốc, hiểu được bị bắt tại trận, cô cô nhất định sẽ ném mình ra ngoài, thuận thế quỳ xuống tự đánh mình. “Cháu không phải con người, cháu không phải con người!”.

Ngu phu nhân thấy cháu hiểu chuyện như vậy, diễn trò phải diễn nguyên bộ, ôm Ngu Đại nương tử vào lòng khóc lớn lên. “Con gái số khổ của ta!”.

Ngu Tam nương tử không ngờ mẹ cả và đích tỷ thế nhưng can đảm cao như vậy, bị bắt gian ngay mặt còn biến ảo thành bị hãm hiếp, hai mắt tròn to, tay bắt giắc vò nắm vạt áo. Có nên nói ra chân tướng phía sau hay không? Nói ra rồi sẽ như thế nào?

Ngu Tứ nương tử chỉ mơ hồ biết chút ít, giờ phút này nghe hai mẹ con Ngu phu nhân và Ngu Đại nương tử khóc lóc, Ngu Tứ nương tử lặng lẽ kêu một tiếng tỷ tỷ, gọi hồn Ngu Tam nương tử quay trở về. Hay là, đổ trách nhiệm cho Tứ muội dẫn độn gánh? Ngu Tam nương tử vừa định mở miệng nói chuyện với Ngu Tứ nương tử, chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng quát của Triệu Trấn. “Được rồi, im hết đi, loại người không biết xấu hổ bậc này không làm được con dâu nhà họ Triệu chúng tôi, mối hôn sự này coi như từ bỏ”.

Triệu Trấn dứt lời, Ngu Tam nương tử trong lòng triệt để thất vọng, Ngu phu nhân nghe như bị sét đánh, cháu và con gái gian dâm bị bắt tại trận cũng chẳng sao, quan trọng nhất là hôn sự với nhà họ Triệu không thể hỏng được. Ngu phu nhân bỏ lại Ngu Đại nương tử, đưa tay túm lấy ống tay áo của Triệu Trấn chuẩn bị ra khỏi phòng. “Con rể, con rể, hôn sự này có bà mối định xuống, sao có thể nói không cần là không cần”.

Ngu Tam nương tử thở dài nhẹ nhõm, đúng đây mới là phản ứng của mẹ cả, vì thế cô ta vội vàng cúi đầu che giấu ánh mắt, làm bộ như nhu thuận. Liễu huyện quân và Vương thị tuy không nói chuyện nhưng đều là những người có ánh mắt tinh tường, nhìn diễn xuất của Ngu Tam nương tử, hai người đều đồng loạt nhăn mày.

Ngu phu nhân khiến Triệu Trấn tức đến nổi bật cười. “Ngu phu nhân, gặp được sự tình như vậy, chẳng lẽ tôi còn muốn cưới lệnh ái? Là tự đứt đầu vào làm con hươu bị cấm sừng sao?”.

Ngu phu nhân đương nhiên hiểu rõ mình nói xong Triệu Trấn sẽ phản ứng như thế nào, nhưng hôn sự này nhất định không được lui, Trung Nghĩa bá sẽ nổi giận. Dù sao vẫn còn mấy đứa con gái không phải mình sinh, hiện tại đành lợi cho tụi nó vậy, miễn sao bản thân vẫn bảo toàn hai tiếng “nhạc mẫu”. Lại nói đến Ngu Tam nương tử, bị Ngu phu nhân liếc mắt qua, trước nay nó đều bị mình vò ném, coi như hèn cho nó vậy. Bà ta cần rằng nói với Triệu Trấn. “Hai nhà Triệu Ngu kết thông gia là trời sinh duyên lành, anh đã không chịu cưới con gái lớn của tôi, tôi lại không phải không có những cô con gái khác. Tam nương tử năm nay mười lăm, xinh đẹp mỹ miều, nhu thuận thông minh, đủ xứng”.

Ngu Tam nương tử nghe Ngu phu nhân nói xong, tâm như nở hoa, mắt thấy mục đích của bản thân sắp được thực hiện, đúng là trời giúp mình.

Triệu Trấn tức giận khó kìm, đầu còn muốn tiếp tục kết thân với nhà họ Ngu, thấy hai vị Vương, Liễu đứng trong viện, Triệu Trấn đi nhanh hai bước tiến lên hành lễ với bọn họ. “Chuyện hôm nay, hai vị phu nhân cũng nhìn tận mắt, đừng nói nhà quyền quý như chúng ta, cho dù là thôn phu, gặp được sự tình này cũng quyết không thể lại kết thông gia. Kính xin hai vị phu nhân làm chứng, chờ trở về Biện Kinh, tôi liền tự mình đến từ hôn”.

Vương thị chờ Liễu huyện quân lên tiếng trước, Ngu phu nhân đột nhiên hét lên chói tai, nhìn qua Liễu huyện quân. “Việc này không phải lỗi của con gái tôi, nếu...”.

Liễu huyện quân giờ phút này chẳng còn tâm tình nào lá mặt lá trái với Ngu phu nhân, gật đầu nhìn Triệu Trấn. “Việc này thế nào, chúng ta đã biết hết. Tuy nói hủy hôn không tốt, nhưng cũng không phải chuyện to tát, nếu có thể hỗ trợ, đương nhiên tận lực”.

Ý tứ là đã chấp nhận, Triệu Trấn hành lễ tạ ơn, cũng bước ra khỏi viện.

Ngu phu nhân thấy Triệu Trấn bước đi, thiếu chút nữa phụt ra một búng máu, thấy Liễu huyện quân và Vương thị song song ra cửa, Ngu phu nhân hét lên. “Vương thị, chính là bà ghen tị con gái ta được chàng rể tốt mới phá hỏng mọi thứ, bà chờ đó, ta nhất định...”.

Vương thị há lại sợ mẹ đàn bà chanh chua như vậy? Xoay lại xắn tay áo lên, nói với Ngưu phu nhân. “Sao, muốn đánh nhau? Ta cho bà biết, lúc ta ở nông thôn chưa bao giờ biết sợ ai đâu. Cái gì mà ghen tị? Con gái ta còn chẳng thèm gả người như vậy đâu. Rõ ràng là con mình làm chuyện bản thủ, lúc này lại đổ lỗi cho người khác, vất óc mà nghĩ xem nên giải quyết chuyện này như thế nào rồi lại tới tìm ta cũng chưa muộn!”.

Ngưu phu nhân vào thành Biện Kinh mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, da thịt cũng mượt mà hơn ban đầu, Vương thị lại yêu thích trồng trọt làm vườn, chuyện này ai cũng biết, nếu thật sự động tay chân, Ngưu phu nhân nhìn cánh tay Vương thị, chỉ sợ mình sẽ chịu thiệt, vì vậy không dây dưa với Vương thị nữa, về phòng nâng con gái đứng dậy.

Thấy bà ta thôi dây dưa, Vương thị hừ mũi một phát, buông tay áo xuống, quay đầu gặp Liễu huyện quân về mặt kinh ngạc, Vương thị vội trở về bộ dạng nhã nhặn, nói với Liễu huyện quân. “Gặp được người vô lễ, khó tránh khỏi, khó tránh khỏi”.

Liễu huyện quân cũng mỉm cười. “Không ngại!”.

“Nhị nương tử không giống tôi”. Đi một đoạn đường, Vương thị nghĩ gì đó, bật ra một câu như vậy.

Liễu huyện quân lại cười. “Tôi biết”. Nói xong, Liễu huyện quân cảm thấy chỉ một câu đáp lại không phải tốt lắm, bèn thêm câu nữa. “Phu nhân và Ngưu phu nhân không hề giống nhau”.

Vương thị cũng cười, nói tiếp. “Chuyện này, nói tới, thật đúng là...”. Vương thị hiểu Liễu huyện quân không phải bạn bè ở quê ngày xưa có thể tâm sự đồng tâm với mình, chỉ nói nhiều đó liền dừng lại, Liễu huyện quân cười cười, đến ngã rẽ, cả hai tự nói từ biệt rồi tách ra.

Vương thị quay về viện của mình, Yên Chi đang trò chuyện với Thuần Hoa, thấy Vương thị đi vào, Yên Chi liền nhảy đến trước mặt bà. “Mẹ, nhà họ Triệu từ hôn rồi?”.

Vương thị ừ một tiếng, cho Thuần Hoa đang định đứng dậy hành lễ ngồi xuống, chính mình cũng tùy tiện ngồi. “Con đang nói gì với muội muội vậy?”.

Yên Chi có chút chán nản ngồi xuống. “Sao lại từ hôn rồi, thật là không có gì vui hết”.

Thuần Hoa chỉ coi như Yên Chi thuận miệng nói, nhưng Vương thị hiểu con mình nhất, nhíu mày nhìn con. “Ý con là sao, giống như con đã biết việc này rồi?”.

Yên Chi cũng không thêm đề ý, chỉ cười hi hi. “Hôm qua con đi hoa viên dạo đúng không? Kết quả nghe được bên trong có giọng đàn ông, con tò mò nhìn bên trong, liền thấy”.

Vương thị dí mạnh vào trán con gái. “Có ai như con không? Chẳng lẽ không biết phi lễ chứ nhìn?”.

“Cho nên con liền phi lễ chứ kể nha!”. Yên Chi nhanh chóng đổi hướng, Vương thị có chút bất mãn không đề ý tới nàng, Thuần Hoa chần chờ hỏi. “Nhưng mà tỷ tỷ, loại chuyện này, nếu quả thật gả qua đó, chẳng phải nhà họ Triệu sẽ mất mặt lắm ư?”.

“Nhà họ Triệu mất mặt mới tốt, cái tên Triệu công tử kia cũng chẳng tốt lành gì đâu, xứng đáng cưới cô vợ như vậy”. Yên Chi nói khiến Thuần Hoa tròn mắt, Vương thị cũng thả lỏng gương mặt. “Yên Chi, những câu này không được nói lung tung, cha con vẫn luôn khen Triệu công tử không dứt miệng”.

Yên Chi mặc kệ, khoát tay chặn lại. “Cha là tri nhân tri diện bất tri tâm, mẹ đừng nhắc tới anh ta nữa, dù sao anh ta cũng không bao giờ làm con rể mẹ được đâu, chúng ta vẫn nên bàn xem chuyện này rốt cuộc sẽ kết thúc như thế nào?”.

Vương thị liếc trắng cô con gái mình, cũng không nhắc lại việc này, mọi người nói chuyện phiếm một lát liền đi nghỉ tạm, đợi đến buổi chiều đã nghe được Ngưu phu nhân đã dẫn bầu đoàn vợ vàng về phủ. Đây cũng là hành động dễ hiểu, Vương thị cũng không đề ý, ngược lại là tăng sự tiếp khách đến hỏi thăm xem bọn họ có muốn chuyển vào bên cạnh hoa viên hay không, bị Vương thị lấy cớ động không bằng tĩnh từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Làn Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Có Hỉ

Mẹ con Ngưu thị vội vã rồi đi, mẹ con Liễu huyện quân cũng không phải người thích bàn chuyện thị phi, bởi vậy chuyện này chỉ có bấy nhiêu đó người biết. Yên Chi thấy hoàn toàn không có động tĩnh, trong lòng lại không vui, chuyện như vậy nên khiến ai nấy đều biết, để bọn họ hiểu Triệu Trần mất mặt cỡ nào mới phải. Nhưng bị Vương thị lấy cớ tìm chỗ khoan dung mà độ lượng kìm hãm năng lại, Yên Chi không muốn nhắc lại chuyện ban đầu với mẹ, bởi thế chỉ oán thầm trong lòng lòng vài câu mà thôi.

Ở chùa hết hai, ba ngày, trong thành Biện Kinh truyền đến tin tức, nhà họ Triệu mời Liễu huyện quân về thành một chuyến, làm chứng. Hẳn là nhà họ

Triệu muốn chính thức từ hôn với nhà họ Ngưu. Yên Chi theo Vương thị đi tiễn mẹ con họ Liễu, lúc quay về viện, Yên Chi nói với Vương thị. “Tiếc ghê, không thể đi xem náo nhiệt”.

Vương thị liếc con gái một cái. “Suốt ngày chỉ muốn đi xem náo nhiệt, chuyện này dù sao cũng là chuyện nhà người ta”.

Yên Chi cười hi hi ôm bà vai Vương thị. “Mẹ thật sự không muốn đi xem náo nhiệt sao?”.

Quả thật Vương thị cũng có chút động tâm, nhưng rất nhanh liền thu hồi. “Ha, chị cũng không phải không biết ngày ấy Ngưu phu nhân nói tôi thế nào đâu, tôi chỉ đứng đó thôi, bà ta liền mắng tôi ghen tị, ganh ghét con gái bà ta tìm được con rể tốt nên cố tình phá hư. Thật chẳng hiểu được xú ố ở đâu rơi xuống nữa?”.

“Cho nên mẹ liền ở chùa trốn cho thanh tịnh, đợi nửa tháng sau trở về, tất cả náo nhiệt đều không thể xem được?”. Yên Chi sao lại không nhìn ra mẹ mình khẩu thị tâm phi? Vương thị nheo mắt con gái, Yên Chi lẽ lười làm mặt quỷ với bà, hai mẹ con thân thiết trở về viện.

Thuần Hoa đã đi ra nghênh đón, nhìn mẹ con Yên Chi thân thiết, Thuần Hoa than nhẹ một tiếng, nhưng hiểu được đời này bản thân sợ sẽ không thể thân thiết với Lưu cơ như vậy được, nếu thật có thể, hẳn là mãi sau khi mình lấy chồng sinh con may ra. Nghĩ đoạn, Thuần Hoa tự mắng mình trong lòng một câu, làm gì có mối định hôn sự liền suy nghĩ này, thật là thiếu đoạn trang.

Nhưng tâm đầu phải nói yên tĩnh liền yên tĩnh? Hai ngày nay gặp Liễu huyện quân là người bình hoà, hai cô em gái chồng cũng dịu dàng tình tế, thậm chí Liễu Đại lang gặp qua hai lần cũng là người có tính yêu cười. Nói vậy em bé sinh ra cũng giống bọn họ chứ nhỉ? Thuần Hoa nghĩ đến đó liền bắt đầu đỏ mặt, mẹ con Yên Chi đã tới gần, nhìn Thuần Hoa như vậy, hai mẹ con nhìn nhau cười chứ không giễu cợt cô.

Vương thị cũng không ở chùa đủ nửa tháng sau, ngày thứ năm sau khi mẹ con nhà họ Liễu rời đi, sáng sớm Vương thị rời giường liền cảm thấy không thoải mái muốn nôn, thậm chí có cảm giác đầu choáng mắt hoa. Vương thị còn tưởng mình bị bệnh, nhưng nghĩ kĩ lại, mặt cũng nhịn không được đỏ lên, tháng trước thứ nên đến không đến, còn tưởng tuổi tác lớn dần, kinh nguyệt cũng chậm chạp. Nhưng hôm nay xem ra, chỉ sợ có tin vui.

Nghĩ đến chuyện bầu bí, Vương thị liền cảm thấy trái tim đập loạn lên. Yên Chi đã hai mươi có một, lẽ ra là lúc bà ôm cháu, làm bà ngoại rồi, hiện tại lại có thai, thật đúng là ngược quá. Nhưng nếu thai này là con trai, coi như hoàn thành tâm nguyện của trượng phu. Ngay cả nếu không phải, là con gái cũng tốt, lúc Yên Chi còn nhỏ, mình luôn bận bịu mỗi ngày, không thể chăm sóc tốt cho con bé, nếu sinh thêm một đứa con gái, nhất định sẽ chăm chút cho con như tiểu tiên nữ. Vừa nghĩ đến đó, Vương thị liền hận không thể mọc cánh bay về thành Biện Kinh, tìm thái y tới nhìn một cái rốt cuộc bản thân có phải có thai hay không.

Vương thị nghĩ kĩ liền đưa tay với quần áo, xuống giường thời điểm lại cảm thấy choáng váng hoa mắt. Thật là tuổi tác lớn rồi. Lúc trước mang bầu Yên Chi, ngoại trừ nôn oẹ hai lần ban đầu liền không bị gì nữa. Vương thị tựa đầu vào giường, nhắm lại, lỡ đâu đây là bệnh không phải tin vui thì sao? Thôi, vẫn cứ gọi nha hoàn vào dọn dẹp đồ đạc, bảo rằng mình không thoải mái, phải chạy về thành Biện Kinh xem bệnh.

Chủ ý đã quyết, Vương thị gọi nha hoàn tiến vào, chúng nha hoàn thấy Vương thị đầu không chải, quần áo không thay ngồi trên giường liền lấy làm lạ, xưa nay Vương thị không thích cho người hầu hạ mình rửa mặt chải đầu thay quần áo. Nhưng chủ nhân phân phó, chúng nha hoàn vẫn đến nâng Vương thị dậy, chải đầu thay đồ cho bà, chờ Vương thị nói bản thân mệt mỏi, muốn lập tức về thành Biện Kinh, chúng nha hoàn mới giặt mình tinh tươm, ra ngoài truyền mệnh lệnh của Vương thị.

Chị em Yên Chi nghe được Vương thị thân thể ốm bệnh, vội vàng tới thăm. Chuyện này xấu hổ không tiện nói rõ với các con, Vương thị chỉ úp mở nói rằng tuy không thoải mái nhưng cũng không phải bệnh nặng, các con nhanh chóng dọn dẹp hành lý về thành Biện Kinh là được.

Thuần Hoa nghe lời đi ra ngoài, Yên Chi lại nhìn chăm chăm mẹ mình. Vương thị bị Yên Chi nhìn đến đỏ mặt. “Nhìn gì đấy chị?”.

Yên Chi nhìn trộm bốn phía, chắc chắn chúng nha hoàn đã ra ngoài mới hạ giọng nói nhỏ với Vương thị. “Mẹ, đừng nói là mẹ có tin vui nha?”.

Vương thị bùm một phát mặt càng đỏ hơn, đẩy Yên Chi một phen. “Không lớn không nhỏ, câu này con không được nói”.

“Sao con lại không được nói? Con cũng đâu phải khuê nữ chưa lấy chồng, con đều đã gả hai lần rồi, hơn nữa nếu mẹ thật sự có tin vui thì chính là đệ đệ hoặc muội muội con, con mừng còn không kịp”. Yên Chi nói hào phóng, Vương thị lại nổi con đỏ mặt. “Cút đi cho tôi, việc này chị chớ bận tâm”.

Mẹ mình then thùng, quả là trước nay hiếm thấy. Yên Chi cảm giác mình đoán đúng tám chín phần mười rồi. Nhưng nghe đâu người mang thai tính tình sẽ biến thành khó chịu, tốt hơn nên ở cách xa chút. Yên Chi cười hi hi hướng Vương thị, chạy đi thu dọn đồ đạc.

Vương thị nhìn bóng dáng con gái, bên môi thoáng hiện tươi cười, vừa rồi vẫn nghĩ ngợi, nếu thật sự là con gái, giống như Yên Chi, cũng thật đủ nghịch ngợm. Nếu là con trai thì sao, nghịch ngợm có thể tông vào quần doanh, là phúc hay họa tùy thẳng bé nỗ lực mưu hoa tiền đồ.

“Tỷ tỷ, mẫu thân bệnh gì vậy?”. Lên xe ngựa, Thuần Hoa vẫn nhịn không được hỏi Yên Chi, Yên Chi cười cong mắt. “Thuần Hoa à, bệnh của mẹ á, chỉ sợ khuê nữ chưa chồng không tiện hỏi”.

Khuê nữ chưa chồng không tiện hỏi? Thuần Hoa nghĩ tới một khả năng, mặt liền hồng lên. Yên Chi thấy muội muội ngượng, cũng không nói toạc, chỉ chống má nhìn mây trời bên ngoài. Lần này mẹ có tin vui, không biết là sẽ sinh đệ đệ hay muội muội, mặc kệ sinh cái gì, trước khi đứa nhỏ ra đời, phía thúc thím bên kia, ắt hẳn sẽ mười phần thất vọng.

Vương thị về hầu phủ, Hồ Trừng sớm chờ ở đó, xe vừa dừng liền nghênh đón. “Rốt cuộc bà không khoẻ chỗ nào, người báo tin không nói rõ, thiếu chút hù chết tôi”.

Các con còn ở trước mặt, trượng phu cũng như bình thường. Vương thị trong lòng vui vẻ, đỡ tay Yên Chi bước xuống. “Thái y tới chưa? Chỉ cần chẩn mạch là được”.

Hồ Trưng gật đầu như gà mổ thóc. “Vừa nhận được tin tôi liền tự mình đi mời, bây giờ đang ngồi trong sảnh uống trà kia, bà trước tiên về phòng nằm xuống lại để ông ta tới bắt mạch?”.

Vương thị lắc đầu. “Khỏi cần, tự tôi đi được”.

Hồ Trưng cũng ước gì có thể lập tức biết được bệnh tình của thể tử, theo bà vào đại sảnh. Vương thị đi hai bước, xoay người nhìn Yên Chi. “Con và muội muội con trước tiên về phòng đi”.

Mẹ! ~ Yên Chi kéo dài giọng kêu lên, Vương thị mặc kệ con gái làm nũng, Yên Chi thở dài chán nản, xem ra quả thật phụ nữ mang thai tính tình liên kì quái.

Yên Chi và Thuần Hoa chia tay tại ngã rẽ, Yên Chi vừa đi hai bước hướng phòng mình, Hồ Nhị thím liền đuổi theo. “Yên Chi à, nghe Đại tẩu bị bệnh, trái tim của thím liền treo ngược cành cây”.

Yên Chi đứng lại, xoay người, nhìn chằm chằm vào Hồ Nhị thím, Hồ Nhị thím bị Yên Chi trừng, tim bắt đầu đập bịch bịch bịch, theo bản năng đưa tay lên vuốt tóc, lùi về sau một bước. “Yên Chi nha, cháu nhìn thím làm gì?”.

Yên Chi tiến tới một bước, Hồ Nhị thím lùi ra sau một bước, trên mặt Yên Chi vẫn tươi cười không biến. “Nhị thím cho rằng ta là thái y sao?”. Hồ Nhị thím vội vàng lắc đầu, Yên Chi lại hỏi. “Vậy Nhị thím tới hỏi ta làm gì? Nếu thím thật sự quan tâm mẹ ta, chẳng phải nên ra sảnh hỏi thái y ư?”.

Hồ Nhị thím lập tức nghẹn, sau đó hai tròng mắt lão liên. “Yên Chi à, Nhị thím chẳng phải là vì đau lòng cháu sao? Hơn nữa cha cháu sủng ái Lulu thị tới mức chúng ta cũng nhìn không vừa mắt, cháu lại không có anh em ruột thịt, lỡ đâu xảy ra chuyện, cháu lại...”.

Yên Chi cười ha một tiếng. “Đẹp mớ kiến thức thôn phụ của thím đi. Phía sau có phải định nói không bằng nhà các người cho đứt một đứa trẻ lại đây thừa tự? Miễn cho về sau hậu phủ này vợ bé đương gia, thứ nghiệt làm chủ? Làm gì còn chỗ cho đích nữ đứng?”.

Hồ Nhị thím cứng họng, muốn phản bác vài câu, bắt đắc dĩ chẳng có gì phản bác. Yên Chi vẫn cười, ngữ khí lạnh nhạt. “Mẹ ta đã nói các người bao nhiêu lần rồi, sống cho thành thật, sẽ không thiệt lợi ích cho các người, nếu muốn tác quái, chẳng cần mẹ ta ra tay, ta cũng có thể dọn dẹp các người. Chắc Nhị thím không tin lời ta?”.

Mồ hôi trên trán Hồ Nhị thím toát ra, một người đàn bà bị nhà chồng ruồng bỏ hai lần có tư cách gì hăm dọa mình, nhưng câu này ra tới đầu lưỡi lại không dám thốt lên.

Thật là kém cỏi, không vui chút nào, lại cứ kiểu người như thế nghĩ mình thông minh, thật là nghĩ tới Tây Thiên. Yên Chi đứng thẳng người, vỗ vỗ tay, định châm chọc thêm vài câu, liền có bà tử lại đây, tươi cười đầy mặt nói. “Đại nương tử, lão gia sai tiểu nhân truyền lời, phu nhân không phải bệnh, là có tin vui”.

Tin vui? Hồ Nhị thím không ngờ lại nghe thấy tin tức như thiên thạch va chạm vậy, thiếu chút nữa phụt ra búng máu. Lớn tuổi như vậy, sớm nên ôm cháu lại còn cá nước với chồng, thật là không biết xấu hổ. Nhưng Hồ Nhị thím âm thầm mắng một bụng lại chẳng dám nói ra, chỉ há hốc mồm nhìn Yên Chi.

“Ban nãy Nhị thím còn nói ta không có anh em ruột, bây giờ mẹ ta có tin vui, Nhị thím có nên cao hứng thay cho ta không?”. Yên Chi đã dự đoán được Vương thị có thai, không hề bất ngờ như bà tử tưởng tượng, chỉ cười nhẹ nhìn Hồ Nhị thím.

Tâm hồn hiếm thấy bình tĩnh lại của Hồ Nhị thím dễ dàng bị câu này kích động sôi trào lên, nhưng bà ta hiểu, mặc kệ nói như thế nào cũng không nói trúng tâm ý của Yên Chi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phản Ứng

Yên Chi nhìn sắc mặt Hồ Nhị thím, lại cười lạnh nhạt. “Nhị thím chắc là vui phát điên rồi, không nói nên lời, một khi đã vậy, ta đi đây, bây giờ cũng mệt mỏi, không thể mời Nhị thím vào phòng ngồi”. Nói xong Yên Chi tiếp tục đi về phía trước.

Hồ Nhị thím chờ tới lúc Yên Chi vào viện mới gật mình tỉnh dậy, chỉ bóng dáng nàng mắng mấy câu, lên mặt cái gì, còn chưa biết sinh nam hay sinh nữ, cho dù là con trai còn chưa biết có sinh được hay không, nuôi có lớn nổi hay không.

Nếu không sinh ra được? Hồ Nhị thím bị ý niệm này làm giật thót mình, thai vừa mới có thường chưa ổn định, nếu lúc này xảy ra chuyện? Hồ Nhị thím cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, miệng khô lưỡi khô không biết nên làm cái gì. Đầu óc hỗn độn quay về nơi ở, phải suy nghĩ kĩ đã. Đứa nhỏ này, tuyệt đối không thể ra đời.

“Ai du, Nhị tẩu chắc cũng nghe được tin tức, đến chúc mừng Đại tẩu?”. Giọng của Hồ Tam thím vang lên phía trước, Hồ Nhị thím thẽ mới hít sâu một hơi, nhìn Hồ Tam thím. “Thật là việc vui. Tam thím đi đâu tới đây?”.

“Em cũng muốn đến chúc mừng Đại tẩu, Nhị tẩu, không bằng chúng ta cùng đi?”. Hồ Tam thím thuy chung cười tủm tỉm, từ lúc bước vào viện, ai nấy đều đã tự có tính toán, chung quy bây giờ miếng bánh lợi ích quá lớn, không phải lụn vụn như ban đầu. Cho dù trước kia từng là đồng minh, hiện tại đã không còn đáng tin cậy nữa.

Bởi vậy tuy rằng hai bên vẫn qua lại thân thiết, nhưng đều mang cảnh giác với đối phương trong lòng. Hồ Nhị thím nghe Hồ Tam thím hẹn mình đến thăm Vương thị, định đồng ý lại có chút bận tâm.

“Nhị tẩu, chẳng lẽ chị không mừng? Đại tẩu có tin vui, nếu là con trai, đích tôn liền có hậu”. Hồ Tam thím biết điểm yếu của Hồ Nhị thím ở đâu, đương nhiên không ngại đâm sâu vào đó. Quả thật câu này xoáy vào trái tim Hồ Nhị thím, đích tôn có hậu, con trai của mình vĩnh viễn không thể tới đây làm con thừa tự, còn sống ngày lành sao nữa?

Sắc mặt Hồ Nhị thím biến hoá, Hồ Tam thím xem rõ ràng, trong lòng không khỏi cười lạnh, kẻ làm đao cho người khác thì cứ an phận mà làm đao, còn muốn lộn ngược thế cờ làm chủ? Thực sự buồn cười. Nhưng hiện tại Hồ Nhị thím vẫn còn chỗ hữu ích, vì thế Hồ Tam thím kéo Hồ Nhị thím qua, nhỏ giọng nói. “Em kẻ chị nghe chuyện này, nói nhỏ thôi nhé, vừa nãy em ở trong phòng Lưu thị, nghe tin Đại tẩu có thai, Lưu thị có vẻ mất hứng”.

“Thật sự?”. Hồ Nhị thím nghi ngờ hỏi, Hồ Tam thím gật đầu. “Đương nhiên là thật, chị biết không, tuy nói Đại lang không hẳn có thể kế thừa tước vị, nhưng cũng là con trai độc nhất của Đại ca, chẳng lẽ Đại ca không che chở, không cho nó một tiền đồ? Nhưng hiện tại Đại tẩu có thai, một khi sinh được con trai, thì chính là đích nam, Đại lang phải đứng sang một bên, đừng nói kế tục tước vị, ngay cả gia tài chỉ sợ cũng không có bao nhiêu”.

Như vậy khó trách Lưu cơ mất hứng, Hồ Nhị thím sáng tỏ, cười. “Chúng ta thì sao?”.

Thấy Hồ Nhị thím mắc câu, Hồ Tam thím nói nhỏ bên tai Hồ Nhị thím, Hồ Nhị thím liên tục gật gù, thật là diệu kế một mũi tên trúng hai con chim, vừa có thể khiến đứa nhỏ trong bụng Vương thị không thể sống được, lại vừa diệt trừ Lưu cơ. Thậm chí có thể khiến Hồ Trùng đuổi Đại lang ra khỏi hầu phủ, mặc kệ nó tự sinh tự diệt. Về phần Thuần Hoa, chẳng qua là đứa con gái, rất nhanh phải xuất giá, không thể quản được chuyện nhà họ Hồ, thật là kế hay. Nghĩ tới kế sách thành công, Vương thị không thể không nhận con trai mình làm con thừa tự, chính mình mấy ngày nay sẽ dẫn Ngũ lang thường xuyên qua vấn an Hồ Trùng, để Hồ Trùng cũng thật thích Ngũ lang. Tới lúc đó, muốn nhận con thừa tự, nhất định sẽ là con trai mình. Thời điểm đến, toàn bộ hầu phủ còn không phải do mình định đoạt?

Hồ Nhị thím thâm nghĩ mà mở cờ trong bụng, nói với Hồ Tam thím. “Tam thím, quả nhiên thím đa mưu túc trí”.

Hồ Tam thím chỉ cười, vẫn khiêm tốn như vậy. “Em á, chẳng cầu gì nhiều, chị cũng nhớ lúc trước chúng ta ở nông thôn có chút khấp khiễng với Đại tẩu, đương nhiên chỉ có thể suy nghĩ nhiều cho Nhị tẩu hơn”.

Hồ Nhị thím giống như nghĩ mình đã là chủ hầu phủ, cười híp mắt nói. “Xa mặt cách lòng vốn là chuyện thường”.

Hồ Tam thím nhìn vẻ mặt kịch cỡm của Hồ Nhị thím, trong lòng khinh thường, người như vậy xứng đáng làm đá kê chân cho mình. Nhưng Hồ Tam thím đương nhiên không nói ra, chỉ cười. “Chúng ta nên đến chúc mừng Đại tẩu, bằng không chốc nữa Lưu thị sẽ tới trước”.

Hồ Nhị thím đã nghĩ kĩ rất nhiều câu đối trắng thay đen, giờ phút này đương nhiên Hồ Tam thím nói gì bà ta liền đồng ý hết, hai người thân ái đi hướng viện của Vương thị.

Lưu cơ nghe Vương thị lại có bầu, cảm giác có chút khác lạ, nhưng rất nhanh liền thoải mái, mặc kệ Vương thị có sinh được con trai hay không, con trai mình cũng sẽ không thể kế thừa hầu phủ, vậy thì nghĩ những thứ đó làm gì? Lúc Hồ Tam thím cáo từ ra ngoài, Lưu cơ cũng sửa soạn một phen, dẫn theo người hầu đến chúc mừng Vương thị.

Đoàn người của Lưu cơ vừa tới cửa viện, liền gặp Thuần Hoa dẫn nha hoàn đến, Lưu cơ không khỏi dừng bước. “Con mới trở về, nên nghỉ ngơi một chút mới phải, đến chỗ ta làm gì?”.

Thuần Hoa vốn cho là mẹ con trong thiên hạ đều ở chung như cô và Lưu cơ, nhưng nhìn mẹ con Yên Chi thủ thi mới biết giữa bọn họ còn có thể thân thiết như vậy, nhưng Thuần Hoa cũng đã nhận ra người trong thiên hạ vốn chẳng ai giống ai, bởi thế chỉ nói. “Nghe mẫu thân có tin vui, con muốn đến gặp di dĩ”.

Lời của con gái rơi vào tai Lưu cơ nghe thật là tri kỷ, bởi vậy Lưu cơ cười thư thái. “Ta không phải người như vậy, huống hồ ta rất rõ quá khứ của mình, con không cần an ủi ta”.

Thuần Hoa nghe Lưu cơ hiểu sai ý, cũng không giải thích, chỉ ừ nhỏ nhẹ. Lưu cơ đã lâu không gặp con gái, rất là thương nhớ, nhưng Lưu cơ không làm được hành động ôm con vào lòng hỏi han, chỉ nắm tay Thuần Hoa hỏi ở chùa thế nào, chung đụng với các tiểu nương tử họ Liễu ra sao.

Thuần Hoa lần lượt đáp, Lưu cơ cười hiền hoà. “Như vậy rất tốt, năm đó lúc ta còn ở khuê phòng...”.

Nói chỉ phân nửa, Lưu cơ liền ngừng lại, chỉ nhìn Thuần Hoa. “Con của ta, con chắc chắn có phúc hơn ta năm đó rất nhiều”.

Thuần Hoa cung kính đáp lời, hai người vào tới viện của Vương thị, từ xa đã nghe tiếng cười của Hồ Nhị thím. Lưu cơ khẽ nhíu đôi mày, trong lòng Thuần Hoa sinh ra mấy phần hâm mộ, nói chuyện không lo sợ nói sai, cảm giác chắc là tốt lắm?

Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím đang ngồi hai bên Vương thị, kẻ xướng người hoạ nói đùa nhỏ trong bụng Vương thị nhất định là phúc đức tràn trề. Gặp Lưu cơ dẫn theo Thuần Hoa đi vào, ánh mắt hai người chạm nhau, nói càng nhiệt liệt hơn. Lưu cơ hành lễ xong liền cung kính đứng tại chỗ, Thuần Hoa ngồi xuống nghe hai vị thím nói, ngẫu nhiên liếc qua, thấy gương mặt Vương thị rất là vui vẻ, nhớ lại lời bà từng nói, Thuần Hoa lẳng lặng cười, thật ra mẫu thân vẫn đang xem kịch thôi. Buồn cười ở chỗ người diễn không biết, vẫn cứ diễn say mê.

Mãi cho đến buổi tối Yên Chi mới chạy tới phòng Vương thị, vào trong thấy Vương thị nhắm mắt nằm trên sạp, đưa tay kéo chăn mỏng khoác lên người bà. Vương thị mở mắt ra. “Bây giờ mới tới tỏ lòng hiếu thảo?”.

Yên Chi cười hi hi ngồi xuống sạp, “Mẹ, cái gì mà tỏ lòng hiếu thảo chứ, con lúc nào chẳng có hiếu? Chỉ là mẹ muốn xem kịch, con lại không tiện quấy rầy nhã hứng của ngài”.

Vương thị đưa tay đánh nhẹ nàng một cái, cũng ngồi dậy, Yên Chi nhét gối sau lưng cho bà. “Mẹ, buổi chiều diễn có nhập vai không?”.

“Cũng chỉ nhiều đó chiều, có gì đáng xem?”. Vương thị đẩy nàng, dùng tay đầm đầm bả vai mình, Yên Chi đã tự giác đầm lưng cho Vương thị. “Mẹ, lần này có giống lúc mẹ mang bầu con không?”.

Vương thị ừ. “Ồ thành Biện Kinh tám năm cũng biến thành yếu ớt rồi, lúc trước ở nông thôn, người vừa có thai ai lại yếu điệu như thế này”.

Yên Chi nheo mắt, vươn tay muốn sờ bụng Vương thị, bị bà vỗ lên tay. “Không cho như vậy”.

“Cho con xem thử đệ đệ có thương con không”. Yên Chi cố ý nói, ôm lấy bả vai Vương thị. “Cha á, con vừa nghe chúng nha hoàn nói, cha chỉ ngồi đây có một chút”.

“Ông ấy hà, mừng quá hoá rồ rồi, hện người ta đi uống rượu, lúc này chỉ sợ đang say khướt bên ngoài, mẹ lười hầu hạ ông ấy”. Vương thị nói, mang theo ý cười.

Cặp mắt Yên Chi lặng lẽ chuyển, Vương thị đánh nhẹ nàng một cái. “Đang suy nghĩ mưu ma chước quỷ gì?”.

“Mẹ, mẹ không thể làm bộ không vạch trần con được không?”. Yên Chi làm nũng kêu lên, Vương thị nhìn nàng. “Cái gì mà vạch trần, tôi sinh chị ra, từ nhỏ đã lớn lên cạnh tôi, chị động một cọng tóc gây tôi liền biết chị nghĩ gì ngay”.

Yên Chi lại cười, sau đó nói. “Con chỉ là đang nghĩ, Tam thím chắc chắn châm ngòi ly gián quan hệ giữa Lưu di và mẹ, không biết Lưu di có nghe hay không thôi”.

“Lưu di của con sẽ không nghe”. Vương thị nói chắc nịch, Yên Chi nhướn mày. “Vậy mẹ, chúng ta đánh cược đi”.

“Cái gì của chị cũng là tôi cho, chị đánh cược gì với tôi đây?”. Vương thị không thèm nghe con gái, Yên Chi cười lém lỉnh. “Vậy đi, mẹ, nếu mẹ thắng, con sẽ nghe lời mẹ, ngoan ngoãn tìm nhà chồng gả đi, được không?”.

Vương thị nhìn kỹ Yên Chi, lời này nghe quả thật không giống Yên Chi sẽ nói. “Con thích ai rồi hả?”.

Yên Chi vung tay lên. “Con nhìn không vừa mắt bọn họ. Con chỉ là đang nghĩ, nếu thật sự con vào quan đạo ở, mẹ sinh đệ đệ còn nhỏ, rốt cuộc tuổi tác mẹ cũng lớn, lỡ đâu xảy ra chuyện gì chẳng phải con thành đứa bất hiếu sao?”.

Yên Chi nói, vẫn mang theo cười, Vương thị ôm lấy nàng. “Yên Chi, mẹ không nỡ câu thúc con”.

Câu nói thấm đẫm tình thương khiến Yên Chi nhoeo miệng cười, nụ cười của nàng tươi đẹp động lòng người. “Cho nên con cũng phải suy nghĩ cho mẹ một chút, mẹ, đánh cược hay không?”.

Đứa nhỏ này, thật là tri kỷ đến đau lòng, Vương thị lau khoé mắt, vỗ mạnh Yên Chi. “Đánh cược cái gì, mẹ mệt rồi, con sai nha hoàn vào hầu hạ mẹ ngủ đi”.

Yên Chi còn định nói gì thêm, Vương thị đã nắm tay nàng, sau đó nhanh chóng buông ra. “Yên Chi, mẹ không phải con nít, chuyện cần làm mẹ đều có tính toán trong lòng, nếu một ngày nào đó con muốn gả ra ngoài, mẹ hy vọng là do con cao hứng gả đi mà không phải vì mẹ”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tin Tức

Hồ Trùng đã tới gần phòng ở, nhà hoàn đang định thông truyền thì Hồ Trùng giơ tay lên, lặng lẽ tới gần cửa sổ muốn nghe xem vợ và con gái đang nói gì.

Chúng nhà hoàn nín thở im lặng, hai mẹ con trong phòng đương nhiên không biết Hồ Trùng ở bên ngoài. Yên Chi gọi Vương thị một tiếng mẹ, gương mặt vẫn giữ sự vui vẻ. “Mẹ, con muốn gả, chẳng lẽ không thể...”.

Vương thị từ ái nhìn con, Yên Chi không nói tiếp.

Vương thị cười. “Yên Chi à, đời này mẹ sống, lúc ông ngoại con còn trên đời chưa bao giờ khổ sở, chờ ông ngoại con mất rồi, mẹ kéo theo con sống sót, những năm đó con đã quá khổ. Mẹ không cầu gì khác, chỉ mong Yên Chi của mẹ có thể sống tự do tự tại”.

Yên Chi cảm thấy yết hầu có chút nghẹn ngào, dang tay ôm chầm lấy Vương thị. Vương thị cầm tay con. “Yên Chi, mẹ biết, quy củ trong thành Biện Kinh quá khác nông thôn chúng ta. Mẹ chưa bao giờ là người dễ bị ăn hiếp, con đừng lo lắng cho mẹ, năm nay mẹ chỉ mới bốn mươi thôi, sống tới sáu mươi vẫn còn hai mươi năm nữa”.

Cổ họng Yên Chi càng thêm nghẹn ngào, khoé mắt đã thấm ướt. Vương thị ôm cánh tay con chặt hơn. “Yên Chi của ta, phải sống tự do tự tại”.

Yên Chi không nói gì nữa, chỉ ôm Vương thị. Hồ Trùng đứng ngoài phòng không khỏi cảm thấy uể oải, thì ra trong lòng con gái không mấy tín nhiệm ông ta. Suy nghĩ kĩ một chút, thật sự những đứa con trong gia đình kính ông ta thì nhiều mà tri kỷ thì thiếu. Hồ Trùng không khỏi thở dài, càng thêm mong đợi đứa nhỏ trong bụng Vương thị, mặc kệ sinh là trai hay gái nhất định phải thân thiết với cha nó.

Tiếng thở dài nặng nề, trong phòng chợt im bặt, Vương thị đã nghe được, lên tiếng hỏi. “Có chuyện gì vậy?”.

Nhà hoàn nhìn qua Hồ Trùng, thấy Hồ Trùng gật đầu, vội vàng bẩm. “Phu nhân, là lão gia tới”. Nói xong liền vém rèm lên, Hồ Trùng đi vào phòng, Yên Chi đứng dậy nghênh đón.

Hồ Trùng nhìn con gái, còn chưa lên tiếng, Yên Chi đã cười hì hì nói. “Cha, cha muốn nói chuyện với mẹ đúng không, vậy con đi về trước”. Hồ Trùng ừ một tiếng, chờ Yên Chi rời đi rồi mới ngồi xuống cạnh bên Vương thị. “Mấy đứa trẻ đều không tính thân thiết với tôi. Xuân Hoa à, chờ đứa bé trong bụng bà ra đời, tôi nhất định phải tự tay nuôi lớn nó”.

Vương thị mỉm cười nhẹ nhàng, Hồ Trùng chà chà hai tay. “Xuân Hoa, hiện tại tôi mới nhận ra, ý niệm trước đây của tôi có phải đã sai lầm rồi hay không?”.

“Đã qua rồi, đúng hay sai có ý tứ gì đâu?”. Nghe vợ mình dịu dàng khuyên, Hồ Trùng ho nhẹ. “Nói cũng phải. Nhưng bà yên tâm, bảo Yên Chi cũng yên tâm, tôi mà thậm chí một đứa nhỏ cũng không bảo hộ cho nó lớn lên được liền uống phí những năm lẫn lộn trên chiến trường”.

Vương thị tươi cười trở nên thâm thúy. “Ban nãy nghe được Yên Chi nói? Yên Chi con bé bề ngoài giống như không thèm để ý gì, nhưng người con bé để ý sẽ cực kỳ quan tâm”.

“Vậy con bé có quan tâm đến tôi không?”. Hồ Trùng hỏi có chút chần chờ, Vương thị vỗ vỗ lên tay trạng phu. “Ông là cha nó, đương nhiên nó quan tâm tới ông”. Chỉ là, không nhiều như Hồ Trùng nghĩ thôi.

Hồ Trùng cau mày, thở dài một tiếng. “Thôi thôi, tôi không thể quá tham lam”. Vương thị đang định an ủi thêm, Hồ Trùng đã thay đổi đề tài. “Nhưng nhất định đứa nhỏ trong bụng bà sinh ra sẽ tri kỷ với tôi”.

Vương thị cười. “Sao, bây giờ lại muốn ra dáng từ phụ?”.

Hồ Trùng cười ha hả vài tiếng, không nói gì.

•

“Hai ngày nay, Tam thím bận rộn lắm, thường xuyên đến chỗ Lưu di bên kia”. Thời tiết càng ngày càng nóng, chỉ có hoa viên còn mát mẻ một chút, hai người Yên Chi và Thuần Hoa đi hướng hoa viên thường xuyên gặp được. Thuần Hoa nghe Yên Chi nói vậy, mặt cũng ửng đỏ. “Em đã nói với di di, di di là người hiểu chuyện. Chỉ là Tam thím bên kia cứ luôn lấy cơ thỉnh giáo di di, không thể từ chối quá thẳng thừng”.

Yên Chi vỗ tay Thuần Hoa. “Đã nói với em rồi, đừng cẩn thận quá mức như vậy”. Thuần Hoa chỉ cười, sau đó nói. “Em hiểu ý tỷ tỷ, loại người này mặc kệ là được, chỉ là...”.

Cứ muốn nói lại thôi như vậy, Yên Chi cười. “Biết trước đã chẳng nói cho em nghe quá nhiều. Thôi kệ, em thế này cũng tốt”.

Vì sao? Thuần Hoa ngắc đầu muốn hỏi một chút, Yên Chi cười hì hì nói. “Liễu huyện quân là người như vậy, em cẩn thận chi tiết, chắc chắn sẽ khiến bà vui vẻ”.

Thuần Hoa cảm thấy mặt lại nóng, dùng tay che mặt. “Tỷ tỷ chê cười em!”.

Yên Chi đưa tay kéo tay áo Thuần Hoa. “Ai chê cười em? Chị nói rất là đúng đấy nha”. Hai chị em đang cười đùa, có bà tử đi vào trong hoa viên, nói

nhỏ với Hồng Ngọc vài câu, Hồng Ngọc nghe xong liền tiến lên nói với Yên Chi. “Ban này trong cung truyền chỉ. Đường Quốc công chúa ngày mười ba tháng năm sẽ đến Biện Kinh, trong cung mười sáu tháng năm cử hành yến hội. Phàm là lang quân tiểu nương tử trong nhà quan từ ngũ phẩm trở lên đều nhập cung tham gia”.

Mỗi lần đến tiết khánh, Vương thị đều sẽ nhập cung dự tiệc. Nhưng cái này không liên quan tới các cô con gái, trừ phi trong cung mở tiệc ngắm hoa, hạ chiếu cho tiểu nương tử nhập cung, mới có thể vào cung mở mang kiến thức, cơ hội không nhiều. Lần này quy mô đúng là lớn.

Hồng Ngọc nói xong, cặp mắt long lanh nhìn Yên Chi, Yên Chi cười nói. “Người muốn ngày đó hầu hạ ta nhập cung, thử một chuyến cho biết?”. Theo thông lệ, người nhập cung dự tiệc được phép mang theo hai thị nữ, tuy không thể tùy ý đi lại, nhưng đối với các nha hoàn, có thể vào cung một chuyến đã đủ xuyết xoa rồi.

Hồng Ngọc bị nói trúng, mặt xấu hổ đỏ lên, nhưng vẫn mạnh miệng. “Nô tỳ chỉ nghĩ, chiếu chỉ ban ra, chỉ sợ các thợ may thợ thêu trong kinh thành này sẽ hót bạc nhiều ghê gớm. Đại nương tử Nhị nương tử tuy đều có quần áo giao mùa, nhưng nhập cung dự tiệc không giống bình thường, luôn phải nổi bật hơn mọi người, hẳn phải sai người đo may quần áo mới”.

Yên Chi nhìn trang phục mình đang mặc, lại nhìn qua trang phục của Thuần Hoa, cười hi hi ôm lấy hai vai cô. “Ta thì thôi, muội muội nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp, không chừng ngày ấy trên yến hội sẽ gặp được muội phu”.

Từ lúc trở về từ chùa Thường Quốc, nhà họ Liễu đã khiến bà mới đến, định ra hạ sinh lễ ở mừng tám tháng sáu, hạ sinh xong nên thương lượng ngày thành hôn. Hôn sự này, coi như ván đã đóng thuyền. Thuần Hoa lại đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào. Yên Chi cười hi hi, cũng không nói tiếp.

Tiền cung là đại sự, mặc dù Yên Chi tỏ vẻ không cần may quần áo mới, nhưng Lưu cơ vẫn sai người chuyển ra rất nhiều vải vóc, ra lệnh cho thợ may trong nhà tạm gác lại hết mọi việc, mau chóng làm xong cho hai chị em Yên Chi mỗi người ba bộ quần áo mới. Về phần trang sức, tuy nói đức mới đã không còn kịp nữa, nhưng vẫn có thể chỉnh sửa lại trang sức có sẵn, bảo thạch đổi thành trân châu, trân cái lớn gọt thành trân nhỏ.

Hai vị thím nhà họ Hồ nghe chị em Yên Chi được nhập cung tham gia yến hội, hâm mộ sắp chảy nước miếng. Đặc biệt nhìn đến những thứ trang điểm, chất vải đều là chưa bao giờ thấy qua, còn có trang sức, càng là tinh xảo hết sức. Thi ra hầu phu phú quý hơn bọn họ tưởng tượng nữa. Sự thật khiến Hồ Nhị thím càng thêm kiên định ý niệm phải cho con làm thừa tự Hồ Trùng. Đương nhiên, quan trọng nhất, trước tiên phải khiến miếng thịt trong bụng Vương thị rơi ra khỏi đã.

“Nhập cung rườm rà thật, sao bằng ở nhà tự tại”. Yên Chi cầm lấy một cây trân vàng, bảo thạch phía trên to chừng đầu ngón tay, quá hoa lệ, thuận tay bỏ lại nó vào tráp trang sức, bắt đầu lục tìm “Mẹ, cây trân lưu ly lần trước của con đâu?”.

Vương thị đánh lên tay nàng. “Chị chó có làm qua loa, đây là cung yến, trang điểm lộng lẫy tham dự là tôn trọng các thánh nhân. Còn nữa, dù chị có sợ rườm rà cũng phải ráng mà giữ bộ dáng cho tôi”.

Yên Chi cười hi hi đồng ý, sau đó nói. “Mẹ, cũng đâu phải lần đầu con vào cung, chẳng lẽ còn có thể gặp rắc rối?”. Vương thị nheo mắt con gái. “Tôi là thừa dịp chị còn ở cạnh tôi, lái nhai chị nhiều hơn mấy câu”.

Yên Chi dạ một tiếng. “Mẹ, ngày ấy nhất định phải cẩn thận”. Hồ Nhị thím bọn họ muốn làm chuyện quái quỷ gì, chỉ sợ sẽ thừa dịp Yên Chi không ở nhà, huống hồ ngày đó Hồ Trùng cũng sẽ nhập cung, đối với Hồ Nhị thím bọn họ sẽ là cơ hội không thể tốt hơn.

Khoé miệng Vương thị nhot nhạt hiện lên một nụ cười lạnh. “Mẹ chưa từng gặp ai ngu xuẩn như vậy, bản thân không có gì cả, hết thấy đều phải dựa vào người khác, thế nhưng còn tưởng thông qua tính toán của mình, chiếm được hết thấy của người ta”.

Yên Chi lắc đầu. “Mẹ, mẹ đoán sai rồi, người ta không cảm thấy mình ngu xuẩn, càng cảm thấy người ta thông minh hơn mẹ kia. Nhìn xem, mẹ không để ý chuyện tiểu thiếp đương gia, lại chẳng quản con cái thứ xuất. Hai da, bọn họ hả, luôn cảm thấy con cái thứ xuất đối với mẹ phải giống nhà họ Ngưu kia, nom nớp lo sợ mới đúng”.

Vương thị nghĩ nghĩ cũng nhận không được cười. “Tranh luận với kẻ ngu thì được gì? Nếu bọn họ ngu dốt mà không tự biết, vậy mẹ phải dạy bảo cho bọn họ khôn lên chút. Bằng không cha con lại lo lắng này lo lắng kia”.

Yên Chi nhìn ngắm Vương thị. “Ai u, vậy mới là bản lĩnh Quốc phu nhân chứ!”. Vương thị đánh nàng một cái, không nói nữa.

Tuy là như vậy, ngày Yên Chi đi dự tiệc vẫn dặn dò nha hoàn của Vương thị phải hầu hạ hết sức cẩn thận. Yên Chi trước nay chưa bao giờ làm vậy, chúng nha hoàn đương nhiên liên tục vâng dạ.

Xe ngựa dừng tại cửa cung, chị em Yên Chi xuống xe, theo nội thị dẫn đường, hướng tới nơi cử hành cung yến. Dọc đường gặp gỡ nhà khác cũng tiến cung tham gia, trong đó không thiếu người quen, nhưng ngại cung quy nên không chào hỏi mà chỉ nhìn nhau hiểu ý.

Đến nơi cử hành yến hội, nội thị dẫn chị em Yên Chi vào một gian điện đã có không ít người ngồi, mời bọn họ chờ ở đây, sau đó rời đi. Bấy giờ Thuần Hoa mới chào hỏi người quen, Yên Chi nhìn tứ phía, gặp được Ngưu Tam nương tử, nhưng không thấy Ngưu Đại nương tử. Nhà họ Ngưu và nhà họ Triệu rốt cuộc vẫn từ hôn, tuy nói nội tình không để người ngoài biết, nhưng vẫn có đôi ba câu nghị luận. Ngưu Đại nương tử không đến cũng là lẽ thường.

Chương 27: Gặp Nhau

Tại những trường hợp này, Yên Chi không thích xã giao với người khác, Thuần Hoa biết tính tình nàng, cũng không nói chuyện với nàng, chỉ nhỏ giọng đùa giỡn với các thiếu nữ khác. Dù sao cũng là trong cung, mọi người đều mất tự nhiên hơn ngày thường, mặc dù trò chuyện nhưng đứng cách xa một chút sẽ không nghe thấy.

Đang lúc Yên Chi chán muốn chết, liền gặp chị em nhà họ Nguru đi hướng bên này. Nguru Tam nương tử vẫn ý cười đầy mặt, bên cạnh là Nguru Tứ nương tử, mặc dù quần áo mới mẻ nhưng mặt mũi tỏ rõ vẻ sợ sệt. Nguru Tam nương tử thân thiết nhiệt tình hơn lúc ở chùa, hành lễ chào nhau xong mới kéo Nguru Tứ nương tử qua. “Muội muội ta trước giờ không thường nói chuyện, vừa vặn thấy Hồ Đại tỷ tỷ, kính xin Hồ Đại tỷ tỷ nói chuyện với muội muội trong chốc lát”.

Câu này khiến Thuần Hoa khẽ cau mày, thiếu nữ đứng cạnh Thuần Hoa nhẹ giọng nói. “Nghe đâu nhà họ Nguru đang nghị thân cho các cô con gái này”.

Nguru Đại nương tử bị từ hôn, đương nhiên ảnh hưởng đến các cô em gái đứng sau. Bây giờ nghị thân không hề là thời cơ tốt. Thuần Hoa nhìn lại phía Nguru Tam nương tử, Nguru Tam nương tử giao phó muội muội cho Yên Chi xong liền đi sang chỗ khác. Thật là quá gấp gáp, ngay cả che giấu cũng bỏ qua. Trong mắt Thuần Hoa loé qua ánh nhìn khác lạ.

Yên Chi và Thuần Hoa nghĩ gần giống nhau, nhưng chuyện nhà người ta, trước giờ nàng không thêm để ý, thấy Nguru Tứ nương tử vẫn sợ sệt đứng tại chỗ, liền kéo cô ngồi xuống, nhẹ giọng nói. “Yên hội còn chưa bắt đầu, một mối ngồi xuống nghỉ một lát”.

Nguru Tứ nương tử nhỏ giọng vâng theo, sau đó mặt hơi hồng hồng, nói với Yên Chi. “Em biết Hồ Đại tỷ tỷ không giống những người khác, nhưng em...”.

Nói xong Nguru Tứ nương tử lại ngập ngừng không nói nên lời, tuy chỉ gặp hai lần nhưng Yên Chi hiểu, cô bé này yếu đuối thật sự, không phải loại người giả vờ để người ta thương hại. Vì thế Yên Chi cười nhẹ. “Em sợ người khác xem thường em?”.

Nguru Tứ nương tử mặt càng thêm đỏ, nhưng cảm thấy chính mình như vậy sẽ càng bị người khác xem thường, gồng hết dũng khí lên nói. “Em không bằng Hồ tỷ tỷ các chị”.

Yên Chi nghiêm túc nhìn cô, xem gương mặt bé nhỏ của Nguru Tứ nương tử như một tấm lụa đỏ, Yên Chi mới lên tiếng. “Trong lòng mình sợ hãi, mặc kệ người khác nói gì đều cảm thấy bọn họ đang khinh bỉ chính mình”.

“Hồ tỷ tỷ nói đúng, chỉ là em...”. Yên Chi ngắt lời cô. “Mọi thứ luôn sẽ có lần đầu, nếu em vẫn như vậy, em vĩnh viễn sẽ bị người ta xem thường”.

Đôi mắt như hồ nước của Nguru Tứ nương tử chợt lay động, cẩn thận suy xét lời Yên Chi nói. Yên Chi cẩn thận nhìn cô, cảm thấy tuy cô không có vẻ ngoài xuất chúng như Nguru Tam nương tử, nhưng vẫn là một cô gái xinh xắn. Ngẫm lại cũng phải, nếu mẹ đẻ cô bé không đẹp, sao lại được Trung Nghĩa bá sủng hạnh, sao lại bị ái thiếp bán đi như lâm đại địch?

Nguru Tứ nương tử bình tĩnh, nói với Yên Chi. “Cảm ơn Hồ tỷ tỷ, em nhất định sẽ nhớ rõ lời của chị”. Yên Chi không khỏi bật thốt lên khen. “Thấy không, bây giờ khác hẳn ban nãy rồi đó”.

Nguru Tứ nương tử mặt mày đã hồng. “Hôm nay các tỷ tỷ đều rất xinh đẹp”.

Các thiên kim nhà quyền quý ăn vận đều chú ý, hôm nay còn dụng tâm trang điểm, tuổi tác đang ở hoa kỳ mới nở, ai nấy nhìn qua cũng giống như một đoá hoa tươi. Yên Chi mỉm cười, phải gật đầu. “Em cũng rất xinh đẹp”.

Nguru Tứ nương tử hơi nhoen cười, nhớ tới Nguru Tam nương tử đã nói, lấy can đảm muốn nói cho Yên Chi, lại sợ Yên Chi cảm thấy mình đâm thọc, vì thế bắt đầu rối rắm. Răng bắt giắc cắn cắn môi dưới, bắt giắc lại buông ra.

Yên Chi quan sát cô, biết cô có chuyện muốn nói với mình, không nói hẳn là do ngại người ngoài. Nguru Tứ nương tử cứ đấu tranh tâm lý, nàng cũng không gặng hỏi. Nói cho cùng, Nguru phu nhân không phải là người mẹ không thích quản sự như mẹ nàng.

Nguru Tam nương tử tuy đang trò chuyện với các vị thiên kim khác nhưng không có nghĩa cô ta không để ý phía Nguru Tứ nương tử, thấy vẻ mặt Nguru Tứ nương tử, Nguru Tam nương tử tươi cười thoảng nhuộm vẻ dữ tợn, sau đó liền biến mất. Nhất gan như muội muội sẽ không dám nói ra chuyện mình đã nói với Nguru phu nhân, bởi vì cả Nguru phủ này ngoại trừ mình ra sẽ không có mấy ai đối đãi ôn hoà với muội muội.

Chi tiếc, tuy thôi lên lửa giận của mẹ cả, nhà họ Triệu chung quy vẫn từ hôn, mặc dù đỡ mẹ cả đồng ý tìm cho mình hôn sự tốt, nhưng toàn bộ kinh thành này lại có ai so được bằng trưởng lang họ Triệu. Khó cực như thế lại biến thành may áo gả cho người khác, Nguru Tam nương tử nhìn các thiếu nữ trong điện, vừa nghĩ tới trong số bọn họ sẽ có một người tương lai trở thành thê tử của Triệu Trấn, liền cảm thấy sắp nổi điên.

Nội thị bước vào điện, nhóm thiếu nữ đều ngừng nói, Nguru Tam nương tử cũng đi đến chỗ muội muội, cười cười với Yên Chi, lá mặt lá trái kiểu này

Yên Chi cũng làm được, hồi đáp một nụ cười nhàn nhạt. Nghe nội thị thông báo yến hội đã sẵn sàng, mời chư vị tiểu nương tử dời hướng tới nơi bày trí. Mọi người liền theo nội thị yêu cầu, lần lượt rời khỏi điện, đến nơi diễn ra yến hội.

Ngày hè thời tiết nóng bức, yến hội đương nhiên đặt ở bên trong nhà thủy tạ, giống như cũ là hai người một bàn. Nam nữ đối diện, cái này khác hẳn ngày thường, Yên Chi và Thuần Hoa ngồi xuống, nhìn phía đối diện là đàn ông, không khỏi giật mình ngạc nhiên. Người kinh ngạc không chỉ có chị em Yên Chi, đã có thiếu nữ gọi nội thị nhỏ giọng hỏi, nghe nội thị giải thích, bữa tiệc hôm nay là để chiêu đãi công chúa nước Đường, tự nhiên sẽ để công chúa trông thấy phong thái nam thanh nữ tú ở thành Biện Kinh, bởi vậy mới bố trí như thế.

Yên Chi không khỏi nhớ tới cuộc hội thoại nghe được ở núi giả ngày ấy, xem ra mục đích bên ngoài của công chúa nước Đường quả thật là đến kén chồng. Chỉ là không ít người muốn né tránh vị trí phò mã nước Đường đâu. Bằng không các thanh niên ngày thường trang điểm tác phong đều tuấn tú hôm nay đủ để gọi là âm đậm. Nếu không phải cung yến, chắc bọn họ còn kém chỉnh tề hơn.

Yên Chi còn đang suy nghĩ, đã nghe nội thị thông truyền. “Trường Ninh công chúa, Đường quốc Vân Mộng công chúa, giá lâm”.

Mọi người đứng dậy hành lễ, ba thiếu nữ theo một đàn cung nữ vây quanh đi vào trong, ở giữa là Vân Mộng công chúa, một vị khác là trường nữ Trường Ninh công chúa, thiếu nữ còn lại không biết là ai.

Thuần Hoa thấy Yên Chi ngồi xuống rồi vẫn còn ngược lên kia nhìn, nói nhỏ. “Vị tỷ tỷ kia tuy chưa gặp mặt, nhưng đã nghe thấy quý danh. Chị ấy chính là trường nữ của Ninh quốc công”.

Thì ra là muội muội của Triệu Trấn, nghe nói tiểu nương tử này được Phù thái hậu vô cùng yêu thích, thường triệu nhập cung trò chuyện, hôm nay xem ra quả là danh bất hư truyền. Mặc dù bạn gái, nhưng tiểu nương tử vẫn hào phóng đoan trang, trang điểm không lẫn lút hai vị công chúa nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy cô ấy cố tình che giấu hào quang.

“Em từng thấy được chị ấy hai lần, tuy rằng tuổi nhỏ nhưng thông minh lanh lợi, cử chỉ quý phái. Nói đến, thật đúng là...”. Thuần Hoa hiếm khi khen ai như vậy. Yên Chi hiểu được, trong kinh có tin đồn Thiên tử có ý muốn kén thiên kim này về làm Đại hoàng tử phi. Nếu đây là thật, vậy thì Thiên tử đã quyết định lập Đại hoàng tử làm Thái tử.

Yên Chi lại nhìn lên phía trước, thấy thiên kim nhà họ Triệu càng nhìn càng xinh đẹp, lễ nghi không mất, khó trách Thiên tử có tâm tư như vậy. Cử chỉ khi độ dư sức làm Hoàng hậu tương lai.

Trong cung yến hội trước giờ không có gì để ăn, lòng người cũng không hề để tâm tới đồ ăn, mặc dù Yên Chi như thế nhưng cũng ngại không động đũa, dù sao trước lúc tiến cung đã dùng qua điểm tâm, về nhà đã có một chén mì gà để sẵn, Yên Chi theo bước số đông, thi thoảng đứng dậy nói câu chúc mừng.

Yến hội đã qua, mọi người vây quanh hai vị công chúa đứng dậy, ra hoa viên du ngoạn, làm thơ vẽ tranh là khó tránh khỏi. Yên Chi tới đây đã có thể thở ra một chút, cười nói với cung nữ bên cạnh. “Ta muốn đi sửa lại váy áo, không biết phải tới chỗ nào?”.

Đây là có thường dùng để đi nghỉ, cung nữ cũng hiểu được ẩn ý, nhẹ giọng thưa. “Tiểu nương tử mời theo nô tỳ”. Yên Chi báo cho Thuần Hoa một tiếng, theo cung nữ đến chỗ thay quần áo.

Chờ xong xuôi, Yên Chi nói với cung nữ. “Ta không giỏi thơ văn, cũng không biết vẽ tranh, không muốn xấu mặt, chẳng biết có chỗ nào để ta nghỉ tạm chốc lát không?”.

Đây không tính là yêu cầu quá phận, cung nữ cười đáp lời. “Thánh nhân đã biết các tiểu nương tử liễu yếu đào tơ, riêng sai người chuẩn bị nơi nghỉ tạm. Nhưng ngồi uống chén trà có thể, nếu lâu hơn sợ là không tốt”.

“Thánh nhân từ ái, ta ghi tạc trong lòng, nghỉ một lát là đủ, không dám quá lâu”. Yên Chi nói không ngoài dự đoán của cung nữ, đẩy cửa bên cạnh ra. “Là nơi này”.

Trong viện cũng có hai cung nhân hầu hạ, thấy cung nữ dẫn Yên Chi đi vào, vội hỏi. “Vị tiểu nương tử này chắc là muốn tới đây nghỉ tạm? Có điều...”.

Thấy hai người ấp úng khó nói, cung nữ nhún mày. “Yến hội đã tan, chẳng lẽ còn có người ở đây nghỉ ngơi?”.

“Là Triệu công tử, công tử ấy cũng không đi dự tiệc”. Triệu công tử? Yên Chi còn đang ngẫm lại là Triệu công tử nào, cửa phòng liền đẩy mở, Triệu Trấn đi ra, nhìn thấy Yên Chi mặt liền không vui. “Thì ra là Hồ Đại nương tử, thật ngay cả muốn tìm chút thanh tịnh cũng không được”.

Cung nữ vốn muốn mời Yên Chi ra đình ngồi chốc lát, ai ngờ Triệu Trấn lại nói như vậy, cung nữ tỏ ra kinh ngạc, lẽ ra tính tình Triệu Trấn rất tốt, sao gặp Hồ Đại nương tử liền buông lời châm chọc?

Yên Chi nghĩ thoáng qua liền hiểu vì sao Triệu Trấn trốn ở đây, cười lạnh. “Có phải đàn ông không? Chuyện không muốn làm mà không dám nói cho người khác, chỉ biết trốn tránh, đàn ông như thế, ta phi lắm!”.

Lời nói mang mùi phẫn khinh miệt, từ nhỏ đến lớn Triệu Trấn luôn luôn được đề cao, sao chịu nổi? Huống chi bây giờ đang ở trong cung, nếu truyền tới tai Thiên tử thật không tốt. Bởi vậy Triệu Trấn trầm mặt nhìn Yên Chi. “Hồ Đại nương tử, chẳng lẽ chưa có ai nói cho cô biết, ăn có thể ăn bậy, nói không thể nói bậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hiểu Lâm

Yên Chi nhướn mày. “Sao, Triệu công tử, anh có thể làm, vì sao tôi không thể nói?”.

Hai người đối chọi gay gắt, chúng cung nhân đều kinh hãi đứng tại chỗ. Hai người nhìn nhau xong, cung nữ dẫn Yên Chi vào liền bước lên trước. “Hồ Đại nương tử, nói này dù sao cũng là trong cung, ngài và Triệu công tử nếu có gì không ổn, kính xin ra ngoài cung lại nói”.

Cung nữ nói cung kính nhưng ý tứ bên trong rất rõ ràng, Yên Chi trừng mắt liếc Triệu Trấn, sau đó quay sang cung nữ. “Đa tạ nhắc nhở, ta cũng không nghỉ ngơi nữa, liền ra ngoài”.

Cung nữ chưa nói gì, Triệu Trấn không hiểu sao liền thốt lên. “Thì ra cô ở trước mặt người ngoài cũng biết giả vờ hiểu lễ”. Lời vừa ra khỏi miệng, chẳng những các cung nhân khiếp sợ, Yên Chi cũng lập tức quay ngoắt lại nhìn Triệu Trấn.

Mặt Triệu Trấn không khỏi đỏ lên, tự nhắc bản thân phải trấn định, đang muốn nói đỡ lại một chút, chợt nghe bên ngoài có tiếng thiếu nữ cười, sau đó hai người được các cung nữ vây quanh đi tới. Nhìn thấy Yên Chi và Triệu Trấn đứng trong viện, hai thiếu nữ dừng bước, vẻ mặt ngạc nhiên. Điều này thật sự ngoài dự kiến của bọn họ, một bên là người đàn ông chưa lập gia đình được coi trọng nhất kinh thành, một là người phụ nữ bị bỏ hai lần, gia giáo không tốt. Nếu vô tình gặp gỡ thì cũng khó tránh khỏi, nhưng hiện tại rõ ràng Triệu Trấn hơi nghiêng người về phía trước, muốn nói gì đó với Yên Chi. Triệu Trấn không hay biết động tác của mình đã khiến hai thiếu nữ hiểu lầm, nếu đã người ngoài xuất hiện, anh ta không nói gì với Yên Chi nữa.

“Biểu huynh, thì ra anh ở đây, ban nãy Quỳnh Hoa muội muội còn hỏi sao không thấy anh đâu?”. Không ít người tới đây nghỉ ngơi, thêm ba cô gái nữa tiến vào, một người trông thấy Triệu Trấn liền lên tiếng gọi anh ta. Là muội muội của Tào Hưu, biểu muội của Triệu Trấn, hôn ngọc quý nhà họ Tào – Tào Thanh Thanh.

Nhìn thấy nhiều người đến như vậy, Triệu Trấn biết muốn trốn ở đây tìm thanh tịnh là không thể, gương mặt vẫn duy trì nụ cười thông dong. “Hôm nay ta dậy sớm, cảm giác hơi mệt mỏi, vì thế hỏi qua Thánh nhân, biết được ở đây có thể nghỉ tạm liền đến chốc lát. Ai ngờ ngủ một giấc lại bỏ lỡ cả yến hội”.

Trong mắt Tào Thanh Thanh tràn ngập không tin, nhưng đương nhiên sẽ không bắt bẻ, chỉ cười nói. “Vậy sao? Biểu huynh, em nói cho anh nghe, Vân Mộng công chúa của nước Đường rất là xinh đẹp đó”.

Thật là vạch áo cho người xem lưng, da mặt Triệu Trấn không khỏi gật gật, gặp Yên Chi đã lặng lẽ lẫn mất, anh ta cũng không muốn ở lại trong này đối đáp với các thiếu nữ, gờ tay lên nắm quyền cáo từ. “Ta đã nghỉ khoẻ, chư vị tiểu nương tử xin tự nhiên”.

Nói xong Triệu Trấn liền rời đi, hai thiếu nữ kia nhìn cảnh này, cảm giác biểu hiện giống như anh ta thấy Yên Chi đi mất liền vội vàng đuổi theo. Vì vậy bóng dáng Triệu Trấn vừa khuất xa, liền có thiếu nữ lên tiếng. “Tào Tam nương tử, lệnh biểu huynh chẳng lẽ ái mộ Hồ Đại nương tử sao, cái này thật là...”.

Ngạc nhiên vì câu hỏi, Tào Thanh Thanh nhíu mày. “Sao đột nhiên hỏi vậy? Tuy biểu huynh mới từ hôn nhưng cũng không có nghĩa nhà họ Hồ sẽ xứng kết thân gia”.

“Tào muội muội đến chậm, không thấy cảnh ban nãy, thần sắc lệnh biểu huynh nhìn Hồ Đại nương tử khác ngày thường lắm”. Nói xong cô gái kia chỉ sang các cung nhân. “Các người đều ở đó, chắc là nhìn rõ hơn chúng ta đúng không?”.

Chúng cung nhân đương nhiên hiểu được Yên Chi và Triệu Trấn ban nãy đấu khẩu, nhưng không dám nói thật, ngấm lại thì tình nhân bình thường gặp gỡ, có giận dỗi cãi nhau cũng là chuyện không lạ. Nhưng nếu là thật, chọn gặp ở đây, khó tránh khỏi sẽ nói mấy câu. Lo lắng tuyệt đối không thể để đắc tội với bọn họ, các cung nhân nhìn nhau thoáng qua, im lặng.

Không nói gì chính là đồng tình, thiếu nữ lên tiếng hỏi lúc trước đã giẫm chân thành thịch. “Hồ Đại nương tử có gì tốt chứ, đã gả hai lần, hai lần đều bị bỏ rơi, gia giáo cũng không ra sao, gia thế lại càng bình bình. Người như vậy, vì sao Triệu công tử lại ái mộ?”.

Lời này thiếu nữ chưa lập gia đình tuyệt không thể nói ra, đã có tiếng ho nhẹ tỏ vẻ bất mãn. Thiếu nữ ngừng miệng, mặt hơi đỏ lên, Tào Thanh Thanh vội vàng hoà giải. “Không chừng hiểu lầm thôi, bọn họ chỉ vô tình gặp phải. Đứng nửa ngày mệt quá, chúng ta ngồi xuống uống chén trà đi”.

Tào Thanh Thanh hoà giải, các thiếu nữ tự nhiên không suy đoán nữa, chẳng qua nghi hoặc còn đó, diệt cũng không xong.

Yên Chi ra khỏi viện một đoạn, liền cười nói với cung nữ dẫn đường. “Xin lỗi, ban nãy là ta thất thố”.

Cung nữ vẫn cung kính như trước. “Hồ Đại nương tử khách khí, Hồ Đại nương tử không trách cứ nô tỳ chẳng dám ngăn cản Triệu công tử đã là phúc của nô tỳ rồi”.

Danh phận của Triệu Trấn là cháu ngoại Thái hậu, xuất nhập cung đình là chuyện thường, cung nữ thiên hướng anh ta cũng là dễ hiểu. Phía trước đã tới ngự hoa viên ngắm cảnh dạo chơi, mọi người đang tốp năm tốp ba hoặc là ngắm hoa hoặc là làm thơ, ai nấy tự chơi đùa. Yên Chi thường cho cung nữ đi hướng chỗ Thuần Hoa, chưa nói được câu này với Thuần Hoa liền nghe một tiếng hét kinh hãi.

Yên Chi quay đầu nhìn, thấy Triệu Trấn đi tới, ngay cả Yên Chi không vừa mắt Triệu Trấn nhưng không thể không thừa nhận Triệu Trấn có một dáng người tốt, đáng người vậy khó trách các thiếu nữ ôm lòng ái mộ, nhưng là nếu chỉ nhìn bên ngoài, làm sao biết bên trong ruột anh ta hư hỏng nông cạn bao nhiêu.

Yên Chi liếc mắt nhìn, nói với Thuần Hoa. “Muội muội muốn đi nghỉ tạm chốc lát không? Thánh nhân nghĩ chu đáo, đã an bài chỗ nghỉ và cung nhân hầu hạ”.

“Không cần, tỷ tỷ, em vừa làm xong bài thơ, bây giờ phải vẽ một bức họa nữa”. Thuần Hoa có chút háo thắng, không thể sửa được. Yên Chi cười nhẹ, hỏi Thuần Hoa xem cô muốn vẽ gì.

Hai chị em đang thương lượng nên vẽ cảnh hay vẽ người, Nguru Tam nương tử đã đi tới, cười tủm tỉm nói với Yên Chi. “Hồ Đại tỷ tỷ gặp Triệu công tử ở đâu vậy, sao lại người trước người sau về đây”.

Nói nghe thật bình thường, giống như nhân chi thường tình thuận miệng hỏi. Nhưng do Nguru Tam nương tử hỏi, Yên Chi nghe ra hương vị khác bên trong. Yên Chi chỉ cười. “Trong cung lớn như vậy, ta đi bên này, anh ta đi bên kia, đứng dịp thôi, không có gì cố ý cả”.

Nguru Tam nương tử còn chưa chết tâm, muốn tiếp tục hỏi. Trong mắt Thuần Hoa không khỏi lộ ra bất mãn, lần trước đến chùa Thường Quốc xong, Thuần Hoa liền nhận ra Nguru Tam nương tử không dịu dàng khả ái như bề ngoài, bởi vậy dần dần xa lánh cô ta, giờ phút này Nguru Tam nương tử hỏi vậy, quả thật chẳng ra thế thông gì.

“Nguru Tam nương tử, ban nãy cô làm thơ không tệ, ngay cả Trường Ninh trưởng công chúa đều khen”. Thuần Hoa quyết ý đổi chủ đề, Nguru Tam nương tử hơi nhăn mày, từ lúc nào mà Thuần Hoa không còn gọi mình là Nguru muội muội nữa? Chẳng lẽ chuyện lần trước chính là làm lợi cho Yên Chi? Vì sao?! Cô ta đã gả qua hai lần, dù cho trời sinh xinh đẹp đi nữa cũng không xuất sắc bằng mình.

Trong lòng Nguru Tam nương tử cuộn cuộn ghen tuông, thật có thể đổ đầy một biển dấm, nhưng vẫn cười nhợt nhạt nói với Thuần Hoa. “Hồ Nhị tỷ tỷ đang che giấu cho Hồ Đại tỷ tỷ sao? Nói cho cùng, hôn sự này cũng chẳng môn đăng hộ đối mấy”.

Thấy Nguru Tam nương tử chẳng những không chịu nói qua chuyện khác, còn cố ý dẫn đề tài qua hướng xấu, Thuần Hoa khẳng định Nguru Tam nương tử trước nay đều giả vờ giả vịt, nghĩ đến mình bị cô ta gạt lâu như vậy, Thuần Hoa càng bất mãn, chỉ là cô không giỏi tranh chấp đầu môi, ngoại trừ mặt tím lại vì giận, nhìn chằm chằm Nguru Tam nương tử thì không nói ra được gì nữa.

Nguru Tam nương tử thấy Thuần Hoa như vậy, mừng rỡ trong lòng, nhưng vẫn cố ý dùng tay che miệng. “Là ta quên mất, chuyện như vậy sao lại có tình hình ra, đáng chết, đáng chết”.

Tiếng động không nhỏ, vừa lúc khiến mọi người nghe được, đồng loạt nhìn về hướng này. Triệu Trấn đang nói chuyện với muội muội Quỳnh Hoa, thấy trong sân tự nhiên im ắng, tất cả đều nhìn phía Yên Chi, sau đó quay lại nhìn mình, chẳng hiểu ra làm sao.

Triệu Quỳnh Hoa mỉm cười, nói với Triệu Trấn. “Nếu đề ta nói, chỉ có thể trách ca ca ta trời sinh quá bất mắt”.

Dù nhường Triệu Trấn cưới công chúa, cũng không thể để Yên Chi chiếm được, quyết định chủ ý xong, Nguru Tam nương tử liền cười lên tiếng. “Triệu nương tử nói đúng lắm, người như Triệu công tử chỉ có nhân tài đặc biệt tốt mới có thể xứng đôi”.

Vừa dứt lời, Vân Mộng công chúa liền hơi đỏ mặt, hôm nay các lang quân ở đây quả thật không ai xuất sắc bằng Triệu Trấn, chỉ là không biết Thiên tử họ Sài có đồng ý ban hôn cho mình và Triệu Trấn không?

Trong sân tình huống có vẻ quỷ dị, có người xem náo nhiệt, nhưng cảm thấy chuyện này không có khả năng, lại có người muốn biết rốt cuộc tình huống sẽ kết thúc như thế nào. Thậm chí có người đang suy đoán, chẳng lẽ trường lang nhà họ Triệu vốn không thích thiếu nữ hoa cúc mà chỉ thích những người đã gả qua một lần chồng? Chợt nhớ tới Tam thúc của Triệu Trấn, vợ ông ta bây giờ chẳng phải là quả phụ hai lần trước đó sao?

Yên Chi hít sâu một hơi, nếu Triệu Trấn không muốn cưới công chúa nước Đường, vậy chính mình phải cố tình kéo anh ta vào thế phải cưới công chúa nước Đường mới được.

“Nguru Tam nương tử nói hay lắm, Triệu công tử hết sức xuất sắc, hôm nay Vân Mộng công chúa cũng là mỹ nhân hiếm gặp”. Thủ đoạn ám chỉ nửa vờ này ai mà không biết xài? Yên Chi cười khá ái, giống như chẳng chút quan tâm.

Triệu Trấn nhìn về phía Yên Chi, thần sắc không thiện, Yên Chi mới không thêm sợ ánh mắt của anh ta, thiên hạ này không có đạo lý cho phép nhà họ Triệu bọn họ tính kẻ người khác, lại cảm người khác tính kẻ bọn họ.

Ánh mắt hai người tới tới lui lui, người ngoài nhìn vào lại biến thành chuyện khác. Thậm chí đã có người cảm giác được một chút ản tình bên trong, càng thêm khẳng định Triệu Trấn và Yên Chi chẳng biết từ khi nào đã lường tình tương duyệt, lúc này hẳn do Yên Chi phần nộ Triệu Trấn tham gia yến hội mới cố ý nói hòng dỗi như vậy.

Chương 29: Tăng Cấp

Trong lòng mỗi người đều tự nuôi dưỡng ý niệm riêng, huống hồ không phải ai cũng đeo mặt nạ như Ngưu Tam nương tử, bởi vậy trong sân còn yên lặng hơn ban nãy mấy phần.

Mặt Vân Mộng công chúa đã hơi đỏ, nhìn trộm một chút Trường Ninh công chúa, Trường Ninh công chúa hơi nhú mày, mà thần sắc trên mặt Triệu Quỳnh Hoa cũng thật kinh dị. Chẳng lẽ vì người nhà họ Triệu không đồng ý hôn sự này mới không cho bọn họ định thân? Thật vậy sao? Vân Mộng công chúa càng nghĩ càng xa, bất giác nhớ tới tình cảnh quốc gia mình hiện tại, nhin không được thở dài xa xăm.

Tiếng thở dài lọt vào tai Triệu Quỳnh Hoa, khiến cô bừng tỉnh, quay sang cười nhàn nhạt với Vân Mộng công chúa, đang định nói chuyện thì có người truyền báo. “Lão nương nương tới!”.

Lão nương nương chính là Phù thái hậu, bà thân là kẻ mẫu và di của đương kim Thiên tử, Thiên tử đối đãi với bà cũng không phải chỉ ra vẻ bề ngoài. Mà Phù thái hậu cũng có qua có lại, mặc kệ chính sự trên triều hay nội sự trong cung, không hề khua tay múa chân, chỉ an hưởng tôn vinh. Yên hội hôm nay tuy do tiêu bối ra mặt tiếp đãi, nhưng Phù thái hậu thích, đi tới đây cũng nằm trong dự đoán. Mọi người đều giật mình, khom người hướng chỗ Phù thái hậu. Triệu Trần không quên liếc mắt nhìn Yên Chi, cảnh cáo chó có nói bậy.

Yên Chi không thêm để ý, người như thế nào thì sẽ đối đãi thế ấy thôi.

Hai công chúa Trường Ninh và Vân Mộng cùng Triệu Quỳnh Hoa lướt qua mọi người đến đón Phù thái hậu, mọi người hành lễ sau lưng bọn họ vẫn an Phù thái hậu. Phù thái hậu tuy vị tôn cao nhưng cũng chỉ vừa quá bốn mươi, bởi được bảo dưỡng kỹ lưỡng nên thoát nhìn chỉ như mới ba mươi. Thấy mọi người đón chào, Phù thái hậu cười. “Đều đứng lên đi, chẳng qua hôm nay thời tiết tốt, vốn không muốn đến quấy rầy các người, tránh cho các người ghét bỏ ta là bà lão già nua, ngại mắt người trẻ tuổi”.

“Hoàng tổ mẫu nói đùa, khi yến hội mở ra, cháu đã muốn đến mời Hoàng tổ mẫu, chỉ là sợ Phụ hoàng mắng rằng quấy rầy sự thanh tịnh của ngài, bằng không cháu luôn nhớ Hoàng tổ mẫu thích nhất chơi đùa cùng chúng cháu”. Trường Ninh công chúa nói một câu khiến Phù thái hậu cười vui vẻ, vỗ vỗ tay Trường Ninh công chúa. “Không sao, cháu là người làm chủ, muốn hỏi nên hỏi Vân Mộng công chúa”.

Vân Mộng công chúa cười thật ngây thơ. “Lão nương nương từ ái, ta được Lão nương nương cho hân hạnh, cơ sao mà không thích?”.

Phù thái hậu lại cười. “Đã vậy ta cũng liền vác gương mặt già nua này tới nhìn những người trẻ tuổi chơi đùa”. Trường Ninh công chúa và Vân Mộng công chúa đã thay thế cung nữ, đỡ Phù thái hậu ngồi xuống, Triệu Quỳnh Hoa đã sai cung nữ đỡ hết các món điểm tâm trước mặt sang món Phù thái hậu thích ăn.

Phù thái hậu ném một miếng điểm tâm, rồi quay sang những người đang cung kính hành lễ kia. “Các người cứ vui đùa như thường đi, không cần cố kỵ ta!”. Mọi người đồng thanh bảm dạ, nhưng câu nệ hơn lúc ban đầu nhiều.

Ngưu Tam nương tử không khỏi cắn môi, thấy ánh mắt chị em Yên Chi nhìn về phía mình bất thiện, Ngưu Tam nương tử cố tỏ ra vô tư. “Không biết hôm nay Vân Mộng công chúa có ảo tưởng mọi sự đã thành không nhỉ?”.

Đã tới lúc này cô ta còn có thể phát ngôn như vậy, da mặt quả là dày quá. Thuần Hoa khinh thường trong lòng, Yên Chi cười lạnh nhạt. “Cẩn thận mồm miệng, Ngưu Tam nương tử, tôi đã gạ qua hai lần, nhưng mà cô vẫn là hoàng hoa khuê nữ đó!”.

Câu này khiến Ngưu Tam nương tử đỏ sạm mặt, Hồ Yên Chi không cần để ý có muốn tái giá ra ngoài hay không, cô ta và đích tỳ của mình giống nhau, có mẹ cả chăm sóc bầu bạn. Nhưng mình thì sao? Hôm nay chuyện trong yến hội mà truyền đi, về nhà mẹ cả khẳng định lại trách cứ một phen, thậm chí sẽ gả mình đến những châu phủ xa xôi. Bởi vậy Ngưu Tam nương tử cố nhịn xuống trong lòng sợ hãi, nói với Yên Chi. “Hồ tỷ tỷ nói đùa”.

Phải không? Yên Chi lạnh nhạt liếc cô ta, cũng không nói tiếp, cùng Thuần Hoa đi sang chỗ khác. Ngưu Tam nương tử cắn môi dưới, muốn đi theo nhưng không dám, về phần vây quanh Thái hậu nịnh cho Thái hậu vui, Ngưu Tam nương tử thêm khát lắm chứ, nhưng nhìn những người bên cạnh Phù thái hậu, Ngưu Tam nương tử tự biết lượng sức mình, nào dám tiến đến? Bởi vậy cô ta đứng bơ vơ trong chốc lát, cũng đi sang nơi khác.

Phù thái hậu hỏi Trường Ninh. “Hôm nay nhìn bọn họ có vẻ không hoạt bát như ngày thường nhỉ, ban nãy ta vừa tới cũng không nghe thấy các người cười giỡn, làm sao vậy?”.

Trường Ninh công chúa và Triệu Quỳnh Hoa nhìn nhau một cái, Vân Mộng công chúa siết chặt tay, không biết có nên mở miệng cầu Phù thái hậu hứa hôn mình cho Triệu Trần không? Người đàn ông như vậy quả thật là hiếm thấy trên thế gian, mặc dù Phụ hoàng mình đi nữa cũng so ra kém hơn.

Trường Ninh công chúa và Triệu Quỳnh Hoa là khuê trung bạn thân, hai người chỉ liếc nhau, Trường Ninh liền hiểu ý phải giúp đỡ nhà họ Triệu che giấu chuyện này mà không được nói ra, bởi vậy Trường Ninh cười. “Hoàng tổ mẫu, chỉ là có người hỏi mấy câu, không phải đại sự gì”.

Vậy sao? Trong mắt Phù thái hậu rõ ràng viết hai chữ không tin, nhưng cháu gái muốn giấu, bà là bà nội chẳng lẽ lại vạch trần? Bởi vậy Phù thái hậu liền cười, nói với Vân Mộng công chúa. “Vân Mộng công chúa rời khỏi Kim Lăng tới Biện Kinh xa xôi, không biết có chỗ nào không thích ứng được không?”.

Vân Mộng công chúa đứng dậy trả lời, Triệu Quỳnh Hoa đã giơ tay ra dấu cho Triệu Trấn đứng cách đó không xa, Triệu Trấn hiểu được muội muội bảo mình yên tâm, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn qua Yên Chi đầy bất mãn, muốn tìm cơ hội nói cho nàng biết, có những lời chớ nên nói lung tung.

Yên Chi cảm nhận được ánh mắt Triệu Trấn nhìn về phía mình, vì vậy quay đầu khiêu khích nhìn lại. Ánh mắt nàng khiến Triệu Trấn nhúu chặt mày. Triệu Trấn, Hồ Yên Chi, hai con người hoàn toàn không liên can này hôm nay bị nhắc tới, khó tránh khỏi bị người khác thăm lưu ý, thấy ánh mắt Triệu Trấn và Yên Chi qua lại, bọn họ càng thêm hiểu lầm, xem ra đúng là nhà họ Triệu không đồng ý hôn sự này, bằng không vì sao bọn họ ngay cả một câu cũng không dám nói, chỉ biết dùng ánh mắt trao đổi?

“Biểu huynh, anh đang làm gì thế?”. Tào Thanh Thanh đã cùng bạn nghỉ ngơi xong, quay về nơi này, đi gặp qua Phù thái hậu, nói với bà mấy câu, sau đó đi tìm đồng bạn chơi đùa, thấy Triệu Trấn đứng một mình không nói chuyện với ai, sinh lòng hiếu kỳ, nhảy lên túm lấy áo Triệu Trấn hỏi.

“Ta không nhìn gì cả”. Triệu Trấn thu hồi ánh mắt, trả lời biểu muội đúng một câu. Khổ nỗi Tào Thanh Thanh đầy mặt không tin, đồng bạn đứng cạnh đã nhỏ giọng thì thầm. “Thanh Thanh, ban này hình như lệnh biểu huynh đang ngắm Hồ Đại nương tử”.

“Cái gì?”. Tào Thanh Thanh tuổi tác tuy lớn hơn Triệu Quỳnh Hoa vài tháng nhưng trong nhà là con gái út được cưng chiều nhất, Tào Bản chinh chiến cả đời, yêu thương nhất là cháu gái này, bởi vậy Tào Thanh Thanh so với Triệu Quỳnh Hoa thì không chừng chặc chút nào.

Đồng bạn nói nhỏ, cộng thêm ban này nhìn thấy ở chỗ nghỉ tạm, đủ khiến Tào Thanh Thanh đại kinh thất sắc, kêu to lên. Triệu Trấn cảm thấy một trận đau đầu, tiểu nương tử trong thiên hạ nếu đều giống muội muội mình, đoan trang hiếu lễ thì thật tốt biết bao? Đùng giống như biểu muội, chỉ có thể im lặng mấy giây rồi lại lủi rủ nói như chim hót.

Tiếng la của Tào Thanh Thanh không phải nhỏ, mấy người chung quanh đều nghe thấy, vì vậy nhìn ngó sang hướng này. Triệu Trấn thật hận không thể bịt miệng biểu muội lại. Chưa kịp làm, Phù thái hậu đã lên tiếng. “Tào tiểu nương tử, cháu nói gì với biểu ca nói gì mà kinh ngạc vậy, nói ta nghe thử xem”.

Tào Thanh Thanh hét lên xong, nhìn sắc mặt biểu huynh đen lại liền biết mình gây họa, mặc niệm trong lòng làm ơn đừng ai nghe thấy, Phù thái hậu đã điểm trúng mình. Thái hậu đã hỏi, đương nhiên không thể không trả lời, Tào Thanh Thanh miễn cưỡng tiến lên. “Bẩm Thái hậu, cũng không có gì, chỉ là thiếp thân ngạc nhiên”.

Nghe Tào Thanh Thanh tự xưng thiếp thân, Phù thái hậu hơi nhăn mặt. “Nói dối, nhất định là có gì mới mẻ, các người không muốn nói cho bà lão này biết”.

Tào Thanh Thanh hơi lè lưỡi, muốn bổ sung một phen, Phù thái hậu đã bỏ qua cô, hỏi cung nữ bên cạnh. “Các người luôn ở đây phụng dưỡng, có gì mới vậy? Nhanh nói cho ta biết, nói hay có thưởng”.

Chúng cung nữ đưa mắt nhìn nhau, một người dẫn đầu bước ra khỏi hàng, cung kính đáp lời Phù thái hậu. “Bẩm Thái hậu, chúng nô tỳ ở đây hầu hạ không hề thấy có gì mới mẻ, chỉ là, Triệu công tử hơi khác so với ngày thường”.

Ồ? Phù thái hậu quả nhiên bị gọi lên hứng trí, nếu không phải cha con Triệu vương và Thiên tử có tính toán khác, họ Sài đã sớm gả công chúa cho Triệu Trấn. Chuyện của Triệu Trấn, Phù thái hậu cũng muốn nghe, vì thế nhìn qua Trường Ninh, mặt có ý trầm xuống. “Cháu trưởng thành rồi, không thân với tổ mẫu nữa, ban đầu đâu có như thế”.

Trường Ninh công chúa liếc mắt nhìn Triệu Quỳnh Hoa, Triệu Quỳnh Hoa cười duyên. “Lão nương nương, ngài nói ai câu này cũng được, nhưng không thể nói Yên nhi”. Trường Ninh công chúa nhũ danh là Yên nhi, nhưng người có thể gọi tên đó thì cực ít. Triệu Quỳnh Hoa làm như vậy rõ ràng là để giải vây cho Trường Ninh công chúa.

Phù thái hậu sao không biết nội tình? Cười nói với Triệu Quỳnh Hoa. “Chỉ biết giúp Yên nhi. Lại đây, đứa bé ngoan, ta hỏi cháu, là chuyện của ca ca cháu, nó thích ai rồi đúng không?”.

Triệu Quỳnh Hoa thật là đáp không phải, không đáp cũng chẳng xong. Cung nữ thần sắc đổi như thay cờ, Phù thái hậu hỏi cung nữ. “Vậy người nói ta hay, ban này Triệu công tử khác ngày thường với tiểu nương tử nào?”.

Phù thái hậu nói chuyện, người nghe được không nhiều, nhưng cũng đủ gây ra kinh ngạc. Triệu Trấn luôn để ý bên đó, chợt nghe Phù thái hậu gọi Tào Thanh Thanh qua, liền định tới nghĩ muốn giải toả hiểu lầm. Nghe được Phù thái hậu hỏi, Triệu Trấn vội vàng nói. “Thái hậu, thân đối với các tiểu nương tử không hề có gì đặc biệt khác lạ”.

“Biết cháu thẹn thùng ta mới không hỏi cháu”. Phù thái hậu cười bỏ lại một câu như vậy, rồi quay sang hướng cung nữ. “Người nhìn thấy hết không?”.

“Thái hậu...”. Triệu Trấn lại lên tiếng, Phù thái hậu nhìn anh ta. “Không cho nói, ta biết cháu nhất định sợ bà cố không đồng ý, không có việc gì, chờ ta biết được sẽ đi nói cho Đỗ lão thái quân, để lão thái quân cho phép, không phải đều tốt hay sao?”.

Tốt cái gì chứ?! Triệu Trấn trong lòng càng thêm sốt ruột, nhưng bản thân là thần tử, sao có thể phản đối lời bề trên, nhịn không được lại nhìn phía Yên Chi, là cô ta, luôn là cô ta phá hỏng chuyện của mình.

“Bẩm Thái hậu, Triệu công tử chỉ khác lạ với Đại nương tử nhà Định Bắc hầu phù thôi!”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nhận Sai

Đại nương tử Định Bắc hầu phù? Phù thái hậu chau mày, cẩn thận suy tư. Khoảng sân lại rơi vào im lặng, Yên Chi cũng không chú ý phía Phù thái hậu, chỉ đứng trò chuyện cùng Thuận Hoa và hai chị em họ Liễu. Cảm giác chung quanh bỗng tĩnh lặng, thậm chí vẻ mặt Thuận Hoa và hai chị em họ Liễu cũng hiện lên kinh ngạc, không khỏi thì thầm hỏi. “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Tỷ tỷ...”. Thuận Hoa nghĩ có phải hiểu lầm gì rồi không, nên lên tiếng biện giải cho tỷ tỷ của mình, nhưng lại cảm thấy nói thế nào cũng không ổn.

Yên Chi còn đang nghĩ có nên hỏi lại muội muội không, Phù thái hậu đã lên tiếng. “Nhớ ra rồi, phải nói là tuổi tác dung mạo hai đứa cũng tương đương đó chứ”.

Nói nửa chừng, Yên Chi lại không nghe đoạn đầu, nàng cúi đầu suy tư xem hai người nào mà hợp nhau quá vậy. Vừa cúi đầu, trong mắt mọi người liền biến thành Yên Chi ngưng ngưng. Triệu Trấn thấy Yên Chi cúi đầu, còn tưởng Yên Chi có tình tính kẻ mình, quyết định vạch trần. Bởi vậy Triệu Trấn bước lên, quỳ xuống đất hành lễ. “Thái hậu, thần và Hồ Đại nương tử không hề tư tình”.

Đôi mắt Phù thái hậu quét tới quét lui Triệu Trấn và Yên Chi, nghe Triệu Trấn nói vậy, nghi ngờ không giải toả, ngược lại càng nặng hơn. “Ta biết cháu từ nhỏ là người biết lễ, cảm thấy chuyện này không tiện mở miệng, luôn muốn đứng đắn mãi mai xong mới có thể tuyên bố”.

Triệu Trấn như bị sét đánh, sao giải thích rõ ràng rồi mà Phù thái hậu vẫn coi như không hiểu? Triệu Trấn lại tiếp tục kiên trì. “Thái hậu xin cho thần hồi bẩm, thần và Hồ Đại nương tử gặp chỉ vài lần, càng không có gì tư tình”.

Phù thái hậu gật gù. “Ừ, cháu ái mộ cô ấy, bởi vậy không đành lòng để cô ấy bị người ta nghị luận, ta hiểu”.

Tại sao càng bôi càng đen? Triệu Trấn định nói tiếp, Yên Chi đã hiểu ra rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mặc cho Thuận Hoa ngăn cản, chậm rãi tiến lên, hành lễ rồi nói với Thái hậu. “Thái hậu, thiếp thân và Triệu công tử quả thật không hề có gì tư tình”.

Cuối cùng cô ta cũng biết điều một chút, hiểu bản thân không xứng với mình. Triệu Trấn nghĩ bụng, ngẩng đầu nhìn qua Yên Chi, vừa lúc Yên Chi cũng ngẩng đầu, trước mặt Thái hậu, Yên Chi không dám làm càn, khinh miệt và khiêu khích trong mắt đã che giấu, chỉ còn lại sự bất đắc dĩ.

Hai người nói sau quay sang nhìn nhau, mọi người càng thêm khẳng định cả hai có gì đó thầm kín khó nói nên lời, tư tình bí mật là một chuyện, bị vạch trần trước mặt người ta lại là chuyện khác. Đã có một vài thiếu nữ mặt thoát đỏ thoát trắng, vò nắm khăn tay, không biết Triệu Trấn bị cái gì che mờ mắt mà lại coi trọng Hồ Đại nương tử nổi danh dữ dằn thiếu giáo dục?

Suy nghĩ của Phù thái hậu cũng không kém những người ở đây là bao, ngẩng đầu nhìn sắc mặt Triệu Quỳnh Hoa đã trắng bệch, cười nói. “Hắn huynh trưởng cháu sợ bị trưởng bối trách cứ”.

Hôn nhân đại sự luôn phải cha mẹ làm chủ, mỗi mai đưa đường, có ước hẹn riêng tư cũng phải báo cáo cha mẹ, cầu xin bọn họ cho phép mới được, trước mặt công chúng, nếu có thể chối liên chối cho sạch, để tránh làm hỏng thanh danh của người nữ. Đây là ý nghĩ của Phù thái hậu và mọi người, Triệu Quỳnh Hoa biết ca ca tất nhiên không phải như vậy, nghe Phù thái hậu nói, thật không biết trả lời như thế nào mới có thể làm sáng tỏ hiểu lầm.

Triệu Quỳnh Hoa đang chần chờ, Tào Thanh Thanh lại lên tiếng. “Biểu muội, có phải em cũng đang bức mình biểu huynh vì không nói cho em biết không?”.

Triệu Quỳnh Hoa muốn giơ tay lên bóp trán, biểu tỷ nhà mình quả thật hồn nhiên như cô tiên đến cùng. May mắn gia thế chị ấy xuất chúng, lại có ông ngoại thương yêu, hẳn cả đời này đều có thể sống hồn nhiên chân thật. Đúng là hâm mộ những người tốt số ở cô đại. Triệu Quỳnh Hoa cảm thán trong lòng xong mới nói với Tào Thanh Thanh. “Biểu tỷ, chuyện này, trước mặt Thái hậu, làm sao có chỗ cho chúng ta nói?”. Tào Thanh Thanh được nhắc nhở, nhận ra bản thân không đúng mực, vội vàng dùng cây quạt che khuất mặt.

Phù thái hậu cười híp mắt nói với Triệu Trấn. “Được rồi, cả hai đừng biện giải nữa, không có tư tình thì không có tư tình”. Triệu Trấn và Yên Chi nghe xong, trong lòng chưa thể thả lỏng, câu tiếp theo của Phù thái hậu mới là quan trọng nhất. Quả nhiên, Phù thái hậu nhìn bọn họ cười cười, nói tiếp. “Hôm nay yến hội tan, trời cũng muộn rồi, chờ ngày mai, ta sẽ cho người mời Đỗ lão thái quân và Trần quốc phu nhân tiến cung trò chuyện cùng ta”.

Lời vừa thốt ra, Triệu Trấn và Yên Chi đồng loạt hô lên. “Thái hậu, không thể!”.

Đúng là ăn ý mười phần, Phù thái hậu quan sát nửa ngày, không hiểu vì sao càng nhìn càng thấy bọn họ đẹp đôi, nam thì anh tuấn phong độ, nữ thì thần thái phi dương. Người làm vợ Triệu Trấn nên là người nữ có thần thái rực rỡ như vậy, chứ không nên dịu dàng như nước. Bởi vậy Phù thái hậu nghe bọn

họ nói, chỉ cho rằng bọn họ thẹn thùng chứ làm sao biết bọn họ là thật sự không muốn dính dáng tới nhau một chút nào?

Phù thái hậu cười ha ha. “Chỉ là ta muốn tìm hai người bọn họ nói chuyện phiếm cho vui, hai cháu đều không chịu sao?”.

“Thiếp thân không dám, chỉ là gia mẫu đang có thai, thân thể không được ổn định lắm”. Yên Chi cung kính đáp, nếu nàng đã có có, Triệu Trấn cũng vội nói. “Thái hậu cũng biết, bà cố tuổi gần tám mươi, thân thể xương cốt cũng xa không bằng trước”.

“Nói dối!”. Phù thái hậu cố ý nghiêm mặt, tiếp theo liền cười. “Chỉ là nói chuyện nhà thôi, chẳng lẽ không thể mời được?”. Câu này là không cho đường lui nữa. Hai người Triệu Trấn Yên Chi bắt đầu nhìn nhau, sau đó tự cúi đầu chấp nhận.

Phù thái hậu tâm tình tốt lắm, sai người đỡ bọn họ dậy, bản thân cũng đứng lên. “Được rồi, mọi người tự đi chơi đùa đi. Miễn cho có ta ở đây khiến các người quá mức câu nệ”.

Là muốn bãi giá hồi cung, mọi người vội vàng hành lễ cung tiễn Thái hậu.

Triệu Quỳnh Hoa muốn cất lực nhẫn nại mới có thể giữ vững sắc mặt, trước bàn dân công chúng, cô không tiện truy vấn Triệu Trấn, đành phải thì thầm “Ca ca, chờ về phủ, chậm chậm bàn bạc lại”.

Bàn bạc? Hiện tại Triệu Trấn hận không thể tìm Yên Chi, bắt nàng phải lập tức cự tuyệt, nhưng Triệu Trấn vẫn tỉnh táo biết được đây không phải lúc, đành hít sâu một hơi, nói với Triệu Quỳnh Hoa. “Anh biết rồi”. Sau đó Triệu Trấn hành lễ với hai công chúa. “Ta không rảnh thơ từ, kính xin được cáo lui trước”.

Trường Ninh công chúa rất muốn biết tình hình bên trong, nhưng có thể hỏi Triệu Quỳnh Hoa sau, bởi vậy gật đầu. Trong mắt Vân Mộng công chúa ánh lên một chút ai oán, Phù thái hậu nói vậy, ý niệm của mình liền thành si tâm vọng tưởng. Nhưng nghĩ đến ép buộc một người đã có ý trung nhân làm phò mã của mình, Vân Mộng công chúa không làm được như vậy.

Thấy Triệu Trấn rời khỏi, Yên Chi cũng muốn tìm đường lui luôn, nhưng nếu bây giờ đi sẽ bị người ta cho rằng mình đuổi theo Triệu Trấn, vì thế chỉ còn đường ở lại nơi này. Triệu Trấn rời đi, mọi ánh mắt lập tức đổ dồn vào Yên Chi, tất cả các kiểu cảm xúc đều có. Yên Chi dù có can đảm tới đâu, bị mấy trăm con mắt nhìn chăm chăm cũng cảm thấy da gà nổi đầy tay. Nhưng bây giờ làm gì nói gì cũng bị phóng đại vô số lần. Thậm chí không nói không làm cũng có người tới khiêu khích. Tỷ như Ngu Tam nương tử bây giờ, Yên Chi nhìn Ngu Tam nương tử đi về hướng mình, tuy trên mặt là cười nhưng Yên Chi cảm thấy tấm khăn trong tay cô ta sắp bị vò thành tro bụi rồi cũng nên.

“Thì ra Hồ tỷ tỷ đã sớm tình sâu khôn cùng với Triệu công tử, ta chớ hề hay biết gì đâu”. Ngu Tam nương tử giờ phút này lòng đỏ kị thiêu đốt cuồng quay, thậm chí xúc động muốn liều mạng.

“Tam tỷ tỷ, Hồ tỷ tỷ đã nói chị ấy không có tư tình với Triệu công tử rồi mà”. Ngu Tứ nương tử có chút sợ hãi nói. Điều này càng khiến Ngu Tam nương tử phát rõ phát đại, nếu không phải ở nơi đông người, chỉ sợ Ngu Tam nương tử đã trút giận lên muội muội rồi.

Giờ phút này mọi người nhìn chăm chăm, Ngu Tam nương tử cũng chỉ lạnh lùng liếc muội muội. “Em thì biết cái gì, chẳng lẽ không hiểu...”. Nói chưa xong, Tào Thanh Thanh đã bất mãn nói. “Ngu Tam nương tử, cô nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ bề huynh của ta hủy hôn với nhà các người liền không thể tìm được nhà nào khác?”.

Ngu Tam nương tử không thể trêu vào Tào Thanh Thanh, lòng đỏ kị đang bùng cháy cũng bị một câu của Tào Thanh Thanh tưới cho tắt ngóm, vội vàng che giấu. “Tào tiểu nương tử hiểu lầm, em chỉ là tới chúc mừng Hồ tỷ tỷ thôi”.

Nhìn nụ cười dối trá của Ngu Tam nương tử, Thuần Hoa lên tiếng thay Yên Chi. “Thị phi trắng đen luôn phải chờ tới kết cục cuối cùng. Ngu muội muội, cô quá nóng vội rồi”.

Thuần Hoa nói khiến những kẻ mưu toan mượn chúc mừng để trào phúng Yên Chi đều không dám tiến lên. Yên Chi liếc trắng trong bụng, chuyện thể diện thật là khó liệu, hiện tại chỉ hy vọng ngày mai nọ nhập cung có thể đá động Phù thái hậu, để mình không phải gả cho Triệu Trấn, đừng khiến bọn họ “chấp nhận” bất kì điều gì.

Xảy ra chuyện như vậy, mọi người cũng hết tâm tư ngâm thơ vẽ tranh, chỉ qua loa bình phẩm vài bức, Trường Ninh công chúa liền tuyên bố hôm nay ai thứ nhất. Người đứng đầu cũng không được quan tâm như mọi khi. Vị công tử xuất chúng nhất kinh thành có tư tình với cô gái hung hăng thanh danh xấu nhất kinh thành, tin tức này đủ để mọi người nghị luận ít nhất ba tháng.

“Tỷ tỷ, chuyện này nhất định sau lưng có gì sai lầm”. Trên đường về, Thuần Hoa thấy Yên Chi vẫn chau mày ủ dột, nhìn không được trấn an nàng.

Yên Chi cười bắt đầu đi. “Đúng, nhưng mà không ai tin cả. Em nói đi, rốt cuộc chị chọc trúng Triệu Trấn cái gì mà lại bị người khác hiểu lầm như vậy?”.

“Tỷ tỷ thật sự không hề ngưỡng mộ Triệu công tử sao?”. Thuần Hoa hỏi khiến Yên Chi xì một tiếng. “Anh ta chẳng hề anh hùng, vì sao chị phải ngưỡng mộ. Rốt cuộc chuyện này đến cùng sẽ kết thúc như thế nào đây?”.

Thấy Yên Chi nhăn mặt, Thuần Hoa nói. “Thật ra tỷ tỷ, nếu chị dâm lao theo lao, gả cho Triệu công tử, đối với gia đình chúng ta, đối với đệ đệ, thậm chí đối với đệ đệ tương lai mẫu thân sinh hạ đều rất tốt”.

Yên Chi chưa bao giờ nghĩ tới gả cho Triệu Trấn sẽ mang đến lợi ích gì đặc biệt lớn, giờ phút này nghe Thuần Hoa nói liền nhướn mày. “Vì sao?”.

Thuần Hoa cảm thấy việc này có chút không phù hợp đạo làm quân tử lắm, nhưng vẫn nhẹ giọng nói. “Tỷ tỷ, em biết chị không thích, nhưng có một số việc không thể muốn như thế nào thì làm thế ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Lớn Chuyện

“Chị đã biết!”. Ngay lúc Thuần Hoa cho rằng Yên Chi sẽ im lặng lâu hơn nữa, không trả lời mình, đột nhiên Yên Chi lên tiếng. Thuần Hoa không khỏi nhìn về phía Yên Chi, môi hơi mấp máy, chưa kịp nói gì, Yên Chi đã nắm tay cô. “Thuần Hoa, mẹ từng nói, nếu chị lại gả tiếp, mẹ muốn chị có thể hoan hỉ vui mừng gả đi”.

Thuần Hoa mỉm cười, thì ra là như vậy!

Thấy Thuần Hoa cười, Yên Chi nhẹ giọng nói tiếp. “Thuần Hoa, mẹ chị và Lưu di của em không giống nhau”. Không chỉ thân phận sai biệt, tâm đối với con cái cũng khác. Lưu cơ hy vọng con gái sống tốt, nhưng tốt không chỉ mình Thuần Hoa tốt, ẩn chứa bên trong còn có dẫn dắt lợi ích về cho Hồ Đại lang. Mà Vương thị chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Thuần Hoa vẫn cười, nhưng khoé mắt đã ngân ngấn nước, thì ra thiên hạ này vẫn có người mẹ yêu con mình toàn tâm toàn ý, mặc kệ con làm gì vẫn hết lòng thương yêu. Thuần Hoa thật sự hâm mộ Yên Chi!

“Cho nên mẹ chị, đối với em chỉ có thể chiều cố nhiều hơn một chút”. Nói theo lẽ thường, mẹ cả là mẹ của tất cả những đứa con, mẹ cả nên đối xử như mình sinh ra, nhưng lòng người ai chẳng sai lệch. Thuần Hoa nói. “Tỷ tỷ, chị không cần cảm thấy xin lỗi, em rất tốt”.

Thật là một cô bé hiểu chuyện, Yên Chi lại nắm tay Thuần Hoa chặt hơn. “Thuần Hoa, nhớ kỹ lời chị từng nói, như vậy em sẽ sống rất tốt”.

Lần này Thuần Hoa không nói gì, chỉ hơi gật đầu, xe ngựa dừng lại ngay cửa, hai chị em nhìn nhau cười, Hồng Ngọc nhắc mạnh xe lên, cả hai diu nhau bước xuống.

Từ lúc tiến cung, Hồng Ngọc và chúng nha hoàn liền bị dẫn rời khỏi chủ nhân, có người đưa bọn họ đi nghỉ tạm, miễn cho ai xông vào loạn noi, quấy nhiễu các quý nhân trong cung. Bởi vậy Hồng Ngọc không biết chuyện phát sinh hôm nay, đầy mặt hưng phấn, có thể nhập cung một lần, chiêm ngưỡng trong cung lộng lẫy đã là cực kỳ may mắn. Bây giờ nhìn hai chị em xuống xe, Hồng Ngọc liền cười nói. “Hôm nay hai vị nương tử xem ra đều rất vui vẻ, có phải Nhị nương tử lại đứng thứ nhất nữa không?”.

“Ta tài học chi bình bình, hôm nay tiểu nương tử nhà họ Trương đứng thứ nhất”. Hồng Ngọc là thị tỳ bên người Yên Chi, Thuần Hoa liền cũng khách khí ba phần, cười nhẹ trả lời. Sau đó chuẩn bị theo Yên Chi đến bái kiến Vương thị.

Vừa đi mấy bước, liền gặp bà mụ đỡ Vương thị đi ra. Sắc mặt Vương thị rõ ràng không tốt, điều này khiến Yên Chi và Thuần Hoa trong lòng hoài nghi, chẳng lẽ đặc phái viên trong cung đã tới nhà rồi, muốn Vương thị ngày mai tiến cung? Tốc độ của Thái hậu cũng thật mau lẹ.

Yên Chi cười hi hi kéo tay Vương thị. “Mẹ, sao hôm nay lại ra đón con, chẳng lẽ sợ con gây họa?”.

Vương thị liếc trắng nàng, không nói với Yên Chi, ngược lại hỏi Thuần Hoa. “Các con tiến cung rồi cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao nội thị trong cung truyền ta ngày mai nhập cung, nói là Thái hậu triệu kiến? Còn chúc mừng ta tìm được con rể ngoan?”.

Nội thị cũng nhiều chuyện thật, đến truyền tin còn truyền cả ý tứ của Thái hậu, Yên Chi thầm oán. Thuần Hoa đáp. “Mẫu thân, chuyện như vậy không tiện nói trước mặt mọi người”.

Vương thị tình thế cấp bách, nhất thời quên mất việc này, ra hiệu cho Yên Chi Thuần Hoa hai người cùng theo về. Chờ vào phòng riêng của Vương thị, Vương thị vẫy cho người hầu lui ra, mới nói với Thuần Hoa. “Nói đi”.

Thuần Hoa chưa mở miệng, Yên Chi đã la lên ai da. “Mẹ, mẹ đừng hỏi Thuần Hoa, việc này mẹ hỏi con mới đúng”.

Vương thị không khỏi nheo mắt, Thuần Hoa nói. “Mẫu thân, hôm nay Thái hậu và những người dự tiệc đều cho rằng tỷ tỷ và Triệu công tử có tình cảm sâu đậm với nhau, chỉ là bất hạnh bị trường bối phản đối, bởi vậy Thái hậu quyết định ngày mai triệu kiến mẫu thân và Đồ lão thái quân, đứng giữa giảng hoà”.

Vương thị cảm thấy mình có nghe lầm hay không? Triệu công tử và Yên Chi, sao tự nhiên lại liên can tới nhau?

Yên Chi than thở. “Mẹ đừng nhìn con như vậy, con cũng chẳng hiểu nổi vì sao bọn họ lại hiểu lầm được. Mới nói có hai câu, bọn họ liền sôi sục cho rằng giữa hai người có gì đó, kì quái hơn là bọn họ đều nghĩ rằng do nhà họ Triệu không cho phép”.

“Cũng đúng, bàn về môn hộ, nhà chúng ta thấp hơn nhà họ Triệu chút”. Vương thị nói khiến hai mắt Yên Chi tròn to. “Mẹ, đây không phải lúc nói chuyện này, dù sao con cũng không muốn gả”.

Tuy biết Yên Chi nói không muốn gả là nói thật, nhưng Thuần Hoa vẫn cảm thấy có chút đau lòng, có người anh rể như vậy là vinh diệu cỡ nào chứ.

Vương thị vỗ vỗ tay nàng. “Yên Chi, mẹ biết ý con, nhưng nếu Đồ lão thái quân nghe Thái hậu nói xong cũng tương tự như vậy thì sao?”.

“Chẳng lẽ Triệu Trần không giải thích cho Đồ lão thái quân hiểu?”. Yên Chi không cần suy nghĩ liền nói ra. Vương thị đi lên trán con gái. “Vậy nếu Đồ lão thái quân có tính toán khác? Mà thôi, tôi không nói với chị làm gì. Ngày mai tiến cung rồi nói sau”.

Yên Chi thấy vẻ mặt Vương thị thoáng hiện u sầu, vội vàng tiến lên ôm lấy cánh tay bà. “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, thật sự phải gả thì con gả, nhất định phải lấy được từ nhà họ Triệu bọn họ vài thứ tốt mới cam lòng. Mẹ, ngày mai tiến cung, mẹ tùy cơ ứng biến, nếu thật sự không thể từ chối, vậy mẹ cứ gặt đầu đồng ý đi, tới lúc đó rồi tính”.

Yên Chi nói tùy tiện, Thuần Hoa ngồi bên lại thiếu chút nữa không kịp khép miệng, việc này rơi vào nhà nào chẳng là vui mừng hơn hở? Cổ tình trường tỹ và mẹ cả lại cứ nói như thế... Nhưng bọn họ đã quyết định, Thuần Hoa vẫn không nói ra suy nghĩ, chỉ cùng Yên Chi theo trò chuyện với Vương thị một lúc, liền cáo lui về nghỉ tạm.

Triệu Trần rời khỏi cung, hiểu được về nhà xong thế nào cũng phải đối mặt với người nhà truy vấn, do đó anh ta không trực tiếp về nhà, mà ra ngoài dạo mát, mắt thấy giờ cảm đèn mới trở về.

Vào trong phủ, Triệu Trần cũng không gọi người hầu, đi thẳng về viện của mình. Ai ngờ vừa đi vào, đã thấy đèn đuốc sáng trưng, người hầu đang đứng trong sân cung kính. Triệu Trần nhìn cảnh này, chỉ sợ tất cả trưởng bối trong nhà đều đang chờ trong viện của mình, thăm than không ổn rồi, xoay người định chuẩn bị, nhưng bây giờ đã muộn, đành phải đi vào trong.

Thị nữ từ hành lang tiến lên nghênh đón. “Đại lang quân, Lão thái quân và tiên sư, công chúa, đều đang đợi ngài”. Cái này quả thật là ba đại trưởng bối đều đã tới.

Vũ An quận vương tử trận xong, vợ của ông ta là Hạ phu nhân liền nhập đạo xuất gia, Thiên tử ban tên, gọi là Tĩnh Từ tiên sư, trong nhà đều xưng tiên sư. Tĩnh Từ tiên sư xưa nay chỉ tĩnh tu ở đạo quan ngoại thành, hôm nay về phủ không nói, còn chờ đợi ở đây, thật sự là lớn chuyện rồi.

Triệu Trần lẻ bước đi vào trong, còn chưa vào phòng liền thấy cha mình, Ninh quốc công Triệu Đức Chiêu đi ra, thấy con trai liền trừng mắt. “Chuyện lớn như vậy xảy ra, chẳng những không về nhà, ngược lại còn ra ngoài du hí, tôi thấy anh là không ở trong quân nữa liền phóng túng chính mình, nên phạt anh ra giáo trường luyện ba canh giờ liên tục một tháng”.

Triệu Trần vội vàng than thở. “Phụ thân chỉ bảo con có biết, nhưng chuyện này con đã phản trần giải thích mà Lão nương nương vẫn không chịu nghe”.

Triệu Đức Chiêu còn muốn giáo huấn thêm, Vĩnh Hoà công chúa đã vén màn lên, ôn hoà nói. “Đừng mắng Đại lang nữa, tổ mẫu và mẫu thân đều đang chờ”.

Đồ lão thái quân vị tôn không bằng công chúa cao quý nhưng ở Ninh quốc công phủ, Vĩnh Hoà công chúa khiêm tốn như vậy cũng là biểu hiện phận dẫu con. Triệu Đức Chiêu gật đầu nhìn theo, sau đó nói với con trai. “Còn không mau lần vào đó”.

Triệu Trần hành lễ với mẹ kế, cúi đầu đi vào, thấy hai người ngồi ở ghế chủ, Triệu Trần không nói gì, lập tức quỳ xuống. “Chuyện này là cháu có sai, bà cố muốn đánh liền đánh cháu đi thôi”.

Đồ lão thái quân định nói chuyện, thấy Vĩnh Hoà công chúa tiến vào, vội vàng đứng dậy mời Vĩnh Hoà công chúa ngồi xuống. Vĩnh Hoà cũng không từ chối, ngồi bên cạnh Đồ lão thái quân.

Đồ lão thái quân được người hầu đỡ ngồi xuống, nhìn cháu cố mình thương yêu nhất. “Ta cứ nghĩ cháu là đứa cứng chặc, bởi vậy cháu tới chỗ ta năn nỉ, muốn mượn tiếng xấu của Đại nương tử họ Nguru để qua đoạn cầu này, ta chấp nhận. Ai ngờ Nguru Đại nương tử làm chuyện mất phụ đức còn bị bắt quả tang, mất sức chín trâu hai hổ mới bình ổn được, vì quan hệ hai nhà Nguru Triệu hoà hảo, không thể truyền ra tiếng gió. Ai biết hôm nay cháu lại gây chuyện như vậy. Cháu luôn miệng bảo rằng có hiểu lầm, Lão nương nương đã nhận định cháu và Đại nương tử nhà họ Hồ có sự tình khó nói. Ngày mai ta và công chúa tiến cung, dù có giải thích đi nữa, tin tức cũng đã truyền đi. Cháu muốn dòng họ chúng ta tuyệt tự ở cháu sao?”.

Thiên hạ không chỉ người nữ quý thanh danh, người nam cũng vậy. Ý Đồ lão thái quân, sao Triệu Trần không hiểu được, nhưng muốn mình cưới Yên Chi? Nghĩ cũng đừng nghĩ, khẳng định là một cặp vợ chồng bất hoà. Triệu Trần cắn răng. “Bà cố, nếu không ổn, đồng ý thì đồng ý, cháu không tin một người đàn bà như vậy có thể lật trời được? Cô ta có thể bị bỏ hai lần, chẳng lẽ không thể bị lần thứ ba?”.

“Bậy bạ!”. Đồ lão thái quân tức đến đập bàn. “Sao cháu vẫn thiếu hiểu biết như vậy? Hay cháu nghĩ chuyện hậu trách quá dễ dàng? Cưới vợ không hiền, họa tới ba đời”.

“Bà bà ngàn vạn lần đừng tức giận mà mệt người”. Tĩnh Từ tiên sư vội dầm lưng thuận khí cho Đồ lão thái quân, Vĩnh Hoà công chúa bụng chén trà dâng, Đồ lão thái quân uống hai ngụm mới nói. “Đại lang, cháu từ nhỏ đã thông minh, còn được ông ngoại cháu đưa lên chiến trường, đánh nhau cũng rất tốt. Vì thế cháu cứ tưởng thiên hạ này không có chuyện gì cháu không thể giải quyết? Lần trước cháu nghĩ ra cách đó, ta cảm thấy cho cháu ăn đau khổ một lần cũng tốt, ta đồng ý, ai ngờ cháu ăn đau khổ xong, chẳng những không suy nghĩ cẩn thận, ngược lại càng thêm bộp chộp. Nếu cháu đã như vậy, ra giáo trường luyện ba canh giờ một tháng liệu có chữa được không? Ta thấy cháu, nên đến thư phòng đọc sách ba năm, cẩn thận nghiền lại đạo lý đối

nhân xử thế mới đúng”.

Đỗ lão thái quân nói khiến Triệu Trấn đỏ mặt, sau đó nói. “Bà cố, bà cố muốn cháu đi đọc sách, cháu đi là được, nhưng ba năm có phải quá dài không?”.

“Không hiểu đạo lý, đọc sách ba mươi năm thì có làm sao?”. Đỗ lão thái quân nói, nồng đậm cảm giác hận rèn sắt không thể thành thép. Triệu Trấn không dám nói nữa, Đỗ lão thái quân nhìn cháu cố, sau đó chậm rãi nói ra. “Cũng được, cưới vào luôn đi, sợ cái gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gá Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hoà Giải

“Bà bà!”. Người kinh hô lên là Tĩnh Từ tiên sư, nhưng bà ta thấy Vinh Hoà trưởng công chúa vẫn ngồi yên không động dậy, liền chậm rãi dịu xuống, nói với Đỗ lão thái quân. “Bà bà, tuy chuyện này cũng có chút ảnh hưởng lên Đại lang, nhưng chung quy nam nhi không thể so với nữ nhi, ảnh hưởng nhỏ hơn nhiều, nhà họ Triệu chúng ta từ tổ tiên tới bây giờ luôn là thanh danh hiển hách, nếu cưới một cô gái như vậy vào nhà thì như thế nào?”.

Câu cuối cùng Tĩnh Từ tiên sư vẫn chưa nói ra, bị Đỗ lão thái quân nhìn chăm chăm, bà ta cúi đầu.

Đỗ lão thái quân thờ dài một hơi, sau đó nói với con dâu. “Đại lang đã mất nhiều năm như vậy rồi, con từ lâu không còn màng thế sự, khó tránh khỏi có chút xao nhãng”. Đại lang này đương nhiên không phải Triệu Trấn, mà là Vũ An quận vương đã tạ thế. Đỗ lão thái quân nói như vậy, rõ ràng chất chứa bất mãn, Tĩnh Từ tiên sư vội đứng dậy. “Con dâu không dám”.

Đỗ lão thái quân mặc kệ con dâu, cũng không nhìn cháu cố đang quỳ nhưng không phục, chỉ lầm lũi nói. “Tiểu nương tử này nếu quả thật tệ như trong lời đồn, Đại lang cũng đã không liên tục bị con bé trêu chọc tới hai lần”.

Triệu Trấn lập tức đỏ mặt, muốn biện bạch gì đó, rồi lại không thể nói được. Đỗ lão thái quân đứng lên, Tĩnh Từ tiên sư bên cạnh vội đưa tay đỡ, Đỗ lão thái quân chậm chạp bước về phía Triệu Trấn. “Tôi nay cháu chớ ngủ, tới từ đường của ông nội cháu quỳ đi. Ngày mai kính xin công chúa theo ta cùng nhau tiến cung, mỗi hôn sự này chỉ có thể đồng ý”.

Vinh Hoà công chúa đến lúc này mới đứng dậy đáp lời, nhận được ánh mắt của mẹ chồng, Vinh Hoà công chúa hỏi lại. “Ý tứ của thái bà bà, cháu dâu hiểu rõ, nhưng nếu Hồ Đại nương tử quả thật giống như người ta nói, trong nhà khó tránh khỏi sẽ trông chừng bất an, có thể có cách nào khác chăng?”.

Đỗ lão thái quân chỉ cười nhàn nhạt. “Trên đầu còn có tới ba tầng bà bà kia, danh phận danh phận, rất nhiều người không thèm quan tâm, lại chẳng hiểu được đôi khi thiếu đi nó sẽ khó mà bước xa nửa bước”.

Vinh Hoà công chúa cung kính xác nhận, Đỗ lão thái quân nói tiếp. “Đương nhiên, cô ta là nàng dâu nhà họ Triệu cưới hỏi đảng hoàng vào cửa, kết thân không phải kết thù, các người phải nhớ rõ điểm ấy”.

Tĩnh Từ tiên sư cũng vâng theo, thấy Đỗ lão thái quân lộ vẻ mệt mỏi, vội cùng mọi người vây quanh bà rồi đi. Triệu Trấn chờ trường bối đã tan hết, còn chưa đứng dậy đã có bà từ đi tới. “Đại lang quân, Lão thái quân phân phó mời ngài tới từ đường”. Xem ra quý một đêm là không thể tránh khỏi, Triệu Trấn đứng lên đi ra cửa.

Đền được trong sân đã tắt đi gần hết, người hầu tuy đau lòng Triệu Trấn phải đi quỳ một đêm, nhưng không ai dám nhiều lời, chỉ vây quanh Triệu Trấn hướng tới từ đường. Chưa đi được phân nửa, đã gặp Triệu Quỳnh Hoa đi về phía bên này. Gặp huynh trưởng, Triệu Quỳnh Hoa dừng bước, Triệu Trấn cười hi hi. “Muội muội đến xem ca bị bà cố phạt sao?”.

Triệu Quỳnh Hoa trừng mắt liếc ca ca, trên mặt thoáng hiện buồn rầu. “Bị phạt là ca ca nên chịu, nhưng mà chẳng lẽ ca ca muốn cưới người đàn bà đó thật ư?”.

“Hôm nay như thế, nếu anh không cưới, tiếng xấu bội tình bạc nghĩa liền dè xuống đầu”. Triệu Trấn luôn giả bộ đáng thương trước mặt các trưởng bối nhưng với em gái thì lại khác.

Triệu Quỳnh Hoa không khỏi nhũn mảy, định nói tiếp, Triệu Trấn đã vỗ vai cô. “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ ai làm chị dâu của em, cũng sẽ không dám ăn hiếp em đâu. Em mau lấy đệm quỳ em làm cho anh đi, miễn cho anh quỳ tàn phế cặp giò này mất”.

Triệu Quỳnh Hoa cũng biết hôm nay hoàn toàn do Thái hậu tin tưởng đồn đãi mới nháo lớn như vậy, bây giờ nghe huynh trưởng nói, quay đầu sai nha hoàn nhanh chóng mang đệm đến, sau đó nói với ca ca. “Nói thì nói vậy, nhưng em vẫn thấy tiếc hận cho anh”.

“Em đó, nhỏ hơn anh tới bảy tuổi, sao khẩu khí lại nghe cứ như bà cố thế nhỉ? Yên tâm đi, anh ở chiến trường còn không sợ, chẳng lẽ đi sợ một người đàn bà chân yếu tay mềm? Hơn nữa đạo lý gả chồng theo chồng, chẳng lẽ có người vợ nào làm chủ gia đình?”.

Đó là vì anh chưa biết phụ nữ đáng sợ tới mức nào! Triệu Quỳnh Hoa oán thăm trong bụng, mặc dù Ninh quốc công phủ nhân khẩu đơn giản nên vô cùng an tĩnh, nhưng trong kinh thành thiếu gì nhà xào xáo ồn ào.

Triệu Trần thấy đêm quỳ đã được mang tới, chào tạm biệt muội muội rồi đến từ đường quỳ.

“Nếu ca ca thật sự cưới một người như vậy, chị dâu đối xử không tốt với anh thì biết làm sao?”. Triệu Quỳnh Hoa nhìn bóng dáng ca ca biến mất, không biết đang hỏi mình hay hỏi nha hoàn bên cạnh.

“Từ nương tử ngài đừng lo lắng quá, thân phận ngài và người khác bất đồng, sẽ không ai dám đắc tội ngài”. Tào thị tuy chỉ sinh được một trai một gái, nhưng vai vế tính từ Vũ An quận vương xuống, Triệu Quỳnh Hoa đứng thứ tư, bên trên còn có ba đường tỷ nhà Nhị thúc, Tam thúc.

Thân phận bất đồng? Triệu Quỳnh Hoa cười nhạt, mấy năm nay ra vô chốn cung đình, càng ngày Triệu Quỳnh Hoa càng rõ ràng, toà cung điện nguy nga kia mới là chỗ thích hợp nhất cho mình sinh sống. Chính mình, người sẽ ở bên cạnh Thiên tử tương lai, người phụ nữ duy nhất có thể đứng sừng vai với Hoàng đế.

Ngày tiếp theo, Vương thị liền sửa soạn sẵn sàng, ngồi xe vào cung, hôm nay không cần vào triều, Hồ Trùng tiến bước thê tử xong liền hỏi Yên Chi. “Cha luôn cảm thấy việc này không đúng, Yên Chi à, tuy nói hôn sự với nhà họ Triệu nếu thật sự thành thì đúng là chuyện tốt cầu còn không có, nhưng nhà họ Triệu bên kia, trên đầu có ba tầng bà bà không nói, kể bà bà lại là công chúa, Yên Chi, dòng dõi như vậy con gả vào sẽ chịu thua thiệt. Con nghĩ như thế nào mà lại quyết định đến với Triệu Trần vậy?”.

Lời này Hồ Trùng đã lái nhai với Vương thị rồi, Yên Chi rất ít khi dậy sớm như thế, nhin không được ngáp dài. “Cha, câu này cha nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi, cha yên tâm đi, con sẽ không làm mất mặt cha đâu”.

“Mặt mũi không ăn được. Cha chỉ cần con sống hạnh phúc là được”. Hồ Trùng nói khiến Yên Chi lại cười, đẩy bả vai ông ta. “Cha, cha đừng cảm râm nữa mà, vào nhà thôi. Cha không tin con, chẳng lẽ cha không tin được mẹ?”.

Hồ Trùng nhủ mảy trăm tư một lát, thừa nhận con gái nói có đạo lý. Hôn nữa, Triệu Trần là cháu ngoại của Tào Bân, Tào Bân lại là chủ soái cũ của mình, Ninh quốc công là đồng liêu, đến lúc đó gắng gượng gương mặt già nua này, xin hai vị nể mặt mình, mắt nhắm mắt mở với hành vi của con gái, cũng không phải việc gì khó.

Chủ ý đã quyết, Hồ Trùng cũng đi vào trong, chờ thê tử từ cung quay về.

Vương thị vào cung, bởi Thái hậu đặc biệt triệu kiến, được đón vào Ninh Thọ điện, ngồi chờ trong trác điện, dùng một ít trà bánh, liền có cung nhân mời Vương thị vào trong đại điện. Vương thị chỉnh lại trang phục, theo sau cung nhân cúi đầu vào đại điện.

Đây là nơi sinh sống thường ngày của Phù thái hậu, bên trong bố trí vô cùng tinh tế, Vương thị cũng không rảnh nhận xét, cung nhân dẫn đến đúng nơi, bà liền quỳ xuống hành lễ. Phù thái hậu sai nữ quan nâng dậy. “Trần quốc phu nhân khách khí, hôm nay chỉ có một mình bà lão ta muốn nói chuyện phiếm thôi, vất vả phu nhân tiến cung đã là không nên, huống hồ phu nhân lại có thai, nhanh chóng ngồi xuống đi”.

“Thì ra Trần quốc phu nhân lại có tin vui, thật là việc đáng mừng. Ta còn thấy lạ sao hôm nay Mẫu hậu không đốt hương, thì ra là do như vậy”. Vĩnh Hoa công chúa lên tiếng, Phù thái hậu không con, đối đãi với hai người con chồng cũng coi như thân sinh, giờ phút này nghe Vĩnh Hoà công chúa nói, Phù thái hậu liền cười. “Đây là hôm qua Hồ Đại nương tử nói, bảo rằng Trần quốc phu nhân có thai, sợ thất nghi trước mặt ta. Trần quốc phu nhân, phu nhân nuôi con gái mất tay, rất là tri kỷ”.

Vương thị từ lúc vào điện vẫn đang giữ cẩn thận, giờ phút này được Phù thái hậu khen ngợi, vội đứng dậy nói không dám, Phù thái hậu đã khoác tay. “Nhanh ngồi xuống, đã nói ta chỉ mời vào nói chuyện phiếm, còn cẩn thận như vậy, ta giận đấy”.

Mọi người đều cười, Vương thị cũng cười theo, ngẩng đầu lên nhìn bên cạnh Phù thái hậu, ngoại trừ cung nữ và nữ quan, bên trái là Vĩnh Hoà công chúa, còn người ngồi bên phải hẳn là Đỗ lão thái quân đã sinh ra hai vị quận vương.

Đỗ lão thái quân đang mỉm cười nhìn Vương thị, nụ cười cũng thật từ ái, Vương thị âm thầm bình luận trong lòng, quyết định không mở miệng trước, nghe Đỗ lão thái quân nói thế nào đã. Đỗ lão thái quân cũng suy nghĩ như vậy, cho nên cũng im lặng, Phù thái hậu thấy Đỗ lão thái quân không tiếp trà, không biết sai ở chỗ nào? Gọi người dâng một lượt trà mới, nói. “Cổ ngữ có câu, định thân xưng là hạ trà. Đỗ lão thái quân, ta nhớ rõ lệnh tăng tôn lần trước hạ trà lại bị đưa trở về, không biết bây giờ đã muốn hạ trà nơi nào khác hay chưa?”.

“Đa tạ Thái hậu ghi nhớ, chuyện này đều do nhân duyên trời định, lão bà già đi, cũng không bận tâm nữa”. Đỗ lão thái quân nói khiến Phù thái hậu gật gù. “Nhân duyên đều do trời định, câu này rất hay. Còn nữa, nếu là các trưởng bối ưa, hạ xuống, ai biết con cháu có yêu thích hay không, chờ gả vào lại thành vợ chồng bất hoà, trưởng bối bận tâm cũng khó tránh khỏi”.

“Mẫu hậu từ ái, suy nghĩ chu đáo”. Vĩnh Hoà công chúa ngồi bên cười nhàn nhạt.

Vương thị vẫn duy trì chủ ý không mở miệng, ngoại trừ lâu lâu mỉm cười đứng díp, không có biểu tình gì khác. Đỗ lão thái quân hơi nhíu mày, vốn muốn chờ Vương thị lên tiếng trước, chính mình lại thuận thế tiếp đón, như vậy coi như không phải do nhà mình cầu, ai biết được Vương thị cứ im lặng mãi, ngoại trừ khéo léo tươi cười, không làm gì khác, cố tình lại chẳng có chỗ sai nào để bắt bẻ. Xem ra tin đồn trong kinh quả thật không hề chính xác, vị Trần quốc phu nhân này không hề yếu đuối mặc cho thiếp thất bắt nạt như bọn họ nói, mà là đã tính toán hết trong lòng nên mới bình chân như vại. Nếu vậy, hẳn vị Hồ Đại nương tử càng không phải như thêu dệt, ngầm nghĩ, Đỗ lão thái quân sinh ra một tia hảo cảm với cô cháu dâu tương lai này.

Phù thái hậu lại nói một câu, thấy Vương thị vẫn không tiếp lời, Đỗ lão thái quân lại càng không nói gì, trong lòng khẳng định chỉ sợ hai nhà thật không bằng lòng, nhà họ Triệu phản đối thì còn hiểu được, nhà họ Hồ phản đối chỉ sợ do nhà họ Triệu quy củ quá nặng, con mình gả qua chịu ảm ức.

Nghĩ đoạn, Phù thái hậu càng muốn thành toàn cặp uyên ương bé nhỏ kia, bởi vậy Phù thái hậu nói với Vương thị. “Đỗ lão thái quân là người hoà khí dễ chung đụng nhất. Về sau hai nhà tiếp xúc nhiều hơn, phu nhân sẽ biết”.

“Ý tứ Thái hậu, thiếp thân đã hiểu”. Câu nói của Vương thị vẫn nói không hề lộ một khe hở, Đỗ lão thái quân quyết định làm rõ. “Nghe nói, Hồ Đại nương tử là một cô gái tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Định Thân

Câu này như tảng đá ném vào hồ nước, sự im lặng chính thức bị đánh vỡ. Phù thái hậu nhìn qua phía Vinh Hoà trưởng công chúa, vẫn cười dịu dàng “Nói tới đây cũng phải trách con, con là mẹ kế, ngại lễ tiết, sợ bị người ta nói thì thôi, nhưng nhìn thấy cô gái tốt, chẳng lẽ không hiền kẻ được một câu?”.

Đương nhiên không hề mang ý trách móc Vinh Hoà gì cả, Vinh Hoà mỉm cười, vẻ mặt hiện lên hờn dỗi như thời thơ bé. “Mẫu hậu nói phải, con nào được chu đáo như Mẫu hậu đâu”. Nói xong Vinh Hoà trưởng công chúa đã đứng lên, cúi người hạ bái Đỗ lão thái quân. “Một thái bà bà không ghét bỏ cháu đâu”.

Đỗ lão thái quân vội vàng đứng dậy đỡ lấy cánh tay Vinh Hoà trưởng công chúa. “Công chúa nói gì vậy chứ? Cũng do đứa nhỏ này ở lâu trên chiến trường, lại là nam nhi, không thân mật với chúng ta cũng là bình thường. Hơn nữa tuổi tác nó đã không nhỏ nữa, nó nhìn trúng ai, chúng ta chỉ có nước theo”.

Nói thật là trúng ý của Phù thái hậu, Phù thái hậu gật gù. “Tuy rằng hôn nhân đại sự là cha mẹ làm chủ, mỗi mai đưa đường, nhưng đôi trẻ yêu mến nhau lại là chuyện không thể tốt hơn. Trần quốc phu nhân, hôm qua yến hội xảy ra chuyện gì, chắc phu nhân đã biết”.

Vương thị suy nghĩ nhiều lần, đứng dậy cung kính lên tiếng. “Thiếp thân quả thật đã biết, nhưng chỉ sợ chuyện này đều là hiểu lầm thôi. Chung quy tiểu nữ và Triệu công tử chưa gặp mặt nhau được mấy lần”.

“Nam nữ trẻ tuổi gặp mặt, có đôi khi chỉ cần một cái liếc mắt là đủ rồi”. Phù thái hậu không nhìn Vương thị, giọng nói nghe như hoài niệm gì đó. Mọi người đều biết bà nhớ tới Tiên đế đã mất, cũng không dám tiếp lời.

Cửa sổ trong điện đều đang mở, gió thổi qua bồn băng, mang theo một chút mát mẻ. Phù thái hậu như bị nó làm bừng tỉnh, cười nói. “Trần quốc phu nhân làm mẹ, sợ con gái gả đi xong, bị người ta đè nén cũng là dễ hiểu”. Tình yêu có tốt mấy đi nữa thì cuộc sống cũng không chỉ có mỗi tình yêu. Câu này khiến toàn bộ cố Vương thị nghĩ ra đều bị gạt bỏ hết, Vương thị chỉ cười nhẹ. “Lão nương nương thánh minh”.

“Trần quốc phu nhân, ta cũng làm mẹ, đương nhiên hiểu trái tim người mẹ. Kết thân không phải kết thù, chẳng lẽ nhà họ Triệu chúng ta cưới một cô gái vào cửa, là ghét bỏ không có ai hầu hạ nên cố ý cưới về làm nô làm tỳ hay sao?”. Đỗ lão thái quân nói khiến Vương thị hơi nhú mày, sau đó Vương thị trả lời. “Đương nhiên không phải, nhưng thật sự chuyện này sợ rằng đúng là hiểu lầm thôi”.

“Trần quốc phu nhân nếu hôm qua tận mắt nhìn thấy sẽ biết không phải hiểu lầm đâu. Ân tình rành mạch như vậy, trong mắt chỉ có nhau, đã nhiều năm ta mới gặp được”. Trước mắt Phù thái hậu tựa như tái hiện lại cảnh tượng hôm qua, nhìn không được cảm khái.

Cho Vương thị một trăm lá gan cũng không dám nói Phù thái hậu nhìn lầm, chỉ im lặng đáp lại. Phù thái hậu nói tiếp. “Càng khó hơn là bọn họ luôn suy xét cho nhau, tranh nhau thừa nhận không có tư tình. Thanh niên nam nữ ưu tú như vậy, có sao lại không thành toàn?”. Nói xong, Phù thái hậu mới quay sang Đỗ lão thái quân và Vương thị. “Bởi vậy ta nghĩ, chỉ sợ do hai nhà có ý định khác mới mời hai người vào cung khuyên nhủ. Ai ngờ bị ta đoán trúng rồi”.

Đỗ lão thái quân và Vương thị liếc nhau, Đỗ lão thái quân đứng dậy. “Lão nương nương suy nghĩ chu đáo, chỉ là lão bà bà không có da mặt dày như vậy, dám xin Lão nương nương mai mối, chờ ra cung liền sai bà mối tới Hầu phủ hạ sính”.

Phù thái hậu gật gù. “Đúng rồi, tiểu cô nương có yêu thích, có thể thành toàn vì sao lại không?”.

Ngay cả Đỗ lão thái quân và Thái hậu đều đã nói, Vương thị chỉ còn nước gật đầu. Sau khi thúc đẩy được một hôn sự, Phù thái hậu vô cùng vui vẻ, ban thưởng bữa cơm xong, ai nấy đều tự cáo lui ra cung.

Lúc ra khỏi cung, Đỗ lão thái quân và Vương thị chung đường, Vương thị nhìn Đỗ lão thái quân hồi lâu mới nói. “Lão thái quân, chuyện này ngại biết rõ bên trong có lắm lần”.

“Hôm qua tham gia yến hội chắc phải đến cả trăm người nhỉ?”. Đổ lã thái quân không trực tiếp trả lời, chỉ nói một câu như vậy. Thái hậu nếu nhìn lầm thì cũng dễ hiểu, nhưng cả trăm người trong kinh thành đều nhìn lầm, vậy căn bản không có cách nào giải thích. Vương thị không khỏi kéo một nụ cười khổ. “Nhưng mà, Yên Chi của ta không có hảo cảm với lệnh tằng tôn”.

“Duyên phận thật sự rất khó nói. Trần quốc phu nhân còn trẻ, chờ đến tuổi của ta sẽ biết, có đôi khi duyên phận đã an bài sẵn rồi. Bọn họ năm lần bảy lượt xiên quăng vào nhau, chúng ta cứ thuận thể đẩy thuyền thôi”.

“Duyên phận sao?”. Vương thị than nhẹ, sau đó cười. “Nếu đã vậy, ta đành đồng ý”.

Đổ lã thái quân cũng cười, Vương thị và Nguru phu nhân quả thực khác nhau như trời và đất.

Vương thị về phủ, bà mời nhà họ Triệu đã ngồi chờ trong sảnh. Nếu hai bên đều đã đồng ý, hôn sự này cũng nhanh chóng định ra. Lúc Yên Chi biết thì trời đã chập tối, Hồng Ngọc hoan hoan hi hi tiết lộ việc vui cho Yên Chi nghe, Yên Chi cũng chẳng vui sướng chút nào, đến tìm Vương thị. Trong phòng, Vương thị đang ngồi bên song cửa sổ, giống như đang suy nghĩ gì. Yên Chi thả chậm bước chân đến bên cạnh Vương thị, khẽ gọi một tiếng mẹ.

Vương thị ngẩng đầu nhìn Yên Chi, nhìn cô con gái bà không nỡ áp đặt bất kì điều gì trên đời, cuối cùng cầm tay nàng thở dài. “Yên Chi, mặc kệ chuyện này rồi cuộc có phải hiểu lầm hay không, giờ đây đã là kết cục đã định”.

“Mẹ, con biết, gả liền gả. Con chỉ sợ mẹ lo lắng con!”. Yên Chi dang hai tay ôm lấy Vương thị. Vương thị vỗ nhẹ lên tay con gái. “Mẹ không lo lắng cái này, Yên Chi, mẹ...”.

“Mẹ!”. Yên Chi đưa tay bưng mặt Vương thị, nghiêm túc mắt đối mắt. “Mẹ, mẹ phải tin tưởng, con không sợ gì cả, mẹ đừng lo lắng gì hết”.

Đây là con gái của mình, là đứa con bé nhỏ từng bầu bạn mình bao đêm cô đơn lạnh lẽo. Vương thị cảm thấy khoẻ mắt hoen ướt, quay đầu đi không muốn Yên Chi nhìn thấy. Yên Chi cười hi hi ôm bà. “Mẹ, muốn khóc thì khóc thôi, con sẽ không chê cười mẹ”.

Trên đời này sẽ không có người thứ hai tri kỷ như Yên Chi. Vương thị cũng ôm chặt lấy nàng, Yên Chi cảm thấy dường như được quay về thời gian còn ở nông thôn, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau. Cuộc sống khổ như vậy còn vượt qua được, sợ gì chứ? Yên Chi lại cười, Triệu Trần, anh đúng là đời cục đá đập chân mình.

“Kính xin viện quân dừng bước, chờ nô tỳ vào bẩm báo đã”. Tiếng nha hoàn vang lên, cắt đứt bình yên trong phòng. Vương thị và Yên Chi bất đắc dĩ cười cười.

Yên Chi lên tiếng. “Nhị thím tới, mời vào đi”.

Hồ Nhị thím vén rèm đi vào, nhìn thấy Yên Chi ở trong liền về mặt tươi cười. “Chúc mừng chúc mừng, Yên Chi à, cháu thật là đứa có phúc, thím nghe Tam thím cháu nói nhà đó có cả người làm vương, có công chúa là mẹ kế. Ai u ai u, hôn sự tốt như vậy, thật là ra cửa càng thấy uy phong hơn”.

Yên Chi lặng lẽ lê lưỡi làm mặt quỷ, Vương thị nói với Hồ Nhị thím. “Nhị thím ngồi đi. Người sống sao chỉ nhìn thể diện thôi?”.

“Cái này khác chứ! Đại tẩu, em không đồng ý chị nói vậy, nếu ngay cả thể diện còn chẳng có thì sống sao nữa bây giờ?”. Hồ Nhị thím nói nói, bưng chén trà nha hoàn dâng lên miệng uống, sau đó đặt chén xuống, giống như nhớ ra cái gì, vỗ tay cái bốp. “À, thím biết rồi, Yên Chi là vì đứa em trong bụng mẹ cháu nên mới...”.

“Nhị thím nói vậy bậy gì vậy?”. Yên Chi sa sầm mặt, Hồ Nhị thím tỏ ra thương cảm. “Yên Chi cần gì ngưng ngưng, đều đã gả hai lần rồi. Nếu không phải...”.

“Nhị thím chắc cảm thấy ở Biện Kinh không khoẻ nên nhớ nhà đúng không?”. Vương thị nghe Hồ Nhị thím càng nói càng vớ vẩn, nhàn nhạt lên tiếng.

Hồ Nhị thím lập tức co rúm mặt, sau đó cười. “Đại tẩu, biết chị che chở Yên Chi, chị yên tâm, câu này em sẽ không nói lung tung. Hơn nữa Đại tẩu cũng sắp sinh con trai rồi, về sau Yên Chi xuất giá, đứa bé còn nhỏ, bên cạnh có Đại lang đã trưởng thành, Đại tẩu à, mặc kệ nói thế nào, chị vẫn cần phụ tá đắc lực. Chúng em có vụng về đi nữa cũng không tham của cải trong nhà chị”.

Thím ta thổ lộ khiến Yên Chi âm thầm trợn trắng mắt, vẫn nên nghĩ cách bắt cha đuổi bọn họ về hết, nếu sợ bọn họ tác uy tác phúc ở quê nhà thì cứ báo với quan địa phương, nhờ quan địa phương gõ cho vào khuôn khổ. Không thiếu ăn thiếu mặc là được. Yên Chi suy nghĩ trong đầu, không tiếp lời Hồ Nhị thím. Hồ Nhị thím cũng chẳng cần mẹ con Yên Chi tiếp lời, tự bỏ lô ba la nói không ngừng.

Vương thị ngáp, Yên Chi định sai nha hoàn vào hầu hạ Vương thị đi nghỉ ngơi, chợt nghe bên ngoài ồn ào, như tiếng người đánh nhau. Yên Chi cố gắng lắng nghe, một nha hoàn đi vào. “Phu nhân, bên ngoài báo lại, nói Trung Nghĩa bá Nguru phu nhân dẫn theo mười mấy bà tử vạm vỡ đang vây quanh phủ chúng ta chửi bậy”.

Hồ Nhị thím phun hết trà trong miệng.

“Chửi bậy? Chửi cái gì?”. Yên Chi sợ mẹ bị tức động thai khí, giành hỏi trước.

Sắc mặt nha hoàn hơi tái đi. “Bảo rằng Đại nương tử là hồ ly tinh, cố ý chia rẽ hôn sự Nguru phủ, hiện tại lộ mặt ra dính thân với nhà họ Triệu, còn luôn mồm gọi phu nhân ra ngoài tá tội, nếu không sẽ cho người đập phá Hồ phủ”.

Chuyện như vậy thật đúng Ngu phu nhân có thể làm được. Yên Chi hối hận ngay đó Triệu Trần bắt quả tang gian tình của Ngu Đại nương tử, nếu không đã có trò hay để xem rồi. Bây giờ phải đuổi người, Yên Chi đứng dậy. “Ta ra ngoài nói với bọn họ, các người hầu hạ mẹ ta thật tốt!”.

“Yên Chi, con đứng lại!”. Vương thị suy tư một chút sau đó giữ con gái lại, Yên Chi xoay người nhìn Vương thị lấy làm lạ, Vương thị kéo nàng. “Ngu phu nhân đã tới, cuối cùng cũng phải mẹ ra ngoài ứng phó. Con đợi ở đây”.

“Đúng vậy, Yên Chi sắp phải gả vào Triệu phủ, thanh danh quan trọng nhất”. Hồ Nhị thím gật đầu như già tởm, sau đó đuổi theo Vương thị ra ngoài. “Đại tẩu, em cũng ra hỗ trợ”.

Bàn về đánh chửi người ta, Hồ Nhị thím là một cánh tay đắc lực, nhưng Yên Chi lo lắng chuyện khác, ai biết Hồ Nhị thím là đi hỗ trợ hay đi quấy rối? Đương nhiên nàng sẽ không ngoan ngoãn ở lại trong phòng mà lặng lẽ đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đối Phó

Vương thị và Hồ Nhị thím mới vừa ra khỏi viện không lâu liền gặp Lưu cơ và Hồ Tam thím song song tiến đến, nhìn thấy Vương thị đi hướng này, Lưu cơ vội dừng bước hành lễ. “Phu nhân, chuyện này vẫn nên mời lão gia ra mặt đi”.

Lưu cơ là thiếp, ra mặt xử lý chuyện này không thoả đáng, Vương thị lại mang thai, đây không phải thời cơ tốt. Vương thị chỉ cười nhàn nhạt. “Lão gia mà xử lý việc này mới là lạ. Cô cứ đi theo ta đi”.

Lời nói hoàn toàn bỏ qua Hồ Tam thím, Hồ Tam thím cũng không thèm để ý, nói với Vương thị. “Đại tẩu, chị đang có thai, là con trai Đại ca mong chờ rất nhiều năm”.

Hồ Tam thím tăng thêm hai chữ “con trai”, Lưu cơ hơi nhú mi, sau đó rất nhanh liền buông ra. Hồ Tam thím vẫn quan sát sắc mặt Lưu cơ, mặc kệ nước lạnh cỡ nào, lửa chậm rãi đun sôi một ngày sẽ sôi thôi. Nghĩ đoạn, Hồ Tam thím liền nhìn qua Hồ Nhị thím, lúc Hồ Nhị thím nghe Hồ Tam thím nói trong bụng Vương thị là con trai, thần sắc thay đổi rõ rệt, cái thai này của Vương thị không sinh ra được mới là tốt.

Nhưng làm sao mới không sinh ra được? Bỏ thuốc sảy thai vào cơm canh? Chú ý này đã sớm bị Hồ Tam thím gạt bỏ, nói rằng nhiều người nhiều tai mắt, hơn nữa thuốc sảy thai màu sắc đen như mực, mọi người cũng không phải ngu xuẩn, chẳng lẽ thật sự không chút nghi ngờ uống vô bụng? Còn cách khác? Mắt Hồ Nhị thím vẫn nhìn chăm chăm vào bụng của Vương thị, nếu đây chỉ là một phen thì sao? Thai còn chưa ổn, hôm nay Vương thị lại nhập cung, có thể nói là một nhọc quá độ, vấp ngã chắc đứa bé cũng không giữ được.

Hồ Nhị thím cảm thấy lòng bàn tay mình ướt mồ hôi, hiện tại đi ra ngoài, Vương thị chắc chắn sẽ đối đầu với Ngu phu nhân, nếu thừa dịp lộn xộn đẩy chị ta một phen, vậy đứa bé của Vương thị nhất định không bảo đảm.

Hồ Nhị thím càng nghĩ càng nóng ruột, cố gắng giữ bình tĩnh. Vương thị nói xong, tiếp tục đi về phía trước, đi mấy bước không gặp Hồ Nhị thím đuổi kịp, quay đầu liếc mắt nhìn. Hồ Nhị thím âm thầm căn môi, vội đuổi theo, lặng lẽ vươn tay siết nhẹ lên tay Hồ Tam thím, chỉ tay vào lưng Vương thị. Hồ Tam thím hiểu ý, Vương thị sinh con gái thì thôi, nếu quả thật sinh một đứa con trai, vậy thì bọn họ coi như giò trúc mức nước. Hồ Tam thím là kẻ quen dùng người khác làm dao, bởi vậy không tán thành Hồ Nhị thím đẩy Vương thị. Chuyện này tốt nhất vẫn phải chăm ngòi Lưu cơ động thủ, như vậy chẳng những Vương thị mất đứa bé, Hồ Trùng gian dữ cũng sẽ đuổi Hồ Đại lang đi. Vương thị không thể mang thai lần nữa, Yên Chi sắp phải gả tới Triệu phủ, khi đó đỡ Yên Chi xuôi tai, còn sầu lo con trai mình không thể tới đây làm thừa tự, trở thành hầu phu chủ nhân? Có điều, nếu Hồ Nhị thím chấp nhận làm dao đâm Vương thị nhất này, Hồ Tam thím vẫn thật hài lòng. Hồ Tam thím cười lạnh.

Bây giờ đoàn người đã tới gần cổng, có thể nghe thấy tiếng trống chửi bên ngoài cửa, quản gia đang dẫn theo một nhóm người hầu canh cửa, phòng hờ bị Ngu phu nhân phá cổng xông vào. Nhìn thấy Vương thị và đoàn người, quản gia vội tiến lên hành lễ. “Phu nhân, sao ngài lại ra đây? Bây giờ thân thể ngài không giống lúc trước, lão gia có lệnh khiến chúng tiểu nhân nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng. Tiểu nhân đã sai người đến Triệu phủ mời lão gia về, việc nhỏ như thế này, cần gì kinh động phu nhân ngài?”.

“Được, nếu là việc nhỏ, ông đã chẳng đổ mồ hôi đầy trán thế kia”. Vương thị không khách khí gạt bỏ quản gia nói dối, lớn tiếng hô. “Mở cửa ra!”.

Mở cửa? Mấy bà mụ chanh chua kia lại chẳng ủa vào? Bây giờ quản gia mới thấu hiểu lúc trước vì sao nhà chồng cũ Ngu Đại nương tử lại cần rằng bỏ ra năm trăm mẫu đất, sức chiến đấu của các mụ này thật sự kinh người, tới tận bây giờ vẫn nằng nặc không ngừng miệng, chẳng hiểu nhà họ Ngu tìm bọn họ ở đâu ra, hay Ngu phu chuyên nuôi đám người này để bọn họ chạy tới nằng nặc? Nhà như vậy, ai dám gả con gái vào, quả thật gả chưa đầy ba tháng sẽ bị nằng nặc chết!

“Chẳng lẽ ông không hiểu?”. Vương thị liếc nhìn quản gia. “Ông gọi thêm mấy thanh niên tráng kiện vai u thịt bắp, cầm gậy gộc xếp một hàng, mở cửa đi trước. Ta ra đó xem, bọn họ chỉ biết chửi đồng, không dám động tay”.

Tuy Vương thị nói vậy, nhưng quân gia vẫn án binh bất động, thật xảy ra chuyện, cái mạng nhỏ của ông ta không biết có còn treo ở đây hay không. Định Bắc hầu vào sinh ra tử trên chiến trường, đã thấy máu tươi, không phải loại thư sinh hào hoa phong nhã kia.

Thấy quân gia không động, Vương thị hô người tới, liền có bà tử tiến lên. “Phu nhân có gì phân phó?”.

“Bà gọi hết tất cả các bà tử chuyên làm việc nặng trong nhà tới đây, dặn bọn họ mang theo chày, cán bột hay chổi chà, tập trung nơi này”. Bà tử vâng lời xoay người đi.

Quân gia chớp chớp mắt, xem ra phu nhân có ý định ra ngoài đấu tay đôi với nhà họ Ngu?

“Phu nhân, làm như vậy không được!”. Quân gia bật thốt lên phản đối. Vương thị liếc qua quân gia, đúng là người do Lưu cơ sắp xếp, ai nấy đều làm việc nghiêm túc quy củ hết mực. Nhưng người như vậy thường không đủ can đảm, cứ để đám người ngoài kia mắng tiếp, sáng mai không biết trong kinh thành sẽ truyền ra đồn đại gì nữa.

Các bà mụ đã tập trung lại, Vương thị không quân gia, chỉ nói với bọn họ. “Nghe kỹ cho ta. Bà, bà, bà, thêm bà nữa, bốn người chuyên môn đi theo ta, phàm ta xướt một cọng lông, các người đừng mong được lợi”. Bốn người bị chọn vội vàng vâng dạ, đứng sát bên người Vương thị, vừa vận tạo thành một lớp khiên có thể bảo vệ Vương thị bình an.

Hồ Nhị thím nhìn Vương thị an bài, cắn răng hận nhưng không có cách nào. Hồ Tam thím hơi nhăn nhúm mày, xem ra Đại tẩu về thành Biện Kinh nhiều năm như vậy, học hỏi được nhiều lắm. Biện pháp tốt nhất đành phải ra tay ở chỗ Lưu cơ. Ngẫm nghĩ, Hồ Tam thím thầm cảm thấy cổ họng có chút khó khóc.

Yên Chi theo một đường khác đến, nhìn thấy mẹ nàng sắp xếp, thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên mẹ vẫn biết cẩn thận cho bản thân. Tiếng động hơi lớn, Vương thị nhìn qua phía này, Yên Chi thoải mái bước ra. “Mẹ, con lo lắng cho mẹ”.

Vương thị bỏ qua con gái, chọn từ những người còn lại ra mười bà to cao nhất, đứng trước, sau đó mới là bốn người vây quanh bà, những người còn lại vây chung quanh, chờ sắp xếp xong, Vương thị nói. “Làm tốt, tháng này mọi người đều được gấp đôi tiền lương!”.

Phần thưởng luôn tìm được người dừng mảnh, nơi này cũng không ngoại lệ, mười mấy bà tử vội vàng hô lên, đặc biệt bốn bà vây quanh Vương thị càng hy vọng có thể được Vương thị trọng dụng, đổi được cuộc sống thoải mái hơn chút, tiếng hô càng vang dội.

Vương thị thế này mới ra lệnh cho quân gia. “Mở cửa!”.

Quân gia biết mình đã không ngăn được nữa rồi, nghe Vương thị ra lệnh, tuân theo cho người rút then cài cửa. Vừa rút ra, cửa hơi hé mở, tiếng mắng chửi bên ngoài càng to rõ. Yên Chi vênh tai nghe, không khỏi ngáp dài, chán thật, nói tới nói lui cũng bấy nhiêu, chẳng có gì mới mẻ. Xem ra Ngu phu nhân ở Biện Kinh mấy năm này, công phu mắng chửi người đã mai một nhiều rồi.

Yên Chi buông tay, thấy Lưu cơ bên cạnh vẻ mặt khiếp sợ. Yên Chi vội cười hi hi. “Lưu di, chuyện này Lưu di đừng lo lắng, mẹ ta nhất định sẽ xử lý tốt. Nhưng mà Lưu di có thể đi học hỏi một chút, gặp phải hạng người không nói lý, chỉ có thể dùng luật rừng”.

Luật rừng? Lưu cơ nhăn mặt, chính mình sợ là không học được, về phần Thuần Hoa, hần con bé cũng không chịu học, không, hiện tại Lưu cơ cảm thấy, con gái mình không chừng sẽ hăm mộ chứ không phải quyết liệt không chịu học như trước đây. Sự tình đã biến hoá từ lúc nào vậy? Lưu cơ càng nhíu chặt hai hàng lông mày. Quân gia nói với Lưu cơ. “Chuyện này, ngài xem, lão gia trở về liệu có trách tội hay không?”.

“Cha sẽ không trách!”. Yên Chi thuận miệng trả lời, quân gia vội tươi cười với Yên Chi. “Đúng, đúng, Đại nương tử nói đúng”.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, cổng Hầu phủ đã hoàn toàn mở ra, các bà tử vây quanh Vương thị đi ra ngoài. Ngu phu nhân hiện tại coi như là phu nhân, bởi vậy tuy dẫn người theo nhưng không tự xưng trợn ra mắng chửi, mà ngồi sau lưng đám người uống trà, bên cạnh có nha hoàn phe phẩy quạt, thư thái nghe đám người nhà mình lăng nhục Hồ phủ.

Nên mắng, phải mắng như vậy, mắng Yên Chi câu dẫn Triệu Trấn, khiến nhà họ Triệu từ hôn, con gái mình oan uổng, cái gì mà người có tình sẽ sớm thành thân thuộc, chẳng qua là một đôi gian phu dâm phụ. Ngu phu nhân nghe đám người mắng theo kịch bản mình ra sẵn, trong lòng càng thêm sáng khoái, nói với nha hoàn hầu hạ. “Người về nhà mang nho ướp lạnh tới đây cho ta”.

Nha hoàn định vâng lời bước đi, chợt nghe tiếng cổng Hồ phủ mở ra, không khỏi dừng chân, nhìn thấy đại môn bình thường ít khi nào hé bây giờ đã mở toang ra, nha hoàn há hốc miệng kinh ngạc. Đám bà mụ nhà họ Ngu xăn tay áo chống nạnh hai bên, có vài bà mắng hần say, tay đập đập, chân nhảy nhảy. “Tiểu dâm phụ họ Hồ có gan đi ra đây cho ta. Mày có bản lĩnh chèo kéo đàn ông, sao bây giờ lại đóng vai rùa đen thụ đầu. Phi nhỏ, đi câu dẫn đàn ông có vợ, cũng không biết lúc mẹ mày đẻ mày ra có dạy mày biết liêm sỉ hay không”.

Hai tiếng liêm sỉ chưa kịp dứt, đột nhiên cổng lớn Hồ phủ mở ra, một đoàn bà tử vây quanh Vương thị, trong tay còn lăm lăm cán bột, chày gỗ. Bà mụ mắng hăng nhất quên cả khép miệng. Mắng một trận, chẳng qua là muốn phá hỏng thanh danh Hồ Đại nương tử, ngay cả về sau cô ta có nồng thắm với Triệu Trấn đi nữa, sanh con đường cái, sau này đều mang vết nhơ là ban đầu Yên Chi đoạt lấy Triệu Trấn, khiến bọn họ cả đời không ngóc đầu lên được.

Ai ngờ Hồ phủ dám mở cổng, hơn nữa nhìn tư thế có vẻ như không chỉ muốn chửi mà còn muốn đánh một trận. Đám bà mụ co rụt về phía sau, châu đầu nhìn về phía Ngu phu nhân.

Chương 35: Hồn Chiến

“Sao lại im miệng hết rồi? Nhà bọn họ có thể làm, chẳng lẽ nhà chúng ta không thể nói?”. Ngu phu nhân nhìn thấy người của Hồ phủ đi ra, hừ mũi nói một câu như vậy, đứng dậy khỏi ghế.

Nghe chủ nhân nói, đám đàn bà chanh chua Ngu phủ lại tiếp tục ào ào mắng chửi, từ ngữ vẫn không có gì mới mẻ hơn. Vương thị nghe xong, liền nói nhỏ vào tai một bà đứng bên cạnh mình, bà này lập tức hét lên. “Đứa nào dám mắng Đại nương tử nhà chúng ta!”.

Lúc Ngu phu nhân dẫn người tới đã nói rõ ràng, bảo rằng ai chửi hăng nhất về nhà sẽ có thưởng, huống hồ ban nãy Ngu phu nhân đã lên tiếng, sớm có người nhảy ra. “Sao, Đại nương tử nhà các người dám làm còn sợ người khác nói hả? Là ta chửi đó, cả một đôi gian phu dâm phụ, một nhà các người có mặt mũi định thân cho hai người!”.

“Đúng vậy, nếu là Đại nương tử nhà chúng ta, gặp chuyện như vậy đã sớm xấu hổ treo cổ chết, làm gì còn sống nữa, nhục nhã!”. Nhà họ Ngu kẻ xướng người hoạ, mồm miệng đều nói Yên Chi xấu xa, thậm chí còn bịa đặt đủ thứ.

Các bà từ nhà họ Hồ nghe theo ý chỉ của Vương thị, lập tức quăng mấy cái tát lên mặt đám người nhà họ Ngu. “Đúng là chủ nào chó nấy, chủ nhân không ra gì, chó lại càng cắn càn độc ác. Đại nương tử nhà các người thì thơm tho sạch sẽ lắm ư? Ta phi nhỏ! Nhà họ Triệu nhân từ, nhà chúng ta lại không ưa bàn luận thị phi mới không nói tới. Nếu không, trong chùa Thường Quốc xảy ra chuyện gì, tự nhà các người rõ ràng!”.

Ngu Đại nương tử và biểu huynh gian díu, người hầu kẻ hạ bên cạnh Ngu phu nhân đều biết, ngay cả Ngu Tam nương tử cũng nghe được tiếng gió, lặng lẽ chú ý mới nhận ra việc này. Những bà mụ này đều làm việc nặng nhọc thô sù, đừng nói biết, ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy. Ăn tát của bà từ nhà họ Hồ, bà ta liền đưa tay túm lấy quần áo bà kia. “Rõ ràng nhà các người câu dẫn đàn ông, lại dám nói bậy Đại nương tử nhà ta. Có chứng cứ thì đưa ra đây?”.

Quả thật người giả họ Ngu là chân truyền mặt dày từ trên xuống dưới. Vương thị âm thầm mắng trong lòng một câu mới lên tiếng. “Ngu phu nhân, ta biết nhà bà bị từ hôn, trong lòng bà ghen uất, nhưng bà và ta đều biết rõ vì sao nhà họ Triệu từ hôn. Hiện tại bà dẫn người tới đây mắng chửi, chẳng lẽ không sợ chúng ta nói ra cho toàn dân thiên hạ biết?”.

Ngu phu nhân hôm nay tới đây ngoại trừ bắt nạt sau khi biết tin xong, còn là muốn tẩy trừ thanh danh cho con gái bà ta, miễn cho về sau gả không ra, chuyện ép cháu bỏ vợ cưới con gái, Ngu phu nhân không thêm suy nghĩ tới. Bà ta cười lạnh. “Nhà ai làm cái gì, tự trong lòng mình biết, bây giờ mắng con gái ta, bà cũng da mặt dày quá đấy”.

Người hầu hai bên thấy chủ mẩu bắt đầu mắng nhau, đám bà mụ nhà họ Ngu chửi càng hăng, phía Hồ phủ tuy ít người nhưng ai nấy tay chân lạnh lẽo, không nể nang mà thấy ai mở miệng liền đánh. Nhà họ Hồ động tay trước, đám người nhà họ Ngu không hề ngồi không, lời qua tiếng lại hai ba câu liền đánh nhau túi bụi, có thể nói là hồn chiến.

Bốn bà từ vây quanh Vương thị sợ hãi Vương thị bị động chạm, lặng lẽ nói. “Phu nhân, phu nhân nên lui về sau thôi”. Vương thị không để ý tới bọn họ, nhìn Hồ Nhị thím cách đó không xa, cười híp mắt. “Nhị thím, trước đây thím cũng là người có năng lực, chẳng lẽ không ngựa nhè? Cháu gái thím bị mắng, thím đi thộp cổ đầu só tới đây cho ta”.

Hồ Nhị thím trong lòng không muốn đi, nhưng Vương thị vừa cười vừa nói tiếp. “Nhị thím, thím cũng ăn cơm nhà chúng ta mấy tháng nay, chuyện nhỏ như vậy chẳng lẽ không làm được”.

Bây giờ Hồ Nhị thím mới biết vì sao Vương thị lại gọi mình tới, mồ hôi trên trán bắt đầu rớt bộp bộp. Hồ Tam thím nhủ chặt chân mày, Vương thị vẫn tươi cười không đổi. “Tam thím cũng tới giúp đi”.

Bọn họ nói chuyện qua lại, Ngu phu nhân tưởng Vương thị sợ mình, chung quy ngày đó các bên biết chuyện đều thân thiết với nhà họ Hồ, cho dù tính Liễu huyện quân nói ra người ta cũng chỉ cho rằng giúp đỡ thân gia, đó mới là lý do vì sao hôm nay Ngu phu nhân dám tới đây sinh sự.

Ngu phu nhân nghe phía Vương thị im lặng, mặc kệ bên này còn hồn chiến, la lớn lên. “Vương thị, bà đừng dung túng con gái bà làm rùa đen rụt đầu, có gan thông đồng với đàn ông thì phải biết sẽ có kết cục bị người ta tới cửa chửi vào đầu. Già bộ thiên kim tiểu thư cái gì, chẳng qua là đứa bị chồng ruồng rẫy tới hai lần mà thôi!”.

Ngu phu nhân còn đang chửi bay nước miếng, nha hoàn đột nhiên phát hiện Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím xuất hiện trước mặt, hét lên a a. Hai bà thím nhà họ Hồ đã song kiếm hợp bích, đè lấy cánh tay Ngu phu nhân, Ngu phu nhân tuy ở Biện Kinh đã nhiều năm, nhưng vẫn nhớ công phu nghề cũ, thấy hai tay bị khống chế, vội vàng ngồi xổm xuống, dẫm lên chân Hồ Nhị thím. Hồ Nhị thím đã có đề phòng, rút chân về, tay vẫn túm chặt lấy cánh tay Ngu phu nhân. Hồ Tam thím đã bị điểm danh cũng không dám làm qua loa, thừa dịp Ngu phu nhân đối phó với Hồ Nhị thím, liền đưa tay tát lên mặt Ngu phu nhân cái bốp. “Này thì mắng! Mở mồm mắng nữa đi?”.

Từ lúc vào thành Biện Kinh, chưa ai dám đối xử với Nguru phu nhân như vậy, bây giờ bị ăn cả cái tát bồng rất bên mặt, bà ta đơ ra. Hồ Tam thím thừa dịp bà ta chưa hoàn hồn, lạng lẽ rí tai. “Nguru phu nhân, chúng tôi chỉ là phận ăn nhờ ở đậu, cáo lỗi”.

Nguru phu nhân còn đang suy nghĩ bọn họ cáo lỗi cái gì, liền nhận ra cánh tay bị người nhà họ Hồ xách quặp ra sau, Nguru phu nhân định la lên, Hồ Tam thím đã chặn họng bà ta. Hồ Nhị thím cởi vạt áo trói hai tay Nguru phu nhân lại, các bà từ lập tức chạy đến tiếp ứng, muốn xô Nguru phu nhân vào trong Hồ phủ.

Nha hoàn của Nguru phu nhân thấy tình huống cứ như thế, chủ mẫu nhà mình sẽ bị người nhà họ Hồ bắt vào trong phủ, nhất thời quát to. “Nhanh ngăn bọn họ lại, cướp phu nhân về!”.

Đám bà mụ chanh chua của Nguru phủ đang đánh nhau ác chiến với người hầu nhà họ Hồ, nghe tiếng quát, vội vàng xoay người muốn cứu Nguru phu nhân, bà từ Hồ phủ làm sao cho bọn họ cướp Nguru phu nhân về, nhào lên ôm ghì lấy. Có mấy bà sắp sửa với tới Nguru phu nhân, rất nhanh đã bị bà từ Hồ phủ chặn tay, thuận tiện kéo tuột cả áo của Nguru phu nhân. Nguru phu nhân dần trợn tới đây khiêu chiến, phục sức vô cùng uy phong, trang điểm đầy đầu châu thoa, bị chà đạp rồi tung rồi mủi, trâm cài đủ thứ rớt leng keng xuống đất, chờ bị lôi đến trước mặt Vương thị, một đầu tóc bù xù như tổ quạ, vạt áo tuột ra, nếu không phải quần áo lụa là thì nhìn chẳng khác mụ bà trung niên luống tuổi đánh đá dưới quê bao nhiêu.

Cho đến tận khi lôi Nguru phu nhân tới trước mặt Vương thị, Hồ Tam thím mới bỏ tay che miệng bà ta ra. Nguru phu nhân vừa được tự do, lập tức mắng to. “Vương thị, bà dám đối xử với mệnh phụ triều đình như vậy, ta phải vào cung cáo tội bà!”.

Vương thị không thèm chớp mắt. “Bà dám dẫn người tới nhục mạ mệnh quan triều đình, ta đối xử với mệnh phụ triều đình như vậy thì có gì không thể?”.

Nguru phu nhân lập tức nghẹn, Vương thị vuron tay. “Nguru phu nhân, đã tới đây rồi, xin mời vào trong phủ làm khách!”. Nói xong Vương thị dẫn đầu đi vào trong phủ, bốn bà từ vẫn sát sao đi theo bảo vệ bên người Vương thị, không lộ một kẽ hở.

Nguru phu nhân tức sắp điên lên, gào thét. “Vương thị, bà giam ta trong phủ rồi cuộc muốn làm gì? Ta...”.

“Bà có bản lĩnh thì đâm đầu vào cột chết đi, tới lúc đó ta bị vấn tội cũng cam tâm tình nguyện”. Giọng nói của Vương thị vẫn thập phần bình tĩnh, Nguru phu nhân sao nỡ chết được? Bà ta còn chưa sống đủ đâu, còn chưa nhìn tận mắt những người đắc tội bà ta rớt đài.

Vì thế Nguru phu nhân hung tợn nhìn Vương thị. “Bà đừng có thách, ta sẽ không...”.

“Bà không chịu tìm chết, lại muốn vu oan giá họa cho nhà chúng ta, thiên hạ làm gì có chuyện gì hay ho dữ vậy? Nguru phu nhân, đi vào, nếu Trung Nghĩa bá không chịu tới đây, vậy thì Nguru phu nhân bà chỉ sợ phải đăng kí tạm trú lâu dài ở Hầu phủ thôi”.

Vương thị càng bình tĩnh, Nguru phu nhân càng điên tiết, mụ này, mụ này, quả thật không biết đạo lý là cái gì cả. Vì thế Nguru phu nhân vẫn nghiêng rằng không chịu đi vào.

Vương thị nhìn Nguru phu nhân, ý bảo các bà từ. “Nếu Nguru phu nhân không chịu vào, người tới, khiêng bà ta vào cho ta!”. Các bà từ đồng thanh hô vang dạ, sẵn tới định khiêng Nguru phu nhân đi.

“Đại tẩu, chuyện này nháo tiếp không phải cách hay, Nguru phu nhân dù sao cũng là mệnh phụ triều đình!”. Hồ Tam thím vội vàng ngăn cản, Vương thị liếc qua Hồ Tam thím, sau đó bật cười. “Vậy chẳng lẽ Nguru phu nhân dẫn người tới cửa nhà chúng ta nhục mạ, còn bôi nhọ danh tiết của cháu gái thím thì được ư? Tam thím, thím thiên vị người ngoài cũng thiên vị lỗ quá rồi đấy”.

Hồ Tam thím bị nói đỏ mặt lên, Nguru phu nhân thấy Hồ phủ thật sự muốn bắt mình khiêng vào, nằm ra đất lăn lộn ăn vạ. “Nhà các người ức hiếp ta như vậy, ta phải cáo lên Thái hậu, lên Hoàng hậu, mệnh phụ triều đình phải chịu nhục như thế này thì chết đi thôi”.

Vương thị lạnh lùng nhìn Nguru phu nhân như một con cá chết, Hồ Nhị thím cũng lên tiếng. “Đại tẩu, nếu bà ta thật sự chết ở Hầu phủ thì khó mà thu dọn!”.

“Bà ta thực sự muốn chết thì đã chẳng bị khống chế dễ dàng như vậy”. Vương thị buông một câu, người nhà họ Nguru đều bị Hồ phủ chặn bên ngoài, chỉ nghe được tiếng chủ mẫu nhà mình luôn mồm mắng chửi, ruột gan nóng như lửa đốt, lại không có cách nào giải cứu. Vương thị ra lệnh cho các bà từ khiêng Nguru phu nhân vào, Nguru phu nhân thật sự không muốn chết, đừng nói chết, ngay cả đập đầu vào cột làm bộ còn không nỡ, thấy bọn họ lại gần liền khóc la. “Ta không vào, Vương thị, ai biết lão gia nhà bà muốn làm gì ta?!”.

“Bộ mặt bà còn chẳng bằng một nửa dung mạo thiếp thất nhà ta, càng miễn bàn số tuổi của bà, chẳng lẽ chán ăn thịt cá cao lương lại chuyển qua ăn rau xanh đậu hũ, huống hồ bà còn chẳng được tính là rau xanh đậu hũ. Quá lắm chỉ xứng tầm cơm canh thiêu qua đêm”.

Đối với thể loại chanh chua vô lý như thế này, Vương thị nửa điểm cũng không sợ, nhàn nhạt châm biếm. Nguru phu nhân biết hôm nay mà bị gô vào Hồ phủ thì sẽ là trò cười cả đời, bởi vậy không có tâm tư châm chọc ngược lại, chỉ liều mạng giãy giụa. Vạt áo Hồ Nhị thím không trói chặt, bị Nguru phu nhân giằng xé đã tuột ra, Nguru phu nhân lập tức bổ nhào vào mặt các bà từ.

Chương 36: Biện Giải

Các bà tử biết dù sao bà ta cũng là chủ mẫu một phủ, không dám ra tay quyết liệt, khí lực chỉ mảy phần, Ngu phu nhân lợi dụng cơ hội cào cấu cắn xé, những người gần nhất đã bị mảy cú đánh lên người. Vương thị lạnh lùng nhìn, đang định gọi các bà tử bên cạnh mình cũng lên, chợt nghe tiếng Hồ Trùng hô. “Tất cả dừng tay cho ta!”.

Người hầu thấy chủ nhân đã về, vội vàng dừng lại, Vương thị cũng không tiếp tục cho bọn họ động thủ, chỉ nhìn Hồ Trùng. Hồ Trùng không về một mình, còn có Trung Nghĩa bá, hai người đều thở hồng hộc, tung người xuống khỏi ngựa.

Người hầu hai phủ đều vội vàng hành lễ với chủ nhân, Hồ Trùng và Trung Nghĩa bá đều không còn tâm trí cho bọn họ đứng dậy, trực tiếp đi vào phủ. Ngu phu nhân gặp trượng phu tới, ngồi dậy khóc lớn tố khổ. “Tôi sắp bị người ta chèn ép chết, ông phải báo thù cho tôi!”.

Ngay cả người hiếm khi để ý những chuyện này như Hồ Trùng còn nhin không được nhịu mảy, chạy tới phủ đệ người khác mắng nhiếc, ăn đòn lại đổ ngược người ta ức hiếp mình, loại người này đúng là hiếm có.

Vương thị không thêm để ý, liếc mắt nhìn qua Ngu phu nhân, rồi cười nói với Trung Nghĩa bá. “Quý phủ gia giáo đúng là tốt quá! Tốt lắm!”. Trung Nghĩa bá quá rõ phu nhân nhà mình là hạng người như thế nào, nhưng đã nhiều năm bị bà ta dạy dỗ dễ bảo, hơn nữa những chuyện khác phu nhân cũng không làm khó mình, bởi thế ít khi quan tâm. Nếu không phải do hôm nay sự tình nháo quá lớn, Trung Nghĩa bá cũng chẳng muốn ra mặt, giờ đây bị Vương thị chê nhạo, Trung Nghĩa bá xấu hổ đỏ mặt, liền nói với Vương thị. “Trần quốc phu nhân, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, hẳn là phu nhân nhà ta nghe đồn đại bậy bạ mới tới cửa nói, với quý phủ không hề có...”.

“Đừng đúng, chi là hiểu lầm”. Hồ Trùng đã thương lượng với Trung Nghĩa bá trên đường đi, xích mích đàn bà con gái với nhau chẳng qua chi là phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, làm đàn ông ai lại để trong lòng, bởi vậy hai người đều quyết định, để Trung Nghĩa bá thay mặt Ngu phu nhân nhận lỗi, sau đó lĩnh bà ta về nhà, chuyện lớn liền hoá nhỏ, chuyện nhỏ liền hoá hư vô.

Vương thị liếc xéo trượng phu. “Hiểu lầm? Đầu óc ông rốt cuộc chứa gì trong đó? Hay ông không hề để tâm tới con gái ông? Nhà bọn họ luôn mồm mắng cái gì? Nói con gái con rể ông là gian phu dâm phụ, còn nói bọn họ đã sớm thông đồng nên mới từ hôn với Ngu phu. Bây giờ ông còn có mặt mũi nói với tôi là hiểu lầm? Quả thật con bé không phải miếng thịt rớt ra từ người ông nên ông không biết đau!”.

Lúc Hồ Trùng nghe quân gia báo tin cũng không nghe được chi tiết, bởi vậy mới thương lượng với Trung Nghĩa bá như thế, chờ nghe phu nhân nhà mình thuật lại, nhìn thấy Vương thị thế nhưng mũi đỏ lên, nước mắt cũng ầng ậng trào ra, hai hàng chân mày lập tức nhăn thành một đồng, nói với Trung Nghĩa bá. “Hôn sự này mới định ra hôm nay, sao lại có người đồn đại như vậy? Ông và tôi tương giao trong quân đã nhiều năm, nhà họ Triệu từ hôn với nhà ông trước, tận mấy tháng sau mới định thân với nhà tôi, sao liền biến thành Hồ phủ đoạt hôn sự của nhà các người, đạo lý này tôi không nghĩ ra nổi”.

“Sao không phải? Lão gia, ông phải nghe tôi nói một câu, là nhà bọn họ ghen tị nhà chúng ta có hôn sự tốt nên mới hạ bệ con gái chúng ta, câu mắt con rể đi!”. Ngu phu nhân vẫn quyết tâm càn quấy tới cùng, kéo tay áo Trung Nghĩa bá cứng rắn nói.

Vương thị nhìn Trung Nghĩa bá, lời nói tự nhiên không có câu nào khác đáng nói hơn. “Trung Nghĩa bá, ngài thật sự không biết vị thiên kim nhà ngài làm cái gì, hay già bộ không biết?”.

Tuy hậu viện là Ngu phu nhân quản, nhưng Trung Nghĩa bá vẫn có thể nghe được chút tiếng gió lửa tường, chuyện về Ngu Đại nương tử, Trung Nghĩa bá cũng từng nghe phong phanh, đi hỏi phu nhân mình thì bà ta thề thốt rằng không hề có. Lại hỏi thăm vợ của Ngu biểu huynh thì biểu tâu kia càng thề thốt Ngu Đại nương tử mỗi lần tới chỉ trò chuyện với mình chứ không hề thậm thụt chuyện nhơ bản gì cả!

Nếu mọi người đều đã cam đoan, lại không có chứng cứ rõ ràng, Trung Nghĩa bá đương nhiên chọn tin tưởng con gái mình, ngược lại trừng phạt những người báo tin cho mình biết. Lúc nhà họ Triệu từ hôn đã nói nhiều lần, vì bảo toàn thể diện cho hai bên, không nên nói ra lý do thực tế, bởi vậy Trung Nghĩa bá cũng chỉ hỏi phu nhân mình, nghe đâu vì Triệu Trần ghét bỏ con gái tính tình không tốt, Trung Nghĩa bá cũng tin là thật.

Bây giờ nghe Vương thị nói như vậy, Trung Nghĩa bá liền quay sang phu nhân mình. “Rốt cuộc con gái bà đã làm cái gì?”.

“Lão gia, đừng tin, đừng tin, là bọn họ bịa đặt!”. Ngu phu nhân chết sống phủ nhận đến cùng, Vương thị đã cười lạnh. “Trung Nghĩa bá, nếu chê chúng ta nói chuyện dèm pha thì tự về hỏi hai vị tiểu nương tử trong nhà ông đi thôi. Có điều...”. Vương thị nhìn Ngu phu nhân, khuôn mặt vẫn treo một nụ cười mỉa mai. “Chỉ sợ Ngu phu nhân quý hoá nhà ông đã dạy dỗ hai tiểu nương tử dễ bảo rồi, không dám nói một chữ, Ngu phu nhân ngài đúng là thủ đoạn cao”.

Thời tiết đang giữa mùa hè, về chiều trời vẫn còn ọi bức, thế nhưng Ngu phu nhân lại cảm thấy da lông dựng ngược, mồ hôi ngày thường lép bép tép nhảy bao nhiêu, giờ phút này lại nói không ra tiếng.

Thần sắc Trung Nghĩa bá càng ngày càng khó coi, tay đã siết thành nắm, giọng nói trầm xuống hỏi phu nhân. “Năm ngoái tôi nhớ có nha hoàn từng bẩm báo cho tôi biết, khi đó bà thề thốt không có gì, bà, rốt cuộc đã lừa tôi bao nhiêu chuyện?”.

Ngu phu nhân dù là mụ đàn bà đánh đá dữ dằn nhưng trong lòng vẫn có chút sợ trượng phu, bị chỉ mặt gọi tên ngay trước mặt mọi người, bất giác thụt lùi về sau một bước, nói. “Nha hoàn kia chẳng qua là lấy lòng ông hòng tranh sủng mà thôi! Hơn nữa loại chuyện này, không bắt tại trận thì không tính...”.

“Ngu phu nhân quả thật coi những người ở đây ngày đó đều là người chết a”. Nói xong, Vương thị liếc Trung Nghĩa bá. “Thật khéo, ngày ấy người vốn là con rể ông cũng có mặt, đó mới là nguyên nhân nhà bọn họ từ hôn chứ không phải những điều phu nhân ông nói. Trung Nghĩa bá, hiện tại nhà các người nên bồi thường chúng ta như thế nào đây?”.

Vương thị từng bước ép sát, mặt mũi Ngu phu nhân dần tái đi, thần thái khiến ánh mắt Trung Nghĩa bá nhìn về phía bà ta càng lúc càng bất thiện. Ngu phu nhân lập tức xoay chuyển đầu óc, đột nhiên la lên. “Ông không được đánh tôi, là đàn ông sao có thể đánh vợ?”.

Vương thị phụt cười ra tiếng, Hồ Trùng cũng nhin không được cười, Vương thị nghe Hồ Trùng cười liền tròn mắt liếc trắng trợn phu. “Chỉ biết cười ngây ngô thôi, nhìn thấy chưa, người ta đều yêu thương con gái, chỉ có ông là chẳng coi con gái ông ra gì”.

“Do tôi không nghe rõ thôi mà?”. Hồ Trùng chấp tay tạ lỗi với thê tử, sau đó quay sang Trung Nghĩa bá. “Lão Ngu, ông tôi biết nhau hai ba chục năm, vốn dĩ tôi cảm thấy không nên vì chuyện vật giữa đàn bà với nhau mà tổn thương tình nghĩa hai bên, nhưng ông cũng là người có con gái, con gái ông bị bịa đặt như vậy ông cũng đâu có nhin được. Chuyện này, ông phải cho tôi một lời giải thích”.

Nói xong, Hồ Trùng lập tức âm trầm sắc mặt. “Tiễn khách cho ta, về sau, người của Ngu phủ tới cửa, không cần hỏi nguyên nhân, lập tức đuổi!”.

Người hầu Hồ phủ lập tức lên tiếng xác nhận, soạt một tiếng đẩy hai vợ chồng Trung Nghĩa bá xuống khỏi bậc thang. Từ lúc Trung Nghĩa bá đặt quân công chậm rãi thẳng chức xong, cực ít bị người khác đối đãi như thế này, muốn nói hoá lại biết nhà mình sai trước, hung hăng nhìn phu nhân sòng sọc. “Lần này, tất cả đều do bà gây hoạ!”.

Ngu phu nhân cuộn mắt, nghĩ tới lý do thoái thác, nghe trượng phu nói xong liền há mồm. “Mất anh con rể như vậy, chẳng lẽ ông không đau lòng?”.

Đương nhiên Trung Nghĩa bá đau lòng, bây giờ nghe phu nhân nhắc lại, thiếu chút nữa không nhào vào đánh. “Bà, bà còn không biết xấu hổ nói ra nữa?”.

“Lão gia, ông nghĩ đi, nếu không phải nhà họ Hồ có ý phá hoại ở trong, chuyện của con gái làm sao bị phát hiện? Còn nữa, chẳng lẽ ông không đau lòng con gái ông thanh xuân cô độc?”. Ngu phu nhân nham nhảm tính cách phu quân nhà mình, thoải mái nói ra.

Nhất thời Trung Nghĩa bá cũng lâm vào trầm tư, Ngu phu nhân hiểu được lỗi tai trượng phu dễ bị rớt lời, ánh mắt nhăm nhăm liền nặn ra hai giọt nước mắt. “Lúc trước chúng ta ở nông thôn, tôi và con gái sống khổ sống sở, khi đó ông còn đang phong lưu sung sướng, đời này của tôi, không cầu gì khác, chỉ muốn tìm cho con gái nhà chồng tốt. Lần đầu như thế thì thôi, lần thứ hai lại bị người ta chặn giữa đoạt đi, tôi nhin không được con tức này mới tới cửa tranh cãi, ai ngờ ông lại mắng tôi như thế”.

Trung Nghĩa bá nhủ hai hàng lông mày, qua lúc lâu mới nói. “Mà thôi bỏ đi, bà cũng đừng khóc nữa, nhắc tới vẫn là chúng ta đuổi lý, thành Biện Kinh không thể so với nông thôn, chờ ngày mai tôi mời Định Bắc hầu tới, bà ra xin lỗi người ta đằng hoàng, sau đó tự mình tới cửa cáo lỗi với Trần quốc phu nhân”.

Ngu phu nhân vốn không chịu đồng ý, nhưng hiểu được hôm nay đập đầu phải đá tảng, đành chấp nhận. Phủ đệ hai nhà cách nhau không xa, cả hai vừa đi vừa nói đã về tới cổng Bá phủ. Người hầu thấy Ngu phu nhân trang sức rườm rà ra cửa, quay về lại quần áo xốc xếch đầu tóc rối bù, toàn bộ tròn mắt ngạc nhiên. Ngu Tam nương từ ra nghênh đón cha và mẹ cả, nhìn thấy vậy vội cho người đỡ Ngu phu nhân đi vào, để bà ta rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Ngu phu nhân tới tận đây mới nhớ ra mớ trang sức của mình. “Cho người ra cổng Hầu phủ nhặt mau lên, miễn cho bọn họ lấy mất, lại lời cho người khác”.

Tiếng nói vừa dứt liền có một bà mụ vui vẻ chạy từ sau ra, giờ lên một gói nhỏ. “Phu nhân, đây là Trần quốc phu nhân sai người lượm lên, đưa đến”.

Vẫn là dùng khăn tay của Ngu phu nhân gói lại, Ngu phu nhân không giờ tay nhận. Ngu Tam nương từ tiếp lấy, coi bỏ nút thắt, quả nhiên là trang sức hôm nay Ngu phu nhân mang đi, có cả một cây thoa bằng vàng ở bên trong. Mất Ngu Tam nương từ sáng lên, nhưng rất nhanh liền che giấu, dâng gói nhỏ lên trước mặt Ngu phu nhân. “Mẫu thân, là của ngài!”.

“Thường cho cô, xúi quẩy, ai mà thèm!”. Ngu phu nhân nói xong câu này liền vào phòng chải đầu rửa mặt thay quần áo, cộng thêm cẩn thận giấu lại như thế nào mới có thể khiến Trung Nghĩa bá tin tưởng bản thân đều vì tốt cho con gái, chẳng qua lỗ mắng chút.

Ngu Tam nương từ lập tức đại hỉ, còn chưa cảm tạ Ngu phu nhân, Trung Nghĩa bá đã gọi cô ta lại. “Tam nương, ta nhớ lúc trước con cũng tới chùa Thường Quốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói rõ cho cha biết”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ngọc Công Tử

Hai chị em Nguru Tam nương tử lúc trước đã được Nguru phu nhân căn dặn, chuyện ở chùa Thường Quốc không được phép nói ra ngoài, bằng không sẽ tuyền gả hai người đi nơi khác. Nguru Tam nương tử nghe cha mình hỏi, chần chừ, bây giờ phải nói như thế nào để vừa tiết lộ sự thật, lại không đắc tội Nguru phu nhân? Lúc trước Trung Nghĩa bá sùng ái thiếp thất kia như vậy mà còn chẳng che chở được, huống chi là một thứ nữ bé nhỏ như mình?

Trung Nghĩa bá thấy con gái không trả lời câu hỏi, hai hàng lông mày nhướn lên. “Chúng ta là cha con, có gì không thể nói?”.

Nguru Tam nương tử đảo mắt một vòng, sau đó cười nói. “Phụ thân, chuyện này chỉ sợ là hiểu lầm gì đó”.

Hiểu lầm? Ai nấy đều dùng có hiểu lầm để qua loa tắc trách, Trung Nghĩa bá thật không hiểu bắt đầu từ người nào? Nhưng nếu đã hỏi, vậy phải hỏi đến tột cùng, vì vậy tiếp tục nói. “Hiểu lầm, chẳng lẽ người trong thiên hạ đều nói bậy, khiến cả mẫu thân con cũng hiểu lầm?”.

Nguru Tam nương tử không đáp không được, đáp cũng không xong, đành phải nói. “Ngày đó Đại tỷ tỷ cùng biểu huynh ở chung gian phòng, nhưng không phải chỉ có bọn họ một mình, còn có hai nha hoàn nữa. Phụ thân cũng biết rồi, Đại tỷ tỷ và biểu tẩu luôn thân thiết. Hẳn là thấy biểu tẩu không tới nên mới gọi biểu huynh đến, bảo biểu huynh đón biểu tẩu theo. Vừa lúc bị nhóm người bắt gặp, cả Triệu Đại công tử cũng ở trong, hẳn là không hỏi cần thận nên mới tức giận”.

Âm ừ che lấp như vậy nhưng Trung Nghĩa bá lại tin. Nguru Tam nương tử nhìn sắc mặt Trung Nghĩa bá, trong lòng không khỏi một mối, quả thật đứa nhỏ không có mẹ chẳng ai thương. Lúc trước mẹ đẻ mình còn ở, mình sống như thế nào, hiện tại thì cần thận lấy lòng mẹ cả, sợ một điểm sơ suất bà ta liền gả bán mình tuyền tiện. Mà Đại tỷ tỷ, mặc kệ gây hoạ lớn nứt trời, đều có mẹ cả và lại, thậm chí ép chị em mình nói dối.

Trung Nghĩa bá trầm tư một lúc sau, cảm thấy trong này mặc kệ có hiểu lầm hay không, cuối cùng vẫn phải đến Hồ phủ nhận lỗi. Nên mời chủ soái nào ra mặt hoà giải đây? Trầm tư thật lâu, Nguru Tam nương tử cũng không dám cáo lui, tới lúc cảm thấy hai chân sắp tê cứng, Trung Nghĩa bá mới nghĩ ra, nói với cô ta. “Con đi đi, chuyện này, con nhớ khuyên nhủ mẫu thân con nhiều chút”.

Nguru Tam nương tử cung kính vâng lời, vừa đi không xa liền có nha hoàn mời. “Tam nương tử, phu nhân gọi ngài đến”. Nguru Tam nương tử biết chắc chắn mẹ cả gọi mình đi xác nhận, liền nói với nha hoàn. “Không biết mẫu thân gọi ta có chuyện gì?”.

“Tam nương tử luôn thông minh lanh lợi, phu nhân thương yêu ngài chỉ ít hơn Đại nương tử một chút. Còn thương yêu hơn cả Đại lang quân kia”. Lúc trước Nguru phu nhân vừa thành thân không lâu thì Trung Nghĩa bá tòng quân, bởi vậy chỉ có một mình Nguru Đại nương tử, chờ vào thành Biện Kinh, Trung Nghĩa bá đã trai gái đề huề. Nguru Đại lang và chị em Nguru Tam nương tử không cùng mẹ, là do một thiếp thất đã mất của Trung Nghĩa bá sinh. Nghe nói lúc trước khi thiếp thất đó qua đời, mẹ đẻ của Nguru Tam nương tử cũng có góp phần gây ra, bởi mẹ đẻ Nguru Tam nương tử không thích Nguru Đại lang, một lòng một dạ chỉ muốn chính mình sinh một đứa hoặc ôm con trai người khác về nuôi. Ai ngờ chủ ý còn chưa định, Nguru phu nhân đã vào kinh, vung tay bán mẹ đẻ Nguru Tam nương tử đi nơi khác.

Nguru phu nhân tuy đã bán thiếp thất, nhưng cũng không mặn mà tình cảm gì với Nguru Đại lang, nhiều lắm chỉ là không làm khó dễ, cung cho anh ta học hành, áo cơm đầy đủ. Nguru phu nhân cũng như mẹ đẻ Nguru Tam nương tử, muốn con trai do chính mình sinh ra, nhưng như vậy vài năm bụng vẫn không hề có tin tức, mất thấy Nguru Đại lang đã mười sáu, học tập cũng thông minh, Nguru phu nhân mới đổi sắc mặt tốt hơn một chút, định cho một hôn sự, gia giáo nhà Trung Nghĩa bá tai tiếng khắp kinh thành, những nhà khá một chút không ai muốn dính vào, cuối cùng có một tiểu quan từng chịu ơn của Trung Nghĩa bá chấp nhận gả con gái vào Nguru phủ.

Nguru phu nhân cũng sợ con dâu xuất thân quá cao đến lúc đó sẽ khinh thường mình, bây giờ yên tâm chấp nhận, hai bên mỗi mai xong xuôi, chỉ chờ sang năm sẽ cho Nguru Đại lang thành hôn.

Nguru Tam nương tử nghe nha hoàn nhắc tới việc này, trong lòng càng bất mãn mẹ cả hơn, nhưng không dám lộ ra mặt, chỉ cười nhẹ nhàng rồi theo nha hoàn đi hướng viện Nguru phu nhân. Nguru phu nhân đã rửa mặt chải đầu thay quần áo, thấy Nguru Tam nương tử tới liền hỏi. “Cha cô hỏi cái gì?”.

Nguru Tam nương tử vội thuật lại đối thoại với Trung Nghĩa bá, Nguru phu nhân không tin lắm, hỏi vặn vẹo mấy lần, nghe Nguru Tam nương tử đáp không hề bất đồng, mặt mũi mới hơi hoà hoãn. “Cô đối xử với ta như vậy không uống ta thương cô. Đi đi, ta mệt rồi”.

Nguru Tam nương tử hành lễ xong mới rời đi, Nguru phu nhân nhìn bóng dáng Nguru Tam nương tử, hai đứa thứ nữ nhà mình không cần lo lắng, chỉ lo lắng ngày mai đồn đãi trong thành Biện Kinh thôi, lại âm thầm mắng Vương thị mấy trăm lần trong bụng, không có cốt khí, không dám sửa trị thiếp thất, chỉ biết bạo lực tay chân. Có bản lĩnh thì trị cho thiếp thất nhà bà dễ bảo đi, ta liền bội phục bà! Nguru phu nhân mắng lại mắng, nhưng chỉ im lặng che giấu trong đầu.

Đợi trời vừa sáng, tin tức Nguru phu nhân dẫn người qua Định Bắc hầu phủ muốn tìm Yên Chi gây sự, bị Vương thị bắt được, phải chờ Trung Nghĩa bá tự mình tới đón mới được về nhà đã mọc cánh bay khắp thành Biện Kinh. Tin tức này mọc lên cùng lúc với tin Triệu Trấn và Yên Chi định thân, khó tránh khỏi khiến người ta suy nghĩ lung tung. Mà Trung Nghĩa bá cho người tới Định Bắc hầu phủ xin lỗi bị Định Bắc hầu chặn ngoài cửa cũng rất nhanh bị người ta biết.

Bởi vậy, ba ngày sau, đã có tác giả rành rồi cho ra mắt cuốn truyện mới nhất, gọi là hai thực nữ tranh hôn công tử, nhanh chóng trở thành truyện nổi nhất để kể ở các quán trà lớn nhỏ khắp kinh thành. Vị công tử hậu duệ quý tộc Triệu Trấn nghiêm nhiên trở thành hồng nhan hoạ thủy phiên bản nam, dung mạo cũng được thăng cấp lên thành nam thần hiếm có trên trời dưới đất. Người biết chuyện tặng cho anh ta một danh hiệu, gọi là Ngọc công tử! Vì thế, tên của truyện cũng bị đổi thành Hai thực nữ tranh hôn Ngọc công tử.

“Lại nói đến Triệu công tử, vốn trời sinh tư sắc vô song, bây giờ nghe tiểu nương tử họ Hồ nói xong, sắc mặt đã hồng, càng như pho mỹ ngọc. Hồ tiểu

nuơng tử không khỏi nhìn ngáy ngốc, trong lòng thầm nghĩ, lang quân bậc này, nếu có thể gả cho chàng, nhất định sẽ sung sướng khôn tả”.

Người kể chuyện nước miếng tung bay, thỉnh thoảng có người trầm trồ ồ lên. Sắc mặt Triệu Trấn ngày càng khó coi, chén rượu trong tay sắp bị bóp nát. Tào Hưu bên cạnh lại há hốc miệng, nghe rất nhập thần. Chờ đến khi người kể chuyện càng nói càng đi xa, Triệu Trấn rất muốn đập bàn mắng to, lại sợ ai biết được bọn họ sẽ bịa ra chuyện gì nữa, đành kéo Tào Hưu. “Đi thôi, có gì hay đâu mà nghe?”.

“Không phải, biểu huynh, anh...”. Tào Hưu cũng biết là sự thật không phải vậy, nhưng người kể chuyện kể rất hấp dẫn, đang nghe một nửa đã bị biểu huynh kéo đi, liền mè nheo.

Mè nheo lập tức chấm dứt khi Tào Hưu trông thấy ánh mắt hung thần của Triệu Trấn, gấp người hầu trà đòi tiền thưởng, tùy tiện bốc ra mười mấy đồng để lại, người hầu trà nhìn Tào Hưu bốc ra đều là tiền đồng sáng choang, thập phần vui sướng, vội chấp tay tươi cười vái chào, ân cần ra trước dẫn đường, miệng còn nói. “Hai vị lang quân chắc là nghe không vừa tai? Tiểu nhân kể cho hai vị nghe, thật ra bây giờ đang thịnh trò đánh đố, cược xem Hồ Đại nương tử gả qua bao lâu sẽ bị bỏ tiếp”.

Đánh đố như vậy nữa? Triệu Trấn nghe xong tin tức, thiếu chút nữa phụt ra một búng máu, Tào Hưu vội túm ống tay áo Triệu Trấn, hỏi người hầu trà. “Người ta kết thân là việc vui, sao lại cược ác như vậy?”.

Người hầu trà thần bí nhìn qua nhìn lại, sau đó nói nhỏ. “Ai cũng biết Hồ Đại nương tử đã bị bỏ hai bận rồi, nghe đâu tính tình xấu lắm. Vì thế chúng tiểu nhân mới đánh cược, chẳng qua là kiếm chút tiền trà nước thôi”.

Tào Hưu nhìn sắc mặt Triệu Trấn càng lúc càng tối sầm, mặc kệ người hầu trà nói huyền thuyên, chờ ra khỏi trà lâu mới nói với Triệu Trấn. “Biểu huynh, anh cũng biết miệng thiên hạ không bao giờ chặn được. Hơn nữa, anh được gọi là Ngọc công tử cơ mà...”.

Tào Hưu phát hiện mặt Triệu Trấn đã đen hơn đêm ba mươi, vội vàng khép miệng, chỉ nói câu cuối. “Có điều nhà họ Ngưu kia sao có thể như vậy, em cá về sau các tiểu nương tử nhà bọn họ đều khó gả cho xem”.

“Cậu còn dong dài như vậy, anh sẽ đi mách với ông ngoại, để ông ngoại tới Ngưu phủ cầu hôn”. Triệu Trấn lạnh lùng lên tiếng, Tào Hưu vội vàng cầu xin tha thứ. “Đừng, biểu huynh, em không nói là được. Em còn muốn chơi đùa thêm mấy năm nữa, khó khăn mới thoát khỏi quân doanh, Biện Kinh phồn hoa nhiều trò chơi, vì sao em phải cưới vợ sớm chứ?”.

Triệu Trấn không để ý tới biểu đệ, thấy gã sai vặt đã dắt ngựa tới, anh ta dõm bước nhảy lên đi, liền gặp phía trước một nhóm các cô gái, bên ngoài được tỳ nữ vây quanh, ở giữa có đội mũ trùm che mặt, hẳn là khuê nữ nhà ai trong kinh, không chịu ngồi yên trong nhà mà ra đường đi dạo.

Triệu Trấn không muốn suy nghĩ xem là người quen nhà ai, đặt chân lên cương ngựa, một nha hoàn phát hiện hai người Triệu, Tào, quay sang nói nhỏ với chủ nhân, các tỳ nữ lập tức rẽ ra hai bên, Triệu Trấn nghe được giọng Tào Thanh Thanh gọi. “Biểu huynh, ca ca, thì ra hai người ở đây. Chúng em đi dạo một rồi, định vào trà lâu ngồi trong chốc lát nè”.

Nhận ra là biểu muội, mặt Triệu Trấn ỉu xiu thành bánh trắng nhúng nước, nếu không phải do cô biểu muội lỗ mãng này, thì bản thân đã chẳng dính vào mối hôn sự bây giờ. Tào Thanh Thanh không thêm để ý Triệu Trấn ngó lơ mình, chỉ kéo tay áo Tào Hưu. “Ca ca, gặp anh vừa lúc, tiền của em tiêu hết rồi, ban nãy nhìn thấy một đoá hoa quan rất đẹp mà không mua được, anh đi mua cho em đi”.

“Sao em không sai người đưa về Tào phủ?”. Tào Hưu cũng cực thương yêu cô em gái này, thấy cô nhú mày liền cười hỏi. Tào Thanh Thanh nhăn mặt. “Mới không cần, đưa về phủ, ông nội lại nói em tiêu xài bậy bạ, ca ca, anh mua cho em đi”. Tào Hưu đương nhiên đồng ý, hai anh em đang nói chuyện, Triệu Trấn đã nhận ra một cô gái khác chính là muội muội Triệu Quỳnh Hoa nhà mình, hẳn là bọn họ dẫn Vân Mộng công chúa ra đi dạo, vì thế gật đầu nhìn về phía Vân Mộng công chúa xem như chào hỏi nhưng không bước qua.

Vân Mộng công chúa gặp được người trong lòng cũng vui vẻ lắm, nhưng phải duy trì vẻ tự nhiên, huống hồ Triệu Trấn đã định thân, chỉ có thể dừng lại ở ái mộ. Triệu Quỳnh Hoa định mời Vân Mộng công chúa đi vào trà lâu, một nhóm các cô gái khác đã tới, cũng là tỳ nữ đi ngoài, chủ nhân đi trong, chỉ là có một người không chịu đội mũ trùm, chẳng ai khác, chính là Yên Chi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Nghi Ngờ

Tào Thanh Thanh đang làm nũng với Tào Hưu, gặp chị em nhà họ Hồ đi tới, cười hi hi quay sang Triệu Trấn, sau đó chào hỏi Yên Chi. “Biểu tẩu, chị cũng tới rồi? Vừa lúc cùng nhau nghỉ chân với chúng ta”.

Liếc thấy Yên Chi, Triệu Quỳnh Hoa không khỏi nhú mày, đối với vị chị dâu tương lai này, Triệu Quỳnh Hoa không hề có nửa phần hảo cảm, đang suy nghĩ trong lòng nên ứng đối như thế nào, đã thấy Tào Thanh Thanh vui vẻ gọi mình. “Biểu muội, chúng ta cùng vào thôi, đứng ngoài đường tần ngần còn ra bộ dáng gì nữa?”.

Đúng là ghét của nào trời trao của đó, Triệu Trấn nhìn qua phía Yên Chi, thấy nàng sắc mặt như thường, không hề câu nệ, nhin không được thăm khinh bỉ trong bụng, vì sao bản thân nhất định phải dây dưa với cô ta cơ chứ?

Tào Thanh Thanh cười hơn hờ kéo tay áo Triệu Trấn. “Biểu huynh, anh và ca ca không cho đi, khó khăn mới gặp được biểu huynh, tiền trà tiền thưởng phải đòi hai anh trả”.

“Thanh Thanh, em...”. Tào Hưu định ngăn muội muội, nhưng Tào Thanh Thanh vẫn cười rất ngây thơ và tội nghiệp, như thể ta đây hiểu hết, biểu huynh chỉ là xấu hổ thôi, Tào Hưu không có cách nào khuyên.

Thuần Hoa đã cảm thấy hô hấp ngày càng không thuận, giống như giữa Triệu Trấn và Yên Chi sẽ có một người phát nổ, vì thế Thuần Hoa nhỏ giọng nói với tỷ tỷ. “Tỷ tỷ, hay là ngày khác chúng ta trở lại?”.

Hôm nay Yên Chi nghe chúng nha hoàn nghị luận rằng gần đây trong kinh thành rộ lên câu chuyện như vậy, vì thế rủ Thuần Hoa tới nghe để xem ứng đối như thế nào. Bây giờ nghe Thuần Hoa nói vậy, nàng chỉ cười nhàn nhạt. “Không cần. Không có gì phải lãng tránh”.

Vừa hay lọt vào tai Triệu Trấn, Triệu Trấn không khỏi tròng lớn cặp mắt, Yên Chi nói là những điều tiểu thư khuê các nên nói? Triệu Quỳnh Hoa đứng ngoài quan sát, biết được Vân Mộng công chúa chỉ sợ sẽ không chịu rời đi, vì thế cười nói. “Biểu tỷ có chủ ý không tệ, ngày thường tuy nghe qua nhưng không ở trong cung thì cũng ở trong phủ, ngồi tại trà lâu nghe sẽ giảm bớt rất nhiều bó buộc. Công chúa, mời!”.

Nếu Triệu Quỳnh Hoa đã đồng ý, Vân Mộng công chúa liền gật đầu. Người hầu trà gấp hai người Triệu Trấn quay lại, còn dẫn theo một đoàn người đến, không nói ai khác, chỉ riêng đi theo Triệu Quỳnh Hoa đã có rất nhiều tỷ nữ rồi, trong lòng hẳn không hề vui vẻ mà là lo lắng, đại nhân vật như vậy lỡ đầu hầu hạ không tốt, ai biết có phá nát cả trà lâu ra không?

Vì thế, chưa đợi Triệu Trấn lên tiếng, người hầu trà đã khách khí đi mời những người ngồi nghe dưới sảnh dọn bớt sang nơi khác để chừa chỗ cho bọn họ. Triệu Trấn khen ngợi gật đầu, bất thành linh Yên Chi nói. “Không cần, chúng ta đến sau, người mở hai tiểu gian là được, về phần tỷ nữ, giữ mấy người ở lại sai sử, còn lại đi ra nơi khác đứng chờ”.

Không riêng người hầu trà sừng sốt, Triệu Trấn cũng cau mày, Thuần Hoa thấp giọng nói. “Tỷ tỷ, hôm nay có các tiểu nương tử Tào Triệu Lý, chúng ta nên...”.

Yên Chi hướng mắt về phía Vân Mộng công chúa, khẽ gật đầu chào. “Lý tiểu nương tử, hôm nay ta tới đây vốn có việc, không muốn vì thế mà bắt các khách quan ở đây lãng tránh, Lý tiểu nương tử sẽ không cảm thấy ta lỗ mẫm chứ?”.

Vân Mộng công chúa tuy thân phận tôn quý nhưng tuổi tác chưa tròn mười sáu, hơn nữa lại ở nước láng giềng xa xôi, trước khi đi quốc chủ đã dặn dò ngàn vạn lần chớ tỏ ra công chúa uy phong, bởi vậy từ lúc tiến vào thành Biện Kinh, Vân Mộng công chúa vẫn cực kì khiêm tốn. Nghe Yên Chi hỏi vậy, Vân Mộng liền cười. “Hồ Đại nương tử nói phải, lâu ngày ít gặp được không khí phổ phường dân chúng, an bài như vậy càng thấy thú vị”.

Chường quầy trà lâu đứng hầu cận, nghe Vân Mộng công chúa nói vậy, vội vàng gọi tiểu nhị. “Khách quý đã lên tiếng, còn không mau chóng an bài?”.

Dứt lời liền cung kính dẫn đường phía trước. “Các vị mời theo tiểu nhân”.

Đã vậy, Triệu Quỳnh Hoa chỉ giữ lại ba tỷ nữ, còn lại chờ lệnh bên ngoài, Thuần Hoa hôm nay toàn nghe theo Yên Chi, chỉ để lại hai nha hoàn hầu hạ. Tuy vậy, tổng cộng vẫn hơn mười người, chường quầy sai người rút bớt bình phong giữa hai gian, bày hai bàn lớn, mời mọi người ngồi xuống.

Chờ tất cả an vị, người hầu trà nhanh chóng dọn trà, canh, điểm tâm lên, chường quầy chấp tay hành lễ. “Các vị nếu có gì phân phó, cứ sai nha hoàn nói một tiếng là được”.

Vân Mộng công chúa lần đầu tiên đến trà lâu ngoài cung đình, ngồi xuống liền cười nói. “Thật là thú vị quá”. Triệu Quỳnh Hoa đóng vai trò là người bồi khách, nếu Vân Mộng công chúa đã nói vậy, cô cũng liền theo, cười cười đáp lại không nói gì.

Tào Thanh Thanh đảo mắt qua lại giữa Yên Chi và Triệu Trấn, sau đó đột nhiên cười ra tiếng.

“Cười ngớ ngẩn gì vậy? Cứ hay cười như cô ngọc bảo sao chẳng ai dám cầu cưới em”. Tào Hưu liếc nhìn qua Triệu Trấn, thờ dài nhìn muội muội rên sất không thành thép của mình.

Tào Thanh Thanh không thèm để ý. “Ca ca, rõ ràng là anh và ông nội không chịu đồng ý người ta cầu thân chứ bộ”. Tào Hưu thiếu chút nữa bị nghẹn, ho khụ khụ.

Triệu Trấn nhìn biểu đệ biểu muội, rất tốt, biểu muội không chỉ nhắm vào riêng mình.

Tào Thanh Thanh nói xong, kề tai với Triệu Quỳnh Hoa. “Biểu muội, chẳng lẽ không phát hiện biểu huynh thẹn thùng?”.

Thẹn thùng? Triệu Quỳnh Hoa lần nữa khẳng định mắt của biểu tỷ chắc chắn có vấn đề, sao có thể nhìn ra ca ca thẹn thùng?

Yên Chi không để ý tới bọn họ đối thoại, thấy người kể chuyện bên dưới đã ngừng, liền gọi nha hoàn dặn dò một câu. Nha hoàn gật đầu đi ra tìm người hầu trà. Người hầu trà rất nhanh đã tới, nói với Yên Chi. “Chuyện phổ phường tầm phào sao có thể vào lọt tai quý nhân? Chường quầy đã gọi người, rất nhanh sẽ đến xướng cho quý nhân một khúc Giá Cô Thiên”.

“Người nói với chương quây, chờ hát xong Giá Cô Thiên, cho kể lại bộ truyện gần đây náo nhiệt nhất thành Biện Kinh này”. Yên Chi nói khiến Thuần Hoa hơi chau mày, lặng lẽ gọi tiếng tỷ tỷ.

Yên Chi bấy giờ mới ngẩng đầu lên nhìn hướng Triệu Trấn, sau đó cười nhìn Thuần Hoa. “Không sao”. Thuần Hoa không rõ Yên Chi rốt cuộc muốn làm gì, chỉ là trực giác mách bảo cô cần đứng về phía Yên Chi, vì vậy cũng nhìn qua phía Triệu Trấn.

Triệu Trấn nghe Yên Chi không chọn gì khác, chuyên chọn bộ nổi nhất gần đây, hận không thể đánh Yên Chi một cái lên mặt, thiên hạ này có ai mặt dày hơn cô ta nữa không? Chẳng qua ngại chốn đông người, Triệu Trấn hừ mũi, ngón tay chậm rãi gõ lên bàn.

Người hầu trà giỏi nhìn sắc mặt, biết Triệu Trấn không tán thành, nhưng nếu không phản đối, hẳn liền nhanh nhẹn đi thông báo với chương quây. Giá Cô Thiên vang lên, tuy không thể lắng đọng vắng vắng bên tai ba ngày không dứt như Hàn Nga, nhưng thanh âm vẫn rất tốt. Kết thúc khúc, Yên Chi nhẹ nhàng vỗ tay tỏ vẻ tán thưởng.

Tiếp theo, người kể chuyện ngồi lên lần nữa, kể lại Hai thực nữ tranh hôn Ngọc công tử.

Kể xong lời đạo đầu, vào phần chính, người kể chuyện nói nước miếng tung bay sinh động như thật. Triệu Trấn nghe mặt đen như đáy nồi, nhìn qua Yên Chi, gặp nàng thần sắc như thường, càng thăm mắng Yên Chi bảy tám hồi trong bụng. Triệu Quỳnh Hoa tự nhận bản thân có thể nhìn thấu mọi người, nhưng hiện tại Yên Chi, cô càng nhìn càng không thấu. Chẳng phải phụ nữ cổ đại đều coi trọng thanh danh hơn tất cả sao? Tuy hậu Ngũ Đại Thập Quốc bây giờ có khác biệt với triều Minh Thanh nhưng bị người khác theo dõi đồn đãi về bản thân như vậy sao lại không hề đỏ mặt, cho dù là phụ nữ thời hiện đại hẳn cũng phải thẹn hèn một chút.

Triệu Quỳnh Hoa nhấp một hớp trà, lại nhìn hướng Yên Chi, chẳng lẽ Yên Chi cũng giống mình, cũng là khách xuyên qua? Có nên thăm dò một chút không? Triệu Quỳnh Hoa tăng hắng một cái liền nói. “Quả nhiên mọi người ai cũng ham mê bát quái* giống nhau”.

*Bát quái = Tin đồn.

Câu này đương nhiên không ai nghe hiểu, ngược lại Thuần Hoa ồ một tiếng. “Thì ra Triệu Tứ nương tử cũng đam mê Ngũ hành bát quái?”. Bát quái này đương nhiên không phải ý kia, Triệu Quỳnh Hoa quả thực muốn khóc, thấy thần sắc Yên Chi như thường, cô cười nói với Thuần Hoa. “Ta thích xem tạp thư, rất hâm mộ thuyết bát quái của Gia Cát tiên sinh”.

Thì ra là vậy, Thuần Hoa cũng cười, định đáp lời Triệu Quỳnh Hoa liền nghe Yên Chi vốn đang ngồi bất động chợt lên tiếng hỏi. “Thuyết thư tiên sinh nói rất hay, ta dám hỏi tiên sinh là tiên sinh tận mắt nhìn thấy?”.

Người kể chuyện đã kể tới đoạn cuối, khúc hai nhà chấp nhận thành toàn đôi trẻ, chợt nghe trên lầu hỏi vậy, ngẩng đầu lên trả lời. “Tiểu nương tử nói đùa, chuyện như vậy sao có thể tận mắt nhìn thấy?”.

“Nếu không tận mắt thấy, tiên sinh nói thử vì sao tiên sinh có thể kẻ rành mạch như vậy, kẻ đi kẻ lại, bây giờ toàn bộ thành Biện Kinh đều đã biết, Đại nương tử Định Bắc hầu phủ và thiên kim Trung Nghĩa bá phủ vì tranh chồng mà gây không biết bao nhiêu chuyện mất mặt”.

Ngữ khí Yên Chi rất bình tĩnh, mọi người ngồi đó lại ai nấy mỗi suy nghĩ riêng. Hai mắt Triệu Quỳnh Hoa sáng lên, thì ra là đang chờ cơ hội. Thuần Hoa cũng nhận ra gì đó, Triệu Trấn lại cảm thấy Yên Chi làm vậy chẳng lẽ không sợ bị người đặt điều tiếp?

Người kể chuyện bị Yên Chi hỏi, hơi chần chờ rồi cười nói. “Tiểu nương tử nói quá lời, người hành nghề như chúng tôi chẳng qua là nghe được chuyện hay muốn kể cho mọi người cùng nghe, kiếm ít đồng sinh sống, đường gia mà thôi”.

“Tiên sinh nghĩ đây là chuyện hay?”. Ngữ khí Yên Chi không đổi, nhưng không hiểu sao người kể chuyện lại cảm thấy có chút nóng mặt, giống như đang bị chất vấn, có biện hộ. “Không phải chuyện hay sao ai cũng thích nghe? Huống hồ hai nhà Hồ Triệu đã định thân, tính ra cho dù bọn họ biết cũng chỉ cười cho vui thôi”.

Khách uống trà vốn tự ai nấy đều nhâm nhi nói giỡn, nghe Yên Chi càng hỏi càng lạ, lập tức hóng lỗ tai nghe xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trà lâu bắt giác an tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng nghe được. Yên Chi cười to hơn bình thường. “Vui? Tiên sinh nói thật nhẹ nhàng bằng quơ. Ta chỉ muốn hỏi thử tiên sinh, nếu tiên sinh cũng có con gái, cô ấy chưa chồng đã bị người ta đặt điều đồn đãi là tranh giành phu quân với người khác, thậm chí gây ra nhiều chuyện mất mặt. Vậy con gái tiên sinh sẽ làm như thế nào? Cười cho vui thật không?”.

“Ta không có con gái”. Người kể chuyện bật thốt lên, Yên Chi cười lạnh. “Bởi tiên sinh không có con gái nên mới tùy tiện bịa trí tin tức, nói con gái nhà khác không ra gì, ta càng muốn hỏi, thiên hạ có đạo lý này không?”.

“Ta không hề bịa trí, ta cũng không phải là người đầu tiên kể”. Người kể chuyện nhin nửa ngày, rốt cuộc ức ra một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Lăn Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mục Đích

“VẬY sao?”. Yên Chi hỏi, đôi mắt nhìn thẳng vào người kể chuyện, vì nàng ngồi trên lầu cao nhìn xuống, người kể chuyện cảm thấy áp lực, mấp máy môi vài lần rồi cuộc nói tiếp. “Tiểu nương tử hẳn là thân với Hồ Đại nương tử nên mới lên tiếng biện giải cho Hồ Đại nương tử, nhưng muốn biết...”.

“Mục đích ban đầu các người kể chuyện là gì cái gì?”. Yên Chi bỏ qua lý lẽ của người kể chuyện, trực tiếp hỏi lại.

Người kể chuyện nhú chặt chân mày, sau đó cười. “Tiểu nương tử, nếu là...”.

“Kể chuyện vốn là để trừ ác giương thiện, giáo hoá dân chúng. Bởi vậy kể về trung thần lương tướng, cuộc sống phổ phàm đương nhiên có thể, thậm chí nam nữ gặp gỡ cũng là từ chữ tình, không có gì không thể nói, chỉ là...”. Yên Chi dừng lại, hơi nghiêng người về phía trước, khách uống trà bây giờ còn im lặng hơn ban nãy.

Thuần Hoa cảm thấy trước đây chính mình đã hiểu lầm tỷ tỷ quá sâu, có thể nói ra như thế này không phải chỉ là lý lẽ suông mà là đã quá hiểu rõ thế sự, không thêm đề ý những chuyện nhỏ nhặt, chỉ muốn đi theo tâm ý bản thân. Cuộc sống như thế đúng là đáng hâm mộ, có điều, Thuần Hoa cười nhẹ nhàng, mình sẽ không học được mà cũng học không nổi. Từ ban đầu, hai người đã có xuất phát điểm hoàn toàn khác nhau.

Thuần Hoa ngẩng đầu, ánh mắt chạm trúng ánh mắt Triệu Quỳnh Hoa, bên trong đều chất chứa kinh ngạc, Thuần Hoa cười hồi đáp Triệu Quỳnh Hoa, nụ cười chứa đựng ít nhiều kiêu ngạo, cô gái đó chính là tỷ tỷ của mình! Triệu Quỳnh Hoa đọc được sự hãnh diện của Thuần Hoa, không khỏi nhìn về phía huynh trưởng. Triệu Trần cũng chấn động, không thua gì bọn họ, nhưng Triệu Trần là đàn ông, sẽ không dễ dàng biểu hiện ra ngoài, thậm chí còn kéo tay áo Tào Hưu đang há hốc miệng để anh ta bớt lại.

“Ca ca, thật ra anh cũng có thể giúp đỡ chị ấy một chút!”. Triệu Quỳnh Hoa do dự sau đó lên tiếng đề nghị, Triệu Trần nhìn muội muội. “Giúp cái gì, chẳng lẽ lại muốn người ta viết thêm một quyển truyện nữa?”.

Vân Mộng công chúa đặt hết toàn bộ chú ý vào Triệu Trần, nghe được câu này, trái tim bỗng chốc hẫng đi, sinh ra ở nhà đế vương, Vân Mộng có thể nhìn ra được Triệu Trần đối đãi với Yên Chi khác biệt với người khác, cho dù chỉ là một chút, cũng khiến cô vô cùng thất lạc. Sau đó Vân Mộng công chúa lập tức ép mình bình tĩnh trở lại, người đàn ông này ban đầu vốn đã không thể là của mình, cần gì si tâm vọng tưởng?

Yên Chi đã nói tiếp. “Chỉ là câu chuyện của tiên sinh lần này, chẳng những không trừ ác giương thiện, ngược lại tuyên dương rằng chỉ cần nữ tử coi trọng hôn phu của người khác thì có thể bắt chấp tất cả để cướp đoạt, hơn nữa còn không nhận bất kì trừng phạt nào. Tiên sinh nói thử xem, toàn thể phụ nữ trong thiên hạ này ai nấy đều nghe tiên sinh nói hươu nói vượn xong, bọn họ sẽ nảy sinh tâm tình gì?”.

Mồ hôi trên trán người kể chuyện đã bắt đầu túa ra ròng ròng, chường quầy trà lâu tiến đến, liên tục thở dài với nhóm người Yên Chi trên lầu. “Vị tiểu nương tử này, ngài nói đều đúng hết, chỉ là chúng ta làm ăn, phải hấp dẫn khách tới, nếu không có người kể chuyện nói giật gân mới mẻ, khách khứa đâu có muốn tới?”.

“Cho nên các người liền mặc kệ sự thật, tùy tiện thêu dệt? Thậm chí bịa ra những chuyện kinh sợ?”. Yên Chi từng bước ép sát, chường quầy cũng nhận không được giờ tay lên trán quệt mồ hôi, vị tiểu nương tử này lai lịch là gì mà am tường như thế?

“Đâu phải ta là người đầu tiên kể, vì sao cô cứ nhắm vào ta vậy?”. Người kể chuyện bắt đầu sợ, lặp đi lặp lại câu này.

“Quả thật không phải tiên sinh nói đầu tiên, nhưng chỉ có tiên sinh thêm mắm dặm muối những tình tiết mất mặt”. Yên Chi nói rất lạnh nhạt. Thuần Hoa hơi cau mày, khó trách tỷ tỷ đặc biệt muốn tới trà lâu này, thì ra đã nắm được tình hình.

Người kể chuyện phổ phàm thường căn cứ theo yêu cầu để thêm thắt cải biến tình tiết, người này không ngoại lệ, chỉ là hấn thêm vào nhiều chuyện kinh sợ hơn ban đầu.

“Ta đương nhiên biết tiên sinh thêm thắt vì muốn người ta nghe tiên sinh càng nhiều, nhưng tiên sinh có từng suy nghĩ chưa? Nếu những câu chuyện này bay khắp ngõ ngách nhà người ta, mọi người biết đến, chưa nói đến chuyện dạy hư trẻ con, chỉ riêng gia đình cực đoan một chút đã sớm bức con gái thất cô để chúng tỏ trong sạch rồi”.

Thì ra, cũng không phải không hề coi trọng thanh danh của mình, Triệu Quỳnh Hoa nhìn về phía Yên Chi càng thêm thâm ý. Triệu Trần nhăn mày, giống như hành quân đánh giặc, phải biết người biết ta mới mong trăm trận trăm thắng, chứ không thể ngồi yên mặc người khác bố trí.

“Làm gì nghiêm trọng như vậy, huống hồ Ngu phu nhân dẫn người tới Định Bắc hầu phủ, mọi người đều tận mắt thấy, không phải do ta đặt điều”. Người kể chuyện bị Yên Chi nói cho quỳnh lên, luôn miệng giải thích.

“Ngu phu nhân?”. Yên Chi thần nhiên cười lạnh. “Tiên sinh tin lời bà ta vậy sao? Nếu bây giờ ta nói Ngu phu nhân không đáng tin dù là nửa điểm thì tiên sinh tin hay không tin?”.

Chường quầy bắt đầu nắm được đầu mối, vị này chỉ sợ không phải thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ mà chính là Hồ Đại nương tử thật sự. Nghĩ đoạn, chường quầy nhìn lên Yên Chi, thấy nàng mặt phấn má hạnh, thần khí linh động. Trên tóc cắm một cây trâm thạch lựu, nhụy làm bằng tơ vàng, bên trên còn đính trâm châu. Chường quầy âm thầm tự trách bản thân không có mắt nhìn người, vội chấp tay vái Yên Chi hai hồi. “Vị tiểu nương tử này hẳn chính là Hồ Đại nương tử, phổ phàm đồn đãi, chúng ta cũng không thể chặn được miệng thiên hạ”.

“Cho nên hôm nay ta mới muốn đến hỏi các người. Bằng không, ta làm gì khác, chỉ sợ đã bị các người nói rằng ý thế hiếp người!”. Yên Chi lại cười, tràn

châu trên tóc nàng rung rinh rung rinh, càng khiến dung mạo Yên Chi phá lệ xuất sắc.

Người con gái này, người phụ nữ này, Triệu Quỳnh Hoa cảm thấy mình sắp không thờ nổi. Con người Triệu Trấn se lại, chỉ có như vậy mới che lấp được sự rung động vừa bắt lấy toàn bộ trái tim. Tào Thanh Thanh không muốn kêu to lên, nhưng người như thế quả thật hiếm thấy, Tào Thanh Thanh cười hi hi quay sang Tào Huru. “Biểu tâu oai phong, có chút giống ông nội chúng ta!”.

Tào Huru đưa tay vuốt nhẹ lên đầu muội muội, Tào Thanh Thanh bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, Tào Huru vỗ nhẹ lên vai cô, ý bảo tiếp tục nghe.

Người kể chuyện chỉ còn lại một chữ trong đầu, tiêu! Bịa đặt một chút không là gì, nhưng bị chính chủ bắt tại trận, còn bị vạch trần chỗ nào là dối trá, quả thật không còn mặt mũi gặp người.

“Tiên sinh nói đi? Vì sao lúc đó Nguru phu nhân nói gì, các người đều tin tưởng hết, trong khi ngày đó những điều mẹ ta nói với Nguru phu nhân, lại chẳng hề có ai tin tưởng. Hôm nay ta đứng đây lên tiếng, các người tin hay không tin?”.

“Tin, đương nhiên tin!”. Chương quỳ giành mở miệng trước, khách uống trà bên dưới đồng loạt hô. “Tin, Hồ tiểu nương tử muốn nói gì?”.

Hôm nay Yên Chi tới đây chính là vì giây phút này, giọng nói của nàng vẫn bình thản như ban đầu, chỉ hơi tăng âm lượng một chút. “Chư vị đều biết, hai nhà Triệu Nguru mười sáu tháng tư từ hôn, chúng ta từ chùa Thường Quốc về kinh đã là hai mươi mốt tháng tư, từ lúc từ hôn tới lúc về kinh, chư vị có thể đến hỏi các hoà thượng trong chùa, Triệu công tử có từng tự đặt chân tới hay khiến ai đến chùa hay không?”.

“Hồ tiểu nương tử nói đương nhiên là đúng, chỉ là...”. Chương quỳ bị Yên Chi ngắt lời. “Chỉ là cái gì? Nếu chiếu theo người kể chuyện nói ban nãy, khi đó là lúc quán quýt nhất chứ!”.

Mọi người không khỏi cười phá lên một trận, người kể chuyện mặt đỏ như gấc. “Ta, ta không phải...”.

“Đoạn đầu đã sai lầm, chẳng lẽ tiên sinh nghĩ đoạn sau còn đúng?”. Yên Chi hợp thời ngăn trở người kể chuyện nói tiếp. “Chư vị cũng biết, mười tám tháng năm trong cung thiết yến, khoản đãi Văn Mộng công chúa từ Đường quốc tiến đến, không đối gạt chưa vị, yến hội lần đó là lần thứ hai ta và Triệu công tử gặp mặt. Chẳng hiểu vì sao được Thái hậu Lão nương nương yêu thích, hiểu lầm gì đó nên mới nói sẽ hoà giải việc hôn nhân cho ta. Không ngờ Nguru phu nhân biết được chuyện này, cũng không rõ bà ta có khúc mắc gì đâu, thế nhưng chạy tới nhà ta làm loạn. Chư vị, chư vị cũng đã từng định hôn hứa gả, hôn sự không thành nên tìm nhà trai hay nên tìm nhà gái đính hôn sau đó?”.

Câu này nói thật giả hợp lý, mọi người xác nhận quả nên như vậy, hôn sự tan vỡ nên đến tìm nhà trai hoà giải, không thể tới tìm nhà gái đính hôn sau với bọn họ. Thậm chí nếu phá vỡ hôn sự này, chẳng lẽ nhà trai sẽ quay về định thân với nhà mình lại được ư? Bên dưới bắt đầu lao xao nghị luận, Yên Chi rất hài lòng hiệu quả này, cảm giác có chút khát, nâng chén trà định uống. Thuần Hoa đã châm đầy cho nàng một chén khác. “Tỷ tỷ, trà này còn ấm!”.

Yên Chi cười với muội muội, uống cạn trong chén, mới tiếp tục. “Ta chẳng qua là một người nữ, văn không đủ giỏi, võ không đủ chiến. Nghe phó phường đồn đãi thì thôi, không đánh lòng mầu thân sầu lo, mới ra mặt phản trần một hai. Đương nhiên ta biết, vì hai lần xuất giá đều bị nhà chồng bỏ, thanh danh của ta ở kinh thành không hề tốt, nhưng không có nghĩa thanh danh không tốt liền phải chịu đựng bịa đặt nhục nhã!”.

“Hồ Đại nương tử, vậy hai lần xuất giá trước cô đều bị bỏ là vì sao?”. Đối với khách uống trà, có thể gặp được người trong truyền thuyết không phải chuyện dễ, đương nhiên tò mò khẩn cấp hỏi ra.

“Giữa vợ chồng vốn cần duyên phận, duyên phận đã hết thì đành ly tan. Đạo lý như vậy ta nghĩ ai cũng hiểu, vì sao cần hỏi thêm?”. Yên Chi hỏi hột lướt qua, sau đó nói với người kể chuyện. “Tiên sinh đã biết vì sao hôm nay ta tới đây, vậy chắc cũng hiểu nên làm như thế nào chứ?”.

Khách uống trà không ngờ Yên Chi chẳng hề đề cập tới người cũ, chỉ dùng duyên phận êm ái lướt qua, so với nhà chồng cũ của nàng thì khác biệt quá nhiều, lập tức ánh mắt nhìn về phía Yên Chi trở nên thay đổi.

“Ý tứ Hồ Đại nương tử, hôm nay về sau sẽ không có câu chuyện này nữa, hôm nay những lời Hồ Đại nương tử nói, ta cũng sẽ tuyên dương ra ngoài!”. Đồn đại chỉ có thể dùng đồn đại khác đánh tan, đây mới là mục đích của Yên Chi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiếu Nợ

Người kể chuyện nói khiến Yên Chi lại cười, sau đó nàng chấp tay trước ngực hành lễ với chung quanh. “Mong các vị hôm nay ở đây có thể chứng cho ta một tiếng. Chung quy thanh danh ta không tốt thì thôi, chẳng qua là một người đàn bà bị ruồng bỏ hai lần, dù tính bị từ hôn lần nữa cũng chỉ thêm một trò cười mà thôi. Nhưng Triệu công tử thì các vị cũng biết rồi, tổ phụ chàng tận trung vì nước, cả cha lẫn con đều trải qua mưa gió chiến trường. Người như vậy mà bị đặt điều kẻ khắp hang cùng ngõ ngách, chẳng biết người đã khuất sẽ cảm thấy như thế nào?”.

Triệu Trấn không ngờ Yên Chi sẽ nói như vậy, nhìn về phía nàng, trong mắt có thâm ý. Tào Thanh Thanh sắc mặt càng trở nên vui mừng, ném cho Tào Hưu một ánh mắt, nhìn xem, em biết ngay biểu tẩu rất yêu thương biểu huynh mà!

Yên Chi đứng gần, đương nhiên có thể nhận ra biểu tình của bọn họ, vốn những câu này Yên Chi không muốn nói, nàng không thích biện giải cho Triệu Trấn, nhưng anh ta đứng chính ỉnh ở đây, còn làm như bị nàng liên lụy, liền phải chặn anh ta mấy câu.

Khách uống trà bên dưới nghe Yên Chi nói xong, tiếng nghị luận càng lớn, một người to gan lên tiếng, “Hồ Đại nương tử, thì ra cô quả thật...”.

“Ta chỉ là kính trọng Vũ An quận vương, càng kính trọng Tào tướng công. Bọn họ vào sinh ra tử, bảo hộ mọi người bình an, Biện Kinh cũng duy trì được phồn hoa, Bệ hạ thánh minh không thể thiếu công lương thần võ tướng phò tá. Không nói đến Triệu công tử bản thân cũng tông quân tử thuở nhỏ, ngay cả khi chàng yếu đuối vô năng, không bằng tổ tông, cũng nên đứng trong một câu chuyện giương thiện ân ác, thế mới không phụ công lao hai nhà Triệu Tào”.

Yên Chi dứt lời, Tào Thanh Thanh cười đến cong mắt, ước gì đứng dậy lớn tiếng công bố với mọi người rằng mình chính là cháu gái của Tào tướng công. Tào Hưu sao lại không hiểu muội muội, kéo tay áo để cô ngoan ngoãn ngồi, sau đó nhỏ giọng nói thầm với Triệu Trấn. “Biểu huynh, biểu tẩu này không phải như...”.

Triệu Trấn trừng mắt liếc biểu đệ, Triệu Quỳnh Hoa đã bừng tỉnh khỏi kinh ngạc. Người phụ nữ này, thật đúng là không còn lời nào để nói.

Vân Mộng công chúa vẫn chú tâm nhất cử nhất động của Triệu Trấn, thấy thần sắc anh ta lúc kinh ngạc lúc mỉm cười, ngay cả khoé mắt cũng chưa từng quét về phía mình, Vân Mộng không khỏi thờ dài một tiếng, nhưng có thờ dài tới đâu cũng chỉ có Vân Mộng công chúa nghe thấy, không thành tiếng.

“Công chúa hẳn đã nghĩ đủ, hay là chúng ta đi trước?”. Triệu Quỳnh Hoa làm chủ chiêu đãi, nghe Vân Mộng công chúa thờ dài, vội lên tiếng nói.

Vân Mộng công chúa lại nhìn về phía Triệu Trấn, sau đó khẽ ừ.

Khách uống trà vẫn còn nghị luận xôn xao, người kể chuyện nói. “Hồ Đại nương tử, ta đã biết, Vũ An quận vương và Tào tướng công đều là bậc đại anh hùng. Chờ hôm nay trở về, ta sẽ biên ra mấy bộ, kể về chiến công anh hùng của Vũ An quận vương và Tào tướng công”.

Người kể chuyện vừa dứt lời, đã có khách nói. “Không chỉ như vậy, còn phải thêm thất chi tiết, để Hồ Đại nương tử vạch trần ông, khiến công mặt như màu đất mới hay!”.

Ý đề trên chọc người kể chuyện, tiếng cười càng bùng nổ. Yên Chi cũng cười. “Được như thế, phải cảm tạ các vị!”.

Bây giờ chương quây mới thờ phào nhẹ nhõm, sau này nên chấn chỉnh những người kể chuyện một chút, bớt nói về các nhân vật đương triều, lỡ đâu lại gặp phải chính chủ, bị người ta chất vấn tại chỗ thì mất mặt to. “Lời của Hồ Đại nương tử, tiểu nhân nghe xong như một gáo nước lạnh tỉnh táo cả người. Hôm nay Hồ Đại nương tử và mọi người có thể đến trà lâu của tiểu nhân đã là về vãng cho kẻ hèn này, tiểu nhân phải chiêu đãi Hồ Đại nương tử mới đúng”. Chương quây suy nghĩ trong bụng, trên mặt vẫn làm tròn thể diện.

Yên Chi thấy chương quây nói vậy cũng không có gì làm lạ, liền nói câu cảm ơn, sau đó ngồi xuống. Tào Thanh Thanh mặc kệ Tào Hưu ngăn trở, cười hi hi chờ tới chỗ Yên Chi. “Biểu tẩu, em thật bội phục chị. Uy phong cứ như lúc ông nội xuất chinh vậy!”.

“Con gái con đũa, làm gì có ai xuất đầu lộ diện như vậy”. Triệu Trấn không rõ giờ phút này cảm giác trong lòng là như thế nào, chỉ bỏ lại một câu.

Tào Thanh Thanh nhũn mày, rất mất hứng Triệu Trấn nói vậy. “Xuất đầu lộ diện tốt hơn chỉ ngồi ru rú như các anh!”.

“Thanh Thanh!”. Tào Hưu vội ngăn cản muội muội, sau đó giải thích. “Biểu huynh sợ nói qua nói lại sinh ra đánh nhau, lúc đó lại càng bị người ta đồn đại linh tính nữa”.

Tào Thanh Thanh mới không thèm nghe ca ca, ánh mắt sáng long lanh nhìn Yên Chi. “Biểu tẩu, bình thường ở nhà chị hay làm gì? Hay là em tới tìm chị đi chơi nhé”.

Tào Thanh Thanh biểu tẩu này biểu tẩu kia, Yên Chi biết muốn cô sửa miệng e là khó xử, cũng chỉ cười nhẹ. “Vây rành rồi em cứ tới chơi, em và Nhị muội chắc sẽ hợp nhau”.

Tào Thanh Thanh nhìn Thuần Hoa, bây giờ Thuần Hoa đang rất tự hào, nghe Yên Chi nói xong liền cười với Tào Thanh Thanh, Tào Thanh Thanh cảm thấy Thuần Hoa nhất định không giống Yên Chi, nhưng làm bạn cũng tốt. Vì thế Tào Thanh Thanh lại tươi cười vui vẻ hỏi đáp Thuần Hoa.

Thật là một cô gái vô tư vô lự trong sáng như thủy tinh, Thuần Hoa thầm tán thưởng, có lẽ, nếu mình buông bỏ được những tâm sự trong tim, hẳn cũng có thể vui vẻ được như vậy đi?

“Thanh Thanh, chúng ta đi thôi, chỉ mới dạo được có nửa con phố”. Triệu Quỳnh Hoa nhẹ giọng nhắc nhở, Tào Thanh Thanh thế này mới nhớ nhiệm vụ hôm nay là gì, vội vàng nói với Vân Mộng công chúa. “Xin lỗi, ta đã quên”.

“Không sao!”. Vân Mộng vẫn ôn hoà lễ độ, sau đó quay qua Yên Chi. “Lời nói của Hồ Đại nương tử, ta cũng nghe đến mê mẩn”. Từng chữ như dao nhỏ đâm vào trái tim Vân Mộng công chúa.

Yên Chi đứng lên. “Công chúa quá lời”. Vân Mộng công chúa nhìn Triệu Trấn, người như chị ấy mới có thể xứng đôi chàng đúng không? Sau đó cô cúi

đầu, tiếp nhận mũi trâm từ nữ đưa tới, che mặt rời đi.

Tào Thanh Thanh đội mũ, không quên nói với Tào Hưu. “Ca ca, nhớ rõ mua cho em hoa quan kia!”. Tào Hưu gật đầu, Tào Thanh Thanh cũng theo đoàn người Triệu Quỳnh Hoa rời đi.

Đoàn người voi đi rất nhiều, Yên Chi không hề lướt mắt qua Triệu Trấn, chỉ nói với Thuần Hoa. “Chúng ta đi thôi”. Thuần Hoa gọi nha hoàn tới lấy mũi trâm, chường quảy bước lên lầu lần nữa, thấy bọn họ có vẻ muốn đi, liền bước lên nói với Yên Chi. “Hò Đại nương tử, chuyện hôm nay tiểu nhân đã hiểu, nhưng nếu Triệu công tử biết được việc này, tiền đến đòi lại công bằng cho ngài, tiểu điểm buồn bán nhỏ, không chịu nổi a...”.

Yên Chi hơi quét mắt qua Triệu Trấn, sau đó trả lời chường quảy. “Ta sẽ cho người sang Triệu phủ giải thích rõ ngọn nguồn”. Chường quảy gật đầu, ân cần tiễn Yên Chi đi xuống.

“Biểu huynh, hôm nay xảy ra, trong lòng anh nghĩ gì?”. Tào Hưu nhìn chị em Yên Chi đã ra về, thế này mới hỏi Triệu Trấn.

Triệu Trấn bụng chén trà uống một hơi, khinh bỉ nhìn Tề Hưu. “Mất chớp chớp làm chi vậy? Ban nãy anh đã nói rồi, đàn bà con gái xuất đầu lộ diện ra thế thống gì?”.

Tào Hưu bây giờ mới không sợ cái mặt đen như đáy nồi của Triệu Trấn, cười khi khi. “Em không tin. Nhưng mà biểu huynh à, vị biểu tẩu này, quả thật...”.

“Đừng có thật này thật kia nữa”. Triệu Trấn mười phần khó ở, chắc phải ra giáo trường tập luyện ba canh giờ mới có thể giảm bớt đê nén trong lòng. Bị phụ nữ khinh bỉ thì thôi, bị Yên Chi khinh bỉ, đúng là... Triệu Trấn không có cách nào diễn tả bằng lời, nhưng biết được chuyện hôm nay truyền ra ngoài, chính anh ta thiếu nợ Yên Chi một phần nhân tình. Nếu là nam nữ đồng lòng yêu đương, chắc bây giờ người nam hẳn sẽ vô cùng vui sướng, nhưng mà mình, mình, Triệu Trấn thật muốn nhớ rằng hôm nay chưa bao giờ gặp được Yên Chi, hay là nghĩ cách quên luôn việc này đi.

Thời điểm hiện tại, quả thật là thời điểm bất bất nhất của anh ta.

“Tỷ tỷ, sắc mặt tỷ phụ có chút khó coi!”. Trên đường về nhà, Thuần Hoa đôi chút lo âu nói với Yên Chi, Yên Chi cười. “Cái này đâu có liên quan gì tới chị?”.

“Nhưng mà tỷ tỷ, gã chồng theo chồng, trọng phu là phu chủ, phụ nữ chúng ta phải...”.

“Cung kính phụng dưỡng?”. Yên Chi tươi cười chất chứa cả trào phúng, Thuần Hoa không nói, Yên Chi đưa tay ra nắm lấy tay muội muội. “Thuần Hoa, chị biết phụ nữ phải tam tòng tứ đức, nhưng nếu trọng phu của em là người tốt, là người có thể cheo chống cả một gia đình, người như vậy nghe theo coi như cũng có lý do. Nhưng nếu anh ta không phải vậy thì sao? Chẳng lẽ vì sợ anh ta vứt bỏ nên phải thuận theo anh ta?”.

Mắt Thuần Hoa mở lớn, Yên Chi lại thở dài. “Thuần Hoa, em chưa trải qua nhiều, còn không biết được một người nếu đã hư đi thì có thể hủ bại tới mức nào đâu”.

“Giống như phụ thân sao?”. Thuần Hoa rút cuộc hỏi ra vấn đề này, Yên Chi bật cười. “Theo ý mẹ nói thì cha chỉ là một người bình thường. Cho nên mẹ liền đối đãi với cha nửa này nửa nọ, ở trong sân của mẹ, cha là trọng phu, chờ ra khỏi, cha liền không phải chỉ là trọng phu của mẹ”.

Câu này thật kì quái, Thuần Hoa cảm thấy mình cần suy nghĩ thêm, một lát sau cô chần chừ lên tiếng tiếp. “Mẫu thân, làm sao có thể nghĩ thông những chuyện này?”.

Trọng phu chưa qua cho phép đã nạp thiếp sinh con, đối với phụ nữ chịu giáo dục chính thống mà nói là cực độ nhục nhã.

“Không nghĩ thông thì còn làm sao nữa? Là bán Lưu cơ đi, hay mỗi ngày đánh em và Đại lang để xả giận?”. Yên Chi nói khiến Thuần Hoa gật gù. “Ý tỷ tỷ là mẫu thân muốn tiếp tục sống nên cư xử như vậy, còn nếu không muốn thì sao?”.

“Thì vỗ tay đường ai nấy đi, đòi có ai sống thiếu ai mà chết được? Mấy năm trước đánh trận cao trào nhất, mọi công việc ở nông thôn đều là phụ nữ làm”. Yên Chi nói xong, tăng thêm ngữ khí. “Mẹ sống như vậy không phải sợ hãi cha vứt bỏ bà, mà là cảm thấy không cần thiết, chuyện không cần thiết thì sao phải làm?”.

Thuần Hoa cười, lần này là buông bỏ thật sự, không rồi rắm nữa.

Những lời Yên Chi nói ở trà lâu rất nhanh truyền khắp thành Biện Kinh, lúc tin tức thổi tới tai Đồ lão thái quân đã là cuối tháng sáu. Đồ lão thái quân cho gọi Triệu Trấn tới, hỏi chi tiết mới gật đầu. “Tiểu nương tử này quả thật không phải bình phàm”.

“Có gì tốt chứ, thiếu giáo dưỡng!”. Triệu Trấn lăm bầm một câu như vậy, Đồ lão thái quân nghe được, nhìn chằm chằm vào mặt chất nộ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chất Vấn

Triệu Trấn bị bà cố nhìn có chút hoảng hốt, vội vàng nói: “Bà cố, chúng cháu...”.

Đỗ lão thái quân than nhẹ một tiếng, dọa Triệu Trấn sợ hãi, đầu cúi sâu xuống, nói: “Bà cố, cháu không nên nói như vậy, nhưng nhà chúng ta cũng là gia đình danh gia, có cháu dâu như vậy gả vào, thật sự được sao?”.

“Có gì không được? Cháu phải biết, vợ cháu không giống người thường!”.

Đỗ lão thái quân nói ý vị thâm trường. Từ lúc Vũ An quận vương qua đời, Tĩnh Từ tiên sư nhập đạo xuất gia, khi đó toàn bộ phủ đệ do mẹ của Triệu Trấn là Tào thị quản gia, đến khi Tào thị qua đời, gia vụ tạm thời nhờ vào Nhị thím của Triệu Trấn. Nhưng mọi người đều biết, Ninh quốc công phủ rốt cuộc sẽ giao vào tay Triệu Trấn.

“Bà cố, cháu hiểu, nhưng vì cô ta khác thường như vậy nên hôn sự này...”.

Triệu Trấn cảm thấy phải chăng bà cố đã cao tuổi nên bắt đầu có chấp?

“Cháu hồi hận?”.

Triệu Trấn vội vàng lắc đầu. “Không phải hồi hận, nhưng mà bà cố, nhà họ Triệu có chủ mẫu như vậy, về sau chỉ sợ...”.

Đỗ lão thái quân lại cười. “Trần nhi, đôi mắt của cháu đang bị che lấp, không nhìn thấy xa hơn. Tuy Định Bắc hầu phủ và Trung Nghĩa bá phủ chủ mẫu đều bị người đời chê cười, nhưng nghĩ kĩ một chút, hai người bọn họ thật ra khác xa nhau”.

Khác xa? Triệu Trấn cau mày, Đỗ lão thái quân chưa cho chất nội thời gian tự hỏi đã nói tiếp. “Trần nhi, cháu là đàn ông, đương nhiên ít để tâm tới chuyện sau hậu trạch, ta cũng không nhiều lời với cháu. Nhưng một chủ mẫu có chủ kiến, tâm cũng bình hoà tốt hơn rất nhiều một người thoạt nhìn giáo đường tốt nhưng thực ra không hề có chính kiến, tâm cũng không tĩnh lặng”.

“Bà cố nói cứ như sau này cháu sẽ nạp rất nhiều mỹ thiếp vậy”. Triệu Trấn tuy nói đùa, Đỗ lão thái quân đã lắc đầu. “Có chủ mẫu như vậy, cháu cần gì nạp thêm mỹ thiếp? Trần nhi, bà cố từng kể cho cháu nghe triều đại bây giờ làm sao xây dựng được. Hẳn cháu cũng biết, một chủ mẫu giỏi giang quan trọng tới chừng nào”.

Nếu lúc ấy có một Thái hậu tốt, phò tá quân vương mà không phải bị triều thần giật dây chi phối, đã không ép chết hai đời Đại Thái tổ tiền triều. Triệu Trấn hiểu ý Đỗ lão thái quân, Đỗ lão thái quân giống như nhớ tới chuyện cũ, thờ dài. “Trần nhi, nhà họ Triệu chúng ta hiện giờ phú quý được không phải dễ, vừa là cận thân vừa là trọng thân của Thiên tử. Không muốn Thiên tử nghi kỵ lại muốn duy trì địa vị, chỉ dựa vào đàn ông là không đủ!”.

“Bà cố, ngài tin tưởng Hồ thị như vậy sao?”. Triệu Trấn nói khiến Đỗ lão thái quân lại cười. “Tại sao không? Trần nhi, hằng năm cháu ở bên chiến trường, chỉ am hiểu đánh nhau, rất nhiều thứ lơ mờ. Tiểu nương tử này, tuy cháu nói nó không gia giáo, nhưng một người không gia giáo, không hiểu tính toán sẽ chẳng nói ra được như vậy”.

Bà cố đánh giá cô ta cao thật, chẳng biết cô ta có xứng đáng hay không, Triệu Trấn âm thầm nghĩ, sau đó đáp lời Đỗ lão thái quân. “Bà cố nói cháu đã hiểu, cháu...”.

“Đây là cháu cưới vợ, ta không bức ép cháu, nếu cháu thật sự không muốn cưới, bây giờ từ hôn vẫn còn kịp. Trần nhi, chỉ là ta tiếc thay cho nhà họ Triệu”.

“Bà cố đã nói vậy, cháu còn dám nói gì nữa?”. Triệu Trấn nói không làm Đỗ lão thái quân cười, bà chỉ vỗ vỗ tay chất nội. “Trần nhi, bà cố suy nghĩ vì nhà họ Triệu, nhưng nếu cháu không chấp nhận, ta không ép cháu”.

Triệu Trấn nhoen một nụ cười tươi sáng nhìn Đỗ lão thái quân. “Bà cố, ngài yên tâm, tướng mạo tính tình cháu sao lại bị ghét bỏ được. Về phần chấp nhận hay không, bà cố, sau này cháu sẽ là người cáng đáng nhà họ Triệu, cháu cưới vợ phải suy xét cho cả nhà họ Triệu nữa”.

Lời của Triệu Trấn làm Đỗ lão thái quân vui mừng, nhưng vẫn nghiêm mặt. “Sao lúc trước vẫn hồ nháo như vậy?”.

Triệu Trấn vội vàng nói: “Bà cố, khi đó cháu chưa trải đời, chưa rõ cũng dễ hiểu mà? Ngài cũng đã nói, ngã một lần, khôn một lần, lần này cháu đã toàn nghe bà cố đó thôi!”.

Đỗ lão thái quân tươi cười càng đậm, vỗ vỗ tay chất nội, sau đó nhắm mắt lại, Hồ tiểu nương tử, chỉ mong ta không nhìn lầm cháu. Về phần khác, phải đợi duyên phận các cháu sau khi thành thân xong, nhưng xem ra hiện tại, duyên phận giữa hai đứa vẫn còn nhiều hứa hẹn.

“Không phải lễ cũng chẳng phải tết, sao nhà họ Triệu lại tặng quà tới?”. Hồ Tam thím tới chỗ Lưu cơ trò chuyện, đang định đi thì nghe người bẩm báo, nói nhà họ Triệu sai người tới tặng quà cho Yên Chi, Hồ Tam thím không khỏi có ý hỏi.

Hồ Tam thím đến, Lưu cơ không quá quan tâm bà ta, mỗi lần đều là Hồ Tam thím tự ngồi huyền thuyền không ngừng. Nghe Hồ Tam thím hỏi, Lưu cơ liền nhàn nhạt đáp. “Có lẽ là món ngon tươi mới, đưa đến cũng bình thường”.

Người hầu bẩm lại. “Bẩm, người của Triệu phủ nói là Lão thái quân lật rương quần áo, thấy có hai thất gấm Tứ Xuyên cực tốt, sai người đưa đến, vì chỉ có hai thất nên không thể tặng cho tất cả mọi người”.

Gấm Tứ Xuyên? Là gấm Tứ Xuyên một tấc một lượng vàng? Hồ Tam thím hiện tại không phải quê mùa như lúc trước, thiếu chút nữa đầu lưỡi đã rơi ra ngoài. Lưu cơ cho người nhận lấy, đưa đến phòng Yên Chi, hỏi lại Yên Chi có lời gì muốn trao đổi với Triệu phủ hay không, để sai người đáp lễ luôn một lần.

Chờ Lưu cơ an bài thỏa đáng, Hồ Tam thím mới nói với Lưu cơ. “Nhìn bài trí ở chỗ tiểu đại tẩu quả nhiên là đại khai nhãn giới. Chúng ta vào kinh đã hơn ba tháng, nhìn tiểu đại tẩu xử trí nhiều chuyện, chưa thấy chuyện nào sơ suất. Đáng tiếc...”. Nói xong, Hồ Tam thím liền cố ý im miệng, làm bộ như nói lơ. “Xem xem, thật là nghĩ đi đâu rồi. Tiểu đại tẩu chắc cũng bận rộn, em đi trước”. Dứt lời, Hồ Tam thím liền rời khỏi phòng.

Nụ cười trên mặt Lưu cơ dần tắt, đã nhiều ngày nay, Hồ Tam thím liên tiếp đến tìm Lưu cơ, Lưu cơ không phải ngu ngốc, tự nhiên hiểu được Hồ Tam thím tới vì ý đồ gì. Nhưng dần dần, Lưu cơ cảm thấy cảm giác bất công với vận mệnh đè nén trong đáy lòng dường như sắp bị lật mở. Tương mạo, giáo dưỡng đều hơn xa người khác, chỉ vì bị phụ thân liên lụy nên mới rơi xuống số phận này. Bất công, bất công. Con gái mình thì thôi, nhưng con trai, dạy dỗ cẩn trọng, không thua kém bất kì công tử ở phụ đệ nào, cũng chỉ có thể đứng thấp hơn người khác.

Lưu cơ cảm thấy cổ họng như có một cây đuốc đang thiếu đốt, nếu không ai nhắc nhở, sống như vậy cả đời coi như thôi. Vương thị là người khoan hậu, Lưu cơ chung sống nhiều năm với bà như vậy cũng hiểu ra, chờ con gái xuất giá, con trai cưới vợ thành gia, không chừng Vương thị có thể cho phép Đại lang tách ra ở riêng, khi đó mẹ con liền thân thiết sống chung một nhà.

Nhưng vì sao phải bắt lực chấp nhận vận mệnh như vậy? Lưu cơ cảm thấy mình sắp điên, đáy lòng luôn có tiếng nói vang vọng, đánh cuộc đi, đánh cuộc một lần, có lẽ vận mệnh sẽ không thế này. Thậm chí Hồ Trùng sẽ giận dữ, sẽ ép mình tự sát, nhưng đến lúc đó Đại lang sẽ là con nối dòng duy nhất của ông ta, ngay cả khi tước vị không truyền cho nó mà nhận con thừa tự bên ngoài, trợ cấp cũng không ít.

“Đi đi!”. Tiếng Thuần Hoa gọi vang lên bên tai Lưu cơ, sau đó Lưu cơ liền cảm nhận được ngón tay đụng tới thứ gì đó, xoảng một tiếng rơi xuống bàn.

“Đi đi vừa mới suy nghĩ gì?”. Thuần Hoa kinh ngạc nhìn Lưu cơ đẩy ngã chén trà, nước chảy lênh láng ra bàn. Thuần Hoa gọi nha hoàn vào lau dọn sạch sẽ mới ngồi xuống bên cạnh Lưu cơ. “Đi đi, đi đi làm sao vậy?”.

Lưu cơ hốt hoảng sờ soạng lên mặt, cảm thấy lạnh lẽo mới ngẩng đầu nói với Thuần Hoa. “Không có gì, chắc là ta mệt nhọc, muốn ngủ một lát”.

Thuần Hoa nhìn mẹ ruột, Lưu cơ không am hiểu nói dối, thần sắc không thể lừa được Thuần Hoa. Lưu cơ cố gắng khôi phục lại vẻ bình tĩnh. “Thuần Hoa, con đến tìm ta làm gì? Thời tiết nóng như vậy, con nên nghỉ trưa trong chốc lát”.

“Bây giờ đã chạng vạng sắp tối”. Thuần Hoa càng thêm khẳng định Lưu cơ có gì gạt mình, nhắc nhở một câu. Lưu cơ cố gượng cười như bình thường. “Đã gần chập tối rồi, sao còn chưa sắp xếp cơm chiều? Phòng bếp người hầu chậm trễ hết rồi ư?”.

“Ban này người hầu dưới bếp đã tới, nhưng vì Tam viện quân ở đây, ngài nói bọn họ chuẩn bị ít rau trộn tươi sống”. Nha hoàn đứng cạnh nhắc Lưu cơ.

“Xem ra ta đã già rồi, nhớ trước quên sau”. Lưu cơ cười tùm tùm nói với con gái. “Hôn kì của con sau tý tý con tận một năm, đồ cưới tuy không khác biệt lắm, nhưng quần áo chậm một năm phải làm tinh xảo chút”.

Thuần Hoa tới đây không phải vì thương lượng đồ cưới của mình với Lưu cơ, Vương thị sẽ không bạc đãi, Lưu cơ đương nhiên càng chú trọng hơn cả chuẩn bị đồ cưới cho Yên Chi. Nghe nha hoàn nói ban này Tam thím đã đến? Thuần Hoa sợ mẹ ruột bối rối, sai nha hoàn ra ngoài xem cơm chiều đã xong chưa, mới nhỏ giọng hỏi Lưu cơ. “Đi đi, đi đi chắc không cam tâm, từ lúc mẫu thân có hi tới nay, đi đi trở nên hơi khác bình thường”.

Lưu cơ nhìn con, lắc đầu. “Không, Thuần Hoa, ta đã sớm cam tâm, chỉ là...”.

“Chỉ là Tam thím lâu dài thuyết phục khiến đi đi động tâm, có phải không? Sao đi đi lại lại ngốc như vậy?”. Chuyện này mặc kệ thành hay bại đều sẽ mang đến rất nhiều phong ba. Mà mục đích của Hồ Tam thím lại lộ lộ ra đó.

“Thuần Hoa, ta là mẹ đẻ của các con, ta chỉ muốn vì Đại lang, vì Đại lang...”. Lưu cơ chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ trước mặt con như thế này, liều mạng muốn giải thích nhưng cảm giác nói gì cũng sai lầm.

“Đi đi đã quên rồi sao, mẫu thân cũng là người nhà của chúng ta”.

Người nhà sao? Danh từ này rất lâu chưa nghe lại, giống như lúc mình còn nhỏ xú chơi đùa vui vẻ vô tư lự, nghe được mẫu thân nhắc tới, sau này, sau này... Lưu cơ không muốn nghĩ tới, không muốn nhớ lại.

“Đi đi, mẫu thân khoan hậu, nhưng việc này mặc kệ thành công hay thất bại, đi đi làm thế chỉ có hại Đại lang mà thôi!”. Thuần Hoa gần như không hề lưu tình vạch ra.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Làm Chủ

Sắc mặt Lưu cơ lập tức trắng bệch, sau đó run rẩy lắc đầu. “Sẽ không, sẽ không, Đại lang là, là con trai duy nhất của phụ thân con”. Thuần Hoa nghe được sự bất định trong câu nói của Lưu cơ, chỉ im lặng nhìn Lưu cơ, Lưu cơ đối diện với ánh mắt của con gái, nhắm nghiền không nói lời nào.

“Nếu đi đi nghỉ như vậy, con không còn lời nào để nói”. Thuần Hoa cố ý dậm đứng dậy, Lưu cơ túm lấy tay áo cô. “Thuần Hoa, Thuần Hoa, ta chỉ là, chỉ là muốn, muốn vì đệ đệ của con...”.

“Đi đi, ngài cũng biết nguyên nhân có phải không?”. Thuần Hoa không đáp lại, chỉ nhắc nhở lần nữa, Lưu cơ lộ ra vẻ mặt chua xót, quay đầu đi nơi khác.

“Đi đi, ngài cũng biết, đến lúc đó ngay cả ngài, Đại lang, thậm chí cả con đều sẽ chịu cật liên lụy”. Thuần Hoa vẫn nói bình tĩnh như vậy.

Lưu cơ liều mạng lắc đầu. “Sẽ không, lão gia rất thương yêu con và Đại lang, lão gia sẽ không...”. Lưu cơ muốn nói tiếp nhưng mọi thứ dường như bị chặn lại trong cổ họng, Thuần Hoa nhìn Lưu cơ, ánh mắt trong suốt như vậy. Lưu cơ cảm thấy trái tim đập càng lúc càng dữ dội.

Yêu thương nữa thì thế nào? Có mẹ đẻ rắp tâm mưu hại mẹ cả, xảy ra chuyện xong còn bị bức tự sát, con cái thứ xuất bị đuổi ra khỏi nhà không phải chưa xảy ra.

“Mẫu thân khoan dung, đi đi, đây là phúc của ngài”. Thuần Hoa vẫn đều đều nói tiếp, Lưu cơ như cười như mỉa một nụ cười thê lương. “Phúc sao? Thuần Hoa, cả đời này, ta nửa sống nửa chết trôi qua, lẽ ra vốn không phải như thế”.

“Đi đi, con đương nhiên biết ngài không cam lòng, nhưng đi đi cũng biết, đây là chiều hướng phát triển, không phải do chúng ta...”. Giọng nói của Thuần Hoa cũng bắt đầu nhỏ lại, chung quy đây vẫn là điều kiêng kỵ.

Trên mặt Lưu cơ thoáng hiện vẻ hoài niệm, năm đó phụ thân mẫu thân còn sống, chúng ta đã như thế nào, hiện tại thì như thế nào. “Ta sớm nên chết đi, Thuần Hoa, ta sớm không nên sống tạm bợ ở nhân thế”. Lưu cơ vẫn lầm bầm, nếu là bình thường Thuần Hoa chắc chắn sẽ an ủi Lưu cơ, nhưng giờ phút này cô không, Thuần Hoa chỉ lắc đầu. “Đi đi, ngài sai lầm rồi”.

“Đúng vậy, ta sai lầm rồi, ta không mãn nguyện, ta cảm thấy bị áp bức, lẽ ra nên nói ra chứ không phải là...”.

“Chứ không phải im lặng tham hưởng vinh hoa phú quý”. Thuần Hoa dứt lời, Lưu cơ kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía con gái tràn đầy bàng hoàng. Từ khi nào con gái mình đã bắt đầu thay đổi, hiểu thấu lòng người như vậy, thậm chí soi vào tận bí mật sâu thẳm nhất trong lòng Lưu cơ.

“Đi đi, ngài ăn ngài mặc, cả người hầu kẻ hạ đều là thượng thượng đẳng. Mặc dù chỉ là một thiếp thất, nhưng mẫu thân khoan hậu, cũng không coi việc chà đạp thiếp thất làm vui. Phụ thân thì không cần phải nói. Ngay cả Đại tỷ tỷ cũng không hề đề ý chuyện này. Đi đi, ngài áp bức, ngài không cam tâm, không thể trách phụ thân, càng không thể trách mẫu thân”.

Lưu cơ há hốc miệng, nhưng không có cách nào phản bác lời Thuần Hoa nói, đúng vậy, không thể trách vợ chồng Hồ Trùng, người khiến bộ tộc Lưu thị rơi vào tình cảnh như vậy, khiến các cô gái dòng tộc họ Lưu vốn nên ăn sung mặc sướng, tuyền được lương tể chỉ có thể đi làm nô làm tỳ, không ai khác chính là đàn ông trong tộc họ Lưu. Là bọn họ tranh được giang sơn, nhưng không thể giữ được giang sơn, là bọn họ, là lỗi của bọn họ.

Lưu cơ thống khổ nhắm lại hai mắt, không để con gái nhìn thấy bản thân khổ sở và suy sụp. Thuần Hoa đương nhiên biết cô nói ra câu này sẽ khiến mẹ ruột hết sức đau lòng, nhưng nếu không nói, cứ như cũ an ủi, làm dịu lòng Lưu cơ, sẽ chỉ càng khiến Lưu cơ cảm thấy mình tội nghiệp, cảm thấy càng áp bức không cam tâm.

Thuần Hoa vươn tay xoa hai đầu vai Lưu cơ, Lưu cơ đẩy tay cô ra. “Vì sao con phải nói như vậy, vì sao?!”.

“Bởi vì con không muốn đi đi ngài trở thành đao cho người khác sai sử”. Mặc kệ Lưu cơ thành công hay thất bại đều sẽ dẫn tới vợ chồng Hồ Trùng giận dữ, trong con giận, dù ngay cả Lưu cơ chết đi, chỉ sợ Đại lang vẫn sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Đến lúc đó, người thắng không ai khác chính là hai người đàn bà kia. Bọn họ tâm tâm niệm niệm vì muốn Lưu cơ đối đầu với Vương thị, bọn họ lại ngồi giữa ngư ông đắc lợi. Trong gia đình, nếu tất cả đều đồng lòng, người ngoài làm sao chen chân vào được?

Thuần Hoa đau đớn nhất, người dao động không ai khác lại chính là mẹ ruột của cô. Thuần Hoa thờ dài, khoé mắt đã ngấn lệ. “Đi đi, trước đó con cũng từng oán giận, cũng từng không cam tâm. Nhưng sau này nghe tỷ tỷ nói, người sống trên đời này kiểu nào cũng phải sống, mà không nên phú quý mới hưởng, còn nghèo nàn thì khóc than. Đi đi, khi đó con mới hiểu được, sự oán giận của con là mực cười cỡ nào. Thậm chí sự khinh bỉ của con từng dành cho mẫu thân và tỷ tỷ cũng là mực cười cỡ nào. Đi đi, người không thể chỉ giáo đường bề ngoài, ngoan ngoãn thủ lễ, quan trọng hơn là nội tâm cũng phải có chủ ý”.

Lưu cơ im lặng cho Thuần Hoa nói xong, vẫn không động đậy, như một pho tượng. Thuần Hoa vươn hai cánh tay ôm lấy Lưu cơ vào lòng. Lúc tay của cô chạm vào bả vai Lưu cơ, Lưu cơ khẽ run lên, không quen con gái động chạm như vậy. Khi Thuần Hoa cảm nhận được mẹ ruột bài xích sự thân mật của mình, trong lòng cô thoáng loé lên một tia khổ sở, nhưng Lưu cơ không đẩy cô ra, vậy Thuần Hoa cũng liền tiếp tục. Thì ra, cảm giác như vậy thật tốt, quy củ nghiêm nghị như mọi khi luôn có chút khoảng cách. Thuần Hoa lặng lẽ cười. “Đi đi, người một nhà ở cùng một chỗ, thân thiết với nhau có gì không tốt? Sự tình đã đến nước này, ngài cần gì suy nghĩ nhiều như vậy?”.

Kết quả ngược lại, con gái phải an ủi mình. Lưu cơ cười buồn bã, nên dứt khoát làm ra quyết định, không nên duy trì cuộc sống mơ mơ hồ hồ như mười năm qua.

“Đi đi!”. Thuần Hoa nhìn vào mắt mẹ ruột, Lưu cơ cố gắng gượng một nụ cười, sau đó nhẹ giọng nói. “Thuần Hoa của ta đã thật sự trưởng thành, biết an ủi ta”.

“Đi đi, không phải như vậy!”. Thuần Hoa định giải thích, Lưu cơ đã gạt đi. “Thuần Hoa, ta có thể yên tâm”.

Nói như vậy, càng nghe sao lại càng thấy không thích hợp? Thuần Hoa hoảng sợ. “Đi đi, ngài muốn làm gì? Đừng, ngài đừng vì ý niệm như thế liền muốn...”.

Hai chữ tìm chết Thuần Hoa vẫn chưa nói ra, Lưu cơ lắc đầu. “Thuần Hoa, ta sẽ không tự vẫn, ta còn muốn nhìn con và Đại lang cưới vợ gả chồng, sống thật hạnh phúc. Chỉ là ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút. Thuần Hoa, cả đời này của ta trước nay đều như nước chảy bèo trôi, chưa từng làm chủ cho bản thân lần nào. Bây giờ, ta muốn đứng ra gánh vác cuộc đời của mình một lần”.

Nói xong, Lưu cơ đứng dậy, ngồi vào trước bàn trang điểm, chậm rãi tháo trang sức. Tẩy đi son phấn, gương mặt vẫn phong hoa tuyết nguyệt. Thả xuống mái tóc, Lưu cơ nhìn mình trong gương, phảng phất nhìn thấy ngày xưa lúc còn con gái, chơi đùa cùng các tỷ muội.

“Đi đi!”. Thuần Hoa đã đoán ra mẹ ruột muốn làm gì, hai tay ôm lấy vai Lưu cơ khẩn cầu. “Đi đi, không thể, ngài không thể nhập đạo”.

“Thuần Hoa, ta không có bản lĩnh tự vẫn, chỉ còn lại bản lĩnh xuất gia”. Giọng nói của Lưu cơ bình bình như mọi khi, từng chữ từng chữ tỉ mỉ hơn cả lúc trước. “Thuần Hoa, con giỏi hơn ta, phu quân tương lai của con xem ra cũng rất tốt, mẹ chồng bình hoà. Ngàn vạn lần chớ như ta, chỉ biết sống lay lắt, chỉ biết than thở số mệnh bất công, chỉ biết trong lòng có oán hận không cam tâm, lại chưa hề nghĩ tới, trên đời này, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”.

Quá khứ mười năm như một giấc mộng, lần này nên tỉnh giấc, vậy thì dọn đường xuất gia, từ rày về sau, thanh đăng cổ Phật, làm bạn chung thân. Bên tai phảng phất tiếng tụng kinh Phật, Lưu cơ mỉm cười, không còn là nụ cười quy phạm, không còn là nụ cười hoàn mỹ, chỉ là một nụ cười.

Thuần Hoa nhìn mẹ ruột hồi lâu, vén rèm lên chạy nhanh ra ngoài, thiếu chút nữa đâm sầm vào nha hoàn. Nha hoàn vỗ ngực hoàn hồn, dừng chân. “Nhị nương tử, cơm canh đã chuẩn bị xong, ngài...”.

Thuần Hoa chớp lấy hai vai nha hoàn. “Người ở đây canh chừng đi đi cho ta, ta đi tìm mẫu thân!”. Nha hoàn chưa bao giờ thấy Thuần Hoa như vậy, trên mặt kinh ngạc vô cùng, ngẩng đầu nhìn Lưu cơ ngày thường luôn trang điểm kĩ lưỡng, giờ đây phấn son trút bỏ, tìm kiếm quần áo trắng, trái tim lập tức đập bình bịch loạn xạ, ngoại trừ gật đầu, không biết làm gì hơn.

Thuần Hoa nhảy xuống bậc thang, cô chưa bao giờ dám làm vậy, nha hoàn nghênh đón. “Nhị nương tử, chúng nô tỳ...”. Nhưng Thuần Hoa cũng không trả lời, chỉ đẩy nha hoàn ra hai bên, chạy hồng hộc tới viện của Vương thị.

Đây rốt cuộc là làm sao? Đi đường lỗ mãng như vậy chỉ có Yên Chi mới có thể làm chứ không phải Thuần Hoa trước nay tiến thoái đều quy củ. Chúng nha hoàn hai mắt nhìn nhau, bọn họ cũng không thể đứng yên, liền chạy theo sau Thuần Hoa. Thuần Hoa cảm thấy vậy quá dài, vướng chân, đơn giản xách lên chạy, nhìn chủ tớ bọn họ hối hả, các người hầu bà mẹ trên đường đều trở mặt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cũng có người thông minh vội vàng bẩm báo Vương thị, có người nhanh chóng chạy tới viện của Lưu cơ, không lẽ Lưu cơ gặp sự chẳng lành?

“Mẹ, chất vải này dùng làm tã lót cho em trai là tốt nhất”. Yên Chi cảm xúc gấm Tứ Xuyên màu đỏ, cười hi hi nói với Vương thị.

Vương thị liếc nàng. “Gấm Tứ Xuyên lấy đi làm tã lót, chị cũng xa xỉ quá đi. Nhà họ Triệu tặng những thứ này đến là để con may quần áo, không phải để con chà đạp như vậy”.

Yên Chi cười hi hi vòng qua cánh tay Vương thị. “Đưa cũng đưa rồi thì là của con, vậy con muốn làm gì thì làm đó. Chẳng lẽ còn ngồi im chờ bọn họ chỉ đạo?”.

Vương thị đi vào trán nàng. “Nói vậy, tôi chờ chị gả đi rồi, lại bị...”.

“Mẹ, sao bây giờ mẹ không lo nữa?”. Yên Chi vẫn cười hi hi, Vương thị lại hận rèn sắt không thành thép, dí trán nàng cái nữa. “Đánh mãi thành quen, nợ mãi hết lo, chị cứ bị bỏ tới bỏ lui, tôi cũng coi như hết”.

Yên Chi cười phá lên, bên ngoài có bà tử bẩm báo. “Phu nhân, ban nãy không hiểu sao Nhị nương tử rời khỏi phòng Lưu cơ liền chạy đến chỗ ngài, cước bộ vội vã, không biết có xảy ra chuyện gì hay không?”.

Sao? Vương thị và Yên Chi đều vô cùng kinh ngạc, bà tử đã vén rèm, Yên Chi đỡ Vương thị ra khỏi phòng. Thuần Hoa đã tới trong sân Vương thị, thấy mẹ cả đi ra, nước mắt đầy mặt liền xông tới. “Mẫu thân, ngài mau khuyên nhủ đi đi của con, đi đi muốn xuất gia!”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nhiều Chuyện

Xuất gia? Vương thị và Yên Chi đều kinh ngạc, Yên Chi vội đỡ lấy Thuần Hoa. “Đừng gấp gáp, từ từ nói, đây rốt cuộc là vì sao?”. Thuần Hoa càng nức nở, mặc cho Yên Chi nâng vào trong.

Yên Chi rót cho cô chén trà, Thuần Hoa nhận lấy, uống một ngụm rồi nói. “Hôm nay Tam thím đến tìm đi đi, chờ Tam thím đi xong, em cũng đến thăm đi đi, ai ngờ...”. Thuần Hoa không thể nói ra niềng mẹ ruột của mình có ý đồ mưu hại đứa bé của mẹ cả. Đây là đại phạm thượng, là tội vô cùng lớn.

Vương thị nghe được mấy câu mất đầu mất đuôi như vậy, đã hiểu, thở dài một tiếng. “Cần gì phải vậy đâu?”. Thuần Hoa vốn đã hơi bình tâm lại, nghe xong bắt đầu thương tâm, khóc càng thêm khổ sở. “Mẫu thân khoan dung, con hiểu, nhưng đi đi, cái khó vượt qua chính là chấp niệm của đi đi. Mẫu thân, mẫu thân, chuyện này mặc kệ làm hay không, vừa có ý niệm đã là tội lớn, con xin biện bạch thay đi đi, xin mẫu thân nể tình đi đi vì phụ thân sanh con đường cái lo liệu gia vụ, giấu chuyện này đi, đừng nói ra. Đi đi thật muốn xuất gia, chắc mẫu thân cũng không ngăn được, chờ mấy tháng sau lại đi đi đi nhập đạo”.

Dứt lời, Thuần Hoa quỳ xuống, hành đại lễ lạy Vương thị ba lạy. Vương thị đã biết nếu không cho Thuần Hoa hành lễ, chỉ sợ trong lòng cô cũng khó chịu, bởi vậy chờ Thuần Hoa khấu lạy xong, Yên Chi mới kéo cô đứng lên. “Chuyện này chị có nói với mẹ, Tam thím ngày đêm rót vào tai, khó xác định Lưu đi sẽ không mắc mưu”.

Một câu như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, Thuần Hoa càng khóc nức lên. “Tỷ tỷ, em cũng biết được đi đi chẳng qua là làm đao cho kẻ khác, nhưng nếu bản thân tâm chí kiên định thì sao bị người ta nắm chuôi được?”.

Vương thị thở dài, sau đó nói. “Nhị nương, con chớ khóc nữa. Hai da, chỉ một chút chuyện, nhà ai không có lúc va chạm lẫn nhau. Một gia đình sống quá náo nhiệt luôn có kẻ nhìn không vừa mắt, muốn gài dòi bọ vào, không xúi giục bắt công thì cũng dèm pha sau lưng, chuyện này ta gặp nhiều rồi”.

Một chút chuyện? Chuyện nghiêm trọng như vậy, Vương thị nói ra lại nhẹ nhàng băng quơ, Thuần Hoa mở lớn hai mắt, Vương thị thấy Thuần Hoa nhìn hướng mình, ho nhẹ một tiếng. “Con còn nhỏ lắm, chưa biết người đời một khi lâm miệng sẽ hay phá hoại. Gieo rắc nghi ngờ đâu có khó gì?”.

“Nhưng, nhưng mà...”. Thuần Hoa càng nói càng nhỏ xiu, chung quy Vương thị đang mang có thể là con trai đích trưởng của Hồ Trùng, là đương gia tương lai của Hầu phủ, là... Chưa đợi Thuần Hoa nghĩ tiếp, Vương thị đã lên tiếng. “Con định nói ta đang mang thai đích trưởng, đừng nói va chạm ảnh hưởng, ngay cả có ý định muốn thương tổn nó cũng là đáng chết vạn lần?”.

Thuần Hoa gật đầu.

Vương thị nghiêm nghị sắc mặt. “Việc này, nói như thế không biết đúng hay sai. Phần đúng, con ta đương nhiên ta thương, ai dám hại nó ta liền liều mạng với người đó, Thiên Vương lão tử cũng không được”. Yên Chi không khỏi phụt cười, bị Vương thị trừng mắt, Yên Chi liền ngồi nghiêm chỉnh lại, sắc mặt đoan chính. Vương thị trừng cô con gái xong, sau đó nói tiếp. “Còn phần sai lại là một khía cạnh khác. Người không thể phút phút giây giây phòng trộm, ngay cả khi nhìn chăm chăm không rời mắt, trên đầu còn có ông trời, ông trời không vui muốn đòi con lại, có khóc cũng vô dụng. Giống như các vị huynh trưởng của Thiên tử, nếu không vì...”.

Đây là chuyện quốc gia đại sự, không phải chuyện phiếm hăng xóm láng giềng bàn tán với nhau, Vương thị ho nhẹ hai cái, không nói nữa. Thuần Hoa hiểu được, lúc thiên hạ còn họ Lưu, Ân để nghe người khác xúi giục, lũng bắt người nhà hai họ Quách, Sài, phụ nữ và trẻ em tất cả đều bị giết. Thế mới khiến Thái tổ đang lãnh binh ngoài xa tạo phản, Ân để bị xử tử xong, Thái tổ bình thiên hạ, sửa quốc hiệu thành Chu, vì các con đã mất hết mối truyền thiên hạ cho Thế tông, Thế tông không phải cháu ruột mà cũng không họ Quách, là cháu của Sài hoàng hậu, hẳn là Thái tổ cũng sợ giẫm lên vết xe đổ, sợ vạ vô căn cứ nên đơn giản truyền ngôi cho Thế tông, dù sao Thế tông cũng sẽ không bạc đãi gia tộc họ Quách.

Sự thật quả vậy, Thế tông không chỉ là Thiên tử hùng tài đại lược mà đối đãi với nhà họ Quách cũng rất hào phóng.

“Ý mẫu thân là có đôi khi cũng phải xem ý trời?”. Thuần Hoa chần chờ một chút rồi nói. Vương thị gật đầu. “Nhưng chuyện này, ta sẽ không tha thứ...”. Vương thị chưa dứt lời là không tha thứ ai, Hồ Trùng đã sai bước đi vào, thần sắc cũng rất khó coi, nhìn thấy hai cô con gái đều có mặt, Hồ Trùng liền nhú chặt lông mày, sau đó nói với Vương thị. “Tôi muốn nói với bà một sự kiện, ai ngờ các con đều ở”.

“Có chuyện gì các con không thể nghe?”. Vương thị trả lời khiến Hồ Trùng giãn ra, nói tiếp. “Các con cũng có thể nghe. Xuân Hoa, tôi làm sai một việc, tôi uống hai chén rượu, đồng ý hai chuyện, hiện tại tỉnh rượu, càng nghĩ càng không xong. Bà nhất định sẽ mắng tôi”.

Không đầu không đuôi, Thuần Hoa tính toán lui ra ngoài, Yên Chi lại nắm tay muội muội thật chặt, ý bảo cô ở lại nghe. Thuần Hoa cảm thấy hành động như vậy giống như vô lễ, nhưng cũng vì tò mò, vì thế cụp mắt ngoan ngoãn ngồi, không giống Yên Chi đang vui vẻ hóng.

“Xuân Hoa, bà không thể bảo các con ra ngoài được sao?”. Hồ Trùng định nói, nhưng nhìn Yên Chi hờ hợt lại dừng.

“Không thể, hai đứa đều đã định thân, một đứa cuối năm lấy chồng, đứa còn lại sang năm cũng gả. Trọng phụ làm sai, các con cũng nên biết phải xử lý như thế nào mới đúng!”. Vương thị nói quang minh chính đại, Hồ Trùng hết cách phản đối, chần chừ mãi mới nói. “Là như vậy, hôm nay tan triều, Tào tướng công gọi tôi lại, nói trong nhà mưa sắp chuẩn bị tiệc rượu, mời tôi đến uống một chén. Bà cũng biết rồi, Tào tướng công có đại ân với tôi, lời của ông ấy tôi không thể không nghe”.

Vương thị nhìn trọng phụ, ý tứ là khỏi dong dài, nói tiếp. Thuần Hoa chợt loé kinh ngạc, hoá ra giữa vợ chồng cũng có thể ở chung như vậy, không phải thế từ cung kính phụng dưỡng trọng phụ, trọng phụ tôn trọng thế tử, mà còn cả thương lượng và bàn bạc. Khó trách Yên Chi không coi trọng đàn ông ở thành Biện Kinh. Hoá ra là như vậy.

Phu quân tương lai của mình liệu có thể được như thế này không? Thuần Hoa hơi đỏ mặt, rất muốn làm như bản thân không tồn tại nhưng cũng muốn tiếp tục nghe.

“Tôi liền tới Tào phủ, ai ngờ trong tiệc rượu có cả Trung Nghĩa bá, tôi thế mới biết hoá ra Trung Nghĩa bá mượn danh nghĩa Tào tướng công đứng giữa hoà giải. Tôi không thể không hoà hảo với Trung Nghĩa bá”. Hồ Trùng một bộ anh dũng nói ra xong, len lén nhìn thê tử, thấy thê tử thần thái ung dung, đơn giản nói tiếp phần còn lại. “Tào tướng công nói trên bàn ăn, hai người đều là tướng quân dưới trướng ông ấy, nhiều năm như vậy, sát cánh trên chiến trường tới bây giờ, sao có thể vì chút chuyện đàn bà con gái cãi nhau mà nháo ra mức này”.

Vương thị ở một tiếng, tỏ vẻ nghe được, bảo Hồ Trùng tiếp tục. Hồ Trùng nhắm mắt, vẻ mặt như anh hùng lên đoạn đầu đài. “Sau đó, Tào tướng công còn nói, nếu chuyện này tranh chấp từ hôn sự mà ra, vậy thì coi bỏ bằng hôn sự. Hai nhà đều có trai gái chưa định thân, liền định ra việc hôn nhân cho chúng”.

Định thân? Yên Chi chưa bao giờ nghĩ Tào tướng công sẽ dùng biện pháp giải quyết này, nhà họ Ngưu khẳng định cao hứng lắm, lần trước xảy ra chuyện xong, gia giáo Trung Nghĩa bá phủ đã bay mùi khắp nơi, trong ngắn hạn chắc chắn ai dám kết thông gia với Trung Nghĩa bá phủ. Nhưng nhà họ Hồ thì khác, từ lúc Yên Chi đính hôn với Triệu Trấn, Hồ Đại lang là cậu em vợ tương lai, học hành cũng không hề tệ, giá thị trường càng lúc càng cao. Cách bốn năm ngày lại có người tới Hầu phủ ngồi dò hỏi, tỏ vẻ quan tâm Vương thị, tuy không nói thẳng, nhưng rõ ràng có ý định kết thông gia.

Thuần Hoa cũng tròn trắng mắt, hiện tại ba đứa con Hồ phủ chỉ có Đại lang chưa định thân, ý tứ chẳng lẽ muốn Đại lang cưới con gái nhà họ Ngưu?

“Ông đồng ý?”. Vương thị hỏi lại trượng phu, Hồ Trùng sắc mặt thê lương. “Tôi... Lúc đó tôi cũng bị lâm vô thế mà?”. Nói xong hai tay ôm đầu. “Bà đừng đánh tôi, trước mặt các con, bà không thể đánh tôi”.

Vương thị tuy giờ tay lên nhưng không phải định đánh Hồ Trùng, nghe ông ta nói vậy liền cười lạnh. “Được, hôm nay cũng náo nhiệt thật, hết chuyện này tới chuyện kia. Ông đó, lúc trước tôi đã nói ông rồi, sao ông không chịu nghe tôi?”.

“Lại xảy ra gì nữa?”. Hồ Trùng cau mày, chẳng lẽ có chuyện còn lớn hơn cả chuyện nhà họ Ngưu sắp kết thân với nhà mình?

Thuần Hoa cắn răng xen vào. “Phụ thân, Tam thím mỗi ngày chiêm ngời, di di nghe xong có chút động tâm, muốn mưu hại đứa bé trong bụng mẫu thân, con đã khuyên nhủ. Di di nản lòng thoái chí, cảm thấy mình có lỗi, muốn xuất gia nhập đạo. Bây giờ con tới chính là để mời mẫu thân đi qua xử lý việc này”.

Mưu hại đứa bé trong bụng mẫu thân, Hồ Trùng nghe xong, suy nghĩ ba bốn lần mới hiểu, nhìn về phía Vương thị, Vương thị vuốt bụng. “Đã hiểu chưa? Tôi đã nói với ông, đừng tưởng những kẻ kia thật là đệ đệ ông, bọn họ a, chỉ muốn được lợi mà thôi. Việc này mà thành, lúc đó ông nhất định sẽ nổi điên, Lưu cơ cũng sợ tội tự sát, sau đó ông giận chó đánh mèo Đại lang, đuổi nó ra khỏi cửa. Khi đó, bọn họ chắc chắn rù tai ông nhận con thừa tự. Ông á hã, cả đời này vất vả đều tích góp cho con người ta”.

Hồ Trùng quả thật có ý định không ổn thì sẽ nhận con thừa tự, nhưng không có nghĩa ông ta sẽ bỏ rơi Hồ Đại lang, chung quy Hồ Đại lang bây giờ vẫn là con trai duy nhất của ông ta. Kể sách một cục đá hạ ba con chim quả thật diệu, rất rất diệu. Cặp mắt Hồ Trùng thoáng hiện sát khí, đây là một quân nhân từng chém giết trên chiến trường, sát khí khiến Thuần Hoa cảm thấy rét lạnh.

“Chớ dọa các con”. Vương thị không hề sợ sát khí trên người Hồ Trùng, đẩy nhẹ ông ta nhắc nhở. Hồ Trùng tăng hắng một cái. “Nếu bọn họ nghĩ được diệu chiêu như vậy, lúc trước sao không ra chiến trường đánh giặc?”.

“Khô chứ sao, lên chiến trường ai biết có sống sót toàn mạng hay không, đâu có thoải mái bằng ngồi đây tính kế người khác, hơn nữa lỗi tai ông trước nay đều dễ xiêu lòng không phải sao?”. Vương thị sẽ không bỏ qua cơ hội đã kích Hồ Trùng, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Gia Đình

Thuần Hoa ngồi đó đã kinh ngạc đến không nói nên lời, vợ chồng ở chung như vậy cô chưa bao giờ nghe mà cũng là lần đầu nhìn thấy.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện này xử lý như thế nào? Trước hết nói hôn sự với nhà họ Ngưu, Ngưu Đại nương từ là tôi tuyệt đối không cho phép”. Có các con đang ở, Vương thị quyết định chừa cho trượng phu chút mặt mũi, nhắc nhở Hồ Trùng quay về chính đề.

“Bà nói đùa, Ngưu Đại nương từ tuổi tác cũng chẳng xứng đôi”. Hồ Trùng nói một câu như vậy, rồi lâm vào trầm tư. “Tôi nhớ rõ Ngưu Tam nương từ trạc tuổi Đại lang hơn”.

“Không thể chọn Ngưu Tam nương từ, muốn định thân, chỉ có thể là Ngưu Tứ nương từ”. Yên Chi lập tức lên tiếng, Hồ Trùng nhăn mày. “Nhưng thiên

hạ không có đạo lý tỷ tỷ chưa định thân, muội muội đã tới trước”.

“Hôn sự này là nhà họ Ngu cầu chúng ta, bọn họ không chấp nhận Ngu Tứ nương tử, chúng ta đẹp bỏ luôn, tới lúc đó cùng lắm thì đắc tội Tào tướng công”. Yên Chi nói to gan lớn mật, Thuần Hoa hoảng sợ.

Hồ Trùng nghiêm túc suy nghĩ, nếu thế thì không vì chuyện này mà chửi mắng mình thì định thân với tiểu nương tử thứ mấy chỉ là việc nhỏ, liền không thèm để ý. Vì thế, nghị luận mấy câu xong, nhà họ Hồ đã quyết định chọn Ngu Tứ nương tử.

Giờ phút này, Trung Nghĩa bá cũng đang thương lượng với Ngu phu nhân, nghe sắp kết thông gia với nhà họ Hồ, mặt Ngu phu nhân bắt đầu héch lên trời. “Con gái nhà chúng ta không phải...”.

“Việc này không phải bà có thể làm chủ. Chờ hai ngày sau nhà họ Hồ khiến bà mới tới, bà liền định thân cho Tam nương. Nhớ dạy dỗ Tam nương đàng hoàng, đừng giống Đại nương, chỉ biết làm mất mặt tôi”. Trung Nghĩa bá kinh qua chuyện kia xong, quyết tâm tiêu diệt bớt thái độ của thế tử, thật vất vả cầu xin Tào tướng công ra mặt, há có thể muốn là phản đối?

Ngu phu nhân chỉ còn nước tuân theo, Trung Nghĩa bá lại dặn dò mấy câu, muốn Ngu phu nhân ngàn vạn lần lễ phép với đại diện của Hồ phủ, nếu phá hỏng chuyện này thì thật trở thành trò cười. Ngu phu nhân vâng dạ theo, phái người tìm Ngu Tam nương tử tới.

Ngu Tam nương tử nghe được sắp định thân với Hồ Đại lang, trong lòng vui vẻ lắm, Hồ Đại lang tuy sau này không kế thừa được Hầu phủ, nhưng chàng ta khôi ngô tuấn tú, hơn nữa Hồ Trùng trước giờ luôn yêu thương đứa con trai này, lại là cậu em vợ của Triệu Trấn, tương lai tiền đồ ắt vô lượng.

Ngu Tam nương tử luôn miệng tạ ơn vợ chồng Trung Nghĩa bá, Ngu phu nhân nói thêm đôi ba câu liền cho cô ta lui. Ngu Tam nương tử trong lòng vui vẻ, chúng nha hoàn cũng biết nhìn thời, liên tục chúc mừng. Ngu Tam nương tử hoan hoan hỉ hỉ về trong viện, cô ta ở chung một dãy với Ngu Tứ nương tử, vừa lúc gặp được Ngu Tứ nương tử đi ra.

Ngu Tam nương tử không khỏi hást cao cằm, tiến lên gọi một tiếng “Tứ muội”. Ngu Tứ nương tử vội dừng bước, đáp lại “Tam tỷ tỷ”.

“Tứ muội, ta còn phải cảm ơn muội nhiều, nếu ngày thường muội không giao tiếp với Hồ Đại nương tử kia, ta cũng chẳng có được vận khí tốt như thế này”. Ngu Tam nương tử cười giả tạo. Ngu Tứ nương tử hỏi cau mày, Ngu Tam nương tử đã gọi nha hoàn. “Tứ nương tử, ban này phu nhân gọi Tam nương tử đến, bảo rằng đã định ra với Hồ phủ, Tam nương tử và Hồ Đại lang quân sắp đính hôn”.

Đính hôn? Tháng trước không phải còn đánh lộn một trận sao? Lá còn chưa kịp đổi màu đã chuyển sang kết thông gia? Ngu Tứ nương tử cau mày càng chặt. Ngu Tam nương tử thêm dương dương tự đắc. “Tứ muội, tỷ tỷ ta chúc muội về sau cũng được vận khí tốt như vậy ha”.

Rõ ràng đang có ý nói Ngu Tứ nương tử sẽ chẳng bao giờ tốt số như cô ta, Ngu Tứ nương tử rừ mắt xuống, y theo tính tình mẹ cả, hôn sự của mình chỉ sợ ai ra sinh lễ nhiều nhất liền gả bán. Của hồi môn thì nghĩ cũng đừng nghĩ. Thiên kim Bá phủ, gả bán vào nhà thương gia vẫn đáng giá chút tiền.

Ngu Tam nương tử sắp vào phòng, lại xoay người nói với Ngu Tứ nương tử. “Tứ muội, chỗ ta còn có mấy món trang sức, chờ ta sai nha hoàn mang tới, muội đó, cũng nên chú tâm trang điểm bản thân một chút, miễn cho bị người ta chê cười”.

“Tam nương tử thật là thương yêu muội muội!”. Nha hoàn không bỏ lỡ cơ hội nịnh hót, Ngu Tam nương tử đắc ý vào phòng, Ngu Tứ nương tử nhìn bóng dáng chánh chèo của cô ta, nhớ tới ngày đó Yên Chi từng nói, không, mặc kệ lắm vào tình cảnh nào, đều phải cố gắng sống tốt, như vậy mới không uổng phí cơ hội bước vào kiếp người.

Ngu Tứ nương tử lau khoé mắt, cố ý bỏ qua ánh nhìn thương hại của nha hoàn, thẳng lưng bước ra khỏi viện.

Hỏi cưới ai đã quyết định xong, sự việc còn lại Yên Chi và Thuần Hoa không tiện nghe, Vương thị cho phép các con lui ra ngoài. Yên Chi dắt Thuần Hoa rời đi, thấy Thuần Hoa vẫn còn đang ngờ ngàng liền cười. “Thật ra như vậy chẳng phải rất bình thường sao?”.

“Đi đi từng kẻ, ngoại tử mẫu đôi đôi với ngoại tử phụ luôn luôn cung kính vâng theo, cho nên em...”. Dứt lời, sắc mặt Thuần Hoa liền thay đổi. “Ban này mẫu thân đã nói sẽ không tha thứ, vậy đi đi...”.

Yên Chi vỗ nhẹ lên tay Thuần Hoa. “Em đừng lo lắng, mẹ là một người công bình. Bà chỉ biết phạt người làm sai, sẽ không giận cá chém thớt người khác”.

Thuần Hoa gật đầu, ý bảo đã hiểu, nhưng thần sắc trên mặt vẫn không thể gạt được Yên Chi. Yên Chi kéo cô đi lên phía trước, Thuần Hoa nhận ra con đường này dẫn tới viện của Lưu cơ, chần chừ hỏi. “Tỷ tỷ muốn đến an ủi đi di sao?”.

Yên Chi lắc đầu. “Không phải, chị chỉ có mấy câu muốn nói với Lưu di”. Ánh mắt Thuần Hoa chợt loé qua ngạc nhiên. Yên Chi cười nhàn nhạt. “Thuần Hoa, em cũng nghe rồi, Lưu di nói cả đời đi ấy đều là nước chảy bèo trôi, chưa bao giờ làm chủ cho bản thân mình một lần. Lần này đi ấy muốn tự cường, vì sao em không mừng cho đi ấy?”.

“Em...”. Thuần Hoa không có cách nào giải thích tâm tình của mình, có lẽ là vì trong tiềm thức của Thuần Hoa, chỉ có người phạm sai lầm mới xuất gia tu hành, truyền ra ngoài không biết người ta sẽ nghĩ gì về Lưu cơ, khi đó chính mình là con gái ruột liệu có chịu họ khinh bỉ hay không?

Nghĩ đoạn, Thuần Hoa lập tức xấu hổ, thì ra cô cũng ích kỷ như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới đi đi đang suy nghĩ gì mà lo lắng danh tiếng của mình có bị liên lụy hay không.

“Đại lang quân đang ở bên trong!”. Bước vào viện của Lưu cơ, nha hoàn nghênh đón, sắc trời đã ngả tối, bây giờ là lúc lên đèn, nhưng trong phòng ngoài sân không ai thấp chút ánh sáng nào. Yên Chi sai người châm đèn, cùng Thuần Hoa vào phòng.

Lưu cơ đang cầm tay Hồ Đại lang nói gì đó, nhìn thấy Yên Chi đi cùng Thuần Hoa, Lưu cơ không thể che giấu hết sự bất ngờ của mình. Hồ Đại lang đã đứng dậy, cung kính hành lễ chào hai tỷ tỷ. Yên Chi đón lấy ngọn đèn nha hoàn bưng tới, đặt lên bàn. “Là ta muốn đến thăm Lưu cơ một chút”.

“Thiếp biết mình đã sai. Đại nương tử, mặc kệ phu nhân xử lý thiếp như thế nào, muốn giết muốn chém, thiếp không một câu oán hận”. Lưu cơ chậm rãi đứng lên, Thuần Hoa và Hồ Đại lang đồng loạt tái mặt, gọi tiếng “Di di!”.

Lưu cơ phẩy tay, nói với Hồ Đại lang. “Nhớ rõ ban nãy ta đã nói, có những sai lầm vạn lần không thể phạm”.

“Nếu Lưu cơ hiểu có những sai lầm vạn lần không thể phạm, vì sao Lưu cơ lại muốn đẩy Thuần Hoa và Đại lang vào thế không thể quay đầu được? Lưu cơ luôn miệng nói vì tốt cho Đại lang, nhưng Lưu cơ lại chặt chân chặt tay Đại lang đi, khiến Đại lang về sau gánh tội, xé rách quan hệ giữa Đại lang và cha, tất cả đều là tốt cho Đại lang ư?”.

Yên Chi nói không rời khỏi dự đoán của Lưu cơ, Lưu cơ cười thê lương. “Đúng vậy, cho nên thiếp phải đi chuộc tội. Đại nương tử, cả đời này, có những sai lầm không phải do thiếp phạm nhưng chính thiếp phải gánh. Hiện tại, là sai lầm do bản thân phạm, vậy phải chuộc cho hết tội thôi”.

Nói xong, Lưu cơ quay sang Hồ Đại lang. “Di di có lỗi với các con”.

Mắt Hồ Đại lang đã ngấn nước, mặc kệ ra sao, Lưu cơ luôn là mẹ ruột của Đại lang, công ơn dưỡng dục Hồ Đại lang vĩnh viễn không quên được. Dù Hồ Đại lang biết ý định của mẹ ruột một khi xuất hiện đã là tội nghiệt đáng chết muôn lần, nhưng Hồ Đại lang vẫn không nỡ, không nỡ để mẹ ruột sau này tháng ngày làm bạn thanh đăng cô Phật.

Lưu cơ thở ra, trên người bận quần áo trắng, mặt không phấn son nhưng xinh đẹp hơn bình thường mấy phần. Nhìn hai đứa con trước mặt, Lưu cơ mỉm cười. “Đến bây giờ ta mới hiểu ra một việc, sống thì phải sống cho tốt, đừng sống mà chất chứa oán khí và không cam tâm, sống như vậy quả thật tra tấn”.

Ngọn lửa nhảy nhót, soi lên khuôn mặt Lưu cơ, khiến nụ cười của Lưu cơ mang một vẻ đẹp xót xa. Trời sinh Lưu cơ đã rất xinh đẹp, nếu không lúc trước Hồ Trùng đã chẳng nhìn trúng giữa đông đảo thị tỳ, cầu Tào Bản ban cho mình. Nhưng Lưu cơ lại khẳng khái hồng nhan bạc mệnh, rồi lần lượt trút ý niệm đó lên đầu những đứa con, vẻ đẹp của Lưu cơ liền trở thành một trò cười.

Yên Chi quay đầu, không nhìn Lưu cơ nữa, trong phòng bỗng nhiên im lặng có chút quỷ dị, chỉ có thể nghe tiếng bắc nỏ tách tách. Hoa nên báo tin vui đến. Chỉ là tin của mình lại chẳng có gì vui. Lưu cơ định nói gì đó, liền thấy mình bị vén lên, Vương thị đi vào. Nhìn thấy Vương thị, Lưu cơ cúi đầu, sau đó hành lễ. “Bái kiến phu nhân”.

“Lão gia cảm thấy chuyện này liên quan đến ta, nên do ta xử lý thì tốt hơn”. Vương thị xưa nay là người hào sảng, giờ phút này cũng không ngoại lệ. Lưu cơ không ngạc nhiên. “Dạ phu nhân, quản giáo cơ thiếp vốn là chuyện của phu nhân. Chuyện này bất thành, nhưng thân là cơ thiếp, ngay cả ý niệm cũng không được phép có”.

Vương thị ừ một tiếng, gật đầu. “Cô về hầu hạ lão gia cũng sắp hai mươi năm, bây giờ mới là lúc cô sống thật lòng?”. Thuần Hoa rõ ràng biết một khi Vương thị hiểu được, cuộc đời này sẽ diễn ra, nhưng vẫn gằn gựa nước mắt.

“Các con ra ngoài đi”. Vương thị không động dậy, chỉ phân phó ba chị em. Thuần Hoa không chịu đi, hô lên một tiếng “Mẫu thân!”. Yên Chi đỡ Thuần Hoa ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa cô liếc nhìn qua Lưu cơ, dưới ánh nến, nụ cười của Lưu cơ sao mà đẹp.

Vẻ đẹp đó khiến Thuần Hoa có dự cảm không lành, cô nắm chặt lấy cánh tay Yên Chi, Yên Chi vỗ về trấn an muội muội. Ra khỏi phòng xong, ba người vẫn chưa rời đi, Hồ Đại lang chỉ nhìn chăm chăm vào trong, ánh mắt thoáng hiện bi thương, đích thứ bất hoà là dấu hiệu phá gia.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Không Hiểu

Mành cửa nặng nề rũ xuống, ngoại trừ ánh nến thi thoảng le lói xuyên qua thì chẳng nhìn thấy gì nữa. Tay Thuần Hoa nắm chặt lấy cánh tay Yên Chi, Yên Chi có thể cảm nhận được Thuần Hoa lo lắng, nhưng chuyện này, Yên Chi không biết nàng có thể trấn an Thuần Hoa kiểu gì nữa.

Nha hoàn đi về hướng bọn họ, do dự nửa ngày không biết nên mở miệng như thế nào. Yên Chi thấy vậy liền hỏi. “Chuyện gì?”. Tiếng nói cũng không lớn, nhưng tại giờ phút bây giờ, nghe vào đủ để giật nảy mình.

“Đại nương tử, cơm chiều đã sớm bày xong, phòng bếp hỏi có muốn dọn xuống hay chưa?”. Giờ cơm chiều đã sớm trôi qua, hôm nay các chủ nhân

trong phủ không muốn ăn. Yên Chi định cho người dọn đi, nhưng ngừng lại, nằng nói. “Chúng ta nên ăn một chút. Đệ đệ, Thuấn Hoa, đi thôi”.

“Em không đi, em muốn ở lại đây”. Hồ Đại lang hiếm khi cố chấp. Yên Chi nhẹ nhàng cười. “Đệ đệ, chị biết em lo lắng, nhưng chẳng lẽ em không tin tưởng mẹ chị tới độ đó hay sao? Đệ đệ, nếu vì chuyện như vậy mà sinh hiềm khích, càng khiến người ngoài đắc ý”.

Hồ Đại lang nhìn Yên Chi, ngọn đèn lúc sáng lúc tối, chỉ có thể nhìn thấy trên mặt Yên Chi nhợt nhạt tươi cười. Hồ Đại lang buông lỏng bàn tay nắm chặt, đúng vậy, việc này do mẹ ruột mình làm sai, mẹ cả và đích tỳ thậm chí không giận chó đánh mèo lên mình đã là hai người khoan dung, mình như thế chỉ biết tăng thêm hiềm khích.

Chúng ta, là người nhà! Lời Yên Chi nói ngày xưa vang vọng bên tai, Hồ Đại lang cảm thấy bản thân nên đổi mặt hết thấy chứ đừng vì sợ hãi mà trốn tránh.

Thuấn Hoa nhìn thân sắc đệ đệ, trong lòng ấm áp vui mừng, đệ đệ thật sự đã không còn nhỏ dại nữa. Chị là, nhớ tới chuyện hôm nay Hồ Trừng nói, Thuấn Hoa cau mày, Ngưu Tử nương tử tính tình yếu đuối, nếu gả cho đệ đệ, có thể đỡ dần đệ đệ hay không? Thuấn Hoa lắc đầu, không, cô bé còn nhỏ, năm nay chỉ mới mười bốn, tuổi nhỏ như vậy còn đang là lúc ngây thơ, vì sao cần nghĩ nhiều?

“Đi thôi!”. Yên Chi kêu gọi, Thuấn Hoa cũng kéo tay áo Hồ Đại lang. Hồ Đại lang liếc mắt nhìn căn phòng lần cuối, sau đó đi theo hai tỳ tỳ.

“Cô thấy không, cô làm vậy dù chưa có gì xa hơn, nhưng đã khiến Đại lang và Nhị nương lo lắng trăm ngàn loại”. Giọng nói của Vương thị vẫn nguyên vẹn bình tĩnh.

Lưu cơ nhắm mắt, hai hàng lệ chảy xuống má. “Sai lầm chính là sai lầm, muốn giết muốn chém, thiếp đều nghe phu nhân xử trí. Chị cầu, chỉ cầu phu nhân, hai đứa nhỏ của thiếp, còn cầu, còn cầu...”. Lưu cơ cảm thấy mình không nói được nữa, chính mình còn thương tiếc con mình, thì Vương thị sao lại không thương tiếc con của bà?

Lưu cơ theo bản năng nhìn về phía Vương thị, Vương thị đã có thai bốn tháng, bụng hơi nhô ra. Lưu cơ biết, khoảng thời gian thai nhi ở trong bụng mẹ lúc này, người mẹ cần hết sức cẩn thận. Mà chính mình, vì chuyện như vậy, lại muốn giết đi đứa trẻ trong bụng một người mẹ khác. Tuy chỉ là ý niệm, Lưu cơ sâu sắc hối hận, ý niệm đó không nên xuất hiện. Làm mẹ, yêu thương con mình, có sao nhẫn tâm giết hại con người khác? Chẳng lẽ giết hết những đứa bé khác, con của mình sẽ vui vẻ sao?

Lưu cơ cúi đầu, lệ đã giàn giụa, một bàn tay đặt lên vai Lưu cơ, sau đó là khăn tay chìa ra trước mặt, Lưu cơ tiếp nhận, khẽ nói cảm ơn.

“Nếu ta muốn đối phó với cô, sớm bảy tám năm trước đã có thể, nhưng như vậy có ý nghĩa gì không?”. Vương thị rút tay về, giọng vẫn bình bình, nghe vào trong tai Lưu cơ lại khác hẳn ban nãy.

“Nhưng mà, ngài là phu nhân, thường có...”.

“Chẳng lẽ ta đối phó với cô rồi, tùy tiện đâm lên cô, khinh bỉ con cái cô, càng có vẻ ta tôn quý hơn cô sao?”. Vương thị hỏi lại khiến Lưu cơ không có cách nào trả lời, suy nghĩ nửa ngày mới tìm ra được lý do. “Nhưng mà thiếp cũng không phải phu nhân tặng cho lão gia, hơn nữa...”.

“Vậy thì sao? Lão gia muốn nạp cô, cô còn thấy tủi nữa là, cảm thấy ông ta chẳng qua xuất thân đình lính, thô lỗ mẫn phu, phu nhân ông ta cũng chỉ là một bà nông dân, không hề biết lễ giáo. Một cặp vợ chồng như vậy lại là chủ nhân và chủ mẫu của cô. Nếu lúc trước không có Thuấn Hoa, chắc cô đã buồn bực mà chết rồi”.

Vương thị nói khiến Lưu cơ ngỡ ngàng, đúng vậy, đây là sự không cam tâm và tức giận của Lưu cơ nhiều năm qua, chịu đựng sống ở Hồ phủ đều vì con cái còn nhỏ, nếu chính mình buông tay nhân gian, chúng sống dưới chân mẹ cả làm sao tốt được. Nhưng sao phu nhân lại biết?

Thấy ánh mắt của Lưu cơ, Vương thị cười rất nhẹ. “Cô đã quên, ta dù chỉ là thôn phụ ở quê cũ, nhưng ta vẫn là một người phụ nữ. Ta cũng từng có thời thiếu nữ, cũng từng nhìn thấy nước mắt và sự bất bình ở người khác. Lưu cơ, vốn cô đã sai từ điểm xuất phát”.

Sai, không phải từ hôm nay. Lưu cơ mỉm cười đau khổ. “Đúng vậy, ngay từ đầu thiếp đã sai. Nếu thiếp không muốn, có lẽ, có lẽ...”.

“Tuy A Trừng lỗ mãng, nhưng ông ấy không phải hạng người háo sắc, ông ấy quả thật thích cô”. Nói câu này, trong lòng Vương thị cũng mơ hồ ghen tuông, nhưng ghen tuông đó, Lưu cơ không bao giờ nghe hiểu. “Bằng không ông ấy đã chẳng cầu Tào tướng công cho cô về bên người. Khổ nỗi, ông ấy dù sao cũng chỉ là đàn ông, đàn ông không hiểu lòng dạ phụ nữ”.

“Sao phu nhân lại nói cho thiếp biết điều này?”. Lưu cơ nghi hoặc, phụ nữ trong thiên hạ tất cả đều có máu ghen không phải sao? Vì sao Vương thị lại nói nhẹ như không vậy?

“Bởi vì A Trừng là trượng phu của ta. Từ lúc ta vào thành Biện Kinh ngày ấy, ta đã hỏi kỹ càng”. Vương thị nói ngoài dự kiến của Lưu cơ. Lưu cơ nhún nhún. “Nếu vậy, chẳng phải phu nhân nên...?”.

“Nên đuổi cô đi ngay từ lúc mới vào thành đúng không?”.

Lưu cơ lại lâm vào im lặng.

“Làm vậy ta có lợi gì đâu? A Trừng sẽ không vui, Đại lang và Nhị nương cũng sẽ e ngại ta, ta vừa phải quản gia còn phải đề phòng bọn họ e ngại. Sống mà ngủ cũng chẳng ngon như thế, ta muốn để làm gì?”. Vương thị thẳng thắn, Lưu cơ như bị sốc nhận thức. “Nhưng mà, ban nãy phu nhân nói, lão gia

thích thiếp”.

Vương thị cười ra tiếng. “Cô là một người phụ nữ của ông ấy, ông ấy thích cô là chuyện rất bình thường. Nuôi con chó con mèo lâu ngày còn thương yêu, huống chi một người sống sờ sờ? Nếu ông ta không thích cô, thuận tuý mang cô về vì dâm nhạc, hoặc vì lấy lòng ta, mặc cho ta sỉ nhục cô, chà đạp cô, vậy thì đó không phải A Trùng ta đã gả, mà là một kẻ xa lạ. Kẻ như vậy, ta cần làm chi? Nếu ông ta có thể không tốt với cô, đương nhiên sẽ có thể không tốt với ta”.

Lưu cơ lắc đầu, cảm thấy mình không hiểu nổi Vương thị nói, thiên hạ nào có chuyện như thế, rõ ràng biết trượng phu yêu thích thiếp thị, không bán thiếp thị đi, ngược lại giữ bên người trượng phu, Lưu cơ chưa bao giờ nghe thấy, mà cũng chẳng bao giờ gặp qua ai làm vậy.

“Phu nhân không sợ, không sợ thiếp tranh với phu nhân sao?”. Lưu cơ khiến Vương thị cười. “Tranh? Cô lấy cái gì tranh với ta? Danh phận địa vị, thậm chí thái độ của A Trùng đối với chúng ta đều khác biệt. Lưu thị, ta coi A Trùng là trượng phu, mà cô, cô coi ông ấy là chủ nhân, đây chính là khác biệt lớn nhất”.

Cho nên Vương thị không sợ, hoàn toàn không sợ, cũng chẳng để ý, hoàn toàn không để ý. Bởi vì ngay từ điểm xuất phát, hai người đã chẳng hề ngang hàng.

Lưu cơ cười. “Thiếp đã hiểu, hoá ra chính mình đã sai từ lúc ban đầu”.

Vương thị vẫn thản nhiên nhìn Lưu cơ. “Đúng vậy”.

“Phu nhân muốn xử trí thiếp như thế nào?”. Lo lắng trong lòng Lưu cơ đã trôi qua, cái nhìn của Lưu cơ về Vương thị cũng đã không còn như trước, cảm giác tủi hổ và không cam tâm hoá ra đều do tự mình nghĩ nhiều. Lưu cơ thở dài một hơi, nếu lúc trước hiểu thấu, Lưu cơ đã đối đãi với chủ mẫu bằng lòng kính trọng chứ không phải vì e sợ địa vị. Thậm chí các con mình cũng... Lưu cơ lại cười, may mắn, chúng hoàn toàn không trở nên giống mình.

Cái chúng có là tiền đồ như gấm.

“Ta và A Trùng đã thương lượng, tùy cô, cô muốn xuất giá cũng được, tái giá cũng được, thanh tu trong phủ cũng được, đều tùy thuộc vào cô”. Chỉ là, không bao giờ quay lại được trước kia. Lưu cơ gật đầu. “Cảm tạ phu nhân!”.

Vương thị nhìn Lưu cơ. “Không có gì”. Xoay người định rời đi.

“Phu nhân!”. Lưu cơ gọi lại Vương thị. Vương thị quay đầu, trong mắt Lưu cơ chất chứa sự áy náy. “Phu nhân, thật ra ngài có thể không nói cho thiếp biết những điều này”.

“Nhưng ta không muốn lúc này ba chị em chúng sinh lòng hiềm khích. Cô biết rồi đó, ta không muốn sống cuộc sống ngủ cũng chẳng ngon giấc”. Vương thị nói làm Lưu cơ mỉm cười, thảng thốt như vậy, bộc trực như vậy, phu nhân mới là người mạnh mẽ thật sự.

“Thiếp đã hiểu, phu nhân, thiếp quả thực...”. Lưu cơ chầm chước câu chữ, sau đó cúi đầu. “Tuy là bị người xúi giục, nhưng nếu thiếp không động tâm cũng đã chẳng có chuyện như vậy. Phu nhân, thiếp có tội với ngài”.

Lần này Vương thị không ngăn cản Lưu cơ, chỉ nhìn Lưu cơ thật thâm thúy, sau đó đi ra.

Lưu cơ nhìn bóng Vương thị rời đi, trên mặt nở nụ cười, tất cả đều do mình sai, sai ngay từ điểm ban đầu. Người sống không thể quá tham lam.

Vương thị ra khỏi phòng, nha hoàn vội vàng tiến lên đỡ, Vương thị ngáp một cái, hỏi. “Các tiểu nương tử lang quân đâu?”.

“Đại nương tử dẫn Nhị nương tử và Đại lang quân đi dùng cơm tối. Phu nhân có muốn dùng một chút không?”.

Vương thị lắc đầu. “Bảo phòng bếp bưng cho ta chén canh là được, đi báo cho Nhị nương tử, chờ ăn cơm xong đến thăm Lưu cơ”.

Nha hoàn vâng dạ, mặc dù rất tò mò Vương thị và Lưu cơ rốt cuộc đã nói những gì, nhưng không dám hỏi, chỉ đỡ Vương thị ra khỏi sân.

Đêm càng về muộn, hai bên đường Hào phủ đã thấp đèn, Vương thị bước chậm, trong lòng trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang. Lúc trước đâu phải không có oán hận hay bất bình, nhưng sự đã thành, chẳng lẽ bán Lưu cơ đi, quăng những đứa trẻ của cô ta qua một bên thì có thể giả vờ rằng mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra? Đương nhiên không thể. Cuộc sống này, sao cần phải gà bay chó sủa, hỗn xác bất ổn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Quyết Định

Ven đường đột nhiên vang lên tiếng động giống như có ai đó đang bước đến, nha hoàn lên tiếng gọi. “Ai ở bên kia?”. Rồi giờ đèn lồng lên cao.

“Ta, là ta!”. Hồ Trùng lên tiếng, nha hoàn hành lễ bị ông ta ngăn lại, chỉ nhìn xem Vương thị. Vương thị cũng nhìn trượng phu, Hồ Trùng bây giờ trên mặt râu ria lởm chởm, có vẻ trong lòng nặng trĩu.

“Ông không tới gặp Lưu cơ?”. Vương thị nói khiến Hồ Trùng thiếu chút nữa nhảy dựng, phẩy tay. “Không đi, không đi. Xuân Hoa, tôi sai rồi”.

Vương thị nhận lấy đèn lồng từ tay nha hoàn, dẫn bọn họ đi cách xa một chút rồi chậm rãi đi về phía trước. “Sai ở đâu?”.

Hồ Trùng xoa tay. “Tôi không nên thành đạt liền bắt chước người ta nạp mỹ thiếp, hai, nạp thiếp đâu có tốt như vậy? Còn không phải gà bay chó sủa?”.

Vương thị lườm trượng phu. “Không phải câu này!”.

Hồ Trùng chớp chớp mắt. “Vậy là câu nào?”.

“Ông đó!”. Vương thị liếc xéo ông ta rồi nói. “Ông nghĩ rằng ông thích một người, cho người ta ăn ngon mặc ấm, đối đãi tốt thì người ta sẽ thích ông lại, sau đó chẳng cần quan tâm gì nữa, hoà hoà thuận thuận chung sống với nhau? Thật sự là mơ tưởng!”.

“Đúng, đúng, điểm này tôi sai quá sai”. Hồ Trùng gật đầu, lúc trước gặp gỡ Lưu cơ như tiếng sét ái tình đánh xuống, cho rằng thế gian sao lại có một cô gái đẹp như vậy? Mỗi hành vi cử chỉ của nàng, mỗi cái nhìn mặt, mỗi một nụ cười đều khiến Hồ Trùng điên đảo. Chỉ cần nàng thích, dù nàng có muốn trăng sao trên trời cũng sẽ hái xuống cho nàng. Hồ Trùng nghĩ lại liền lắc đầu, không, không, không thể nghĩ như vậy, nghĩ như vậy có khác gì phụ lòng Vương thị? Ngày xưa bà ấy ở nông thôn, cuộc sống vô cùng vất vả. Hồ Trùng buông một tiếng thở dài.

“Đừng thở dài, như vậy không giống ông!”. Đã về tới trong viện Vương thị, Vương thị giao đèn lồng cho nha hoàn chào đón, vịn tay nha hoàn vào phòng, để bọn họ hầu hạ bưng nước rửa chân đến, mới tháo vớ ngâm chân vào trong bồn.

Chân bà đã hơi sưng lên, Hồ Trùng nhìn vẻ mặt thê tử mỗi một. “Vậy tôi nên nghĩ như thế nào bây giờ?”.

Vương thị giương mắt nhìn trượng phu, Hồ Trùng vội vàng ngồi xổm xuống nâng chân thê tử lên xoa bóp, Vương thị nhìn ông, nhẹ giọng nói. “Nên thế nào thì thế đó thôi. Tôi và Lưu thị đã nói xong. A Trùng, Lưu thị và ông vốn không phải cùng một thế giới”.

Hồ Trùng ừ một tiếng, rồi lại thở dài. “Tính ra, là do tôi khiến cô ấy lỡ làng. Nếu tôi không xin Tào tướng công ban cho cô ấy, có lẽ hai ba năm sau, cô ấy sẽ gả đến nhà người đàng hoàng”.

Tào tướng công đối xử khoan dung, các vị cự tôn thất họ Lưu vào phủ ông ấy đều được an trí thoải đáng. Gả cho người khác, có lẽ không vinh hoa phú quý bằng Định Bắc hầu phủ, nhưng không chừng cuộc sống đã tốt hơn.

Hồ Trùng ngừng tay, Vương thị bắt mắt dùng chân đạp vào tay ông ta. Hồ Trùng bừng tỉnh, tiếp tục bóp chân cho thê tử. “Cô ấy nói sao? Là tái giá hay xuất gia?”.

Muốn quay về như lúc trước là không thể nữa rồi. Hồ Trùng cũng không có mặt mũi cầu xin thê tử. Vương thị cầm khăn lau chân. “Lưu thị không nói. Nhưng tôi nghĩ, ý định xuất gia của cô ta đã cương quyết, chỉ chờ thời cơ”.

Hồ Trùng thở dài lần thứ ba, sau đó nói. “Xuân Hoa, trong chuyện này, là tôi có lỗi với cả hai người”.

“Ai bảo lúc trước ông tham lam? Nếu lúc trước không tham, giờ đã chẳng như vậy”. Vương thị nói nhẹ nhàng, dù sao chuyện này đã kéo dài từ rất lâu về trước, lại vì nó mà khắc khẩu với nhau chỉ tổ đắc ý người ngoài.

“Xuân Hoa, trong lòng bà thật sự không trách tôi?”. Thấy Vương thị sắp nằm ngủ, Hồ Trùng nhanh chóng đỡ bà nằm xuống, Vương thị ngáp một cái. “Tính là tôi trách ông đi nữa, lúc trước cầm cán bột đánh ông, ông không dám đánh trả, chỉ dám trốn, tôi đã hiểu rồi, chuyện này tôi chỉ có thể cắn răng nhận”.

“Nếu lúc trước tôi đánh trả thì sao?”. Trượng phu hỏi, Vương thị liền cười. “Nếu lúc trước ông dám đánh trả, vậy thì ông không phải trượng phu của tôi, tôi lập tức dẫn Yên Chi lên quan phủ cắt đứt hoàn toàn với ông. Mặc kệ bẩm báo lên trước mặt Thiên tử, tôi cũng không sợ. Ai thêm cái gì mà Trần quốc phu nhân chứ. Sống đã không vui thì danh tiếng làm cái gì?”.

May mắn lúc đó mình không đánh trả, cho dù về sau bị đồng nghiệp chê cười, cũng thật may mình đã không. Hồ Trùng cười ha ha. “Xuân Hoa, bà thật tốt, thật sự”.

Vương thị liếc mắt trượng phu. “Nói nhiều như vậy làm gì? Ngủ đi, sáng mai ông còn phải đi đuổi người nữa kia”.

Người cần đuổi, không ai khác là đám người Hồ Nhị thúc. Hồ Trùng nghe Vương thị nhắc tới, không khỏi buồn bã, thật là lòng người khó dò. Không thể sống an ổn với nhau được sao? Tính kế như vậy, coi người khác đều là kẻ ngu xuẩn, ngay cả âm mưu cũng không nhìn ra?

Ngày tiếp theo, Lưu cơ hành động đã tới tai Hồ Tam thím, Hồ Tam thím không biết Vương thị đặc biệt phân phó người hầu tiết lộ cho bà ta, ngược lại tưởng bờ mưu kế của mình đã thành công một nửa. Tuy nói Lưu cơ chưa ra tay, đứa bé của Vương thị vẫn còn đang khoẻ mạnh, nhưng Lưu cơ đã là cái đám trong lòng Vương thị, thậm chí còn ồn ào đòi xuất gia, tới lúc đó mình sẽ hạ được vào com canh của Vương thị, chêm thêm vài câu, khiến Vương thị cũng sinh hiềm khích với Đại lang, chờ Đại lang bị đuổi đi xong, Yên Chi Thuần Hoa cũng đã xuất giá. Vương thị có ba đầu sáu tay đi nữa,

phải chăm đũa nhỏ, loay hoay tới lui, người hầu của Hầu phủ từ từ cũng nghe lời mình thôi? Hồ Tam thím nghĩ đến đây liền vui vẻ, ngay cả bước chân cũng như muốn bay lên.

“Tam thím bộ nghe được tin tốt gì hả, mặt mày hớn hờ quá, chẳng lẽ Đại ca đã đồng ý tìm việc cho Tam đệ làm?”. Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím từ lúc bước chân vào thành Biện Kinh dần dần không còn thân thiết như lúc ở nông thôn nữa, chưa kể lần này miếng ngon quá lớn, hai bên đều không muốn phân cho đối phương mảnh vụn nào. Mặc dù vệt quay chưa tới tay, nhưng bọn họ thế đã đối lập như nước với lửa.

Gặp Hồ Nhị thím, Hồ Tam thím rút đi sắc mặt vui mừng. “Nhị tẩu mấy ngày nay lúc nào cũng tới xun xoe với Đại tẩu, em còn không biết chị có lấy được thứ gì tốt từ Đại tẩu chưa”.

Hồ Nhị thím nghe xong liền sa sầm xuống, mặt mày, giờ phút phút không quên trào phúng người khác.

“Lục nương, con định đi đâu vậy?”. Hồ Tam thím mĩa mai Hồ Nhị thím xong, thấy con gái mình nhảy chân sáo ra cửa, cất giọng gọi.

“Mẹ, con muốn đi tìm Đại tỷ tỷ, hôm nay Đại tỷ tỷ hứa sẽ tìm cho con quyển sách để đọc”. Hồ Lục nương ở thành Biện Kinh thân với Yên Chi, còn nhận biết chừng mấy trăm chữ, Yên Chi tìm cho cô bé những quyển sách mình đã học lúc còn nhỏ, để Hồ Lục nương tự học viết.

“Chắc chắn, cháu gái đúng là thông minh, biết đòi Đại tỷ tỷ thứ tốt a”. Hồ Nhị thím trào phúng ngược lại một câu, Hồ Tam thím biến sắc, liếc Hồ Nhị thím. “Bản thân không dắt con gái theo, ngược lại chằm biếm con gái người khác. Lục nương, con mau đi tìm Đại tỷ tỷ đi, rồi về đây mẹ nấu mì cho ăn”.

Hồ Lục nương biết quan hệ giữa mẹ và Nhị bá nương trước giờ đều vậy, vâng lời bước đi.

Hồ Nhị thím hừ mũi. “Giới giang hồ cũng chỉ là đũa con gái, chẳng ai cho con gái thừa tự cả”.

Hồ Tam thím mặc kệ bà ta, đi thẳng vào phòng mình. Ráng nhìn thêm mấy ngày, có thể chuyển khỏi nơi này, vào ở toà nhà lớn. Nhớ tới bài trí trong phòng Lưu cơ, mắt Hồ Tam thím bùng cháy, những thứ đó là thứ gì, sao lại đẹp như vậy? Nếu bây giờ Lưu cơ xuất gia, mình có thể xin Vương thị những thứ đó được không?

Hồ Tam thím vòng vo tính toán, ngừng đầu gặp trượng phu ăn mặc chải chuốt đi ra, chân mày lập tức nhíu dính vào nhau. “Ông ăn mặc thế, định đi đâu?”.

“Đại ca nói mời tôi và Nhị ca đi uống rượu, tôi nói không chắc?”. Hồ Tam thúc biết thành Biện Kinh không phải nông thôn, thời thời khắc khắc phải tỏ ra nhã nhặn, mặc đạo bào màu cát, trên chân là giày mới, cũng không được bước đi huỳnh huých như trước kia, phải sai thật thong dong.

Hồ Tam thím nhìn cách ăn mặc của trượng phu, liếc mắt qua hướng phòng Hồ Nhị thím, vừa hay thấy Hồ Nhị thím đang dặn dò Hồ Nhị thúc, hai người mắt chạm mắt, toé ra tia lửa, Hồ Tam thím mới nói. “Đại ca có ân lớn với chúng ta, ông đi nhớ đeo miệng một chút”.

Hồ Tam thúc gật đầu, chào hỏi Hồ Nhị thúc, cùng nhau rời đi. Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím liếc nhau, tự ngoảnh mông đi về phòng.

Hôm nay Hồ Trùng nói sẽ thiết tiệc chiêu đãi hai anh em Hồ Nhị thúc, nhưng hai người ra khỏi viện mình ở, không thấy người hầu dẫn qua hướng Hồ phủ, mà bị đưa quanh co tới chỗ nào không rõ. Hồ Nhị thúc bắt đầu nghi hoặc. “Định đi đâu đây?”.

“Hồ Nhị lão gia yên tâm, tướng quân dặn chắc chắn phải dẫn hai ngài tới đúng nơi đúng chỗ”. Người dẫn đường không phải quản gia trong Hầu phủ, mà là thân binh ngày xưa của Hồ Trùng, bởi vì dốt đặc cán mai nên không thăng chức được, vẫn làm thân binh dưới trướng Hồ Trùng, ngay cả cưới vợ cũng là Hồ Trùng bỏ tiền ra tổ chức cho, ngày thường rất trung thành với Hồ Trùng, ngoài Hồ Trùng ra, lời Vương thị nói cũng không chưa chắc chịu nghe mấy.

Hồ Tam thúc và Hồ Nhị thúc yên tâm, nhưng vẫn nhíu mày, nhìn bộ dáng này hình như không phải mời đi uống rượu, chẳng lẽ Hồ Trùng định làm gì bất lợi với mình? Nghĩ đoạn, sắc mặt Hồ Tam thúc đổi đổi, ông ta biết kế hoạch của vợ ông ta, lúc ấy còn xưng diệu kế. Nếu đúng muốn trừ khử mình, vậy thì...

Mồ hôi trên trán Hồ Tam thúc bắt đầu túa ra, sao lại quên mất Hồ Trùng từng lăn lộn trên chiến trường, vào sinh ra tử, tính kế ấu trĩ như vậy, không chắc bị Hồ Trùng nhìn thấu. Làm sao đây, làm sao đây? Hai cẳng chân Hồ Tam thúc run lẩy bẩy, lặng lẽ rí tai Hồ Nhị thúc. “Nhị ca, sao em cứ cảm thấy Đại ca...?”.

Chưa dứt lời, xe đã ngừng lại, thân binh hô lên. “Đến!”. Hai anh em Hồ Nhị thúc xuống xe, trước mắt không phải nơi nào khác, chính là giáo trường.

Dẫn mình tới giáo trường làm gì? Đặc biệt là trước cửa giáo trường còn có lính canh nữa, chẳng lẽ Hồ Trùng định một đao chém chết mình? Ông ta là huynh trưởng, lại là mệnh quan, đến lúc đó chưa chắc mình được toàn mạng. Hồ Tam thúc càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, mồ hôi càng chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Lăn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đuổi Người (1)

Không chờ được tới lúc Hồ Tam thúc nhấc chân chạy, thân binh đã mời bọn họ đi vào bên trong, bây giờ ngay cả Hồ Nhị thúc cũng cảm thấy có gì đó không đúng, thì thầm: “Đại ca làm gì vậy? Sao lại đưa chúng ta đến giáo trường?”.

Nói đoạn, bọn họ đã đi vào bên trong, ở đó cũng không có nhiều người, Hồ Trùng mặc giáp trụ, đang bắn tên, bên cạnh có mười mấy người lính đứng nghiêm. Lúc Hồ Nhị thúc đến, Hồ Trùng đang kéo cung, vút một tiếng, mũi tên cắm thẳng hồng tâm. Tiếng binh lính trầm trồ khen ngợi vang lên. Hai anh em Hồ Nhị thúc cũng xuyết xoa, Hồ Trùng nghe tiếng bọn họ, quay đầu lại nhìn. “Đến rồi?”.

Hồ Tam thúc ráng nhoèn cười. “Đã đến!”.

Hồ Trùng giờ cung trong tay ra. “Đến là tốt rồi, thử xem, có bắn trúng được không?”.

Hai anh em họ Hồ làm nông đã quen, Hồ Nhị thúc tiếp nhận cung mà vẫn phải kinh hãi, cung này quả thực nặng. Hồ Trùng làm như không thấy sắc mặt bọn họ biến hoá. “Đây là cung Tam Thạch ta sử dụng thường ngày, mặc dù không phải thiện xạ nhưng cũng tính bách phát bách trúng, đến đây, Tam đệ thử trước xem!”.

Hồ Tam thúc tiếp nhận cung từ tay Hồ Nhị thúc, dùng hết sức lực kéo dây cung, Hồ Trùng gật gù. “Không tệ, có thể kéo nổi dây cung. Đến, đặt tên lên đi”.

Sớm có người lắp mũi tên lên, Hồ Tam thúc nắm đuôi tên, dùng hết khí lực kéo, mũi tên chập choạng bay ra, còn cách mục tiêu rất xa đã rơi xuống.

“Người mới học có thể bắn ra được đã là không tệ!”. Hồ Trùng khen ngợi một câu, quay sang Hồ Nhị thúc. “Nhị đệ cũng tới thử xem!”.

Sắc mặt Hồ Nhị thúc nhăn như mướp đắng, “Đại ca, khí lực của em chưa bằng Tam đệ nữa. Chớ để em lên làm trò cười”.

“Các người cũng hiểu được các người không đủ năng lực làm cái này?”. Hồ Trùng hỏi ngược lại, Hồ Nhị thúc cười rộ lên. “Đại ca nói đùa đó sao? Chúng em mà có bản lĩnh như vậy, sao còn ở quê làm ruộng?”.

“Vậy các người có bản lĩnh gì nhòm ngó tước vị tài sản của Hầu phủ, tùy ý vợ các người châm ngòi ly gián, khiến gia đình ta không yên!”. Hồ Trùng lạnh lùng nói ra, chop lấy cây cung trong tay Hồ Tam thúc, thoải mái kéo căng dây cung như kéo đồ chơi của con nít, không biết vô tình hay cố ý, chia mũi tên vào hai người đường đệ quý quyết.

Hồ Tam thúc lập tức xám mặt, vội vàng kéo Hồ Nhị thúc quý xuống. “Đại ca, việc này đều do hai mục đàn bà kia gây ra, chúng em đều họ Hồ, làm sao dám mưu hại con nối dòng của Đại ca?”.

“Ta còn chưa nói có ai cố gắng mưu hại con nối dòng của ta, các người đã thừa nhận rồi. Xem ra Đại ca ta đây quả thật không biết tí gì về các người”. Hồ Trùng nói hời hợt, nhưng lửa giận trong mắt đã dần dần bốc cháy.

“Đại ca, Đại ca, việc này anh nghe chúng em giải thích, chúng em thật sự không biết!”. Hồ Nhị thúc cũng lấp bắp mở miệng.

“Đúng vậy Đại ca, anh có gì không hài lòng, chúng em lập tức về bỏ hai mục đàn bà kia. Đại ca, tổ phụ chúng ta đã mất, hai bên cha mẹ cũng đều qua đời, Đại ca chính là trưởng gia đình, anh nói chúng em phải nghe”. Hồ Tam thúc hoà theo.

“Một đám không nên thân!”. Hồ Trùng mắng một câu, thu hồi lửa giận. “Thôi, vốn ta nghĩ giữ các người ở Biện Kinh, vừa dễ dàng coi sóc, cho các người vào khuôn khổ, không cần ở quê nhà ý vào tên tuổi ta mà làm xằng bậy. Không ngờ các người được một tác lại muốn tiến một thước, cứ thế mãi, mặc kệ ta đề phòng bao nhiêu, các người cũng sẽ đảo lộn gia đình ta không yên! Người đâu?”.

Hồ Trùng hô lên, lập tức có binh lính đáp lệnh. “Nghe lệnh tướng quân!”.

“Kéo hai người này xuống đánh mười quân côn. Đánh xong, đuổi bọn họ ra khỏi thành Biện Kinh, áp tải bọn họ và vợ con về tới quê hương, nói cho quan địa phương biết, nếu bọn họ dám mượn tên ta làm bậy, chém không cần nương tay!”.

Thân binh tuân lệnh, lập tức tha bọn họ đi xuống. Mười quân côn, nghe xong, Hồ Nhị thúc ngây người, Hồ Tam thúc lập tức nhào lên ôm chân Hồ Trùng. “Đại ca, Đại ca, chúng em cho dù muốn vãn điểm xấu nhưng vẫn có điểm tốt. Đại ca, nếu đánh tàn phế thật, lại phải nhờ vào Đại ca nuôi, Đại ca xin đừng đánh, về sau chúng em tuyệt đối không dám làm xằng bậy nữa”.

Hồ Nhị thúc vốn muốn xin được ở lại thành Biện Kinh, nhưng nhìn con giận hiện tại của Hồ Trùng, chỉ sợ không thể ở lại được, bởi vậy cũng mở miệng. “Đại ca muốn chúng em đi, chúng em không thể không đi, chỉ là Đại ca...”.

“Sao, chẳng lẽ các người dám thả lời đồn về ta?”. Hồ Trùng khom xuống, ánh nắng xiên từ sau lưng ông ta ra trước, nhất thời khiến Hồ Trùng có vẻ hung thần ác sát, cộng thêm trong mắt đờ đờ sát khí. Hồ Nhị thúc cảm thấy mình sắp té ra quần, vội lắc đầu. “Đại ca, chúng em đâu dám, nhưng về sau, Đại ca thật sự không chiếu cố chúng em nữa sao?”.

“Đại ca, chúng em ở nông thôn cũng thay Đại ca hương khói cho mộ bá phụ bá mẫu”. Hồ Tam thúc góp lời.

“Đại ca, lúc còn nhỏ anh luôn che chở chúng em, có lần vì em, suýt chút nữa bị chó cắn rách da, tuy rằng tránh được nhưng vẫn bị chó đuổi theo phải trèo lên cây”. Hồ Nhị thúc khóc hụ hụ.

“Nếu các người nhớ được những thứ này, vì sao các người lại tính kế thù từ ta, tính kế con nối dòng của ta? Mưu đồ chiếm lấy tước vị và sản nghiệp của ta? Chẳng lẽ một nhà sống thuận hoà với nhau cùng một chỗ không tốt ư?”. Hồ Trùng là đau lòng thật sự, vốn chỉ muốn đón các huynh đệ lên, cả nhà quây quần, coi như làm rạng rỡ liệt tổ liệt tông. Nào ngờ lòng người dễ đổi, sao có thể ngăn cản sự tham lam? Thiếu chút nữa hại thù từ mình mất đi đứa con hiếm muộn mới có được.

Hồ Trùng thở dài thườn thượt. “Mà thôi, mười quân còn này ta ghi sổ ở đó, về sau phạm ta nghe được tiếng gió không đứng, liền phái người về tận nơi đánh. Còn nữa, ở quê ta đã cho mua cho mỗi người hai trăm mẫu đất, đưa thêm chút ngân lượng, từ nay về sau sống cho đàng hoàng, đừng đi thêm khát những thứ không thuộc về mình. Bằng không, đừng nói ta vẫn còn sống, dù ta có chết, biết các người hoặc hậu duệ của các người nôm miệng đồn đãi thị phi, ta sẽ không bỏ qua cho các người”.

Sắc mặt Hồ Trùng thực dọa người, hai người Hồ Nhị thúc ngoại trừ gật đầu ra, không dám làm gì hơn. Hồ Trùng bảo thân binh buông bọn họ ra, sai người bưng tới một bầu rượu, rót đầy xong đưa cho bọn họ mỗi người một chén. “Rượu này xem như tiễn đưa. Hành lý của các người và vợ con, ta đã cho người thu dọn xong, về quê đi. Sau này, ngày lễ tết, ta sẽ sai người đưa ít thứ về”.

Hai anh em họ Hồ không dám cầu xin, uống cạn chén rượu rồi rời đi, Hồ Trùng nhìn bóng dáng bọn họ lảo đảo, thở dài buồn bã, tâm trí tiêu điều, chuyện đời biến hoá sao mà nhanh vậy.

“Đại tỷ tỷ, đạo lý trong sách đều là chị nói cho em biết, vậy về sau em có thể thường đến thỉnh giáo Đại tỷ tỷ được không?”. Hồ Lục nương chớp đôi mắt to, chờ đợi Yên Chi trả lời, Yên Chi sờ đầu cô bé. “Lục nương, về sau em có thể viết thư cho chị”.

Viết thư? Hồ Lục nương nghiêng đầu khó hiểu. “Vì sao phải viết thư?”.

“Hôm nay em phải về quê”. Yên Chi đã biết Hồ Trùng an bài, để tránh Hồ Lục nương thấy cảnh lộn xộn nên gọi riêng cô bé tới đây.

“Nhưng em đâu nghe cha mẹ nói gì?”. Hồ Lục nương vẫn hoài nghi. Yên Chi cười. “Vì em vẫn còn là con nít, cho nên không nói cho em biết, nhưng mẹ chị nói cho chị biết. Lục nương, đây là sách chị tìm cho em, cách một đoạn thời gian nhớ viết thư cho chị. Còn nữa, chị nghe nói ở nông thôn hiện tại đã mở nữ học. Nếu em muốn học ở nữ học, chờ về quê sẽ đưa em đến đó, được không?”.

“Em được học nữ học sao?”. Hồ Lục nương biết nữ học đã lâu, nhưng Hồ Tam thúc nói chỉ có con gái nhà có tiền mới đi học, nhà mình cần gì phải học? Bởi vậy Hồ Lục nương chỉ có thể hâm mộ nhìn biểu tỷ đến nữ học mà thôi.

Yên Chi thấy trong mắt Hồ Lục nương vui sướng, không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng. “Đương nhiên, sẽ có người tiễn nhà em về quê, chờ đến nơi, em đến thẳng nữ học, hằng năm sách vở quần áo đều có Đại bá mua cho em”.

Thật sự là quá tốt. Hồ Lục nương đứng thẳng, cúi mình hành lễ vạn phúc với Yên Chi. “Đại tỷ tỷ, đa tạ”. Sau đó nói. “Chờ em hiểu được nhiều đạo lý, em sẽ viết thư cho Đại tỷ tỷ, còn có, còn có...”. Giọng Hồ Lục nương trở nên nhỏ xíu. “Em sẽ nói cho mẹ, đừng tham lam sản nghiệp nhà Đại bá, phải tự mình kiếm lấy!”.

Yên Chi vỗ vỗ tay Hồ Lục nương. “Như vậy là tốt rồi. Lục nương, người sống phải hiểu đạo lý, mọi thứ cần tự tay kiếm ra mà không phải đoạt từ tay người khác. Đoạt được, chung quy đến một ngày nào đó sẽ phải trả lại”.

Hồ Lục nương gật đầu, Hồng Ngọc đi tới. “Đại nương tử, đồ đạc đã thu dọn xong”. Yên Chi ừ một tiếng, dặt tay Hồ Lục nương. “Đến đây, chị tiễn em”.

Hồ Lục nương thập phần vui mừng, ngoan ngoãn để Yên Chi dắt đi. Đoàn người ra khỏi sân viện, chạm phải Thuần Hoa đang đi tới, Lưu cơ đã quyết tâm xuất gia, chỉ chờ đợi thời cơ tuyên bố, bởi vậy gia vụ trong khoảng thời gian này đều do Thuần Hoa lo liệu. Thuần Hoa quản gia chính là chân truyền từ Lưu cơ, thuận buồm xuôi gió, gặp Yên Chi và Hồ Lục nương đi ra, cô nói với Yên Chi. “Đại tỷ tỷ, hành trang đã xong”.

“Nhị tỷ tỷ, Đại tỷ tỷ nói chờ về nhà sẽ cho em đi học nữ học!”. Hồ Lục nương hớn hờ khoe với Thuần Hoa, Thuần Hoa đã biết chuyện, bây giờ cô mới hiểu được cái gì gọi là đại trí tuệ, thi ân như vậy hoàn toàn có thể khiến Hồ Tam thúc không nói được nửa chữ không.

“Nữ học rất tốt nha! Chị vốn cũng muốn đến nữ học, nhưng lại được mời tiên sinh về nhà dạy”. Thuần Hoa từng nghe nói, nữ học là nơi rất vui, được học chung với các thiếu nữ trẻ tuổi mình. Nhưng Lưu cơ kiên trì muốn Thuần Hoa học ở nhà, nếu không Thuần Hoa đã đến nữ học rồi. Về phần Yên Chi, không sai biệt lắm chính là tự học, dù sao khi đó tuổi nàng đã lớn, tiên sinh cũng không muốn dạy.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đuổi Người (2)

Thì ra nữ học tốt như vậy! Gương mặt Hồ Lục nương càng trở nên vui sướng, chạy về sân nhỏ của bọn họ, Hồ Nhị thím và Hồ Tam thím đều đang ngây ra như phỗng, nhìn người hầu lục tục dọn dẹp hành lý.

Hai anh em Hồ Nhị thúc rời đi không bao lâu, một nhóm người hầu đã tới, nói rằng Hồ Nhị thúc bọn họ đã quyết định sẽ rời khỏi Biện Kinh, lên đường ngay hôm nay, người hầu được Vương thị phân phó đến hỗ trợ thu dọn hành lý. Tin tức này quả thật như sét đánh giữa trời quang. Hai chị em dâu nhà họ Hồ không đời nào tin tưởng phu của bọn họ nói như vậy, muốn ngăn cản muốn khóc nháo, nhưng chúng người hầu căn bản không nghe, chỉ mời bọn họ ra ngoài liền lập tức bắt tay dọn dẹp. Hành lý của đám người nhà họ Hồ vốn không nhiều, đồ dùng ở kinh thành phần lớn đều là Vương thị đặt mua sau này, rất nhanh liền thu dọn xong.

“Mẹ, không phải hôm nay đi về sao? Mọi người còn chưa chuẩn bị hành lý xong?” Hồ Lục nương thấy cả mẹ và Nhị bá mẫu đều đang ngây ngốc ở kia, tiến lên tò mò hỏi.

Trông thấy con gái, gấp cả chị em Yên Chi đi sau lưng cô bé, Hồ Tam thím lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, lửa giận thiêu đốt trong lòng, đánh lên người con một tát. “Ngay cả người tốt kẻ xấu mày còn phân không rõ, hai đứa kia thì tốt lành cái gì?”.

Hồ Lục nương không ngờ mẹ mình lại đánh mình, cả người đơ ra.

“Yên Chi à, cô còn không biết xấu hổ vác mặt đến đây nhìn chúng tôi, đuổi người nhà đi, coi thứ nghiệt như ruột thịt, quả thật là nực cười!”. Hồ Nhị thím thở hồng hộc nói.

“Nếu ta không nhận biết huynh đệ tỷ muội cùng một cha sinh thì mới là nực cười, mới là súc sinh”. Yên Chi đáp trả, đối phó với hạng người này dễ như trở bàn tay. Tiếp theo, Yên Chi quay sang Hồ Tam thím. “Tam thím, thím đánh Lục muội muội làm gì? Con bé nói sai chỗ nào? Huống chi chẳng phải từ chính miệng thím nói muốn Lục muội muội thường xuyên lui tới với chúng ta sao?”.

Hồ Tam thím cứng họng, Thuần Hoa bước lên, yêu kiều nhún người hạ bái hai vị thím. “Gia mẫu hoài thai chưa vững, không thể đến tiễn, đặc biệt dặn dò tỷ muội chúng ta đến. Ngoài ra còn có mấy món thân tặng. Gia mẫu nói, vốn là chị em dâu không nên khách khí như vậy, nhưng không thể để các vị thím đường xa xôi đến mà đi tay không trở về”.

Dứt lời, Thuần Hoa tránh sang một bên, chúng nha hoàn lục tục dâng quả cáp lên, vài vóc trang sức đồ chơi quả thật không ít, có cả thổ sản nữa. Nhưng những thứ này trong mắt Hồ Tam thím chỉ là tám ngày phú quý của Hầu phủ mà thôi, chỉ một chút như thế liền đuổi người?

Hồ Tam thím vừa định há miệng, Yên Chi đã ép sát bên tai bà ta. “Tam thím, thím có gan châm ngòi, chẳng lẽ ta không dám ly gián? Thím muốn lợi dụng người khác làm grooms giáo, chẳng lẽ ta không biết thâm độc tội danh? Nơi này là Biện Kinh, là dưới chân Thiên tử, người đứng trước mặt thím là Đại nương tử Định Bắc hầu phủ, là thiên kim nhà quan lại. Tam thím, suy nghĩ cho kĩ đi”.

Yên Chi nói rất nhỏ, nhỏ đến nỗi ngay cả Hồ Lục nương cũng không nghe thấy, nhưng lời nói nồng đậm mùi vị cảnh cáo, Hồ Tam thím sâu sắc nhận ra, người trước mặt bà ta là một thiên kim tiểu thư cao quý, đã không còn là thôn cô, mẹ của nàng cũng là Trần quốc phu nhân, không phải một bà nông dân quê mùa. Thân phận địa vị sớm đã cách biệt như trời và đất.

Yên Chi nhếch miệng nhìn Hồ Tam thím, dưới trời chiều, nụ cười của nàng thật ma mị. Hồ Tam thím thờ dài, thôi, chuyện này vốn đã mạo hiểm. Chi không biết sau này bọn họ có trả thù mình không? Hồ Tam thím cảnh giác nhìn Yên Chi, Yên Chi hơi nheo mắt ý bảo bà đoán thử xem, sau đó cười với Hồ Lục nương. “Lục muội muội, đến nữ học nhớ chăm chỉ học giỏi, đừng quên viết thư cho chị. Còn nữa, đọc nhiều sách hiểu nhiều đạo lý”.

Hồ Lục nương gật đầu như bẫm tới, Yên Chi vừa cười vừa nói. “Canh giờ đã tới, đường về còn xa, chúng ta không giữ các người lại trò chuyện lâu, tự có người tiễn các người đi”. Quán gia đứng chờ bên cạnh bấy giờ mới tiến lên hành lễ với chị em Yên Chi, sai người hầu rằng hành lý lại, xe ngựa bắt đầu lăn bánh.

Bọn họ rời đi xong, Thuần Hoa mới thở dài một tiếng, Yên Chi hiểu được vì sao Thuần Hoa thở dài, nhẹ giọng nói. “Người sống sẽ phải gặp đủ loại chuyện. Thuần Hoa, chuyện này...”.

“Tỷ tỷ đừng nói nữa, đặt tay lên ngực tự hỏi, những chuyện mẫu thân và tỷ tỷ làm được, em chưa chắc có thể”. Thuần Hoa gần như thức trắng cả đêm qua, nếu có người muốn mưu hại Đại lang, Thuần Hoa cảm thấy mình nhất định sẽ tự tay xé xác kẻ đó mới hả dạ dù biết hẳn bị xúi giục, vì nếu không tham lam, sao lại động lòng?

“Có một số việc, chớ suy nghĩ nhiều như vậy, có nghĩ cũng không phòng bị được”. Nói đoạn, Yên Chi vỗ tay một cái. “Tốt lắm, hiện tại đầu sỏ đã bị tổng khứ, cuộc sống sau này xem ra bình an”.

“Bình an được ư? Đệ đệ không phải muốn đính hôn với nhà họ Ngưu sao?”. Vừa nhắc tới chuyện này, Thuần Hoa liền muốn mắng chửi Tào tướng công, nhưng ngẫm lại Tào tướng công chỉ có ý tốt thôi, dù sao Hồ Trùng và Trung Nghĩa bá đều là tướng dưới trướng ông ta, hai người tương khắc quả thật không ổn.

“Nước tới đất chặn. Người nữ xuất giá tòng phu, chị thấy Ngưu Tứ nương tử khá hơn Tam tỷ tỷ của cô ta nhiều!”. Yên Chi an ủi làm Thuần Hoa cười khẽ. “Chi hy vọng như thế!”.

“Không phải chỉ hy vọng như thế, mà là nhất định như thế!”. Yên Chi nghiêm trang uốn nắn, Thuần Hoa cười to hơn, không nói gì.

“Ông ngoại nghĩ sao mà lại chọn cách cho hai nhà Hồ Nguru kết thân?”. Triệu Trần nghe được việc này, không hỏi ai khác mà trực tiếp tìm ông ngoại Tào Bản xác nhận.

Tào Bản năm nay cũng ngót nghét sáu mươi, vị tướng vang danh khắp thiên hạ giờ phút này ăn mặc đơn giản, tay cầm kéo cắt tỉa hoa, nhìn vô cùng từ ái, nào có dáng vẻ hung ác như người từng tung hoành sa trường? Nghe cháu nói, ông trả lời. “Bệ hạ chỉ sợ vài năm nữa sẽ động thủ. Cháu nghĩ hai nhà Hồ Nguru nháo tới nháo lui như vậy, đến lúc đó không chịu phối hợp, sau này cho dù truy cứu, thời cơ cũng hụt mất”.

“Ông ngoại suy nghĩ nhiều, cháu thấy hai nhà này chỉ sợ không kết thân mà là kết thù”. Triệu Trần tiếp nhận kéo trong tay Tào Bản, cắt cành hoa cái cụp, không phục đáp lại.

Tào Bản cười phá lên, liếc mắt nhìn cháu ngoại. “Phải, ta biết cháu mắt húng! Ta đã nói với cháu rồi, chúng ta là tướng môn, tướng môn kết thân với tướng môn mới là môn đăng hộ đối, cưới tiểu nương tử nững nịu, gặp chuyện chỉ biết khóc, làm sao đương gia?”.

“Ông ngoại, ông ngoại không biết danh tiếng của Hồ Đại nương tử kia thôi”. Triệu Trần nói, càng khiến Tào Bản cười lớn hơn. “Danh tiếng, danh tiếng mãi ra làm cơm ăn được hay cần bao nhiêu mũi kiếm cho cháu trên chiến trường? Chẳng qua đám văn nhân ăn no rảnh rỗi không có gì làm nên nói linh tinh. Nếu bọn họ thật có thể nói chuyện trời đất dời dời, ta còn tin chút chút, chỉ giới tung tin đồn đãi về người khác, không thể coi là thật”.

“Ông ngoại không sợ có người biết lại dăng tấu tố ông ngoại sao?”.

“Tổ thì tổ đi, càng tốt, ta có cơ cáo lão, cho thằng nhóc Tào Huru kia kiếm cháu dâu, sinh cho ta đứa cháu nội để ta ôm”. Tào Bản không thêm đề ý.

Tào Huru ho khan. “Ông nội, ông nội thấy cháu tới nên mới cố ý nói vậy đúng không?”. Tào Bản liếc nhìn cháu, nhận lấy kéo tỉa hoa từ tay Triệu Trần. “Đi đi, hai anh em đi chơi đi, hết đứa này tới đứa kia lông ba lông bông, không an tĩnh bằng Quỳnh Hoa. Nhưng mà Trần nhi, ta thấy làm hoàng hậu chẳng có gì hay ho”.

“Ông nội!”. Tào Huru la lên đầy bất mãn. Tào Bản phui tay. “Các cháu tướng ta cái gì cũng không biết? Mau đi đi, ta không nói với các cháu nữa”.

Trên đường rời đi, Tào Huru mới nói với Triệu Trần. “Ông nội xưa nay đều vậy, chỉ là không biết Quỳnh Hoa muội muội có biết việc này không?”.

Nếu Triệu Quỳnh Hoa thật sự trở thành Thái tử phi, vậy thì danh vọng nhà họ Triệu, và cả nhà họ Tào nữa, sẽ đạt tới đỉnh cao. Chỉ là...? Triệu Trần hơi siết tay, hôm đó bà cố nói, người càng ở chỗ cao càng phải cẩn thận, thân là thần tử, luôn phải cẩn thận hoàng quyền. Vì vậy Triệu Trần vỗ vai Tào Huru. “Chuyện này được hay không còn chờ hồi sau. Nếu bệ hạ có ý, chúng ta là thần tử cũng chẳng kháng chỉ được”.

Nói đúng lắm, Tào Huru kéo Triệu Trần ra cửa. “Hôm kia mua hoa quan cho Thanh Thanh, hôm nay con bé nói muốn thêm cây trầm cái, đòi em ra cửa hàng trang sức tìm cho nó. Anh nói thử xem, đàn bà con gái sao mà mê quá, mua trang sức nhiều như vậy chỗ đâu cài cắm cho hết?”.

“Thanh Thanh cũng sắp cập kê, tiểu nương tử ở tuổi này luôn thích chưng diện. Hơn nữa cậu góp của hồi môn cho muội muội cậu thì có gì xấu đâu?”.

Tào Huru cố ý làm mặt đau khổ. “Nhưng bảo em ra cửa hàng trang sức nhìn đồ của con gái thì đúng là hành hạ”.

Triệu Trần mặc kệ, hai người ra cửa lên ngựa, một đường phi đến nơi phồn hoa nhất ở Biện Kinh, tìm gian cửa hàng lớn nhất đi vào. Gặp hai người Tào Triệu, tiểu nhị lập tức đơn đả. “Hai vị muốn tìm gì, chọn trang sức cho tiểu nương tử yêu mến phải không? Chẳng giấu gì hai vị, chỗ tiểu nhân còn có thể chế tạo trang sức theo bản vẽ”.

Tiểu nhị lải nhải không ngừng, hai người Tào Triệu tùy tiện nhìn ngắm, sau đó nghe được tiếng nói quen thuộc. “Cây trầm này không tệ”.

Giọng này? Triệu Trần lập tức đổi sắc mặt, Tào Huru nháy mắt ra hiệu với Triệu Trần, thật là gặp ai không gặp, gặp trúng ngay biểu tẩu tương lai thế?

Yên Chi đang ngắm nghía cây trầm trong tay, đột nhiên cảm giác có người nhìn mình, ngẩng đầu nhận ra Triệu Trần, chân mày cũng nhíu chặt lại, thành Biện Kinh lớn như vậy, vì sao lần nào ra cửa cũng gặp anh ta?

“Tiểu nương tử, ngài thấy cây trầm thế nào, tiểu nhân nói cho ngài hay, cây trầm này thủ công vô cùng tinh xảo, cầm làm của hồi môn hoặc tặng người đều rất hãnh diện”. Tiểu nhị còn đang thao thao bất tuyệt, Yên Chi đã kéo Hồng Ngọc. “Chúng ta đi”.

Hồng Ngọc lưu luyến không rời bứt ra khỏi hàng trang sức, đang định theo Yên Chi ra ngoài, chợt nhìn thấy Triệu Trần, không khỏi hô lên. “Cô gia, sao ngài lại ở đây?”.

Cô gia? Hai chữ lập tức khiến người ta dồn mắt về hướng Triệu Trần và Yên Chi, Triệu Trần bất ngờ không kịp tránh, mặt cũng cau có. Ngược lại Yên Chi không thêm màng tới thần sắc của Triệu Trần, gật nhẹ đầu liền lập tức muốn đi. Hồng Ngọc trở mắt ra, vì sao Đại nương tử và cô gia luôn giống như lệch tông? Cô gia đường đường là người đàn ông xuất sắc nhất thành Biện Kinh!

Chương 49: Đến Thăm

“Đại nương tử, Đại nương tử, đây là...” Hồng Ngọc thấy Yên Chi bỏ qua Triệu Trấn, hơn nữa không phải kiểu thẹn thùng tránh mặt, nhìn không được lên tiếng. Cô nha hoàn này dợ nhất ở tất nhiều chuyện. Yên Chi xoay qua liếc Hồng Ngọc, Hồng Ngọc bị Yên Chi nhìn xong không dám nói nữa, vội vàng hành lễ với Triệu Trấn rồi theo Yên Chi ra ngoài.

“Biểu huynh, hẳn là biểu tẩu nương ngài!”. Tào Huru có ý giễu cợt Triệu Trấn, Triệu Trấn trừng mắt Tào Huru, tiểu nhị đứng bên cạnh sừng sốt, sau đó nói. “Cứ tưởng hai vị...”.

“Nói bậy gì đó?”. Triệu Trấn hiềm khi mở miệng trách cứ, tiểu nhị vội vàng thu lại lời nói. “Hai vị, mời qua đây. Tiểu điểm có đầy đủ các loại trà cài vòng tay”. Dứt lời cầm ra một cây trà. “Ban nãy vị tiểu nương tử kia nhìn trúng cây trà này, hai vị xem thử có muốn mua hay không?”.

“Chúng ta không xem trà, muốn xem cài tóc”. Tào Huru giải vây cho Triệu Trấn, tiểu nhị bỏ xuống, Triệu Trấn lướt mắt qua cây trà, bên trên chạm khắc hoa thạch lựu, Triệu Trấn không khỏi hồi tưởng quỳn hoa thạch lựu Yên Chi mang ngày ấy. Hoá ra nàng thích hoa thạch lựu.

“Biểu huynh muốn mua?”. Tào Huru thấy Triệu Trấn đưa tay tiếp nhận cây trà, kinh ngạc hỏi.

Triệu Trấn thế mới giật mình nhận ra mình cầm cây trà lên, giống như bị phồng, lập tức bỏ xuống. “Cậu nói muốn xem cài tóc đúng không, chúng ta đi xem”. Tào Huru không nghĩ ngờ, theo Triệu Trấn qua chỗ khác.

Hoa thạch lựu màu đỏ rực rỡ như lửa, cũng không phải loài hoa quý giá, quả thật có chút giống nàng. Nghĩ đoạn, Triệu Trấn bắt giác nhoẽn miệng cười, nụ cười này nếu anh ta nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy kì quái.

“Đại nương tử, ngài đối với cô gia có phải hay không hơi chút...?”. Hồng Ngọc cẩn thận quan sát nét mặt của Yên Chi, lần nữa hỏi.

“Anh ta liên can gì tới ta?”. Yên Chi hỏi lại Hồng Ngọc, Hồng Ngọc trở mặt nói. “Ngài ấy là...”.

“Hồng Ngọc, ta biết ngươi muốn theo ta gả vào nhà họ Triệu, ngươi yên tâm, mặc kệ kết cục giữa ta và Triệu Trấn như thế nào đi nữa, nhất định ta sẽ tuyển cho ngươi một hôn phu tốt”. Yên Chi nghiêm trang nói với Hồng Ngọc. Hồng Ngọc đỏ mặt. “Đại nương tử, nô tỳ không phải...”.

“Ngươi cũng biết ta không phải người thích vòng vo, có gì nói đó. Việc này cứ vậy đi, về sau ngươi chớ dong dài trước mặt ta”. Yên Chi chặn đứng Hồng Ngọc, miệng Hồng Ngọc há ra còn chưa kịp nói, sau đó liền thờ dài lắc đầu, Đại nương tử quả thật khác người.

Hồng Ngọc cũng chỉ dám nói thầm trong bụng, không dám lộ ra mặt. Chớp mắt đã về tới Đình Bắc hầu phủ, Hồng Ngọc vội nhảy xuống xe đỡ Yên Chi. Nha hoàn ra chào đón. “Đại nương tử, hôm nay Nguru phu nhân tới, phu nhân dặn ngài không cần tới”.

Nguru phu nhân? Yên Chi nhăn mày, hôm nay Nguru phu nhân tới, hẳn là vì hôn sự hai phủ. Chung quy ngày ấy tuy Hồ Trùng đã định ra, nhưng vẫn chưa sai bà mối qua, Nguru phu nhân chắc chắn đứng ngồi không yên.

“Đại nương tử, Đại nương tử”. Nha hoàn gấp Yên Chi trầm tư ở đó, vội kêu một tiếng, Yên Chi hoàn hồn, cười nói. “Không có việc gì, chúng ta về đi”.

Yên Chi đoán không sai, hôm nay Nguru phu nhân tới là vì hôn sự hai phủ Hồ Nguru. Tuy ngày ấy Hồ Trùng đã gật đầu nhưng Nguru phu nhân ngồi nhà chờ mãi mấy hôm mà vẫn chưa thấy bà mối nhà họ Hồ tới cửa, Trung Nghĩa bá lại mỗi ngày thúc giục, nhất định phải định ra hôn sự, miễn cho đêm dài lắm mộng. Bởi vậy Nguru phu nhân không ngồi yên được nữa, dẫn người tới cầu kiến Vương thị. Cũng may Vương thị không chặn bà ta ngoài cửa như mấy lần trước, bái thiếp vừa gửi vào, rất nhanh liền có người mời Nguru phu nhân đi vào. Nguru phu nhân sửa sang quần áo, chỉnh lại châu thoa, làm một bộ đoan trang theo người hầu Hồ phủ vào trong. Thấy bà ta như vậy, giống như có tiếng cười khúc khích ở đâu, Nguru phu nhân không khỏi dừng bước nhìn chung quanh. Người hầu Hồ phủ hỏi. “Nguru phu nhân, ngài làm sao?”.

“Không có gì!”. Nguru phu nhân nhớ tới mục đích chính, đương nhiên không dám nói thật, tiếp tục đi về phía trước.

Hôm nay Vương thị chiêu đãi Nguru phu nhân ngay tại viện của mình, thấy Nguru phu nhân đến, Vương thị bám vào vai nha hoàn đứng lên. “Ta mang thai lớn tháng, càng đồ lười, nhiều sự sơ sót, nhớ lẽ mờ cần làm việc gì đó mà mãi không nhớ ra việc gì, hôm nay bà tới ta mới nhớ. Chuyện này đại sự mà”.

Nguru phu nhân nhìn Vương thị tươi cười, chỉ cảm thấy sau nụ cười của bà tất cả đều là giả tạo, ai chẳng biết nhà các người thiếp thất đương gia, chuyện này bà chỉ cần phân phó một tiếng, thiếp thất đi tìm bà mối là xong. Định đi thẳng vào vấn đề lại nhớ tới lời trượng phu dặn dò, đành nói. “Còn chưa chúc mừng ngài nha. Vốn chuyện này chúng ta nên sớm tới cửa”. Nói đoạn, Nguru phu nhân đánh giá người Vương thị, thấy bụng Vương thị đã lộ ra, trong lòng nổi cơn ghen tị, sao bà ta lại vận tốt như vậy, luống tuổi rồi còn có hi. Nếu mình cũng sinh hạ được một đứa con trai, cần gì nhẫn nhịn chứa chấp đồng thiếp thất kia ở đó?

Vương thị làm như không thấy vẻ mặt Nguru phu nhân, ai không biết lá mặt lá trái? Chỉ cười mời Nguru phu nhân vào phòng trong. Nha hoàn dâng trà, Nguru phu nhân nhấp một ngụm, hai người nói chuyện phiếm mấy câu. Thấy Vương thị toàn đánh trống lảng, Nguru phu nhân không khỏi nhú mày, nhưng vẫn cười cười. “Không ngờ hai nhà chúng ta lại có duyên phận như vậy, hôm nay tôi đem thiếp canh của Tam nương tử nhà tôi đến, như lời đã định, hai

nhà trao đổi thiếp canh”.

“Ngu phu nhân, nhà chúng ta muốn định ra là Tứ nương từ kia”. Vương thị thế này mới thân nhiên mở miệng, quả nhiên Ngu phu nhân đổi sắc. “Tam nương từ lớn tuổi hơn Tứ nương từ, luôn phải định ra Tam nương từ trước”.

“Tuổi tác cô ta quá lớn, Ngu phu nhân, Tam nương từ của quý phủ đã gần mười sáu, mà Đại lang nhà ta chỉ mới mười ba, tính sao đi nữa cũng tương thích với Tứ nương từ hơn. Nếu là Ngũ nương từ quý phủ thì quá nhỏ chút. Bà cũng biết rồi, chúng ta ai cũng muốn sớm ngày ôm cháu nội”.

Vương thị nói không có gì khiến Ngu phu nhân sinh nghi, tính ra hai cô con gái nhà họ Ngu đều lớn hơn Hồ Đại lang, Hồ phủ suy xét điểm này, chọn Tứ nương từ cũng là bình thường. Bởi vậy bà ta gật đầu. “Như vậy a, nhưng mà thiên hạ này, tỷ tỷ chưa định thân, muội muội đã đính hôn, thật sự...”.

“Ngu phu nhân, hai nhà định thân là môn đẳng hộ đối, niên mạp tương đương. Hơn nữa định thân rồi còn phải chờ một khoảng thời gian mới xuất giá, ít nhất phải hai ba năm, trong vòng hai ba năm ấy, bà lại đính cho Tam nương từ quý phủ một hôn sự, gả ra ngoài, chẳng phải đều tốt?”.

Ngu phu nhân ngẫm lại cũng đúng, Tam nương từ dung mạo xuất sắc hơn Tứ nương từ, nếu gả nó cho nhà phú thương, được sinh lễ lại đổ vào làm hồi môn cho Tứ nương từ, miễn cho mình phải bỏ ra. Bởi vậy Ngu phu nhân lại đầy mặt tươi cười. “Được rồi, vậy tôi lại về một chuyến, mang thiếp canh của Tứ nương từ đến”.

Vương thị đã nói. “Đâu dám để bà chạy tới chạy lui, nhà chúng ta cầu con dâu kia mà”. Nói xong Vương thị liền gọi người, nha hoàn vào chờ lệnh, Vương thị nói. “Người tiện đường đi mời bà mồi, ta nhớ rõ bà Trương thường đến nhà chúng ta, mời bà ấy đi, cầm thiếp canh của Tứ nương từ về đây”.

Nha hoàn tuân mệnh, Vương thị cũng đứng lên. “Ta không tiễn bà, mấy ngày nay lười biếng thật sự”. Ngu phu nhân lại quét mắt qua bụng Vương thị, sau đó cười nói. “Việc này cứ quyết định vậy đi, phu nhân không cần tiễn”.

Vương thị thấy Ngu phu nhân khách khí như vậy, chuyện này thuận lợi trôi qua, trên mặt cũng tươi cười, nhìn Ngu phu nhân ra ngoài rồi mới hướng vào buồng trong gọi. “Yên Chi, ra đây đi, đừng tưởng mẹ không biết con lén lút núp trong đó”.

Yên Chi đã vén rèm lên, cười hi hi đi ra. “Mẹ, phát hiện con lúc nào vậy?”. Vương thị dí trán nàng. “Lúc nào hả, chị hành động trắng trợn như vậy ai mà không thấy?”.

Yên Chi lại cười khúc khích. “Mẹ, hôm nay Ngu phu nhân lịch sự thật, thuận lợi trôi qua, vốn còn tưởng bà ta sẽ kì kèo nhiều lắm chứ”.

“Khó trách chị trốn ở bên trong, muốn nghe cãi nhau chứ gì”. Vương thị mắng yêu cô con gái, Yên Chi lại cười cười, kể sát bên người Vương thị hơn. “Mẹ, chờ chúng con gả đi hết, có em dâu theo cùng mẹ cũng tốt”.

“Tôi đâu phải đậu hũ, cần gì người theo?”. Vương thị trả lời, sau đó vỗ vỗ mặt Yên Chi. “Đừng nghĩ nhiều, đi đi, nói với Thuần Hoa chuyện này”. Yên Chi đáp một tiếng rồi rời đi.

Vương thị ngáp một cái, lúc này mệt thực sự, nghỉ ngơi thôi, đúng là lớn tuổi rồi, không dễ dàng như lúc trước mang bầu Yên Chi.

“Đi đi, Đại lang định thân với Ngu Tứ nương từ, con đã gặp tiểu nương từ ấy, dung mạo thanh tú. Tính tình nhất gan chút, nhưng ở bên mẫu thân sẽ tốt lên”. Thuần Hoa chậm rãi nói với Lưu cơ.

Từ ngày đó, Lưu cơ đã đổi cách ăn vận, quần áo thanh thuần com canh chay, mỗi ngày đều niệm một lần kinh văn. Bấy giờ nghe con gái nói, Lưu cơ chỉ gật đầu, khẽ ừ.

“Đi đi!”. Thuần Hoa tuy hiểu Lưu cơ không thể cáo ốm mãi được, một ngày nào đó Lưu cơ sẽ xuất gia, nhưng vẫn khổ sở hô lên.

Lưu cơ nhែn một nụ cười nhợt nhạt với cô. “Thuần Hoa, quá khứ đã thành mây khói, con nói đúng, phu nhân là người khoan hậu, có phu nhân ở, Đại lang sẽ không sống quá tệ”. Thuần Hoa cúi đầu, che giấu biểu cảm bất lực và thương tiếc.

Lưu cơ nhìn con, lại lần chuỗi Phật châu trong tay, nhẹ nhàng niệm kinh. Buông hết thấy lo lắng, từ nay về sau được tự tại. Lẽ ra nên biết sớm hơn.

“Đi đi cứ không buồn không vui như vậy, giống như quả thật đi đi đã quên hết thấy”. Thuần Hoa thở dài. Yên Chi vuốt lưng cô, chuyện này không ai thuyết phục được ai cả. Thuần Hoa ngẩng đầu lên nhìn Yên Chi cười. “Em không nên than thở với chị, tất cả đều do đi đi sai lầm”.

“Em đã khuyên Lưu cơ rồi, Lưu cơ cũng không làm gì cả”. Yên Chi vẫn nói thật ôn hoà, Thuần Hoa nhìn không được nói. “Vì sao không hiểu tỷ tỷ là người như vậy sớm hơn vài năm, như vậy tỷ muội chúng ta sẽ càng thân thiết”.

“Hiện tại cũng rất thân thiết rồi. Thuần Hoa, sớm mấy năm hay muộn mấy năm chúng ta đều sẽ không như vậy”. Yên Chi trả lời khiến Thuần Hoa lại cười, định nói tiếp đã thấy nha hoàn dẫn theo bà mồi tiến vào, hẳn đã cầm thiếp canh từ Ngu phủ về đây.

Chương 50: Châm Ngòi

Yên Chi và Thuần Hoa nhìn nhau cười, nha hoàn cũng không chú ý hai chị em mà đi thẳng hướng bên trong.

“Phu nhân, tiểu nhân cô phụ ngài, không cảm thiếp canh về được”. Trương bà mỗi vừa mở miệng đã nói vậy, Vương thị không khỏi khẽ nhú mày. “Chẳng phải nói xong hết rồi sao?”.

“Phu nhân, nô tỳ chờ bên ngoài, không biết bên trong phát sinh chuyện gì, nhưng nô tỳ nghe Trương thím nói Ngưu phu nhân dối ý, bảo rằng phải là tỷ tỷ định ra trước mới đến muội muội”. Xem ra Ngưu Tam nương tử này cũng là một người không dễ chơi. Vương thị đã biết chắc, bởi vậy nói với Trương bà mỗi. “Cực khổ cho bà, lui về nghỉ ngơi đi”.

Trương bà mỗi hành lễ cáo từ Vương thị, sau đó lui ra.

Chờ Trương bà mỗi đi khỏi, nha hoàn mới lên tiếng hỏi Vương thị. “Phu nhân, có nên mời một bà mỗi khác?”.

Vương thị lắc đầu. “Không cần, dù sao chuyện này không phải do nhà chúng ta cầu nhà bọn họ”. Ngưu phu nhân, thử nhìn xem bà tính thế nào.

Trung Nghĩa bá về nhà, nghe người hầu nói phu nhân mình đã đến Định Bắc hầu phủ, Định Bắc hầu phủ cũng đã mời bà mỗi đến, trong lòng rất vui vẻ, vội vàng chạy đến phòng phu nhân mình, hoan hoan hi hi hỏi. “Đã định ra chưa? Chuyện này rốt cuộc cũng xong”.

“Định gì mà định, nhà chúng ta muốn gả là Tam nương tử, nhà bọn họ lại chỉ Tứ nương tử. Tôi không trao thiếp canh ra”. Ngưu phu nhân tự sinh hờn dỗi, không để ý trượng phu.

“Tứ nương tử cũng tốt, hai tỷ muội tuổi tác không kém nhau bao nhiêu, lại bàn về niên mạp, Tứ nương tử càng xứng đôi hơn”. Hai chữ xứng đôi nghịch tai Ngưu phu nhân, bà ta cười lạnh. “Thì ra ông cũng nghĩ vậy, nhưng sao ông không nghĩ làm thế là nhà bên đó khi dễ nhà chúng ta?”.

“Khi dễ ở đâu?”. Trung Nghĩa bá chẳng hiểu sao đàn bà lại nghĩ nhiều như vậy, đã có Tào tướng công làm mỗi, lại có lão gia hai nhà làm chủ, mặc kệ Tam nương tử hay Tứ nương tử gả đi đều là thân gia với nhau, liên quan gì mà khi dễ?

“Nhưng tỷ tỷ lớn tuổi hơn không cầu, ngược lại cầu muội muội nhỏ tuổi hơn, không khi dễ thì là gì?”. Ngưu phu nhân vốn chẳng nghĩ nhiều như vậy, ai biết về phủ xong, Ngưu Tam nương tử biết tin, nghe được Ngưu phu nhân nói đáng tiếc Định Bắc hầu phủ không chịu Ngưu Tam nương tử, đòi Ngưu Tứ nương tử, Ngưu Tam nương tử lập tức xám mặt, bảo rằng đây là Hồ phủ khi dễ Ngưu phủ.

Một câu như vậy, Ngưu phu nhân liền cẩn thận ngấm lại, càng nghĩ càng thấy không đúng, là nhà họ Hồ khi dễ nhà họ Ngưu, bởi vậy chờ Trương bà mỗi đến, Ngưu phu nhân tuyệt không đưa thiếp canh ra, chỉ nói muốn định thân phải định Ngưu Tam nương tử. Bà mỗi đương nhiên không chịu, hai bên nháo thành không vui.

“Chi vậy?”. Trung Nghĩa bá nghe Ngưu phu nhân nói xong, chân mày xéch lên, sau đó lên tiếng. “Chuyện này vốn là nhà chúng ta cầu nhà bọn họ, đương nhiên...”.

Ngưu phu nhân vỗ bàn cái rầm. “Đương nhiên cái gì? Thì ra ông chính là như vậy, khó trách nhà chúng ta đều bị người ngoài bắt nạt. Hôn sự này nếu không định Tam nương tử thì khỏi kết thông gia gì hết, con gái tôi, tôi quyết”.

Vợ chồng bọn họ tranh chấp, tự có người đi báo cho Ngưu Tam nương tử biết, Ngưu Tam nương tử nghe Ngưu phu nhân nói Hồ phủ không chịu đính hôn với mình, hôn sự tốt như vậy sao có thể nhường muội muội, trong lòng tính kế, châm ngòi rằng Hồ phủ coi khinh Ngưu phủ, chờ Ngưu phu nhân đuổi đi bà mỗi Hồ phủ xong, Ngưu Tam nương tử mới vui vẻ, coi như mình gả không được cũng không thể để muội muội gả, bằng không về sau mình phải nhìn Tứ nương tử địa vị thấp hơn mình trong phủ này sống sung sướng ư?

“Tứ muội muội, đáng tiếc ha, Hồ phủ muốn cầu cưới muội muội kia, chỉ là mẫu thân cảm thấy lớn nhỏ có thứ tự, bởi vậy không đồng ý”. Ngưu Tam nương tử đến phòng Ngưu Tứ nương tử, lời nói vẫn đậm mùi trào phúng như mọi khi. Ngưu Tứ nương tử hiện tại đã hoàn toàn xem nhẹ vị tỷ tỷ này, về phần gả cho ai, Ngưu Tứ nương tử biết bản thân không thể làm chủ được, bởi vậy chỉ cụp mắt, mặc kệ Ngưu Tam nương tử lái nhái.

Ngưu Tam nương tử nói mỗi miệng, không thấy Ngưu Tứ nương tử đáp trả, trong lòng không khỏi giận dữ, trong đầu chợt xuất hiện ý niệm, đưa tay xách cổ áo của Ngưu Tứ nương tử. “Mày như vậy có phải đã ước hẹn gì với Hồ phủ rồi không? Chỉ bằng thứ như mày cũng xứng gả vào Hồ phủ ư, ngay cả bộ quần áo đẹp để cũng không có mà mặc”.

Ngưu phu nhân đối đãi con cái thứ xuất bình bình, Ngưu Tam nương tử coi như hợp mắt bà ta, Ngưu Tứ nương tử ngoại trừ có hai bộ ra ngoài gặp khách, ở nhà bình thường đều mặc quần áo cũ kĩ, màu sắc ảm đạm, bị kéo mạnh, xoạt một tiếng, cổ áo liền rách toác ra một lỗ lớn.

Ngưu Tam nương tử nhìn muội muội vẫn án binh bất động, trong óc lại nảy ra một kế sách ác độc khác, nếu như có thể phá nát thanh danh của muội muội, phụ thân mẫu thân chán chán sẽ bức từ nó, tới lúc đó, Hồ phủ muốn định thân chỉ có thể định ra mình, không thể chọn Ngưu nương tử mới sáu tuổi.

“Mày nói đi, có phải mày và Hồ Đại lang trao nhận tương tư gì rồi không?”. Giọng Ngưu Tam nương tử thực bén nhọn, Ngưu Tứ nương tử nhìn cô ta kì quái, vì sao tỷ tỷ lại trở nên điên cuồng như vậy? Ngưu Tứ nương tử lắc đầu, Ngưu Tam nương tử định giáng cho cô một cái tát thì nha hoàn đã vội vàng

tiến vào. “Tam nương tử, lão gia và phu nhân hiện đang cãi vã, nha hoàn ở sảnh chính nói, mời Tam nương tử đến khuyên nhủ”.

Ngưu Tam nương tử luôn giữ hình tượng kính cẩn nghe lời trước mặt người ngoài, đặc biệt là trước mặt Ngưu phu nhân. Nghe nha hoàn nói, Ngưu Tam nương tử liền buông tay khỏi cổ áo muội muội, nhưng ghé sát vào tai cô mà nói. “Tao sẽ không để mày gả cho Hồ Đại lang, thứ bại hoại nha hoàn sinh như mày chỉ nên bị sai bảo như đũa ở, đến lúc đó gáng cho gã sai vặt là được, đầu xứng gả vào nhà môn đăng hộ đối làm chủ mẫu?”.

Dứt lời, Ngưu Tam nương tử đẩy mạnh Ngưu Tứ nương tử ra, dẫn nha hoàn đi mất. Ngưu Tứ nương tử thở ra một hơi, cởi áo choàng cầm kim chi khâu lại. Đây vốn là chuyện nha hoàn nên làm, nhưng Ngưu Tứ nương tử bị hất hủi, nha hoàn cũng gió chiều nào theo chiều ấy, chỉ cần không nói gì liền lập tức bỏ đi chơi đùa.

Ngưu Tứ nương tử chậm rãi khâu vá, chờ áo choàng lành lặn lại, cô mới cười nhẹ nhàng, không sợ, ngày ấy Hồ tỷ tỷ đã nói, quan trọng nhất là trong lòng mình nghĩ gì chứ không phải miệng người khác nói gì. Mặc kệ có gả cho Hồ Đại lang hay không, Hồ tỷ tỷ, cảm ơn chị nhiều. Ngưu Tứ nương tử mặc áo choàng vào, đột nhiên cười buồn bã, đáng tiếc Hồ tỷ tỷ chưa biết mình gọi là gì, Kiềm Gia, chẳng qua là ngọn cỏ dại trong gió. Nhưng cỏ dại cũng sẽ có gắng sinh tồn giữa bão bùng.

Ngưu Tam nương tử tới phòng chính, hao hết lời lẽ cuối cùng cũng khiến Ngưu phu nhân và Trung Nghĩa bá bình tĩnh trở lại. Ngưu phu nhân nói với Trung Nghĩa bá. “Ông nhìn Tam nương nhà chúng ta xem, vừa thông minh, xinh đẹp lại ngoan ngoãn, quả thật không tiểu nương tử nào sánh bằng, vì sao Hồ phủ cố tình không cần, lại chọn Tứ nương? Trước không nói dung mạo Tứ nương, tính nết nó cũng không tốt, cả ngày rụt rụt rè rè, gả vào Hồ phủ, tôi còn ngại nó làm nhà chúng ta mất mặt”.

Trung Nghĩa bá không mấy quan tâm tới các con, trước giờ đều là Ngưu phu nhân nói gì thì biết đấy, nghe Ngưu phu nhân nói xong liền đáp lại. “Mỗi người tự có duyên phận thì biết sao?”.

“Phụ thân, mẫu thân, chuyện này, chỉ sợ là, chỉ sợ là...”. Bây giờ không mở miệng thì chờ lúc nào? Ngưu Tam nương tử cắn răng lên tiếng. “Lần trước trong cung có yến hội, muội muội cũng đi, con thấy muội muội trò chuyện với Hồ Đại nương tử rất vui. Tính tình Hồ Đại nương tử mọi người đều biết, trước nay không ưa nói chuyện với người khác, muội muội có thể được Hồ Đại nương tử chú ý cũng tốt. Chỉ là lần trước tại chùa Thường Quốc, Hồ Đại nương tử đối đãi muội muội chỉ bình thường, y theo tính tình muội muội, làm sao...”.

Chùa Thường Quốc? Ngưu phu nhân nhớ lại chuyện không vui, sắc mặt càng thêm khó coi, Trung Nghĩa bá không nghĩ gì, chỉ nói một câu. “Cái này, xem ra là duyên phận rồi”.

“Phụ thân nói phải, nhưng muội muội ngoại trừ chùa Thường Quốc và trong cung cũng không gặp ai khác”. Ngưu Tam nương tử làm như vô tình cố ý dẫn suy nghĩ sang nơi khác.

“Lúc ở chùa Thường Quốc, Hồ Đại lang có đi theo không?”. Ngưu phu nhân giật mình nhận ra, Ngưu Tam nương tử vội vàng lắc đầu. “Con không nhớ”.

Càng là như vậy, trong mắt Ngưu phu nhân càng giống như Ngưu Tam nương tử đang che giấu cho Ngưu Tứ nương tử, bà ta lập tức đập bàn. “Gọi Tứ nương tử tới đây cho ta!”.

“Mẫu thân, chỉ là suy đoán thôi, không phải...”. Ngưu Tam nương tử biết thêm dầu vào lửa cho Ngưu phu nhân càng giận dữ thêm, quả nhiên Ngưu phu nhân cao giọng. “Chuyện đòi phong bại tục nó làm được, chẳng lẽ ta không thể hỏi?”.

Chuyện đòi phong bại tục? Trung Nghĩa bá hơi vuốt râu, Ngưu Tam nương tử che giấu vui vẻ trong mắt, sai nha hoàn nhanh chóng gọi Tứ nương tử tới.

Ngưu Tứ nương tử nghe Ngưu phu nhân gọi mình, không khỏi cười thê lương, quả thực Tam tỷ tỷ muốn mạng của mình. Hồ tỷ tỷ, một số việc cũng không thể xem năng lực mình, phải nhìn thiên mệnh nữa.

•

“Ngưu phủ Tứ nương tử bị bệnh nặng?”. Vương thị nghe nha hoàn báo lại, chân mày nhăn thành ngọn núi. Vì Hồ gia cầu cưới Ngưu Tứ nương tử nên nha hoàn cũng phá lệ để bụng tới Ngưu Tứ nương tử hơn, nghe vậy liền gật đầu. “Nô tỳ nghe rõ ràng, tuy Ngưu phủ nói là Tứ nương tử bệnh nặng, nhưng người hầu len lén nói thật ra là bị Ngưu phu nhân đánh”.

Vương thị đập bàn cái rầm, nha hoàn vội vàng thưa. “Phu nhân trăm ngàn lần chớ tức giận hại thân mình, lẽ ra ngay cả Ngưu phủ không chịu hứa hôn cũng không nên đánh con mình ác như vậy”. Nha hoàn nói xong liền nghĩ lại, chớ nên kể ra tin đồn Ngưu Tứ nương tử đã liệt giường không dậy nổi, sắp mất mạng, bằng không phu nhân động thai khí thì hỏng.

Vương thị ngẫm lại vẫn là đứa bé trong bụng càng quan trọng, có điều Yên Chi đã nói, Ngưu Tứ nương tử tuy nhát gan chút nhưng gả vào nhà mình, chậm rãi dạy dỗ, tâm địa không xấu thì không có gì không dạy được, chính bà cũng có vài phần hảo cảm với Ngưu Tứ nương tử, bởi vậy bà phân phó nha hoàn. “Người tới chỗ Đại nương tử, truyền lời cho Đại nương tử đi Ngưu phủ thăm bệnh”.

Nha hoàn vội vàng vâng lời đến nói cho Yên Chi, Yên Chi nghe phải tự mình đến Ngưu phủ thăm bệnh, chân mày nhăn nhu, quả thật là chuyện kì quái. Nha hoàn báo lại cho Yên Chi biết tất cả tin tức đã thu thập được.

Chương 51: Thăm Bệnh

Không cho phép cưới cũng không hứa hôn, sao quay đầu lại giận chó đánh mèo, tuy nói không phải chui ra từ bụng Ngu phu nhân nhưng cũng là người sống sờ sờ, sao có thể đối đãi như vậy? Nghĩ đến Yên Chi liền lòng đầy căm phẫn, đứng phắt dậy nói. “Người bẩm báo Nhị nương từ chuẩn bị vài thứ, ta đi ngay”.

Nha hoàn vâng lời rồi đi, Hồng Ngọc nghe thấy, suy nghĩ chốc lát, tiến lên phía trước. “Đại nương từ, biết rằng ngài đau lòng, nhưng mà...”.

Yên Chi liếc mắt qua Hồng Ngọc, Hồng Ngọc lập tức nuốt xuống câu ‘có hại cho danh tiếng của ngài’. Thuận Hoa nghe được nha hoàn báo lại đầu đuôi, mặc dù biết đây là tính tình của mẹ con Yên Chi, nhưng thói quen vẫn muốn khuyên ít nhiều, vừa dọn đứng dậy liền giật mình nhận ra, nếu ai nấy đều chỉ chăm chăm quét tuyết trước cổng nhà mình, thấy kẻ khác hành hạ thứ xuất không lên tiếng, dần dà người trong thiên hạ đều mất nhắm tai ngo, không hướng thiện nữa. Bởi vậy Thuận Hoa liền nói với nha hoàn. “Nên chuẩn bị ít được liệu tốt”. Nha hoàn nghe lời bước đi.

Yên Chi thấy Thuận Hoa sai người chuẩn bị bao lớn bao nhỏ, không khỏi lấy làm lạ, hỏi nha hoàn mới biết Thuận Hoa cũng chưa nói nửa chữ không, Yên Chi không khỏi cười thành tiếng, quả nhiên mọi người đều có thể thay đổi.

Ngu phu nhân nghe Yên Chi đến, nói rõ rằng thăm bệnh, không khỏi hừ mũi. “Tứ nương từ còn luôn mồm nói không có gì, nếu quả thật thanh bạch, sao người ta lại tới cửa rồi kia. Ta thấy chín phần mười là Hồ Đại lang khuyến khích!”.

Ngu Tam nương từ hận muốn chết, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ làm như không biết gì. “Mẫu thân nói đúng lắm, chỉ là bọn họ đều đến, tới lúc đó...”.

“Không có lúc nào cả, nhà bọn họ không biết xấu hổ nói ra, ta còn chẳng có lỗi tai nào nghe đây. Chuyện trai gái trao nhận không rõ, mệt cho nhà đó còn mặt dày khua chiêng múa trống”. Ngu phu nhân bây giờ hồn nhiên quên hết ngày đó Ngu Đại nương từ và Ngu biểu huynh yêu đương vụng trộm.

“Mẫu thân, sao không thành toàn hai đứa?”. Ngu Tam nương từ châm thêm một lửa, quả nhiên nhận được ánh mắt bất mãn của Ngu phu nhân, Ngu Tam nương từ vội vã cúi đầu, khoe miệng nhếch lên đắc ý. Trên đời há có thể các người muốn là được sao?

Yên Chi tới chơi, đương nhiên do Ngu Đại nương từ tiếp. Lúc gặp mặt, Yên Chi không khỏi chú ý mặt Ngu Đại nương từ, thấy khí sắc cô ta không tệ, âm thầm tiếc nuối lúc trước cô ta bị Triệu Trần bắt gặp, bằng không đã có bao nhiêu trò hay có thể nhìn rồi.

Ngu Đại nương từ hận Yên Chi đủ để đâm đầu vào lu dấm chết đi thôi, nhưng mặt đối mặt phải hư tình giả ý một phen, xã giao đủ, Ngu Đại nương từ mới nói. “Tứ muội muội bệnh nặng lắm, làm phiền Hồ Đại nương từ tới thăm. Chỉ là muội muội bệnh không dậy nổi, chỉ sợ...”.

“Không sao, chúng ta đều là nữ, cho dù đến khuê phòng thăm bệnh cũng bình thường, không cần Ngu Tứ nương từ ra tiếp chuyện ta”. Yên Chi sao không hiểu ý tốt nhà họ Ngu bọn họ là cái gì? Lập tức chặn ngay.

“Không ngờ Tứ muội muội lại được Đại nương từ yêu mến như vậy”. Ngu Đại nương từ sai nha hoàn đi nói cho Ngu Tứ nương từ, để bọn họ sửa soạn lại khuê phòng.

Ngu phu nhân nghe Yên Chi muốn trực tiếp đến phòng Ngu Tứ nương từ dò xét, Ngu Đại nương từ còn đi theo, không khỏi thầm mắng con gái bảo bối tâm can của mình thật không thông minh bằng Ngu Tam nương từ, vì vậy Ngu phu nhân nói với Ngu Tam nương từ. “Cô đi căn mầu”.

Ngu Tam nương từ vâng lệnh rồi đi, Ngu phu nhân nhìn Ngu Tam nương từ, càng khẳng định Hồ Đại lang và Ngu Tứ nương từ có điều mờ ám, nếu không Yên Chi đã chẳng tự mình chạy tới đòi thăm bệnh.

Ngu Đại nương từ nghe mẹ mình sai nha hoàn tới muốn ngăn cản Yên Chi, không khỏi nhú mày, cần gì phải cản, chỉ thiếu bị đánh chết thôi, dù sao nó cũng hấp hối tới nơi rồi, chẳng lẽ dám xuống tổ cáo với địa phủ?

“Hồ Đại tỷ tỷ, đã lâu không gặp”. Ngu Tam nương từ bước vào ngưỡng cửa, trên mặt treo một nụ cười hờn hờ. Yên Chi gật đầu chào Ngu Tam nương từ. “Nhiều ngày bận rộn, chưa tới chào hỏi, hôm nay nghe Tứ nương từ quý phủ bệnh nặng, ta có duyên gặp gỡ cô ấy vài lần, bây giờ đến thăm bệnh, kính xin bỏ qua ta mạo muội”.

“Tứ muội muội được Đại tỷ tỷ ưa thích là phúc của muội muội ấy, sao lại ngại mạo muội?”. Ngu Tam nương từ miệng lạnh lợi hơn Ngu Đại nương từ nhiều. Yên Chi lại liếc cô ta. “Đã vậy, mời Ngu Tam nương từ đi trước dẫn đường”.

“Hồ Đại tỷ tỷ thịnh tình khó khước từ, chúng ta nên mời vào trong, nhưng Tứ muội muội bệnh tình quá nặng, Hồ Đại tỷ tỷ đi vào sợ sẽ lây dính bệnh khí, này cũng không hay”. Ngu Tam nương từ viện hết điều này tới điều khác. Yên Chi cười khinh. “Ta chưa sợ lây bệnh thì thôi, huống hồ tỷ muội các cô ngày đêm thăm nom còn chưa sợ, ta có gì phải sợ?”.

Ngu Đại nương từ bây giờ cũng tỉnh ra chút, vội vàng hùa theo ngăn cản. “Tam muội muội nói đúng lắm, hơn nữa tỷ muội chúng ta, tình cảm như vậy

cũng là nên”.

Quý tin các người! Yên Chi vẫn tươi cười không đổi, nhưng ánh mắt trở nên sắc lạnh. “Phải không? Ta nghe nói cô ấy không bị bệnh đâu”.

“Ai lại đi giả bệnh gạt người?”. Nguru Tam nương tử làm bộ như không biết, Yên Chi túm lấy cổ tay cô ta. “Một khi đã vậy, Nguru Tam nương tử, mời dẫn ta tới gặp Nguru Tứ nương tử”. Nguru Tam nương tử muốn thoát khỏi, nhưng lực tay Yên Chi không hề nhẹ, Nguru Tam nương tử không có cách nào. Yên Chi tươi cười đã gần đóng băng. “Nguru Tam muội muội, mời dẫn đường”.

“Làm gì có chủ nhà chưa cho phép đã xông vào?”. Nguru Đại nương tử thấy thế chặn trước mặt, Yên Chi nhìn cô ta. “Hôm nay ta càng muốn xông vào, cô làm gì được ta?”. Nguru Đại nương tử im re không dám nói tiếp, cảm giác Yên Chi sắp sấn tới đẩy mình qua một bên, cô ta lập tức né theo bản năng. Yên Chi đã kéo Nguru Tam nương tử bước đi.

Nguru Tam nương tử không ngờ bản thân không ngăn được lại bị Yên Chi xách đi, liều mạng muốn tránh thoát, nhưng sức Yên Chi mạnh hơn người nữ thông thường, Nguru Tam nương tử không thoát nổi. Nha hoàn bà mẹ nhà họ Nguru tiến lên ngăn đón, Yên Chi cười nhàn nhạt nhìn bọn họ. “Tuy ta làm khách quý phủ, nhưng ta vẫn là thiên kim Định Bắc hầu phủ, thiên kim Định Bắc hầu phủ gặp chuyện ở quý phủ các người, ai gánh nổi trách nhiệm?”.

Vương thị nổi tiếng hung hãn, huống hồ ngay cả Nguru phu nhân cũng đã bị Vương thị xử một trận, chúng người hầu nhìn nhau một cái, đồng loạt dạt ra hai bên. Nguru Đại nương tử theo sau, thấy người hầu tránh ra, trong bụng mừng rỡ trăm ngàn lần, nhưng cũng hết cách. Chờ Nguru phu nhân được tin, Yên Chi đã tới viện Nguru Tứ nương tử.

“Viện này không tệ!”. Yên Chi dừng chân, có tâm tình bình luận một câu. Nguru Tam nương tử cảm thấy cổ tay mình sắp gãy ra làm hai, nước mắt sắp rớt. “Dạ phải, là thật không tệ, Hồ tỷ tỷ, xin thả tay ra”.

“Phòng Tứ nương tử ở đâu?”. Trong viện có nha hoàn phục dịch, nhưng gặp Yên Chi lời Nguru Tam nương tử tiến vào, bọn họ không dám tiến lên, chỉ đứng đực ra đó, nghe Yên Chi hỏi, một người liền nhìn sang hướng phòng Nguru Tứ nương tử ở.

Yên Chi nhướn mày, lẽ ra viện này ba gian phòng chính, hai bên đều có sương phòng, tỷ muội hai người ở chung nên mỗi người một gian phòng chính, trung gian dùng để đãi khách, lại thông hai gian sương phòng làm nhĩ phòng. Nhưng gian nha hoàn liếc mắt qua rõ ràng là Tây sương phòng.

“Xem xem, Nguru Tam nương tử cô đối đãi muội muội quả là tỷ muội tình thâm ha”. Nguru Tam nương tử sao lại không nghe ra Yên Chi trào phúng, nhưng không thoát khỏi được, đành mặc cho Yên Chi lôi mình vào phòng Nguru Tứ nương tử.

Trong phòng Nguru Tứ nương tử có đủ gia cụ, có thể nhìn ra là gỗ tốt, nhưng nhiều năm không tu sửa, không phải sứt mẻ góc này thì cũng tróc hết sơn. Nguru Tứ nương tử nằm trên giường la hán, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền. Yên Chi thấy đầu giường chỉ đặt nửa chén thuốc, hẳn là người hầu dứt chưa xong đã bỏ đi. Yên Chi bỏ tay ra khỏi Nguru Tam nương tử, lạnh lùng lên tiếng. “Quả thực tỷ muội quý phủ tình thâm ghê gớm nhỉ”.

Lúc ở chùa Thường Quốc, Yên Chi đã từng nhìn thấy bài trí trong gian phòng của Nguru Đại nương tử, tuy chỉ là ở tạm, nhưng mặc kệ đệm chăn hay trà cụ đều vô cùng tinh xảo. Nào đâu giống hiện tại, bàn ghế này, giường chiếu này, thật là người hầu có mặt mũi chút cũng ngại không thêm dùng.

Nguru phu nhân thật đúng ruột đẻ ngoài da, nói không ưa thì ngay cả mặt mũi cũng không cần chu toàn.

“Cái này, cái này không phải cái tôi có thể quyết định được”. Nguru Tam nương tử được Yên Chi buông ra, cảm thấy cổ tay sắp gãy, hẳn lại dấu đồ đến đáng sợ, một người đàn bà sao lại mạnh thế không biết? Nghe Yên Chi lên tiếng, Nguru Tam nương tử nước mắt lưng tròng lùi ra sau từng bước.

Yên Chi không để ý tới cô ta, nhắc một góc chăn lên, Nguru Tứ nương tử mặc trung y nằm bên trong, trung y cũng có vẻ cũ kĩ, bên trên lấm tấm mụn vá không nói, cổ cô lại có cả mấy vết sẹo thâm tím. Yên Chi nhíu chặt lông mày, ngay cả ghét bỏ Nguru Tứ nương tử là nha hoàn sinh, tính tình nhất gan đi nữa, Nguru phu nhân vẫn có thể cho cô bé âm no không lo, nhưng bây giờ chứng kiến, chẳng những không thể âm no, lại phải chịu trách đánh cờ này.

Yên Chi đắp chăn lại, nói với Nguru Tam nương tử. “Liền vì nhà ta muốn cưới Tứ muội muội của cô mà không phải cô, cô liền gièm pha khiến muội muội cô bị đánh thành như vậy, trái tim của cô rốt cuộc làm bằng gì? Dù cô không nhớ rõ cô bé là muội muội cùng cha sinh với cô đi nữa, nhưng người sống sờ sờ ra đó, cô nhìn tâm nhìn vậy sao?”.

“Không phải tôi! Không phải tôi!”. Nguru Tam nương tử ngày thường khua môi múa mép, bây giờ bị Yên Chi ép hỏi, ngoại trừ lấp bấp không phải tôi ra, chẳng nói được gì hơn. Yên Chi không muốn nghe cô ta nói nữa, vốn nghĩ đến thăm Nguru Tứ nương tử một hồi, còn có thể cảnh cáo Nguru phu đừng tương chuyện con cái thứ xuất là chuyện của nhà mình, người trong thành Biện Kinh đều có mắt. Nhưng giờ phút này thấy như vậy, Yên Chi liền thay đổi chủ ý, nếu nàng bước đi, nhà họ Nguru vẫn sẽ đối đãi như vậy với Nguru Tứ nương tử, chỉ có nghĩ cách đưa cô bé đi, bằng không mạng nhỏ của cô bé sẽ mất.

“Hồ Đại nương tử, cô tới nhà ta làm khách thì thôi, đòi đánh con gái ta, hù dọa người hầu ta, Hồ Đại nương tử, rốt cuộc gia giáo nhà cô ở đâu vậy?”. Nguru phu nhân vội vàng đuổi tới, nghe chừng nha hoàn bẩm báo, nhất thời bộ mặt dài ra như mặt ngựa, mở miệng liền nói vậy.

Quả là da mặt Nguru phu nhân không phải dày bình thường. Yên Chi không đi ra, chỉ cầm chén thuốc kia lên ngửi ngửi, vị thuốc rất nhạt, không biết đã hầm đi hầm lại mấy lần rồi, loại thuốc này chỉ sợ nín mạng còn chẳng đủ.

Chương 52: Trợ Giúp

Nhà họ Ngưu thật sự muốn Ngưu Tứ nương tử chết.

Yên Chi buông chén thuốc, quay đầu nói. “Ngưu phu nhân, Đại Chu có luật, mẹ cả cô giết thứ nữ, tuy là tôn trưởng không cần đền mạng nhưng không phải không có hậu quả gì cả. Huống hồ mẹ cả độc ác không hiền từ, nếu có người đưa bản tấu tố bà, Ngưu phu nhân, vị trí Vĩnh An quận phu nhân này của bà không biết liệu ngồi có ổn không?”.

Vĩnh An quận phu nhân là cáo mệnh của Ngưu phu nhân, đứng hàng tam phẩm. Ngưu phu nhân nghe đoạn trước không mấy quan tâm, mẹ cả không cần đền mạng, dù có xảy ra chuyện đi nữa, đến lúc đó chẳng qua tốn chút bạc mai táng thôi, nhưng nghe đoạn sau liền đổi sắc mặt, lập tức nói. “Cô đừng hòng hù dọa ta, luật không hề bắt mẹ cả đền mạng cho con cái”.

“Mẹ cả độc ác chừng này sao xứng được cáo mệnh triều đình ban? Triều đình ban xuống cáo mệnh không phải để bà bức tử con cái thứ xuất, Ngưu phu nhân”. Yên Chi nói thực bình tĩnh.

Ngưu phu nhân biết sợ rồi? Bà ta nhăn mặt, lúc trước ở nông thôn, con cái vợ trước bị mẹ kế ngược đãi, trượng phu thậm chí đòi vứt bỏ luôn kia, nhưng đập đầu một tí, khóc to một tí, trượng phu liền không nỡ, huống chi đám nghiệt chủng này, ai sẽ ra mặt bênh bọn nó, nghị luận thì cứ nghị luận đi, nghe nhiều đâu có rớt miếng thịt nào?

“Cô đừng làm ta sợ, Thiên tử đâu có quản những chuyện này”. Ngưu phu nhân suy nghĩ kĩ một chút, vẫn kết luận là Yên Chi lừa mình. Yên Chi cười, tiếng cười pha lẫn khoái trá. “Ngưu phu nhân, bà dám chắc Thiên tử không quản?”.

Dám không? Chắc không? Ngưu phu nhân dùng ánh mắt hỏi Ngưu Đại nương tử và chúng nha hoàn, nhưng bọn họ không biết nhiều hơn Ngưu phu nhân bao nhiêu, đương nhiên đều ngơ ngác.

“Nếu bà không tin, cứ đánh Ngưu Tứ nương tử trận nữa đi, chờ cô bé tắt thở, khắp kinh thành tự động sẽ có tin tức Ngưu phu nhân bà ngược đãi con gái thứ xuất, khiến cô bé chết oan uổng. Ngưu phu nhân, tới lúc đó bà sẽ biết, nơi này không phải nông thôn đâu”.

Yên Chi cúi đầu nhìn Ngưu Tứ nương tử, cô đã tỉnh lại, tuy rằng cả người đau đớn, nhưng vẫn cố mỉm cười với Yên Chi một cái, cô bé nhỏ như vậy, không thấy cô ngang chân hăm hại ai, vì sao muốn tươi sống đánh chết? Yên Chi quay đầu nhìn về phía Ngưu Tam nương tử, Ngưu Tam nương tử vừa không dám lui vừa không dám mở miệng, chỉ rúm ró tại một góc, thấy Yên Chi nhìn về phía mình, Ngưu Tam nương tử vội vàng lắc đầu. “Không phải tôi! Không phải tôi!”.

Thật là đồ con rùa rút đầu, có gan làm không có gan nhận. Yên Chi âm thầm mắng một câu, sau đó quay lại hướng Ngưu Tứ nương tử. “Em đến nhà chúng ta ở mấy ngày được không? Dưỡng thương xong lại trở về?”. Yên Chi nói dịu dàng như vậy, ngày đó Ngưu Tứ nương tử bị đánh đòn không khóc, bây giờ chảy hai hàng lệ. “Hồ tỷ tỷ, có thể nhìn thấy chị, em đã vui vẻ lắm rồi. Chị đi thôi, đây là mệnh của em”.

“Người sống không nên bỏ cuộc cho số phận”. Yên Chi không đồng ý, đáp lại.

Ngưu phu nhân rút cuộc nhìn không được đi vào phòng, nhìn thấy Yên Chi và Ngưu Tứ nương tử bốn mắt nhìn nhau, hoá khí lại nổi lên, tiến lên la hét với Yên Chi. “Hôm nay ta liền đánh chết nó trước mặt cô, xem ai dám nói nửa chữ không?”.

Ngưu Tứ nương tử theo bản năng ôm lấy hai bà vai, ngày ấy bị đòn hiểm, mấy lần Ngưu Tứ nương tử cảm thấy mình đã chết, ngoại trừ ôm chặt lấy bản thân, không thể làm gì khác để bảo vệ mình. Nghe mẹ cả gầm lên, Ngưu Tứ nương tử gần như tuyệt vọng. Hồ tỷ tỷ chịu đến thăm mình là tốt rồi, nếu đòi hỏi hơn thì là quá phận.

“Bà đánh đi, Ngưu phu nhân, bà cứ đánh chết con gái thứ xuất của bà đi, ta tận mắt nhìn thấy, lại cho người viết một bộ truyện nữa, Ngưu phu nhân, bà thật sự nghĩ rằng bị nói mấy câu sẽ không mất miếng thịt nào?”. Yên Chi nói khiến Ngưu phu nhân lại tiếp tục chần chờ, sau đó bà ta mạnh miệng. “Vậy đã làm sao, dù tước cáo mệnh của ta, ta vẫn là nguyên phối vợ cả của Trung Nghĩa bá”.

“Nếu Bệ hạ ban chiếu muốn Trung Nghĩa bá bỏ vợ? Hung hăng đồ kị không hiền, xứng làm vợ khanh? Ngưu phu nhân, cái này ta không hề hù dọa bà đâu”. Yên Chi nói nghiêm túc, Ngưu phu nhân không sợ gì khác, chỉ sợ mình bị Trung Nghĩa bá bỏ rơi, cuộc sống khó khăn lắm mới trở nên sung sướng như bây giờ, sao có thể cắt đứt?

Ngưu phu nhân hung tợn trừng mắt nhìn Ngưu Tứ nương tử. “Coi như may vận khí tốt, gặp được cứu tinh. Chờ tao tìm thái y đến, cổ mà thờ đi”.

“Khỏi, Ngưu phu nhân, lệnh thiên kim muốn đến nhà ta dưỡng bệnh”. Yên Chi trả lời khiến Ngưu phu nhân càng thêm giận mình. “Cô nói gì, Hồ Đại nương tử, cô dựa vào cái gì? Cô tưởng rằng cô gả cho Triệu Trần liền có thể khua tay múa chân sai bảo ta?”.

“Lệnh thiên kim là em dâu tương lai của ta, gả chồng theo chồng, cô gái không còn là người nhà mẹ đẻ mà là người nhà chồng, ta là tỷ tỷ của Đại lang, đưa em dâu về dưỡng bệnh là việc hết sức bình thường”. Yên Chi nói nhẹ tênh, hai mắt Ngưu phu nhân trở ra. “Ta không đồng ý!”.

“Bà đồng ý hay không không quan trọng, chỉ cần Trung Nghĩa bá đồng ý là được”. Dứt lời, Yên Chi nhướn một bên chân mày lên. “Bà cũng biết, Trung Nghĩa bá nhất định sẽ đồng ý”. Quả thật, Trung Nghĩa bá không cho phép Ngu phu nhân đánh đòn hiểm Ngu Tứ nương tử, chẳng qua vì Ngu Tam nương tử giả nhân giả nghĩa đứng ngoài đổ dầu vào lửa chọc Ngu phu nhân tức giận mới đánh Ngu Tứ nương tử không ra hình người.

“Chưa thành thân liền tới nhà trai ở, gia đình cô dám vứt bỏ mặt mũi?”. Ngu phu nhân khiến Yên Chi cười. “Bà sai rồi, mặt mũi không phải nhà ta, là nhà họ Ngu các người kia, hơn nữa...”. Yên Chi cố ý ngập ngừng. “Bà cũng mới nói rồi đó, mặt mũi không đủ làm cơm ăn, bị người nói mấy câu cũng có rớt miếng thịt nào đâu mà sợ, bà nói được, chẳng lẽ ta không noi theo được?”.

Ngu phu nhân không ngờ Yên Chi lại nhanh nhẹn miệng quật ngược thế cờ như vậy, bộ mặt sắp phồng lên thành một màu tím. Yên Chi liếc xéo qua bà ta, ngồi xuống giường Ngu Tứ nương tử. “Ngu phu nhân, cảm phiền mượn người hầu nhà bà đi mời Trương bà mỗi tối, hai nhà chúng ta trao đổi canh thiệp”.

“Cô, cô, cô, cô chỉ là hậu bối, sao dám làm chủ?”. Ngu phu nhân bây giờ đã không thể phản đối nữa, chỉ biết ừ ừ như vậy.

Yên Chi cười ngọt ngào. “Nếu bà yêu thương Ngu Đại nương tử, chắc cũng biết gia mẫu cực kì thương yêu ta, lời ta nói, gia mẫu sẽ đồng ý”. Ngu phu nhân thật muốn học máu, mẹ con Vương thị thật khiến người ta chán ghét.

Ngu Tam nương tử sà tới đỡ Ngu phu nhân. “Mẫu thân, có nên...”. Ngu phu nhân vung tay giáng một cái tát lên mặt Ngu Tam nương tử. “Mày ngăn cái gì mà ngăn, nhà chúng ta chịu mất mặt lớn như vậy chưa đủ?”. Ngu Tam nương tử ăn một bàn tay của Ngu phu nhân, không dám nói gì, đành phải ậm theo Yên Chi nói, ra ngoài sai người mời bà mối.

Trương bà mối hay tin, tuy lấy làm lạ nhưng vẫn gấp gấp đến Ngu phủ, gặp Ngu phu nhân trao đổi canh thiệp, Trương bà mối cũng hoan hỉ chúc mừng Ngu phu nhân. “Chúc mừng chúc mừng, hai nhà nếu đã kết thành thông gia, những chuyện cũ kia về sau sẽ không ai nói gì nữa”.

Ngu phu nhân nghiêng răng sắp gãy cả hàm, mặt lạnh thương tiền, Trương bà mối cáo từ, xe ngựa Hồ phủ phái tới đón Yên Chi và Ngu Tứ nương tử cũng đến nơi. Ngu phu nhân không có tâm tình xã giao, ném cho Ngu Tam nương tử lo liệu.

Ngu Tam nương tử nhìn người hầu Hồ phủ cẩn thận đỡ Ngu Tứ nương tử lên xe ngựa, nha hoàn lập tức dùng chân dày quán lấy cô, ân cần hết mực khiến Ngu Tam nương tử như đổ máu trong lòng. Hôn sự này lẽ ra là của ta, là của ta! Ngày đó sao mẹ cả không đánh chết nó đi, còn giữ cho nó một hơi làm gì?!

Yên Chi quan sát người hầu an trí Ngu Tứ nương tử xong, mới quay sang Ngu Tam nương tử. “Quấy rầy, chờ lệnh muội hồi phục thân thể, chúng ta sẽ đưa người về”. Ngu Tam nương tử cắn răng đáp. “Từ muội muội thực sự có phúc, tạm biệt Hồ tỷ tỷ”.

Yên Chi nhìn Ngu Tam nương tử, đột nhiên cười quý dị, sau đó kể tai nói với cô ta. “Nghe đâu bây giờ các nhà phú thương thích nhất cầu cưới con gái thứ xuất nhà quan lại, thà rằng bỏ ra sinh lễ nhiều chút cũng không cần một xu của hồi môn, cưới về tô điểm cho đẹp nhà đẹp cửa”.

Ngu Tam nương tử sắc mặt kinh hãi, Yên Chi đã quay đi. “Chúng ta đi, Ngu muội muội, cầu chúc tìm được lang quân như ý”.

Lang quân như ý? Ngu Tam nương tử hận nghiêng răng, một người đã định thân với Yên Chi, người khác lại bị chính muội muội mình cướp mất, Yên Chi còn cố tình nói như vậy, cô ta quả là đáng ghét!

“Nhị tỷ tỷ, vì sao Đại tỷ tỷ lại đưa Ngu Tứ nương tử về phủ chúng ta?”. Tuy nói hôn nhân là cha mẹ sắp đặt, mối mai dẫn lối, nhưng Hồ Đại lang vẫn nghe nói ít nhiều, biết hôm nay Yên Chi đến Ngu phủ thăm bệnh, ở trường học cũng có chút không yên lòng. Đại tan học, về tới nhà liền hỏi Thuần Hoa.

Thuần Hoa lắc đầu. “Ban đầu chị cũng không rõ đâu, nhưng sau này ngẫm lại, Đại tỷ tỷ nhất định đến Ngu phủ thấy sự tình có biến, nên mới đưa Ngu Tứ nương tử về phủ chúng ta dưỡng bệnh”.

“Đại tỷ tỷ muốn làm người tốt cho trót? Nhưng mà...”.

Thuần Hoa vỗ vỗ tay đệ đệ. “Không có gì nhưng mà cả, đệ đệ, có đôi khi nhấc tay vô tình lại thay đổi cuộc sống của người khác, hơn nữa...”. Thuần Hoa cười. “Người đến đây, ngày nào cũng có thể gặp mặt vợ tương lai đúng không?”.

“Nam nữ thụ thụ bất thân. Nhị tỷ tỷ chớ trêu cợt em”. Hồ Đại lang lập tức đỏ mặt, Thuần Hoa nhìn em trai. “Sao, bây giờ lại thụ thụ bất thân? Vậy về sau có muốn gặp vợ tương lai không nè?”.

Hồ Đại lang sắp bật ra chữ ‘Muốn’, nhưng không chịu nói đến cùng, Thuần Hoa không khỏi cười vui vẻ. Nha hoàn tiến vào bẩm báo, Yên Chi và Ngu Tứ nương tử đã trở lại. Thuần Hoa không kéo Hồ Đại lang đi theo, chỉ dẫn người hầu ra đón. Hồ Đại lang bước nhanh ra khỏi phòng, rất muốn nhìn trộm xem Ngu Tứ nương tử trông như thế nào, nhưng lại cảm thấy hành động như vậy không phải quân tử nên làm, cổ đều ngóng sắp thành hươu mà vẫn không dám đi ra nhìn. Nghe tiếng chuông nha hoàn bật cười, Hồ Đại lang mới lúng túng đỏ mặt, vội vàng rời khỏi viện của Thuần Hoa.

Chương 53: Đuổi Lý

Hồ Đại lang vừa ra khỏi viện, liền gặp Yên Chi Thuần Hoa và nhóm người đi hướng bên này, trong tay các bà tử còn khiêng cang, hẳn người nằm bên trên chính là Ngưu Tứ nương tử. Hồ Đại lang nghĩ tới đó, mặt không khỏi đỏ lên, nhưng vẫn tránh sang bên, hành lễ chào hai tỷ tỷ.

Thuần Hoa nhìn đệ đệ, cô nhện xuống nụ cười. Yên Chi đã nghe Thuần Hoa nói qua, thoải mái cười cười nhìn cậu em, càng khiến Hồ Đại lang mặt đỏ hơn. May mắn Yên Chi không nói gì, mọi người đã bước vào viện Thuần Hoa.

Lúc bà tử lướt qua người Hồ Đại lang, lên tiếng như vô tình. “Ngưu Tứ nương tử đang ốm bệnh, nhưng có thể nhìn ra cô ấy rất xinh xắn”. Hồ Đại lang vừa bình ổn sắc mặt, lập tức lại đỏ bừng như hoa gạo. Hy vọng mọi người không để ý, Hồ Đại lang mới đưa tay lên sờ mặt, ngày mai đi học, chẳng biết hội bạn sẽ cười nhạo mình thế nào nữa đây. Nhưng tiểu nương tử có thể khiến trưởng tỷ liễu lĩnh đưa người về đây, cô ấy hẳn là rất tốt. Điều là thứ xuất, Hồ Đại lang không khỏi sinh ra mấy phần đồng tình, chính mình có mẹ ruột quan tâm, mẹ cả khoan dung, nhưng cô ấy chẳng những không biết mẹ ruột đi đâu, mẹ cả lại hung hãn như sài lang.

Yên Chi sai người đến thông báo sẽ đưa Ngưu Tứ nương tử về Hồ phủ, Vương thị suy nghĩ một chút liền an trí Ngưu Tứ nương tử trong viện của Thuần Hoa, Thuần Hoa cuối năm sau mới xuất giá, thân thiết với Ngưu Tứ nương tử nhiều chút, về sau giữa chị chồng em dâu cũng càng hoà hợp. Thuần Hoa đương nhiên sẽ không phản đối, Ngưu Tứ nương tử được nâng vào viện, sắp xếp phòng ốc, Thuần Hoa gọi một nha hoàn thân cận bên mình tên là Thái Bình. “Về sau người chuyên môn chăm sóc Ngưu Tứ nương tử, cần nhớ rõ, không được phép lười nhác”.

Thái Bình biết được Ngưu Tứ nương tử là hôn thê của Hồ Đại lang, vội vàng vâng lời, sau đó nhìn sang phía Ngưu Tứ nương tử nằm bên kia, không khỏi khẽ thở dài, ban này đỡ Ngưu Tứ nương tử nằm xuống, nhìn quần áo trước không nói không phải thứ gì tốt, trên cánh tay cô ấy còn thâm tím máu bầm. Tiểu nương tử bé nhỏ như vậy, Ngưu phu nhân đánh đòn hiểm ác, quả thực quá mức nhẫn tâm.

Yên Chi hiểu những chuyện này Thuần Hoa lo liệu thoả đáng hơn mình, gật đầu với Thái Bình một cái. Nha hoàn khác tiến vào bẩm báo. “Thái y đã đến”.

Yên Chi và Thuần Hoa đều lảng tránh vào trong, người hầu dẫn thái y tiến vào. Tuy nói nhà họ Ngưu thả ra tin tức rằng Ngưu Tứ nương tử bệnh nặng, nhưng vẫn có người biết sự thật cô bị đánh đập. Thái y vừa bước vào, liếc mắt nhìn Ngưu Tứ nương tử, lại bắt mạch một lần, không khỏi lắc đầu thở dài. Ông ta làm Thái Bình sợ. “Chẳng lẽ bệnh rất trầm trọng sao thái y?”.

Thái y giật mình nhận ra mình hù dọa người khác, rút tay về. “Trị thì trị được, nhưng phải cẩn thận trị, nói cách khác, về sau sẽ có di chứng để lại, ra tay độc ác như vậy quả thật đáng là, đáng là...”.

Thái y thường xuyên ra vào phủ đệ các nhà, đương nhiên phải thận trọng từ lời nói tới hành vi, bấy giờ nói như vậy, Thuần Hoa và Yên Chi đứng sau bình phong lặng lẽ nhìn nhau. Yên Chi đầy vẻ căm giận, không cho phép dính hôn cũng đừng nên ngược đãi như vậy. Thuần Hoa nhớ lại bản thân, thì ra không phải cần trọng phép tắc là có thể sống tốt, còn phải xem đối phương là loại người nào, nếu gặp phải kẻ sài lang hồ báo, càng thu mình lại chỉ sợ càng dễ bị người ta chà đạp dưới chân. Yên Chi cảm giác được Thuần Hoa nắm lấy tay mình, bàn tay có chút run rẩy, nàng lặng lẽ vỗ vỗ tay muội muội.

Thái y đã chẩn mạch xong, đi ra ngoài kê đơn. Hai chị em Yên Chi ra khỏi bình phong. Ngưu Tứ nương tử một đường mê man, giờ đây mới mở mắt ra được, nhìn thấy chị em Yên Chi đứng bên, vội giẫy dụa muốn đứng dậy. Thái Bình lập tức đỡ lấy cô. “Ngưu Tứ nương tử, ngài cứ nằm yên, chờ thuốc sắc xong, uống vào mới ngủ được”.

“Về sau thời gian còn dài, chúng ta có gì không thể nói?”. Yên Chi an ủi Ngưu Tứ nương tử, trên gương mặt tái nhợt của cô lộ ra một nụ cười. “Nhưng em muốn nói cho tỷ tỷ biết em tên là gì, nếu không chờ hơi thở này trút hết, không thể gặp lại tỷ tỷ, chẳng thể cho tỷ tỷ biết mình là ai”.

“Vậy em tên gì?”. Yên Chi nói không lớn, về mặt Ngưu Tứ nương tử càng bừng sáng. “Em là Kiềm Gia, chẳng qua là một ngọn cỏ lau”.

“Thật là cái tên hay”. Yên Chi khen ngợi xong, khẽ nắm lấy tay Ngưu Tứ nương tử. “Về sau an tâm ở lại đây, chớ lo, nhà họ Ngưu bên kia đều có chúng ta chặn”. Khoé mắt Ngưu Tứ nương tử có lệ trào ra, Thuần Hoa rút khăn tay lau cho cô. “Thôi, chớ nghĩ gì nữa. Cứ dưỡng khỏi bệnh là cảm ơn chúng ta rồi”.

Thật tốt, không thể cô phụ họ, nụ cười của Ngưu Kiềm Gia càng tươi hơn. Nha hoàn bưng thuốc tới, đây là thái y kê đơn trước, hoàng tử và đồng tiền sắc đặc nước cho người bệnh uống, tác dụng tiêu máu bầm. Ngưu Kiềm Gia uống hết chén thuốc, lại ngủ thật say.

Thuần Hoa lại dặn dò một chút việc, sau đó cùng Yên Chi ra khỏi phòng. Chờ đi được một đoạn, Thuần Hoa mới nói. “Tỷ tỷ, chuyện này, em bội phục chị”.

“Vì sao?”. Yên Chi cảm thấy Thuần Hoa chỗ nào cũng tốt, chỉ có điều cứ dễ bội phục tới bội phục lui, còn thích nói tục ngữ điển cố, trước mặt muội muội, nàng luôn cảm giác mình không học vấn, vô công rồi nghề.

“Nếu đổi lại là em, em không làm được. Nhiều lắm, nhiều lắm là nắn vài câu trong bụng rồi thôi”. Thuần Hoa thổ lộ nguyên nhân, Yên Chi chỉ cười. “Em cần gì phải thế, mỗi người mỗi tính cách, cho dù là chị, chị cũng đâu hề nghĩ tới Ngưu phu nhân lại nhẫn tâm như vậy, dù không thích đi nữa, bỏ mặc là được rồi, sao lại đánh đập tàn ác”.

Thuần Hoa cũng gật đầu, nhìn thấy Nguru Kiềm Gia, Thuần Hoa cũng không nghĩ cô bị đòn tới mức đó, coi như là dạy bảo nha hoàn cũng không ai ra tay nặng như vậy. Thật sự làm người ta không còn gì để nói. Có nhà thông gia như vậy, không thể tới lui gần gũi, Thuần Hoa nhăn nhu mày, Yên Chi vỗ vai cô. “Chẳng phải chị đã nói rồi sao? Chung đụng với người khác phải nhìn xem đó là hạng người gì, nếu bọn họ biết phân biệt phải trái, vậy thì dùng cách phải trái rõ ràng, nếu là người vô lý đừng dùng, tự nhiên không thể dùng cách đạo lý. Nguru phu nhân dám đến vô pháp vô thiên hủ, chị sẽ tự có biện pháp xử lý bà ta”.

“Tỷ tỷ thật là khác người”.

Yên Chi coi như đây là lời khen, hai chị em tâm sự trong chốc lát, Yên Chi đi tìm Vương thị. Vừa bước vào sân viện Vương thị ở, đã thấy chúng nha hoàn đứng trong sân, nâng gậy đầu một cái, sau đó cao giọng nói. “Mẹ, con đã về”. Vương thị chưa lên tiếng, Hồ Trùng đã nhắc rèm lên, nhăn nhó nhìn con gái. “Hôm nay con lại đi gây họa?”.

Yên Chi trở mặt to hơn. “Cha, cha nghe ở đâu là con gây họa vậy? Rõ ràng con làm chuyện tốt. Cái này gọi là hành hiệp trọng nghĩa. Chẳng lẽ con nhìn người khác mình đầy thương tích, không chịu vươn tay trợ giúp, chỉ phun mấy câu rồi đi sao? Cha, nếu vậy con đã chẳng là con gái cha”.

Giải thích kèm theo nịnh bợ khiến Hồ Trùng bật cười, sau đó lại nghiêm trùng mặt. “Hành hiệp trọng nghĩa đầy cách, con không biết ư, con làm như vậy chính là nhà chúng ta đuổi lý”.

“Đuổi lý? Cha, da mặt Trung Nghĩa bá đúng là đủ dày”. Yên Chi nói khiến sắc mặt Hồ Trùng nhất thời biến đổi, Vương thị gọi hai cha con. “Đều đi vào nói chuyện đi, đừng đó làm gì”.

Yên Chi đã bay vào trong buồng như một con bướm, ôm lấy cánh tay Vương thị làm nũng. “Mẹ, cha nói con không làm đúng, còn nói con đuổi lý, khiến cha mặt mặt không dám ra ngoài gặp người”.

“Con cần gì để ý ông, tự ông trời buộc ông thôi”. Vương thị cảm điểm tâm bỏ vào miệng, lại dứt cho Yên Chi một cái. Hồ Trùng đứng đó hồi lâu, không thấy thê tử hay con gái mời, đành phải tự mình vào nhà. “Cái gì gọi là tự trời buộc. Là đồng nghiệp làm quan, lại có hơn hai mươi năm giao tình, dù sao cũng nên nể mặt ông ấy một chút”.

“Giao tình? Nể mặt? Lời ông nói mới buồn cười đó. Là nhà bên đó không nể mặt nhà chúng ta trước, rõ ràng chúng ta đã nói xong là sẽ đình Nguru Tứ nương tử, nhà bọn họ đổi ý không nói, còn đánh Nguru Tứ nương tử mình đầy thương tích, thiếu chút nữa bỏ mạng. Phàm là nhà đó chừa cho chúng ta chút thể diện, đã chẳng đối đãi chúng ta như thế”.

Vương thị nói câu nào, Yên Chi liền gật gù câu ấy, đúng vậy, rõ ràng nhà họ Nguru không nể mặt, vì sao nhà mình phải nể mặt bọn họ?

“Kết thân không phải kết thù, ý Tào tướng công ngày đó, hai nhà kết thân, coi như hận thù đều bỏ qua”. Hồ Trùng nói lại khiến Vương thị bất mãn. “Ông nhớ rõ câu này, vì sao nhà họ Nguru không nhớ? Đã biết con dâu nhà chúng ta nhìn trúng, còn đánh con bé bầm dập như vậy?”.

“Đúng, Tào tướng công dù sao vẫn là đàn ông, không biết cặn kẽ. Cha chưa biết chứ, hôm nay lần đầu tiên con nhìn thấy cũng sợ hết hồn, không ngờ bọn họ ác như vậy. Cha à, cha nói nếu Nguru Tứ nương tử thực vì chuyện này mà bị đánh, còn thiếu chút nữa chết đi, đây sẽ là sai lầm của ai?”.

Hồ Trùng sao lại không hiểu ý Yên Chi, chỉ liếc nàng một cái. “Đó là ông ngoại của con đó”.

Ông ngoại? Yên Chi chần chờ một lúc mới hiểu ra, đúng rồi, Tào Bản chẳng phải là ông ngoại của Triệu Trấn sao. Nghĩ đoạn, Yên Chi không khỏi nhíu mày, về sau những người này sẽ là trưởng bối của mình, thật đúng là hơi bị kì kì.

Tuy nói hai nhà Hồ Nguru đều tích cực che giấu, nhưng muốn biết nội tình bên trong không phải quá sức khó khăn. Rất nhanh Tào Bản đã nghe thấy, ông ta gọi Trung Nghĩa bá đến, Trung Nghĩa bá cũng theo Tào Bản từ thời còn là tiểu binh, cực kì cung kính với Tào Bản. Tào Bản hỏi qua chuyện kết thân giữa hai nhà Nguru Hồ, sau đó nói. “Trước mấy ngày, nghe đâu nhà người vì bất mãn nhà họ Hồ không chọn cô chị lớn hơn mà chọn cô em nhỏ hơn, liền đánh cô em đồn hiểm, suýt nữa mất mạng”.

Tào Bản nói giọng khẳng định, trên trán Trung Nghĩa bá lập tức vã mồ hôi, vội vàng nói. “Tào tướng công, chuyện này chẳng qua do con bé quá mạnh mẽ, thê tử quát mắng lỡ tay ném bình hoa trúng vỡ đầu, không hề có chuyện đồn hiểm gì cả”.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Khiến Trách

Tào Bản nặng nề hừ một tiếng, tiếng hừ này có ý nghĩa gì, Trung Nghĩa bá dám không hiểu, đầu gối run rẩy thiếu chút nữa ngã quỵ ra đất. Tào Bản cho ông ta đứng dậy. “Bây giờ người cũng là người có tước vị, không cần khách khí với ta như vậy. Đàn bà ư, ở chốn hậu trạch khó tránh khỏi sẽ vì chuyện

này chuyện kia mà cảm thấy không công bằng, miệng lưỡi thị phi. Ta biết người cảm thấy phu nhân người ở quê nhiều năm như vậy vô cùng vất vả nên dung túng bà ta. Nhưng người quên mất người cũng là một người cha. Nếu đã giữ đứa bé lại, coi nó là cốt nhục của người, thì phải đối đãi tốt với nó mà không phải tùy ý thể từ người đánh đập ngược đãi, bản thân chẳng bao giờ quan tâm. Như vậy gọi là cái gì? Hồ dữ còn chẳng ăn thịt con, người không bằng cả cảm thú sao?”.

Tào Bân chưa bao giờ nghiêm khắc như vậy, Trung Nghĩa bá co rúm vai lạy mấy lần. “Dạ phải, dạ phải, chuyện này xác thực là thuộc hạ sai lầm, chờ về nhà, thuộc hạ sẽ dạy dỗ thể từ cẩn thận”.

“Vợ hiền chồng bớt họa, phu nhân của người, bình thường dù ai cũng nói bà ta gia giáo không tốt, đối xử con cái thứ xuất lạnh nhạt chút, nhưng đây là chuyện trong gia đình người, bây giờ sinh ra đánh đập con gái thứ xuất đến bay nửa cái mạng là có làm sao? Người làm trượng phu, cũng phải gánh vác trách nhiệm dạy bảo”.

Trung Nghĩa bá thừa phải, thấy Tào Bân không nói tiếp, liền cáo từ ra phủ. Lúc rời khỏi phủ, vừa vịn chạm mặt Triệu Trấn, Triệu Trấn dừng bước hành lễ ân cần thăm hỏi Trung Nghĩa bá. Trung Nghĩa bá nhìn Triệu Trấn, càng cảm thấy anh con rể hệt này càng nhìn càng anh tuấn, càng xem càng xuất sắc, sao không chọn ai lại đính hôn ngay với con cộp cái nhà họ Hồ? Thật đúng là phước, lúc trước nên gán Tam nương từ nhà mình cho Triệu Trấn, hai nhà liền có thể duy trì hôn sự.

Nghĩ đoạn, Trung Nghĩa bá càng phát ra oán hận bà vợ già, rốt cuộc bà ta nghĩ gì trong đầu, đánh thì đánh, dạy dỗ thì dạy dỗ, tại sao có thể đánh người thừa sống thiếu chết? Thiếu chút nữa chết chưa tính, còn khiến tất cả mọi người đều biết, hại mình bị mất hết mặt mũi, thật không nói nổi. Trung Nghĩa bá vừa nghĩ vừa lắc đầu, dự định về phủ dạy dỗ Ngu phu nhân.

Triệu Trấn tiến vào trong, đi gặp Tào Bân trước. “Ông ngoại khiển trách Trung Nghĩa bá? Cháu thấy thần sắc ông ta có chút khó coi”.

Tào Bân ừ một tiếng, nói. “Nam nhi chí chí, ngay cả tề gia còn không nổi, phóng túng phu nhân mình đánh đập thứ xuất, làm chồng cũng không ổn mà làm cha cũng chẳng xong”.

“Ông ngoại dặt mồi lần này chỉ sợ hỏng việc rồi”. Ông nội của Triệu Trấn đã qua đời từ sớm, anh ta và ông ngoại so với ông cháu bình thường càng thân mật hơn. Tào Bân nhưn mày, tiếp lời. “Cho dù như thế, vãn cũng đã đóng thuyền. Cháu dâu tương lai của ta không tệ, rất tốt là đằng khác”.

Cháu dâu? Triệu Trấn lập tức nghĩ đến Yên Chi, nhin không được lâu bầu. “Cô ta thì có gì tốt? Chuyện này cho dù nhà họ Ngu có sai, nhưng ai lại như cô ta, trực tiếp đưa người đi?”.

Tào Bân nghiêm túc nhìn cháu trai. “Không đúng, bình thường cháu nghe những chuyện này, hẳn là khen ngợi hành vi nghĩa hiệp. Sao hôm nay lại nói như vậy?”.

Triệu Trấn hơi đỏ mặt. “Nam và nữ không giống nhau”.

Tào Bân nhìn chồng chọc vào Triệu Trấn. “Câu này lại càng lạ, lại đây, nói cho ông ngoại nghe, có phải cháu cũng cảm thấy cháu dâu rất đặc biệt không?”. Triệu Trấn cảm giác ông ngoại hôm nay quả thật y như Tào Thanh Thanh, hoặc nên nói là Tào Thanh Thanh rất giống ông ngoại.

Triệu Trấn ngồi đằng hoàng, ho khan một tiếng. “Công chúa Vân Mộng không chọn được lang quân như ý, đã cáo từ quay về Đường quốc. Ông ngoại, có phải sắp...”.

“Công chúa về, mấy năm sau không chừng sẽ quay lại”. Tào Bân không trả lời trực diện vấn đề, chỉ đáp như vậy. Hai mắt Triệu Trấn lập tức toả sáng, Tào Bân liếc mắt qua cháu trai, vỗ vỗ vai anh ta. “Lần này cháu đừng đi. Ngoan ngoãn ở lại kinh thành đợi, bảo vệ Bệ hạ an toàn”.

Ở kinh thành đợi, lãnh cấm vệ quân? Đây không phải chuyện tốt, Triệu Trấn lập tức suy sụp sắc mặt. Tào Bân làm bộ không thấy gì, chậm rãi nói. “Ai cũng muốn lập công, lần này công trạng vững vàng, dẫn mấy đứa trẻ theo không vấn đề gì. Còn cháu, cứ ở lại kinh thành đợi đã”.

“Là tôn thất nào muốn đi?”. Triệu Trấn hỏi khiến Tào Bân cười. “Không nói cho cháu biết”. Triệu Trấn nhìn ông ngoại, mà thôi, nếu ông ngoại đã không chịu nói cho mình, đành ngồi yên ở lại kinh thành đợi vậy.

Trung Nghĩa bá về Ngu phủ, Ngu phu nhân đón ông ta, câu đầu tiên liền hỏi. “Ông có nói với Tào tướng công không? Nói nhà họ Hồ bắt nạt nhà chúng ta, cướp con gái chúng ta đi?”.

Trung Nghĩa bá nhìn thê tử, mặt lập tức đen thành đáy nồi, hung hăng trừng mắt liếc bà ta. “Từ nay về sau, chuyện này cấm nhắc tới, cái gì nhà họ Hồ bắt nạt nhà chúng ta, hôm nay tôi bị Tào tướng công răn dạy một trận. Bà, bà cứ tưởng ở đây là nông thôn hã, cái gì cũng liều mạng được hả?”.

Ngu phu nhân bị trượng phu mắng như vậy, nhất thời cảm thấy âm ức ghê gớm. “Tôi liều mạng gì chứ? Chẳng qua là nhà họ Hồ quen thói ức hiếp”.

Trung Nghĩa bá ngẫm nghĩ. “Ngày mai tới Hồ phủ thám thính Tứ nương tử, lại nghĩ cách đón nó về, con gái nhà họ Ngu không có đạo lý nào ở nhà người ta khơi khơi như thế”.

Ngu Tam nương tử vừa bước tới cửa, nghe được Trung Nghĩa bá nói câu này, rần thiếu chút nữa nghiêng nát, con tiện nhân bại hoại kia sao có thể vận khí tốt như vậy? Lúc trước lẽ ra đừng nên nói cho Ngu phu nhân nó cũng là thứ xuất, bằng không hiện tại chỉ xứng làm nha hoàn cho mình sai bảo.

Thái Bình hầu hạ tỉ mỉ, Ngu Kiêm Gia cũng còn trẻ tuổi, qua mấy ngày đã có thể xuống giường, đi lại trong viện ngồi một chút. Thuần Hoa ở chung một dãy nhà với Ngu Kiêm Gia, hai người thường xuyên gặp mặt, Yên Chi cũng hay tới thăm, cùng trò chuyện nói giỡn.

Vương thị cũng tới, Ngu Kiêm Gia cảm thấy, chính mình chưa bao giờ sống được ngày nào tốt hơn thế này. Có những người thân như vậy, cuộc sống nhất định sẽ nhẹ nhàng lướt đi, so với nỗi buồn bực khi ở nhà họ Ngu thì không biết tốt hơn bao nhiêu phần.

“Kiêm Gia, em cười rõ lên rất đẹp”. Yên Chi luôn nghĩ gì nói đó, bây giờ cũng không ngoại lệ.

Ngu Kiêm Gia đưa tay sờ lên mặt mình, ở chung lâu ngày, Ngu Kiêm Gia cũng đã hiểu tính tình Yên Chi, biết nàng không hay nói quanh co, bởi vậy chi cười. “Vậy sao? Trước đây Tam tỷ tỷ luôn nói em xấu xí, không xinh đẹp bằng Tam tỷ tỷ”.

Yên Chi hơi nghiêng đầu. “Bàn về tướng mạo, Ngu Tam nương tử xác thực rất xinh đẹp, nhưng lòng người một khi đã hỏng, tất cả đều hỏng theo”.

Quan trọng nhất là tâm hồn không thể hư mất. Ngu Kiêm Gia khẽ vâng. “Tỷ tỷ dạy bảo, em hiểu được”.

“Hai da, em hiền như vậy, khó trách bị người xấu bắt nạt”. Yên Chi than một hơi. Ngu Kiêm Gia cười nhợt nhạt. “Nhưng em không biết phải làm thế nào cả”.

“Đánh không lại thì bỏ chạy, chạy không được thì khóc om sòm lên. Tóm lại phải nháo cho sự việc càng ồn ào càng tốt”. Có cách này sao? Ngu Kiêm Gia đầy mặt ngưỡng mộ, có người chị như thế, có mẹ chồng như thế, quả thật phúc phần tu mấy kiếp.

“Sau này các em thành thân rồi, Đại lang khi dễ em, em không được chịu đựng. Em phải nhớ kỹ, em là một con người, không phải vật sở hữu mua ngoài đường về”. Yên Chi lại bắt đầu rên giữa Ngu Kiêm Gia, Ngu Kiêm Gia vâng lời, trong mắt dần dần toả sáng. Cô ngưỡng mộ Hồ tỷ tỷ, muốn trở thành một người như Yên Chi vậy, giấu lại cảm thấy không hề tệ nha.

“Đại nương tử, nghe chúng nha hoàn nói, Ngu phu nhân tới thăm”. Thái Bình ghé lại gần Yên Chi, nhỏ giọng bẩm. Yên Chi ồ một tiếng, tới thăm là bình thường, không tới mới lạ chứ. Chung quy đa mặt Ngu phu nhân có dày bao nhiêu đi nữa cũng không thể bỏ mặc con gái nhà họ Ngu sống ở nhà người khác không quan tâm.

Ngu Kiêm Gia nghe tới ba chữ Ngu phu nhân, tay liền bắt giác nắm lấy tay Yên Chi, Yên Chi cười trấn an cô, Ngu Kiêm Gia thở ra một hơi, chớ sợ chớ sợ, dù mẹ cả muốn làm gì mình đi nữa, nơi này là Định Bắc hầu phủ, không phải Trung Nghĩa bá phủ. Hơn nữa mình đã định thân, ấn theo cách các tỷ tỷ nói, mình đã là người của nhà họ Hồ, không phải người của nhà họ Ngu, mẹ cả sao có thể giáo huấn chính mình? Ngu Kiêm Gia nghĩ, trên mặt dần tươi tỉnh lại.

“Trần quốc phu nhân, đa tạ mấy ngày nay đã chiếu cố con gái tôi, chỉ là hai nhà chúng ta đều cần giữ thể diện, sao có thể để nó ở lâu dài bên này, vẫn nên để tôi dẫn nó đi”. Ngu phu nhân tự thấy bản thân đã khách khí hết sức, đã hạ mình hết mực rồi, nhưng Vương thị vẫn không thêm động độ, chỉ nhìn chằm chằm Ngu phu nhân.

Tới lúc Ngu phu nhân cảm thấy quái dị, Vương thị mới lên tiếng. “Thì ra, bà cũng biết đó là con gái bà? Bà cũng biết nhà họ Ngu các người cần giữ thể diện?”. Ngu phu nhân như bị chọc trúng chỗ đau, nhìn Vương thị trân trối.

Vương thị mới mặc kệ Ngu phu nhân á khẩu, ngáp dài. “Nếu bà biết vậy, bà còn có mặt mũi gì tới đây đòi con? Ta sợ con dâu ta đưa về nhà các người, lại bị nhà các người âm mưu giết mất xác, con trai ta còn chưa thành thân đã mang danh khắc thê, ta không có đại dâu”.

Ngu phu nhân đứng phắt dậy. “Vương thị, bà đừng quá phận, hôm nay nếu ta tới đây thì nhất định phải dắt con ta về, bà ngoan ngoãn giao nó ra đây cho ta, không thì...”.

Vương thị lại che miệng ngáp một cái. “Không thì cái gì? Bà định cho người cướp đi chắc? Tôi nói bà nghe, mơ đi”. Vương thị càng dừng dừng, Ngu phu nhân càng tức điên lên, đi mấy bước liền dừng lại. “Được, hay lắm, nói cớ nào ta cũng là cáo mệnh triều đình, cứ để đó ta xem bà đối phó sao”.

Vương thị đầu sợ bà ta. “Đừng có dọa ta, ta không phải con nít ba tuổi. Thêm nữa, đừng tưởng rời khỏi nhà chúng ta xong bà liền ra ngoài kia rải lời đồn đãi, chuyện này mất mặt không phải Hầu phủ”.

Ngu phu nhân thật sự cảm thấy mình sắp điên mất thôi, sao lại gặp phải người thế này không biết, muốn phăng ra mấy câu hù dọa ghê gớm hơn thì tự Ngu phu nhân bà ta không thể, đành phải tức tối dẫn đoàn người rời đi.

“Mẹ, mẹ thật là uy phong!”. Ngu phu nhân đi không lâu, Yên Chi liền vào phòng, cười hi hi nói với Vương thị, Vương thị trợn mắt liếc nàng. “Có cô con gái thích dây vào rắc rối như chị, tôi không uy phong chút, đã sớm bị người nhai hết xương”.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Xuất Giá

Yên Chi mở to mắt. “Sao lại nói là con thích đây vào rắc rối chứ, mẹ nói thử rốt cuộc con gây họa gì?”. Vương thị giờ bàn tay lên định nói, Yên Chi đã cười té chạy đi. “Mẹ, mẹ đừng đếm, con biết mẹ đếm không nổi đâu”.

Vương thị cười nhẹ, cảm giác được gió thổi vào phòng đã mang theo chút hơi rét lạnh, ngày tháng lặng lẽ, bất giác đã bước vào tháng tám rồi, ngày hè náo động ồn ã đã trôi qua, hôn kỳ của con gái vào giữa tháng mười một, con bé ở bên mình chẳng được bao lâu nữa. Không biết lần này con bé gả đi, là an ổn sống hay lại sinh ra chuyện thiêu thân gì nữa? Nếu quả thật lại bị bỏ thì sao? Vương thị nhủ mảy, phui phui cái miệng, không được nghĩ tới điều xấu, nên nghĩ phải lo liệu của hồi môn cho con bé thế nào là đủ rồi.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, đến giữa tháng mười, Định Bắc hầu phủ truyền ra tin tức Lưu cơ vì bệnh quá lâu, quyết ý xuất gia, mọi người trong Hồ phủ khuyên bảo không được, ngày mười tám tháng mười được Hồ Đại lang đưa đến am ni cô ngoài thành xuất gia. Tin tức không gọi bao nhiêu sóng, chung quy ban đầu Lưu cơ chường già, bị bệnh cũng lâu rồi, người bệnh lâu muốn xuất gia là sự thường thấy. Chỉ có Thuần Hoa khổ sở trong lòng, tuy rằng biết chuyện này không thể xoay chuyển, nhưng rốt cuộc Lưu cơ vẫn là mẹ đẻ của cô.

“Thuần Hoa, có những sai lầm nhất định không thể phạm, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không được, hãy coi đi đi là gương”. Giọng nói của Lưu cơ lại vang vọng bên tai Thuần Hoa, Thuần Hoa nhếch lên một nụ cười buồn bã, đi đi, con sẽ nhớ lời của ngài, không thể phạm sai lầm.

“Nhị tỷ tỷ!”. Ngưu Kiềm Gia gọi Thuần Hoa, Thuần Hoa liền giấu giếm cảm xúc tưởng niệm, cười tiếp đón. Ngưu Kiềm Gia ngồi xuống bên cạnh Thuần Hoa. “Nhị tỷ tỷ đang nghĩ tới đi đi của chị phải không? Thật ra em cũng rất nhớ đi đi của em, nhưng em không biết đi đi nhìn như thế nào, ngay cả tên gọi là gì cũng không biết”.

Một tỷ nữ không danh không phận, sinh hạ đứa nhỏ liền bị bán đi, chuyện này nhìn mãi quen mắt. Thuần Hoa nắm chặt tay Ngưu Kiềm Gia, Ngưu Kiềm Gia cười. “Nhưng mà bây giờ em nghĩ, lúc trước ông trời cho em ăn nhiều đau khổ như vậy hẳn là vì có thể gặp được mọi người”.

Nói xong, Ngưu Kiềm Gia lại bổ sung một câu. “Giống như Đại tỷ tỷ đã nói, không thể chỉ biết mỗi khóc, chỉ biết than trách mệnh mình không tốt, mà nên tính toán sống sót ở mọi thời điểm”. Ngưu Kiềm Gia quả thực sùng bái Yên Chi, Thuần Hoa cũng hiểu lý do, chỉ cười nhẹ, đúng vậy, thời điểm nào cũng phải sống. Chỉ tiếc, Đại tỷ tỷ sắp phải gả đi, nhà họ Triệu đã quyết định hôn kỳ, mười chín tháng mười một là một ngày tốt.

•

“Nhanh, nhanh, mau bày nó ra chỗ này!”. Triệu Trấn thành thân, đương nhiên là đại sự nhà họ Triệu, từ trên xuống dưới đều đang bận rộn. Riêng chỉ có Triệu Trấn cảm thấy cần gì phải rùm beng, cô ta đều gả hai lần rồi, chẳng lẽ còn dỗi dãi như tân nương từ mới tỉnh?

Vừa nghĩ đến đó, Triệu Trấn đã nhíu mày.

“Tân lang nhớ cái gì? A cháu? Chẳng lẽ vì sắp thành thân mà không biết ở chung với thế tử sao nên mới nhíu mày?”. Phía sau Triệu Trấn vang lên tiếng reu ghẹo. Triệu Trấn nghe như là tiếng của Ngô thị, thế tử của Nhị thúc Triệu Đức Phương, vội vàng xoay người hành lễ chào. “Nhị thúc, cháu không phải vì không biết cách ở chung với thế tử, chỉ là cháu, cháu...”.

Ngô thị đã bật cười vang, Triệu Đức Chiêu và Triệu Đức Phương kém nhau mấy tuổi, Triệu Đức Chiêu vừa thành thân liền sinh Triệu Trấn, bởi vậy vị Nhị thúc này chỉ cách Triệu Trấn bảy tuổi, ở nhà được xem như con dâu nhỏ, bởi vậy tính tình hoạt bát, cũng được Đỗ lão thái quân yêu thương.

Ngô thị cười như vậy, khiến Triệu Trấn đỏ bừng mặt. “Nhị thúc, không phải cháu...”.

Ngô thị một bộ ‘không sao, ta là người từng trải, biết cháu xấu hổ’, nói với Triệu Trấn. “Được, ta không chọc cháu nữa. Nhị thúc bên ấy gọi cháu đó, bảo rằng tìm cho cháu quyền hoa, muốn cháu tự qua lấy”.

Triệu Trấn ậm ừ chuẩn bị cáo từ, Ngô thị nhìn hướng đi của anh ta, nhanh chóng hô lên. “Ai u, không phải Nhị thúc của cháu, là Nhị thúc công gia”. Triệu Trấn quay đầu nhìn Ngô thị, bất đắc dĩ lắc đầu, Nhị thúc nhà mình thật đúng là thích đùa người khác.

Thấy Triệu Trấn rẽ sang đường khác, nha hoàn của Ngô thị nói. “Huyện quân, nếu vị tiểu nương tử đó vào cửa, nhà này...”. Triệu Đức Phương không theo binh, ngược lại ưa múa bút lông văn, bởi vậy treo một chức quan nhân tản ở Hàn Lâm viện. Ngô thị cũng có cáo mệnh trong người.

“Cái gì mà này với kia, cứ sống thế nào thì sống thế ấy thôi, tốt nhất tiếp nhận lấy đương gia, nhiều năm như vậy, ta cũng mệt mỏi. Nhà ai con dâu mới gả vào liền đương gia đâu?”. Ngô thị không buồn để ý, nha hoàn đã nóng ruột. “Nhưng mà, nhưng mà...”.

Những lời này vốn nghe không lọt tai mấy, Ngô thị tưởng rằng nha hoàn chỉ buột miệng, nhưng càng nghe càng thấy sai, xoay người nhìn thẳng vào nha hoàn của mình, ánh mắt Ngô thị sắc bén, tuy bản thân thích nói giỡn, nhưng Ngô thị là người chường già nhiều năm như vậy, nha hoàn bị trừng cũng sợ hãi, lập tức quỳ xuống. “Huyện quân, là ngày ấy nô tỳ nghe người của Bắc phủ nói, chờ Hồ Đại nương tử vào cửa, lão thái quân chắc chắn sẽ giao nhà này cho Hồ Đại nương tử quản, những người như chúng ta liền rơi đài”.

Bắc phủ chính là Vinh An quận vương phủ, cũng chính là phủ của Triệu Khuông Nghĩa, hai bên chỉ cách một bức tường.

Người của Bắc phủ sao có thể nói như vậy? Ngô thị cảm thấy việc này có gì đó không đúng, nhưng Ngô thị sẽ không nói ra, chỉ răn dạy. “Ta thấy người tuổi nhỏ, hồ đồ, nếu lại để ta nghe được những lời này, vậy thì người cũng đừng hầu hạ bên cạnh ta nữa, từ đâu tới thì trở về đó đi”.

Vị trí bên cạnh Ngô thị đương nhiên là vị trí nhất đẳng, nha hoàn cũng tốn nhiều tâm sức mới đến được, bây giờ nghe Ngô thị cảnh cáo như vậy, không dám hé răng, nom nóp lo sợ cảm tạ chủ nhân gia ân, sau đó đứng dậy.

Triệu Trấn đến Vinh An quận vương phủ, quân gia lập tức đón chào, không quên chúc mừng anh ta. Triệu Trấn biết đây là muốn tiền thưởng, rút ra một túi nhỏ. “Cầm phân ra đi. Nhị thúc công ở đâu? Ta mới nghe Nhị thúc nói Nhị thúc công tìm ta”.

Quân gia tạ ơn thưởng xong, mới nói. “Quận vương còn đang ở thư phòng, gần đây Quận vương ưa thích thi họa, còn nói rằng người đương thời, thành tựu cao nhất là Đường quốc chủ, chỉ hận không thể gặp được”.

Triệu Trấn cười. “Nhị thúc công quả nhiên càng lúc càng không giống trước đây, chỉ là đưa họa cho ta có ý tứ gì đâu, ta lại không hào món này”.

“Nói thế nào nhỉ? Ngài không hào, biết đâu được Đại nương từ kia lại hào!”. Nghe quân gia nhắc tới Yên Chi, Triệu Trấn thật không hiểu nên có biểu tình gì, chỉ cười nhẹ đi vào thư phòng.

Triệu Khuông Nghĩa đang quay lưng lại, thưởng thức một bức thủy mặc, ông ta cũng sắp sáu mươi, nhưng mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, so với lúc chém giết sa trường thì trắng mập hơn chút. Nghe tiếng Triệu Trấn, Triệu Khuông Nghĩa vẫn không quay đầu, chỉ nói. “A Trấn, đến đây, đến cùng xem bức tranh này, thực khiến ta nhớ tới lúc trước kẻ vai sát cánh với tổ phụ cháu”.

Triệu Trấn vâng lời đứng cạnh Triệu Khuông Nghĩa, chỉ là Triệu Trấn không nhìn được tranh này điều chỗ nào, chỉ cảm thấy mơ hồ như nhìn sương mù. Triệu Khuông Nghĩa lại ngắm hồi lâu mới cuộn lại, đưa cho Triệu Trấn. “Cháu không thiếu gì cả, cháu thành thân ta chẳng biết tặng gì, may mắn gặp được bức tranh này, nghĩ cháu là trưởng tôn của tổ phụ cháu, quả thật nên cho”.

Triệu Trấn vội vàng hành lễ cảm tạ, cất tranh vào lòng ngực xong mới nói. “Nghe quân gia kể, Nhị thúc công muốn gặp Đường quốc chủ, hẳn là mấy năm nữa sẽ được như nguyện thôi”.

Được như nguyện? Triệu Khuông Nghĩa hơi cau mày, sau đó thở dài. “Đáng tiếc, đã nhiều năm ta không lên chiến trường, bằng không chỉ nghe thôi sao đủ đã lỗ tai?”.

Triệu Trấn không dám quấy rầy ông ta, chỉ giờ ngón tay lên gãi gãi mũi, Triệu Khuông Nghĩa lại ô một tiếng. “Nhưng ngoại tử phủ cháu có thể làm được chuyện này, rất tốt”.

Triệu Trấn cung kính đáp lời, sau đó cáo lui ra ngoài. Triệu Khuông Nghĩa nhìn bóng dáng Triệu Trấn, trông mắt dần u tối, sự trong thiên hạ nào đơn giản vậy?

Triệu Trấn đến vấn an Phù phu nhân, lại gặp gỡ vài vị thím trong tộc, sau đó mang bức tranh về nhà, cho người treo lên trong phòng, nhìn cỡ nào cũng không nhận thấy điểm điều bên trong, quả là đáng giận.

Thời gian lại thấm thoát như gió lửa, rất nhanh đã tới hôn kỳ, nhà họ Triệu đưa lễ thức trang. Hồ phủ cũng lục tục đưa của hồi môn tới, mấy năm nay thiên hạ thái bình, của hồi môn ở kinh thành cũng không sơ sài như mấy năm trước, bắt đầu phát triển theo hướng xa hoa. Của hồi môn của Yên Chi ngoại trừ lúc trước lại thêm vào rất nhiều thứ, bởi vậy thoạt nhìn cũng đủ hoa mắt người khác. Chỉ là của hồi môn ấy vẫn không ngăn được miệng lưỡi trào phúng, chẳng biết lần này Hồ Đại nương từ sẽ trụ lại bao nhiêu ngày trước khi bị nhà họ Triệu viết giấy bỏ?

Yên Chi ngồi bên trong kiệu, đã gả qua hai lần, chẳng còn sợ hãi lo lắng như người khác, bên ngoài kèn trống vang trời, cỗ kiệu chậm rãi lác lác hồi lâu, rốt cuộc dừng lại, Yên Chi biết, đã đến Triệu phủ.

Mành kiệu bị nhắc lên, hi nương cười đỡ Yên Chi đang đội khăn voan bước ra, lại dúm vào tay nàng một dải lụa đỏ. Lúc Yên Chi xuất giá lần đầu tiên, hôn lễ theo phong tục nhà Đường, không phải đội khăn voan mà dùng một cây quạt che mặt. Mà giờ đây, mấy năm trôi qua, kinh thành lại thịnh kiêu tân nương đội khăn voan xuất giá, thậm chí còn có người nói có sách, mách có chứng rằng tục này vốn xuất hiện từ thời Đông Tấn, cũng là phong tục xưa. Ai biết là thật hay giả, chỉ là Yên Chi có thể khẳng định, khăn voan không tốt bằng cây quạt, cây quạt tốt xấu còn thấy được người ta, khăn này trùm vào rồi chẳng nhìn thấy gì nữa, ngoại trừ gót chân người đi trước.

Từ lần chạm mặt ở cửa hàng trang sức ngày đó, Yên Chi chưa gặp lại Triệu Trấn lần nào, cũng không biết giờ phút này về mặt anh ta là tròn hay méo, chắc đang ảo não mười phần nhỉ? Thành Biện Kinh nhiều khuê tú như vậy, có tình phải cưới mình, hai bên lại chẳng ưa gì nhau.

Yên Chi còn đang miên man suy nghĩ, tân lang tân nương đã tới nội đường, hi nương đang chỉ bảo nên hạ bái như thế nào, cuối cùng kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng. Yên Chi chỉ có thể nghe được bên tai tiếng người lão xảo chúc phúc, không có gì mới hơn câu trai tài gái sắc, vân vân.

Yên Chi nhin không được ngẩng đầu lên, chẳng biết là ai khen ngợi trai tài gái sắc, đương nhiên không loại trừ người này đã gặp qua mình lúc trước nên nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chồng Trước

“Chu huynh, huynh nhìn xem tân nương tử ngẩng đầu kia, có phải nghe được giọng của huynh không?”. Chờ tân giai nhân được đưa vào động phòng, một người cười hi hi vỗ vai người bên cạnh.

Người bị hỏi chính là người chồng thứ hai trước đó của Yên Chi, con trai trưởng phủ doãn Khai Phong, Chu Đại lang. Hiện tại cha hắn đã thăng làm Công bộ Thượng thư, Chu đại lang nhờ sức cha cũng xuất sĩ làm quan nhậm chức huyện úy ngoại thành, hiện tại đã mãn kì, về kinh thi sát hạch, không có bất ngờ gì sẽ thăng lên một phẩm. Ngồi đầu hán đang đắc chí, về kinh lại nghe được tin tức đầu tiên là Hồ Đại nương tử sắp gả cho Triệu Trấn, quả thực khiến Chu Đại lang tức muốn ói máu, hắn chưa bao giờ quên thê non hên biển lúc trước, vẫn muốn nói lại tiền duyên. Đương nhiên Chu Đại lang đã quên chuyện hán phụng mệnh cha mẹ cưới Sứ Đại nương tử về làm vợ.

Nghe có người hỏi, lại nghĩ tới ban nãy lúc Yên Chi ngẩng đầu lên, Chu Đại lang thực muốn khóc một hồi, người đàn ông kia có gì tốt? Chẳng qua là hạng vũ phu, sao giống như mình, trước giờ đọc sách thi từ thơ phú đều được tán dương.

“Duyên phận đã hết, hôm nay tới tới xem lễ cũng là chuyện thường, huynh đài cần gì giễu cợt tôi!”. Chu Đại lang nhẩn nhẩn mãi, bật ra được hai câu xả giận. Người được gọi là huynh đài cười nhạt. “Nói cũng đúng, huynh còn tới xem lễ, chứng tỏ huynh đã quên hết, như Anh quốc công phủ kia chỉ sai người đưa quà mừng tôi, không đến xem”.

Quên hết lúc nào? Chu Đại lang rất muốn gào thét, nhưng lại không dám, đành cười cười, theo người kia đi tìm chỗ ngồi.

Yên Chi đương nhiên không biết chồng trước tới hôn lễ của mình, dù biết đi nữa Yên Chi cũng không để ý, đối với hai người chồng trước, Yên Chi đã quảng bọn họ lên chín tầng mây xanh rồi, đặc biệt là người đầu tiên, ngoại trừ ăn không ngồi rồi trác táng ra, Yên Chi không còn ấn tượng gì nữa.

Khăn voan bị xốc lên, Yên Chi cảm thấy trước mắt sáng ngời, trong phòng đốt rất nhiều nến, lại không có khăn voan che mắt, rốt cuộc có thể thả lỏng một hơi. Thấy Yên Chi không hề nhìn mình, Triệu Trấn rất muốn ném khăn voan xuống đất, cô ta thật là, không biết xấu hổ gì cả, chẳng còn lời nào để nói cô ta nữa.

Hỉ nương bung rượu hợp cần dâng lên, Triệu Trấn nhìn lại nhìn, cuối cùng đón lấy chén rượu, nhìn Yên Chi long sông sọc như kẻ thù. Yên Chi phớt lờ ánh mắt anh ta, đánh giá sơ lược gian phòng tân hôn, quả là nhà họ Triệu hơn hẳn hai nhà trước kia, chỉ riêng bài trí gian phòng này có thể thấy bỏ ra nhiều tâm lực. Nếu Triệu Trấn đã đưa chén qua, Yên Chi cũng liền nhận lấy, uống cạn sạch một hơi, không nói gì.

Tân lang tân nương đã uống xong rượu hợp cần, hi nương vội nói mấy câu đại cát, Triệu Trấn ra ngoài tiếp khách. Yên Chi ngáp một cái, đưa tay lên gỡ mào hoa trên đầu xuống, mào gì mà nặng, có phải tuổi tác mình đã lớn rồi không, sao lại cảm thấy mào này nặng hơn hẳn hai lần trước?

Hồng Ngọc thấy Yên Chi gỡ mào hoa xuống, vội vàng ngăn lại. “Đại nương tử, lát nữa còn có người tới, ngài không thể tháo”.

Còn người tới nữa? Yên Chi đang lấy làm lạ, liền nghe bên ngoài vắng vắng tiếng cười, nha hoàn nhà họ Triệu canh cửa, cao giọng thông báo. “Các vị tiểu nương tử tới!”. Dứt lời nhắc rèm cửa lên, người đi đầu là Triệu Quỳnh Hoa, tiếp sau là Tào Thanh Thanh. Ngô thị theo vào, miệng còn đang nói. “Chỉ có các cô là nghịch nhất, cố tình muốn đến xem tân nương tử”.

“Nhị thím đừng nói vậy chứ, chúng cháu có nghịch đâu, chúng cháu á, là muốn sớm ngày trông thấy Đại tẩu”. Người nói chuyện là Triệu Nhị nương tử, trong nhà các cô tiểu thư Đại Nhị Tam nương tử là cháu của Vinh An quận vương, Triệu Đại nương tử đã xuất giá, theo trượng phu ra ngoài làm quan.

Ngô thị cố ý làm bộ bất mãn. “Là Nguyệt Hoa hư nhất đấy, không giống Quỳnh Hoa nè, ôn trọng”.

“Nhị thím lại bao che cho Tứ muội rồi, lại nói, không thể bảo chúng cháu nghịch ngợm được, nếu không phải Nhị thím ngăn cản chắc Ngũ muội đã tới sớm rồi”. Triệu Tam nương tử nói đỡ cho đường tỷ.

Yên Chi cũng sững sốt, sớm nghe nói nhà họ Triệu nhiều cháu gái, không ngờ lại nhiều như vậy. Hơn nữa nghe cách bọn họ nói chuyện, hoá ra cô em chồng Triệu Quỳnh Hoa của mình lại là ngoại tộc trong nhóm các cô gái nhà họ Triệu? Yên Chi rất muốn giả bộ xấu hổ, nhưng Tào Thanh Thanh đã ngồi xuống cạnh nàng, nhìn chăm chú vào nàng, cười khi khi. “Biểu tẩu, hôm nay em mới có thể đứng đắn gọi chị một tiếng biểu tẩu, những chuyện chị đã làm em đều nghe nói hết, thực bội phục!”.

“Đúng vậy, gặp sự bất bình nói mấy câu là thường, nhưng giống Đại tẩu từ rút dao tương trợ quả là hiếm thấy!”. Triệu Tam nương tử đương nhiên không để Tào Thanh Thanh khen hết phần.

“Còn nữa còn nữa, có mấy người chẳng những không chịu quản, còn bảo Đại tẩu xen vào việc người khác, đúng là nghe bực hết cả mình!”. Bây giờ là Triệu Nhị nương tử lên tiếng.

Yên Chi cảm thấy trán mình sắp lấm tấm mồ hôi, nhiều người như vậy quả thật có chút ăn không tiêu.

“Chúng em là đường tỷ muội trạc tuổi nhau, tổng cộng có bốn, ngoại trừ ở đây còn có Ngũ muội nữa”. Triệu Quỳnh Hoa trước giờ luôn hiền lành sẵn sốc, bây giờ vẫn vậy. Ngô thị đã nói. “Ngũ nương tử là con gái nhà ta, năm nay mười hai, nghịch ngợm nhất đấy”.

Vậy vị này là?

Triệu Quỳnh Hoa thuyết minh. “Đây là Nhị thím. Hôn lễ của Đại ca Đại tẩu tất cả đều do tay Nhị thím lo liệu”.

Yên Chi vội vàng đứng dậy hành lễ với Ngô thị. “Bái kiến Nhị thím”. Ngô thị vội vàng đỡ nàng. “Ai u, đừng khách khí như vậy, vốn nên ngày mai mới tới gặp, chỉ là ta bị đám nhóc này ầm ĩ không có biện pháp nào ngăn được, nên dẫn chúng tôi đây, cháu dâu không chê phiền là tốt rồi”.

“Nhị thím chỉ biết đồ cho chúng cháu thôi, rõ ràng ngài cũng muốn nhìn thấy Đại tẩu”. Triệu Nhị nương từ lạnh lẽo nói. Ngô thị vội vàng che miệng, cười khúc khích. Xem ra nhà họ Triệu không giống đồn đãi bên ngoài, đều là những người rất dễ sống chung.

Yên Chi lặng lẽ đánh giá trong lòng, Triệu Quỳnh Hoa thuận thực giới thiệu ai là ai, khí độ tự nhiên điềm tĩnh, khó trách Thiên tử muốn kén Triệu Quỳnh Hoa làm Thái tử phi, giáo dưỡng thật tốt.

Các vị tiểu nương tử vây quanh Yên Chi hỏi đông sang tây, Yên Chi cảm giác rất kì quái, vì sao nghe bọn họ hỏi giống như bọn họ rất quen thuộc với mình, còn mang theo ngưỡng mộ, dường như ai đó cố ý sắp đặt, nhưng tuyệt đối không phải Triệu Trần. Yên Chi có thể cam đoan Triệu Trần không bao giờ nói tốt cho mình, không nói xấu sau lưng là tốt rồi.

“Mấy cô nương à, hỏi nhiều quá làm người ta sắp hôn mê tới nơi rồi kìa”. Ngô thị chờ mỗi người đều hỏi qua một lần xong mới nói với Yên Chi. “Bọn họ là vậy đó, ban đầu chắc cháu chưa quen, về sau dần dà sẽ thấy bình thường”.

Triệu Quỳnh Hoa nghe Ngô thị nói, khoe miệng nhếch lên một nụ cười quái dị, Yên Chi biết người coi thường nàng nhất trong số bọn họ e rằng chính là cô em chồng này, mà thôi, mặc kệ cô ta đi. Triệu Quỳnh Hoa quả thật có chút cảm giác khác biệt về Yên Chi, nhưng sẽ không làm ra cử chỉ thất lễ, gặp người hầu đưa một hộp thức ăn vào, liền bước ra tiếp nhận, Hồng Ngọc thấy vậy, vội vàng đến đỡ.

Triệu Quỳnh Hoa mở hộp thức ăn, bày ra mấy món tinh xảo. “Em nghe nói ngày thành thân là đói bụng nhất, thường thường quên mất ăn cơm, nghĩ Nhị thím bận rộn, em dặn riêng nhà bếp chuẩn bị vài thứ, chẳng biết có hợp khẩu vị Đại tẩu không”.

Tiểu nương tử săn sóc tỉ mỉ như vậy, nếu không phải Yên Chi đã gặp Triệu Quỳnh Hoa trước đây, cũng tình tứ quan sát, sẽ thật tin tưởng Triệu Quỳnh Hoa đối đãi mình chu đáo hết mực. Người như vậy ở chung cũng có lợi, cô ta ưa sĩ diện, sẽ không xé rách mặt, ngất nổi bản thân mình lại chẳng ngại xé rách mặt với người khác.

Yên Chi cười nhàn nhạt nhìn Triệu Quỳnh Hoa, nói câu đa tạ rồi nhận lấy đĩa. Triệu Tam nương tử tròn mắt nhìn. “Đại tẩu, ngon không?”.

Ngô thị vỗ nhẹ Triệu Tam nương tử. “Có ai như cháu không? Đợi lát nữa về Quận vương phủ, ta nói nha hoàn nấu cho cháu tô mì gà”.

“Nhị thím chẳng lẽ chưa nghe câu thức ăn cách cái nồi mới thơm sao?”. Triệu Nhị nương tử không thêm đề ý, Yên Chi cũng cười, gấp một đĩa thức ăn trên đĩa đút cho Triệu Tam nương tử, Triệu Tam nương tử nhai nhóp nhép. “Đúng là không tệ”.

Trong phòng cười ồ lên, Yên Chi cũng cười, mặc kệ nhà họ Triệu là gia đình như thế nào cũng là nơi đặt chân mấy năm tiếp theo của mình, ở chung với bọn họ tốt một chút dễ chịu hơn gà bay chó sủa suốt ngày.

Bên ngoài truyền ra tiếng bước chân lộn xộn, Triệu Quỳnh Hoa không nghĩ tới nay Triệu Trần sẽ quay về động phòng, thoáng nhú mảy, nhưng vẫn cười cười. “Chắc là Đại ca về”. Quả nhiên, tiểu tư đồ Triệu Trần thoát nhìn đã uống sau túy lúy đi vào.

Yên Chi đoán được Triệu Trần sẽ giả say, bên môi cười nhạt trào phúng. Triệu Tam nương tử tới đây đẩy Triệu Trần, phòng hai má lên. “Không phải Tào Đại lang nói sẽ chần rượu giúp Đại ca sao? Sao không càn bót?”.

Tiểu tư vội thưa. “Việc này không thể trách chúng tiểu nhân được”. Ngô thị đứng dậy. “Được rồi, tất cả lui đi, cho vợ chồng son nghỉ ngơi thật tốt, sớm mai còn đi gặp trưởng bối nữa”. Mọi người lục tục rời đi.

Hồng Ngọc lo lắng hỏi. “Đại nương tử, phải làm sao bây giờ?”. Yên Chi nhìn Triệu Trần nằm gục ở bàn trang điểm, nói với Hồng Ngọc. “Người lui đi, ở đây có ta”. Hồng Ngọc chần chờ rồi lui ra.

Yên Chi đến trước mặt Triệu Trần, giờ ngón tay chọt chọt anh ta, Triệu Trần chỉ hừ một tiếng. Yên Chi vỗ tay. “Đừng giả bộ ngủ, chúng ta ngồi lại thương lượng một chút về sau nên làm sao”.

Triệu Trần biết hôm nay không vào động phòng thì không thể yên được với trưởng bối, bởi vậy nghĩ ra chiêu giả say, nghe Yên Chi nói, chân mày hơi giật giật, nhưng không mở mắt ra. Yên Chi lại hừ lạnh. “Nếu anh không chịu tỉnh, tôi tụt quần anh ra đó”.

Triệu Trần nhảy dựng lên khỏi ghế. “Cô, cô rốt cuộc là hạng người gì, câu vô lễ như vậy cũng nói ra miệng được!”.

Yên Chi nhìn anh ta. “Sao, không giả say nữa? Lại nói, câu này có gì vô lễ, hiện tại anh là phu quân của tôi, tôi là thê tử của anh, đây vốn là chuyện hết sức nghiêm chỉnh”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thoả Thuận

Yên Chi nói đầy đủ lý lẽ, cũng khiến Triệu Trấn á khẩu. Nhìn bài trí bên trong phòng tân hôn, Triệu Trấn buồn bực nghĩ, ừ đúng, hôm nay là ngày mình thành thân, nếu cô gái trước mặt có làm gì mình đi nữa, thật cũng không thể trách cô ta. Nhưng mà, thật sự muốn làm gì sao? Triệu Trấn nhìn Yên Chi. Yên Chi đã tháo mào hoa, búi tóc vẫn chưa xả, trên mặt trang điểm vẫn chưa lau, thoạt nhìn thiếu đi thần thái mạnh mẽ đáng sợ ngày thường, thậm chí có chút đáng yêu.

Hai từ đáng yêu vừa xuất hiện trong suy nghĩ, Triệu Trấn liền cảm thấy sai sai, không không, đại trượng phu sao có thể bị sắc đẹp mê hoặc? Nên nói chuyện đứng đắn đã, Triệu Trấn nhướn mày với Yên Chi. “Cô vừa nói về sau làm sao mới tốt, ý là gì?”.

Yên Chi gặp Triệu Trấn nói chuyện mà vẫn không quên giữ kín vật áo, lườm anh ta, ngồi xuống giường, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh. “Lại đây ngồi!”. Triệu Trấn nhìn Yên Chi cảnh giác, giống như Yên Chi muốn đoạt lấy trinh tiết của anh ta không bằng.

Yên Chi không khỏi thầm khinh bỉ Triệu Trấn một phen, mới nói. “Tôi biết anh không chịu cưới tôi, đương nhiên tôi cũng chẳng muốn gả cho anh. Không bằng chúng ta tính thể này, ba năm, tôi làm thê tử của anh ba năm, chờ hết ba năm, tôi liền nhập đạo xuất gia, anh thấy sao?”.

Ba năm sau cô ta sẽ xuất gia? Triệu Trấn nhìn Yên Chi đầy kì quái. “Cô nói vậy có ý gì?”.

“Không phải anh tự nhận mình thông minh ư? Bây giờ sao lại ngu ngốc thế chứ?”. Yên Chi châm biếm Triệu Trấn, Triệu Trấn không khỏi đỏ mặt, nhưng vẫn mạnh miệng. “Phụ nữ...”.

“Thôi khỏi nói tiếp, anh biết tôi ghét nghe mấy câu đó lắm”. Sau đó Yên Chi nói. “Tôi biết anh luôn cho rằng mình là người đàn ông xuất sắc nhất thành Biện Kinh, đương nhiên có rất nhiều cô gái khóc lóc đòi gả cho anh, nhưng với tôi, anh chẳng khác gì những người đàn ông khác trong thành, thậm chí...”.

Yên Chi nghĩ có nên nói tiếp hay không, sợ nói vậy Triệu Trấn nghĩ nàng đã kích anh ta, thôi, làm người khoan hồng độ lượng, Yên Chi quyết định tha thứ Triệu Trấn, chung quy công tử danh môn, cả đời đều được người khác dâng hết mọi thứ ra trước mặt, chưa từng biết mình muốn gì, không hiểu cuộc đời này chẳng ai giống ai cả.

“Vì sao cô không nói tiếp?”. Triệu Trấn không nghe thấy phần sau của Yên Chi, tiếp tục hỏi. Yên Chi thoáng nhướn mày. “Chúng ta sau này còn ít nhất ba năm cùng chung sống. Ba năm đủ cho anh tìm được người trong lòng chứ?”.

“Ngày đó tôi nói chuyện với Tứ đệ bị cô nghe thấy?”. Triệu Trấn hỏi lại Yên Chi, Yên Chi gật đầu. “Đúng, tôi vốn đang nghỉ chân trong núi già, ai biết được anh lại lên lút đứng đó nói chuyện, còn giọng điệu ngông cuồng”. Dứt lời Yên Chi liền nhắm mắt, nếu ngày ấy không nghỉ ngơi trong núi già thì tốt rồi, tránh thoát được một mối nghiệt duyên, khiến mình không thể không bước vào cuộc đàm phán với người như vậy.

Triệu Trấn nhìn Yên Chi với ánh mắt đánh giá, Yên Chi cũng không ngại anh ta nhìn mình, xoè ra ba ngón tay, trả giá. “Thế nào, ba năm, ba năm thời gian tôi mặc kệ anh dùng cách gì, miễn anh tìm được người trong lòng thì thôi. Thậm chí nếu anh chưa dùng hết ba năm, vậy chỉ cần anh quyết định cưới người trong lòng, tôi liền lập tức xuất gia nhập đạo, được không?”.

“Vì sao?”. Giờ phút này Triệu Trấn chỉ muốn hỏi như vậy, Yên Chi cười. “Đâu có nhiều lý do như vậy, tôi vốn không muốn tái giá, định nhập đạo từ lâu, nhưng chẳng thể nào ngờ được sẽ rơi vào tình huống như vậy, nếu mọi người muốn tôi gả, mẹ tôi cũng đồng ý hôn sự này, vậy tôi chỉ có nước gả đi”.

“Không chi nhiều đó!”. Trục giác nói cho Triệu Trấn, Yên Chi đang nói không thật, Yên Chi nhìn Triệu Trấn rồi bật cười. “Quả thật không chi nhiều đó, ừ, nói thế nào nhỉ, tôi diễn chung với anh vở kịch ba năm này, đòi một chút thù lao cũng là xứng đáng”.

Thù lao? Triệu Trấn không hỏi, nhưng theo bản năng ôm lấy hai vai che chở.

Giống như ai thêm cướp sắc anh ta không bằng! Yên Chi cẩn thận quan sát Triệu Trấn, nói đúng lương tâm thì Triệu Trấn nhìn không tệ, so với hai người chồng trước của mình thì đẹp trai hơn tí, đặc biệt vì Triệu Trấn đã trải qua chiến trường nên trên người phảng phất một vẻ nam tính mạnh mẽ. Đây là cái hai người chồng trước của Yên Chi đều không có.

Yên Chi cẩn thận đánh giá xong, mới cười lên tiếng. “Anh chớ hồi hộp làm chi, tôi chẳng có gì mơ ước nhan sắc của anh hết. Tôi chỉ cần anh đồng ý...”. Nói xong Yên Chi nghiêm nghị nét mặt. “Tôi muốn anh đồng ý chờ tôi xuất gia xong, mặc kệ anh cưới ai, đều phải chiếu cố nhà họ Hồ”.

“Vì chuyện mà Lưu cơ phải xuất gia?”. Triệu Trấn không hiểu sao lại bật ra câu này, nhưng nhìn thần sắc trong mắt Yên Chi, Triệu Trấn nhận ra mình đoán đúng. Yên Chi cười. “Không ngờ anh nghĩ xa được tới đó. Chính xác, tuy Lưu cơ đã xuất gia, ý niệm trong đầu đi ấy cũng chưa từng thực hiện được, nhưng cuộc đời này dài như vậy, ai biết về sau có gặp trùng ai rắc tâm xấu xa nữa không? Nói thế nào đi nữa anh vẫn là Thế tử Quốc công phủ, con chồng của công chúa. Tính ra thân phận địa vị rất cao, có anh chiếu cố, dù người ta âm mưu âm hại vẫn phải dè chừng anh”.

Triệu Trấn tưởng Yên Chi đã nói hết, ai ngờ Yên Chi ngẫm nghĩ xong bổ sung. “Đương nhiên nếu anh đồng ý cho tôi chút tiền bồi thường cũng được. Tuy mẹ tôi trù bị không ít của hồi môn cho tôi nhưng nhiều tiền luôn không có gì sai”.

Triệu Trấn không nghĩ Yên Chi lại nói vậy, rất lâu sau mới trầm trầm lên tiếng. “Tôi cứ tưởng cô không để ý chuyện tiền nong”.

“Ai nói tôi không để ý? Anh hiểu tôi lắm sao? Sao lại kết luận như vậy?”. Yên Chi mờ to mắt hơn, Triệu Trấn cảm thấy nàng quả thật là cô gái kì lạ nhất anh ta từng gặp, nàng không thêm để ý thanh danh, không quan tâm gả cho ai, thứ duy nhất nàng để ý đại khái chính là người nàng muốn để ý.

“Cô rất quan tâm tới đứa bé chưa ra đời trong bụng mẹ cô? Nếu nó là bé gái thì sao?”. Triệu Trần bỗng nhiên hỏi ra thành tiếng, trực giác mách bảo Triệu Trần, đây là vấn đề rất quan trọng.

“Cho dù là bé gái thì vẫn là muối mè của tôi, anh lạ thật, chẳng lẽ mẹ tôi sinh bé gái mà không phải bé trai, tôi liền bỏ mặc không thèm để ý nó?”. Triệu Trần bị câu trả lời của Yên Chi làm giật mình tỉnh lại, chấp tay. “Xin lỗi, vấn đề này quả thực tôi không nên hỏi”.

“Vậy anh đồng ý chưa?”. Yên Chi tiếp tục truy hỏi Triệu Trần.

“Tôi...”. Chữ đồng ý đã ra tới đầu môi, nhưng thoát ra lại thành. “Sao tôi có thể khẳng định cô sẽ giữ lời hứa?”.

“Trong vòng ba năm đó, tôi tuyệt đối sẽ không chạm vào anh!”. Triệu Trần thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, Yên Chi giống như nhớ đến gì đó, lật tìm trên giường, kéo ra một tấm nệm đơn, sau đó ôm nó nhìn quanh gian phòng, đắn đo, đi hướng cái bàn.

Bàn rất rộng, bên trên còn bày vài thứ, Yên Chi dọn bỏ xuống đất, sau đó trải nệm lên, lại lấy thêm chăn, không quên cầm theo gối đầu. Trải xong xuôi, Yên Chi mới vỗ tay phui phui nhìn Triệu Trần, thấy Triệu Trần kinh ngạc, nàng giải thích. “Tôi đã nói sẽ không chạm vào anh, nhưng tốt xấu chúng ta cũng tính là tân hôn, để anh ngủ dưới sàn thì cảm thấy không ổn lắm, bảo anh ngủ trên giường anh nhất định sẽ lo lắng. Bàn này rộng như vậy, bên cạnh lại là lò sưởi, ngủ sẽ không lạnh”.

Thật là một cô nàng kì quái, Triệu Trần càng thêm khẳng định, tính đi qua đó ngủ, lại sực nhớ. “Sao cô không ngủ bàn đi, cô thấp người hơn tôi, ngủ ở đó nhất định dễ chịu hơn tôi ngủ”. Yên Chi xoè tay đo đạc, quả nhiên Triệu Trần cao hơn mình chính xác một cái đầu. Yên Chi liền tới nằm lên bàn. “Vậy tôi ngủ ở đây cũng được. Nhanh ngủ đi, hôm nay tôi mệt mỏi cả ngày, còn nữa, anh đã chịu chấp nhận đề nghị hay chưa?”.

Triệu Trần bất ngờ Yên Chi dễ dàng gạt đầu như vậy, lẽ ra các cô tiểu nương tử phải cảm thấy ảm ức, thậm chí khóc khóc ra vài giọt nước mắt tỏ vẻ tội nghiệp, chứ không phải đồng ý cái rụp như vậy chứ?

“Tôi, tôi chấp nhận!”. Không hiểu sao Triệu Trần lại cảm thấy mình đang bắt nạt Yên Chi, do dự rồi cuộc nói ra. Yên Chi mở to mắt nhìn anh ta, cười cười. Nụ cười này sao lại có thể đẹp như vậy? Triệu Trần cảm thấy trái tim đập nhanh ghê gớm, bên tai đã nghe tiếng ngáy nho nhỏ, cô ấy ngủ nhanh thật.

Triệu Trần định gọi Yên Chi lên giường ngủ để anh ta ngủ bàn, nhưng Yên Chi đã ngủ, mà chẳng biết vì sao Triệu Trần cũng không muốn quấy rầy Yên Chi, ngồi xuống giường nhìn thê tử mới cưới ngủ trên bàn, trong lòng gọn sóng lãn tãn, cô ấy quả là người hiếm có trên đời.

Mệt mỏi cả ngày, Yên Chi ngủ rất say, ngày hôm sau hùng hăng, nghe bên ngoài ào ào tiếng nói, Yên Chi quên mất mình đã già, quơ quào tay giữa không trung. “Hong Ngọc, người ồn ào cái gì vậy?”.

“Thì ra nha hoàn kia tên là Hồng Ngọc?”. Bên tai vang lên giọng nam khiến Yên Chi lập tức mở mắt, thiếu chút nữa lăn xuống khỏi bàn. Triệu Trần đã ngồi dậy khỏi giường, chỉ mặc trung y màu trắng, thấy Yên Chi suy tẻ, Triệu Trần rất muốn dang tay đỡ, nhưng vẫn nhịn xuống. “Nhóm nha hoàn muốn vào hầu hạ chúng ta rửa mặt chải đầu, chúng ta còn phải đi gặp mặt các trưởng bối, cô mau dọn dẹp chăn nệm lên giường lại đi”.

Yên Chi ngáp một cái, ký ức tối qua đã quay về, Yên Chi đứng lên, cuộn chăn nệm bỏ lại trên giường, Triệu Trần đứng đưng, Yên Chi tùy tiện trải trải, nhớ đến vật cũ trên bàn, đã thấy Triệu Trần dọn dẹp xong, anh ta cũng chẳng phải đáng ghét lắm nha!

Triệu Trần làm bộ ngó lơ ánh mắt của Yên Chi, nói vọng ra ngoài. “Chúng ta đã dậy, vào đi”. Nha hoàn bên ngoài đợi đã lâu, nghe lệnh mới đẩy cửa đi vào, một đội nối đuôi nhau đi, hai mắt Yên Chi không khỏi tròn tròn, quả thật nhà họ Triệu quá phô trương đi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thói Quen

Chúng nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, đặt vật dụng vào nơi, xếp thành một hàng, chỉnh tề cúi người hành lễ. “Kính chào lang quân, nương tử!”.

Triệu Trần phát tay cho chúng nha hoàn đứng dậy, nha hoàn đứng đầu bưng chậu nước đến trước mặt Yên Chi. “Nô tỳ Hồng Liễu, mời nương tử rửa mặt!”. Yên Chi không khỏi liếc mắt qua Triệu Trần, gặp Triệu Trần đã dang tay để nha hoàn hầu hạ mặc quần áo, Yên Chi không khỏi nhếch môi, định nhúng tay vào chậu nước. Một nha hoàn khác lại gần xắn tay áo lên cho Yên Chi, quàng khăn mặt lên vai áo nàng, Hồng Liễu nói tiếp. “Nương tử xin rửa mặt”.

Rửa mặt thôi mà phô trương như vậy, Yên Chi sắp sửa nói ra miệng, nghĩ gì đó lại nhịn xuống, đưa tay vốc nước trong chậu. Rửa mặt chải đầu bình thường Yên Chi có thể tự làm rất nhanh, hôm nay ước chừng tốn một khắc mới coi như hoàn tất. Thu dọn vật dụng bồn nước khăn mặt ra ngoài, Hồng Liễu gọi người bưng lên điểm tâm.

Khẩu vị nhà họ Triệu thật sự có chút nặng, thịt dê chưng thịt dê xào, canh cũng không phải canh súp. Yên Chi cảm thấy sáng sớm liên ăn nặng thật sự có chút khó nuốt xuống. Về phần Triệu Trấn đã quen ăn như vậy, thấy Yên Chi không động đũa, Triệu Trấn cũng không quan tâm nhiều.

Chẳng lẽ muốn bỏ đói bản thân sao? Yên Chi bỏ qua Triệu Trấn, hỏi Hồng Liễu. “Có mì gà không? Buổi sáng ta ăn không nhiều, chỉ cần một chén mì gà hoặc một chén rau cải trắng luộc, lại thêm ổ bánh bột ngô”.

Hồng Liễu vừa định vâng lời đã gặp phải ánh mắt Triệu Trấn bay qua, Hồng Liễu không biết có nên đáp lời hay không.

Triệu Trấn lạnh lùng thốt. “Vào nhà họ Triệu, nên nghe theo quy củ nhà họ Triệu”. Yên Chi ồ một tiếng, Hồng Liễu cảm thấy chuyện đã qua, ai ngờ Yên Chi nói tiếp. “Quy củ nhà họ Triệu là ăn không hợp liền bỏ đói con dâu tới chết?”.

Hồng Liễu bất ngờ Yên Chi lớn mật như thế, trở mắt nhìn Triệu Trấn, Triệu Trấn không hiểu vì sao gặp phải Yên Chi là con giận lại bùng cháy, bùng đũa. “Cô phải biết bây giờ cô là con dâu nhà họ Triệu”.

“Tôi biết bây giờ tôi là con dâu nhà họ Triệu, nhưng gã vào nhà người khác không có nghĩa tôi biến thành một người hoàn toàn khác. Chẳng lẽ không hợp khẩu vị của tôi, tôi phải chịu đựng ăn vào, sau đó nhịn xuống trong bụng khó chịu?”. Yên Chi mà thêm sợ Triệu Trấn giận, vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Hồng Liễu là người lạnh lợi giỏi tiến thoái, bằng không đã chẳng hầu hạ bên người Triệu Trấn lâu như vậy, nhưng việc hôm nay hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của Hồng Liễu. Cô dâu mới gã, ý vào làm nũng để thay món cũng có, nhưng trượng phu cảm thấy làm vậy không đúng cũng bình thường. Như vậy, hai bên đều là chủ nhân, hai bên không ai nhường ai, nên nghe người nào?

Yên Chi thấy chúng nha hoàn đều nín lặng, mắt liếc Triệu Trấn, nhòm sát vào mặt anh ta, thì thào. “Trình tiết!”.

Triệu Trấn cảm thấy mặt mình lập tức tím lại, thiên hạ có người nữ nào như vậy không? Hay cô ta không phải phụ nữ? Triệu Trấn tròn mắt nhìn Yên Chi, Yên Chi vẫn bày ra một bộ “xem anh nghe hay không nghe”.

Triệu Trấn hận nghiêng răng, cô ta chỉ có lúc mới tỉnh ngủ hơi đáng yêu một chút, tỉnh lại hoàn toàn là giờ nanh múa vuốt, không có kiến thức.

Triệu Trấn không nói nữa, Yên Chi tiếp tục hỏi Hồng Liễu. “Vậy người nói cho ta biết có hay không có?”.

Xem ra Đại lang quân thua. Hồng Liễu liếc qua Triệu Trấn xong mới đáp lời. “Bẩm có, Lão thái quân răng yếu, khẩu vị càng lúc càng nhẹ, hai thứ này phòng bếp luôn chuẩn bị sẵn”. Dứt lời, Hồng Liễu liền sai nha hoàn xuống bếp truyền lời.

Yên Chi không nhìn sắc mặt Triệu Trấn, bụng chén uống một ngụm canh bên trong, mùi tiêu hạt hơi nặng chút, nhưng cũng không phải quá khó uống. Triệu Trấn vẫn quan sát cử chỉ của Yên Chi, trong lòng bật ra một câu, nhà quê. Yên Chi không nghe được Triệu Trấn suy nghĩ, ngay cả nghe thì nàng cũng không để ý, mì gà đã dọn lên, nước dùng trong vắt, sợi mì tinh tế hơn bình thường rất nhiều, xem ra Triệu phủ vì chăm sóc ẩm thực của Đỗ lão thái quân ngon miệng nên mới làm ra sợi mì mảnh như thế.

Yên Chi gấp lên một đũa mì, ăn vào miệng tròn tru mới mẻ, ngon hơn đầu bếp nhà mình làm. Nếu có thể bảo trì trình độ như vậy, ít nhất trong vòng ba năm tới, bản thân mình vẫn được ăn ngon.

Thấy Yên Chi thoải mái lim dim mắt, Triệu Trấn lại khinh bỉ liếc nàng một cái. Nhà quê thì vẫn là nhà quê, chưa gặp phú quý vinh hoa mà dám coi phú quý vinh hoa như phù vân? Dùng xong điểm tâm, súc miệng rửa tay xong, hai người lên đường tới tiền sảnh bái kiến các vị trưởng bối.

Yên Chi cùng Triệu Trấn ra ngoài cửa, gặp được Hồng Ngọc. Hồng Ngọc đã đổi trang phục, quy củ đứng chờ, nhìn thấy Yên Chi và Triệu Trấn đi ra, Hồng Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, đêm qua Hồng Ngọc hãi hùng lo lắng cả buổi, sợ Yên Chi lại nháo xảy ra chuyện, cãi nhau với Triệu Trấn. Hiện tại có vẻ tối thiểu đêm động phòng vẫn thật bình tĩnh. Mẹ nuôi đã nói, chỉ cần đêm động phòng êm đẹp, cuộc sống sau này liền dễ chịu.

“Đại nương tử, cô...”. Hồng Ngọc đang định gọi cô gia, giật mình nhận ra không đúng, vội vàng sửa lời. “Chúc mừng lang quân, nương tử”. Hồng Ngọc sửa miệng rất nhanh, Yên Chi bỏ qua cô nàng, quay sang Hồng Liễu. “Bình thường ta không thích bên người có quá nhiều kẻ hầu hạ, người và Hồng Ngọc thôi là đủ, những người còn lại đứng chờ bên ngoài”.

Hồng Liễu đợi cả buổi sáng chính là chờ câu này, nghe Yên Chi nói xong, vội vàng cúi mình. “Nô tỳ đã biết, về sau chắc chắn cùng Hồng Ngọc mười mươi hầu hạ nương tử chu đáo”.

Yên Chi nghe Hồng Liễu đáp, không khỏi nhìn Triệu Trấn, nhà họ Triệu bọn họ đào tạo nha hoàn đều như vậy? Động một chút liền tỏ lòng trung thành? Triệu Trấn không quan chúng nha hoàn tỏ hay không tỏ lòng trung thành, với anh ta, chỉ cần hầu hạ tốt là đủ.

Nhưng vì sao Yên Chi cứ nhìn mình hoài? Triệu Trấn nhìn lại Yên Chi, Yên Chi nói. “Bình thường anh rửa mặt chải đầu ăn cơm, thậm chí ra cửa cũng đều phổ trương đại thể như vậy sao?”.

Triệu Trấn thật ra không phải người thích bày vẽ bề thế, có thì có, không có cũng không cố ý bắt bề lễ nghi ai bao giờ. Vốn muốn nói thật, nhưng thốt ra lại thành. “Đương nhiên, nhà chúng ta không giống Định Bắc hầu phu”.

Yên Chi ồ lên, Triệu Trấn tưởng Yên Chi sẽ cực kì hâm mộ, ai ngờ nàng nói tiếp. “Không khó chịu sao?”.

Khó chịu? Triệu Trấn nhìn Yên Chi kì quái, sau đó lắc đầu. “Khó chịu, có gì mà khó chịu, đây chẳng phải...”.

“Quy củ không nên là muốn thoải mái sao thì thoải mái ư? Nhất định phải bầu đoàn tới tới lui lui? Giống như tôi không thích phô trương này đó, tôi liền không phô trương, còn ai thích thì cứ tiếp tục phô trương thôi”. Triệu Trấn trong lòng thật tán đồng lời Yên Chi nói, nhưng ngoài miệng vẫn cứng đầu. “Cô phải hiểu trước khác nay khác. Hiện tại cô không phải ở Định Bắc hầu phủ đâu”.

“Thì sao? Tôi vẫn là tôi thôi, đâu phải đổi hẳn ai khác, nếu cuộc sống của chính mình mà còn không thoải mái thì có ý nghĩa gì đâu”. Triệu Trấn không phải lần đầu nghe Yên Chi nói thân nhiên, nhưng mỗi lần nghe lại cảm thấy mới mẻ, sống thẳng thắn như vậy thật đúng khiến người khác hâm mộ.

Triệu Trấn rất nhanh đè nén cảm xúc hâm mộ đó, không thể, không thể để lộ ra, sao lại hâm mộ người như cô ta chứ? Thẳng thắn, chân thành, nhiệt tình không chút nào che giấu, cô ta sẽ bị tổn thương. Triệu Trấn nghĩ đến Yên Chi sẽ bị tổn hại, trong lòng nhói lên một tia đau đớn, nhưng sau đó anh ta liền nhanh chóng quên đi, coi như thương hại.

“Vợ chồng son đúng là thích, bà nội nhìn kìa, bọn họ vừa nói vừa cười tới đây”. Tiếng Ngô thị nói đột ngột vang lên, Triệu Trấn giật mình, bắt giác đã tới tiền sảnh, hơn nữa, Ngô thị đang đỡ Đỗ lão thái quân đứng ở đó.

Triệu Trấn nhất thời xấu hổ, bước nhanh lên trước đỡ lấy Đỗ lão thái quân. “Bà cố, làm gì có đạo lý ngài ra đón chúng cháu?”. Đỗ lão thái quân bỏ qua chất trai, nhìn phía Yên Chi, đứa bé này thoạt nhìn đã biết là đứa bé vui vẻ, nụ cười chân thành, ánh mắt linh động, càng nhìn càng thích. Nếu ai cũng giống như đầu gối thì có gì thú vị? Hơn nữa, quan trọng nhất là nó có chủ ý trong lòng.

Yên Chi vội hành lễ chào Đỗ lão thái quân, Đỗ lão thái quân đã bảo Ngô thị đỡ Yên Chi. “Đây không phải lúc hành lễ, chỉ là ta ngồi nhiều, muốn đi ra nhìn nhìn. Bọn họ đều đòi theo, ta không cho theo, đi đâu cũng một đoàn người, như vậy thật mệt”.

“Ý Lão thái quân, cháu hiểu”. Yên Chi định xưng là cháu dâu, nghĩ tới liền nổi hết da gà, liền hăm hồ đáp cho qua. Đỗ lão thái quân nhìn Triệu Trấn, thấy trên mặt Triệu Trấn có hơi chút bất mãn, bà không khỏi thầm cười, thẳng bé này bị gì che mắt sao, làm nhìn mình cháu thành cục đá.

Vừa nói vừa đi đã vào tới trong sảnh, vì Đỗ lão thái quân cùng đi, đoàn người liền lục tục đứng dậy. Người nhà họ Triệu quả là không ít, Yên Chi âm thầm xoè tay, có người đã gặp, có người chưa thấy bao giờ.

Người mặc trang phục đẹp để nhất hẳn là Vinh Hoà trưởng công chúa? Yên Chi phán đoán. Đỗ lão thái quân được Triệu Trấn đỡ ngồi xuống chính giữa, nói với mọi người. “Tất cả ngồi xuống đi. Đại lang, cháu dẫn vợ cháu theo, giới thiệu từng người cho vợ cháu biết, mọi người ở đây đều là người nhà”.

Triệu Trấn vâng lời, Hồng Liễu đã cảm động quý tiền đến, trước quý gồi chào Đỗ lão thái quân, sau đó là vợ chồng Vinh Hoà trưởng công chúa. Ninh quốc công ngày thường đều ở cùng Vinh Hoà trưởng công chúa ở phủ công chúa, Yên Chi miễn được khỏi hầu hạ cha mẹ chồng. Bái các vị trưởng bối quan trọng nhất xong, tiếp theo là vợ chồng Vinh An quận vương, Phù phu nhân lớn hơn Phù thái hậu ước chừng mười tuổi, khuôn mặt nghiêm nghị, nhưng lúc vợ chồng Yên Chi bái chào, vẫn lộ ra nụ cười từ ái, khen ngợi câu hai cháu đẹp đôi. Còn lại là các thúc thúc và thím, xong xuôi, Triệu Quỳnh Hoa dẫn đầu nhóm đường tử muội chính thức bái kiến Đại ca Đại tẩu. Còn có các cháu trai của Vinh An quận vương, Yên Chi nhìn mặt từng người một, đường huynh đệ phần lớn có gương mặt giống nhau, thật may mắn bản thân ở Triệu phủ không lâu, nếu không chỉ riêng nhớ để giao tiếp với bọn họ không cũng choáng váng đầu óc.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Xé Rách

Đỗ lão thái quân chờ Yên Chi và Triệu Trấn gặp qua người nhà họ Triệu, sau đó bảo Yên Chi ngồi vào bên người mình, cười nói. “Bà nội cháu vốn cũng muốn đến, nhưng vì đột xuất có việc, không tới kịp, Trấn nhi, ngày mai cháu dẫn vợ cháu tới cho bà nội nhìn thử”.

Bà nội? Yên Chi suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra đó là thê tử của Vũ An quận vương, bà nội ruột của Triệu Trấn, còn chưa xác nhận, Đỗ lão thái quân đã nhẹ nhàng bảo Yên Chi. “Am ni cô của bà nội cháu bố trí vô cùng thanh nhã, thức ăn chay cũng rất ngon”.

Yên Chi vừa nghe liền hiểu Đỗ lão thái quân đã biết chuyện mình cảm thấy điểm tâm sáng khẩu vị nặng, nàng khẽ vâng lời. Mọi người lại trò chuyện một lúc, Đỗ lão thái quân cũng liền cho tan đi. Chờ đám người đi hết, một bà lão đến bên người Đỗ lão thái quân, nhẹ giọng thưa. “Lão thái quân, không hề hợp hoan”. Đỗ lão thái quân hơi nhíu mày, sau đó trả lời. “Biết. Bà nói thử, tính tình Đại lang gần giống như vậy, khi nào mới quay đầu?”.

“Đại lang từ nhỏ được mọi người tán dương, lớn hơn một chút, mặc kệ là trong cung hay nhà họ Tào chỉ nghe được người ta khen ngợi, lên chiến trường chỉ mới thua trận nhỏ, không khỏi có chút kiêu ngạo, cho rằng các cô gái trong thiên hạ đều phải ái mộ mình”.

Bà lão nói khiến Đỗ lão thái quân cười. “Ngay cả lần trước chuyện nhà họ Ngu, Ngu Đại nương từ kia đều đã ái mộ Đại lang rồi, cố tình lại gặp được Hồ Đại nương từ, ta thấy a, có quý”.

Bà lão đồng tình, nói tiếp. “Ý lão thái quân là, vị nương tử này có thể gánh vác?”.

Đỗ lão thái quân thờ dài. “Quỳnh Hoa ư, tuy là tâm tư kín đáo, nghĩ cũng chu đáo, nhưng nói cách nghiêm túc thì con bé chưa từng chịu suy sụp gì, đứng ngoài nhìn không có gì đáng sợ, nhưng thật sự nhập chủ Đông Cung, bà phải biết, Thiên tử không phải người nhà bình thường như chúng ta”.

Dân gian không nạt hiếp, được khen phụ thế ân ái, nhưng Thiên tử thì khác, Hoàng hậu và Thiên tử, thay vì nói là vợ chồng, không bằng nói là quân thần. Nhưng phụ nữ rất khó kìm giữ trái tim. Nếu Triệu Quỳnh Hoa là loại người mặt lạnh tim lạnh, coi vai trò Hoàng hậu như chức vụ Thừa tướng thì tương lai không có gì tốt hơn. Ngặt nỗi Triệu Quỳnh Hoa không phải người như thế. Một khi động tâm, Đỗ lão thái quân nhắm mắt, như vậy hậu quả có lẽ Triệu Quỳnh Hoa bản thân cũng không lường hết nổi.

Bà lão không dám quấy rầy Đỗ lão thái quân trầm tư, làm bạn hơn bốn mươi năm, bà lão rất hiểu biết Đỗ lão thái quân, qua lúc lâu, bà lão mới lên tiếng. “Lão thái quân, có một số việc, người phải nghe mệnh trời thôi. Ngài từ quả phụ nuôi mấy đứa bé trở thành phú quý như bây giờ, mặc dù có chút khuyết điểm, nhưng cũng đủ rồi”.

“Vốn ta cũng nghĩ như vậy, nhưng người càng già đi liền càng lo lắng cho bọn nhỏ hơn. Nếu Khuông Dân không chết, thậm chí Đức Chiêu không lấy công chúa, ta đã chẳng lo lắng thế này”. Đỗ lão thái quân nghĩ, nhà họ Triệu vinh hoa phú quý đã cực gần điểm chung cuộc, lúc vinh dự nhất cũng là lúc nguy hiểm nhất, không cần thận một chút thì sẽ là công cao át chủ, hoặc Thiên tử không thể làm mình quân.

Đỗ lão thái quân ngược mắt nhìn ra xa, phải nắm chắc đúng mực, quá khó khăn. Lẽ ra Triệu Quỳnh Hoa là sự lựa chọn tốt, nhưng con bé chưa trải qua tình yêu, thật đúng là không thể yên tâm được.

Triệu Quỳnh Hoa không biết bà cố lo lắng, cho dù biết, có lẽ cô ta cũng chỉ cười cười. Bây giờ cô ta đang nói chuyện với Yên Chi, ngày mai vợ chồng Yên Chi muốn đến gặp Tĩnh Từ tiên sư. Triệu Quỳnh Hoa thuận tình thuận lý, gửi một ít vật dụng cho bà nội.

Triệu Quỳnh Hoa nói chuyện, ngữ khí vui thích pha thêm ngưỡng mộ. “Đây là kẹo gừng bà nội rất thích ăn, đây là một quyển kinh văn đã chép xong, đây là...”. Triệu Quỳnh Hoa không cảm giác được Yên Chi đáp lại, bất giác ngẩng lên nhìn nàng, chỉ thấy Yên Chi đắm chiều nhìn chính mình, vì thế Triệu Quỳnh Hoa cười. “Đại tẩu sao vậy? Có phải em trang điểm phai chỗ nào?”.

Yên Chi chống má, đánh ngáp, nói. “Trước mặt ta, em có thể không cần giả bộ khổ cực như vậy”.

Giả bộ? Vừa lọt vào tai, sắc mặt Triệu Quỳnh Hoa lập tức thay đổi, sau đó cô ta cười. “Đại tẩu đang nói gì vậy? Sao em nghe không hiểu?”.

“Em nghe hiểu”. Yên Chi nắm tay Triệu Quỳnh Hoa. “Tứ muội muội, không ai có thể hoàn hảo không kể hờ, hoàn hảo chỉ có hai loại người, một loại là mặc kệ thế nhân, một loại là cẩn thận từng li từng tí, Tứ muội muội, em là loại nào?”.

Triệu Quỳnh Hoa cảm thấy trái tim đập nhanh, nhưng sau đó vẫn cười. “Đại tẩu nói câu này thật là đánh giá cao bản thân. Chẳng lẽ không cho em ngưỡng mộ bà nội sao?”.

Yên Chi cười nhạt, thả tay Triệu Quỳnh Hoa ra. “Thật ra em giả bộ hay không giả bộ, ta không thêm để ý, ta chỉ là không thích em giả bộ trước mặt ta, em cũng biết, ta ghét nhất việc đó”.

Bây giờ sắc mặt Triệu Quỳnh Hoa quả thật đổi hoàn toàn, thần sắc trong ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo. “Đại tẩu, em chẳng qua là ý tốt, ai ngờ Đại tẩu nói như vậy, chẳng lẽ Đại tẩu cảm thấy người nhà họ Triệu mặc kệ không cần quan tâm tới chị, chị mới hài lòng?”.

“Ta không sao cả, cuộc sống của ta ta sống, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được!”. Yên Chi đáp lại khiến Triệu Quỳnh Hoa suýt chút nữa cắn răng. “Vậy Đại tẩu cho rằng lời chị đang nói bây giờ cũng là không thẹn với lương tâm?”.

“Đương nhiên!”. Triệu Quỳnh Hoa siết chặt nắm tay, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, Yên Chi đã buông lỏng nắm tay của cô ta. “Phát giận một chút có lợi cho cơ thể. Người ứ đọng quá nhiều trong lòng dễ dàng đau tim”.

Triệu Quỳnh Hoa ôm ngực, lùi ra sau. “Một khi Đại tẩu đã vậy, lần sau ta không dám thân cận với Đại tẩu nữa”.

Dứt lời, Triệu Quỳnh Hoa xoay người rời đi, Hồng Liễu canh chừng ngoài phòng thấy Triệu Quỳnh Hoa không vui vẻ như bình thường, hai mắt nhìn nhau với nhau hoàn của Triệu Quỳnh Hoa, trong mắt đều tràn ngập kinh ngạc, nha hoàn Triệu Quỳnh Hoa lập tức chạy như bay đuổi theo cô ta. Hồng Liễu vội vào trong phòng, nhưng không thấy Yên Chi ngồi trước bàn, cẩn thận tìm kiếm, thấy nàng đang nằm trên giường, hình như đang ngủ bù.

Hồng Liễu ngạc nhiên lắm, tuy rằng giờ Ngọ một mồi cũng có, nhưng nằm chình ịch trên giường ngủ bù thì đúng là hiếm thấy. Hồng Liễu suy nghĩ nhiều lần, không dám đi gọi Yên Chi, nhưng cứ nhìn như vậy có vẻ không hợp đạo lý lắm. Hồng Liễu còn đang tiến thoái lưỡng nan, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Triệu Trấn đi vào.

Gặp Hồng Liễu đứng ở đó, Triệu Trấn lên tiếng hỏi. “Vừa nãy ta gặp Quỳnh Hoa trên đường, sắc mặt không được tốt lắm, ta gọi con bé lại, con bé không chịu nói, rốt cuộc ra làm sao?”. Điều này Hồng Liễu biết trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói Yên Chi và Triệu Quỳnh Hoa không hợp, đuổi Triệu Quỳnh Hoa đi?

Triệu Trấn nhìn thần sắc Hồng Liễu, nhú mày cho Hồng Liễu ra ngoài, ngồi xuống giường vỗ vai Yên Chi. “Tĩnh tĩnh, tôi có lời muốn nói với cô”. Yên Chi mở mắt ra, trong mắt tràn đầy buồn ngủ. “Có việc gì?”.

“Quỳnh Hoa là người tính tình không thể tốt hơn, cô không hợp với con bé, rốt cuộc tính tình cô kiểu gì vậy?”. Triệu Trấn không quanh co lòng vòng,

trực tiếp hỏi ra. Yên Chi ngáp một cái, muốn nhắm mắt lại. “Chuyện đó sao? Anh hiểu muội muội của anh bao nhiêu?”.

“Đương nhiên tôi hiểu, mẹ tôi chỉ sinh hai đứa, sao tôi lại không hiểu con bé chứ?”. Yên Chi nghe Triệu Trấn trả lời chắc chắn, nàng ngồi dậy, nghiêm túc nhìn anh ta. “Thật sự? Vậy anh nói thử anh từng thấy muội muội của anh phát giận lần nào chưa?”.

Lời này khiến Triệu Trấn cẩn thận suy tư, hình như chưa từng có, ngay cả ngẫu nhiên hờn dỗi cũng rất nhanh tươi cười trở lại, cô gái tốt như thế mới xứng đôi với người đàn ông tôn quý nhất thiên hạ.

Yên Chi thấy Triệu Trấn nhủ mảy suy tư, duỗi chân ra nhìn anh ta. “Muội muội anh năm nay mười bốn tuổi, bà bà qua đời lúc cô bé mới mười tuổi, lẽ ra tuổi đó mất đi mẫu thân, kẻ mẫu lại là công chúa đương triều, tâm tư tính tể lớn sớm cũng khó tránh khỏi, nhưng muội muội của anh, tôi chưa bao giờ thấy cô ấy phát giận, lúc nào cũng thừa nhận. Triệu Trấn, tôi hỏi anh một chút, lúc anh mười bốn tuổi cũng vậy sao?”.

“Cái này khác, thứ nhất tôi là nam, thứ hai mười bốn tuổi tôi đã bị phụ thân đưa lên chiến trường, lần đó chúng ta đi đánh Thục quốc”.

“Anh đã từng gặp qua các tiểu nương tử mười bốn tuổi, cho dù thật ôn trọng đi nữa, cũng không ai giống muội muội anh. Triệu Trấn, nếu anh thật sự muốn tốt với muội muội anh, nên quan tâm tới cô ấy nhiều hơn, đừng sống xa lạ nhau như vậy”. Yên Chi nói khiến Triệu Trấn bức tức. “Nói bậy, tôi bỏ bé muội muội tôi khi nào, chẳng lẽ biểu lộ quan tâm là phải khiến con bé tức giận bỏ đi?”.

“Không có, tôi chỉ nói tình hình thực tế thôi”. Yên Chi chớp chớp mắt, rồi tiếp tục nói với Triệu Trấn. “Muội muội anh, cô ấy thật ra không như thế, tôi có thể khẳng định cô ấy làm như vậy chẳng qua là do mọi người đều muốn cô ấy làm như vậy mà thôi. Nghe lời, hiểu chuyện, sẵn sàng, mới không khiến cha mẹ lo lắng, mới được mọi người tán dương. Nhưng cứ thế, lâu ngày sẽ có hại tới bản thân cô ấy. Khi tôi còn nhỏ, trong thôn có người con dâu nổi tiếng hiền đức mười phần, nhưng cô ta sống chưa tròn ba mươi tuổi. Nụ cười trên mặt người con dâu đó có chút giống nụ cười của muội muội anh”.

Triệu Trấn bị hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Yên Chi, Yên Chi thờ dãi. “Đương nhiên, người con dâu kia chỉ là người đàn bà quê mùa, không giống thiên kim nhà cao cửa rộng như muội muội anh. Nhưng Triệu Trấn, người sống đại để đều tương tự. Nếu một người vì được đời khen ngợi mà buộc mình làm những việc mình không thích chính là tự ngược đãi”.

“Cô khẳng định như vậy, muội muội làm việc trái với ý muốn của bản thân?”.

“Ít nhất cô ấy giao tiếp với tôi là vì yêu cầu của người khác mà đến”. Yên Chi chốt câu cuối đánh tan phòng vệ của Triệu Trấn, anh ta lại lâm vào trầm tư, Yên Chi nói. “Anh cũng biết đó, tôi không thích người khác giả bộ trước mặt tôi, vì vậy nói thẳng, muội muội của anh liên mất hứng. Lần này không phải giả, là mất hứng thật”.

Triệu Trấn lại nhủ hai hàng lông mày. “Sao cô lại nói cho tôi biết?”.

“Bởi vì tôi sẽ nhận thù lao từ anh, làm việc một chút không có gì”. Yên Chi dứt lời, càng cảm thấy mệt nhọc, ngáp dài rồi nặng nề ngã xuống giường ngủ. Triệu Trấn không đánh thức nàng nữa, chỉ trầm tư nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Xung Đột

Triệu Trấn đột ngột đứng phắt dậy, cô ta thực sự quá kì cục, tuy bây giờ mình và cô ta là vợ chồng nhưng hai bên đều biết chỉ là quan hệ giả mạo, cô ta ngủ mà không hề phòng bị gì, quả thực là gan quá lớn rồi.

Triệu Trấn vội vàng rời khỏi phòng ờ, nói với Hồng Liễu và nha hoàn rằng Yên Chi đang ngủ bù, chớ vào quấy rầy. Hồng Liễu vâng lời, Hồng Ngọc nhìn bóng dáng Triệu Trấn, đầy hâm mộ. “Đại nương tử có phúc, Đại lang quân thật là sẵn sàng”.

“Đại lang là người sẵn sàng nhất trong thiên hạ này, chẳng qua...”. Hồng Liễu nói dở dang như vậy, mặt đã đỏ bừng, cũng không phải chưa từng si tâm vọng tưởng, nhưng chuyện này đâu phải cứ suy nghĩ là có thể. Hồng Ngọc cũng xuất thân nha hoàn, sao không rõ ý tưởng của Hồng Liễu cho được, nhưng chỉ có Yên Chi tốt thì mình mới tốt, bởi vậy Hồng Ngọc lập tức nói. “Hồng Liễu tỷ tỷ khéo léo như vậy, về sau nhất định sẽ gả cho trượng phu dụ dăng sẵn sàng”.

Hồng Liễu nghe xong Hồng Ngọc nói, đã rõ ràng, cúi đầu cười nhàn nhạt, hoá ra tất cả cũng chỉ là si tâm vọng tưởng.

Triệu Trấn rời khỏi viện mình, nhớ tới lời Yên Chi đã nói, trong chốc lát cảm thấy Yên Chi nói sai toàn bộ, chốc lát lại cảm thấy Yên Chi nói cũng có chỗ đúng. Mình đã lâu không ngồi xuống nói chuyện chân thành với muội muội, hoặc vì lúc rời khỏi kinh thành, muội muội chỉ mới bảy tuổi, lúc quay về muội muội đã lên mười, không chỉ vậy, mẫu thân bệnh qua đời, vì thế muội muội liền bị bỏ quên?

Mẫu thân qua đời xong, Vĩnh Hoà trường công chúa trở thành vợ kế của phụ thân, sau đó muội muội thường xuyên được đưa vào cung, địa vị trong cung

đương nhiên không giống người ở Quốc công phủ. Ngay cả Thiên tử có ý niệm như thế đi nữa, luận về thân phận địa vị, muội muội không có phong hào, đối đãi với các hoàng tử công chúa kia đương nhiên phải hết sức cẩn thận, sao có thể tự tại như ở Quốc công phủ được?

Triệu Trần nghĩ đoạn, trong lòng dần xót xa cho em gái, đều là bản thân suy nghĩ không chu toàn, nghe muội muội nói tất cả đều tốt liền tin rằng mọi thứ vẫn tốt. Bước chân Triệu Trần dần trở nên nóng vội, muốn đi tìm muội muội nói rõ đầu đuôi, bên tai chợt nghe được tiếng nhanh cây rặng rắc kêu.

Triệu Trần lần theo tiếng động, thấy Triệu Quỳnh Hoa chui ra từ sau bụi cây, hai huynh muội gặp nhau, Triệu Quỳnh Hoa vội vã lau nước mắt, cười gọi Triệu Trần. “Ca ca!”.

Triệu Trần nhìn đôi mắt Triệu Quỳnh Hoa hơi sưng đỏ, biết muội muội thật sự thương tâm khổ sở mà không phải như mọi người vẫn nghĩ trước nay con bé được nuông chiều không biết gì là khổ. Triệu Trần không đáp lại muội muội, mà đưa tay kéo cô qua, ngón tay vuốt lên má, quả nhiên là nước mắt. Triệu Trần không khỏi thở dài buồn bã. “Em bị ám ức phải nói cho chúng ta chứ!”.

Triệu Quỳnh Hoa xoay lưng lau nước mắt. “Có gì là ám ức đâu, ca ca, chỉ là mấy câu...”.

“Nói mao phạm một chút, Quỳnh Hoa, nói cho ca ca biết, trong cung ai bắt nạt em, là Đại hoàng tử hay Trường Ninh công chúa, hay là Hoàng hậu?”. Triệu Trần liệt kê ra, ánh mắt đã dần chuyển qua giận dữ, Triệu Quỳnh Hoa vội vàng giữ chặt Triệu Trần. “Ca ca, anh xúc động như vậy làm gì, con nít đùa giỡn với nhau sao có thể không va chạm được?”.

“Em luôn luôn chịu thiệt cầu bình an?”. Triệu Trần trực tiếp hỏi ra một câu như vậy, Triệu Quỳnh Hoa cười nhợt nhạt. “Cái gì gọi là chịu thiệt cầu bình an? Ca ca, trong cung đều là quý tộc hậu duệ Thiên hoàng. Huống hồ, bao nhiêu người cầu vào mà không thể”.

Triệu Trần cảm giác được sự kì quái từ những lời mơ hồ của muội muội, quả nhiên, quả nhiên có gì đó rất sai, nhưng vì sao bản thân không bao giờ phát hiện, đây là muội muội ruột thịt với mình mà. Ruột thịt cùng cha cùng mẹ, thế gian có bao nhiêu người, chỉ có con bé là gắn bó với mình bằng máu mủ, không nỡ để con bé chịu bất kì ám ức gì.

“Quỳnh Hoa, ca ca không muốn em khổ sở như vậy, Thái tử phi gì, Hoàng hậu tương lai gì, ai thích làm thì làm đi. Nhà họ Triệu phú quý là nhờ đạo thương của đàn ông chiếm được, không cần bán nữ cầu vinh, dựa vào phận liễu yếu đào tơ hy sinh”.

Triệu Quỳnh Hoa che miệng, cười phá lên. “Ca ca, nhưng em thì nguyện ý”.

Triệu Trần nhìn muội muội đầy khó hiểu, Triệu Quỳnh Hoa bị huynh trưởng nhìn chằm chằm cảm thấy có chút chột vật, đưa mắt qua hướng khác, thấp giọng nói. “Ca ca, Nhị thúc công nói, tuy rằng phú quý nhà họ Triệu chúng ta là đạo thương đàn ông đánh trận mà có, nhưng thiên hạ sẽ tới lúc thái bình, cảnh đời có mới nói cũ. Khi đó, phú quý sẽ trở thành cây đào kẻ cô, mà con gái nhà họ Triệu trở thành Hoàng hậu sẽ tránh đi cảm kị này. Ca ca, em nguyện ý”.

Triệu Trần đau lòng nhìn muội muội, đưa tay ôm cô vào lòng giống như trước lúc rời kinh lên chiến trường vậy, Quỳnh Hoa, em hãy chờ, chờ ca ca chiến công đại thắng vì em, khi đó em có thể khoe với toàn bộ danh môn khuê tú trong kinh thành, em có một người ca ca tốt nhất. Nhưng sự tình vì sao lại đi tới nước này? Muội muội nói chuyện rất dễ nghe, chậm rãi từng chữ từng chữ, Triệu Trần lại không muốn nghe.

Đánh trận vì cái gì? Không phải vì muội muội có thể muốn sống thế nào thì sống thế ấy, để rồi sau khi con bé xuất giá bị nhà chồng bắt nạt, huynh trưởng là mình có thể ra mặt đòi lại công bằng cho con bé sao? Hiện tại người thân của mình sao phải chịu ám ức nhiều như vậy?

“Ca ca, em nguyện ý!”. Triệu Quỳnh Hoa lặp lại câu nói lần nữa, sau đó cười hoạt bát. “Hon nữa, Hoàng hậu là người phụ nữ tôn quý nhất thế gian, có được hết thảy tốt nhất, mất mát một chút là lẽ thường trên đời”.

Nghe được muội muội an ủi mình như vậy, trái tim Triệu Trần đau nhói. “Quỳnh Hoa, anh không muốn em gượng ép bản thân, con gái nhà họ Triệu chúng ta ngay cả làm Hoàng hậu cũng không nên vì gượng ép”. Nghe vậy cũng thật âm lòng, Triệu Quỳnh Hoa lại cười, nhưng bản thân cô ta đã ra quyết định, làm nhiều thứ như vậy rồi, sao lại buông tha bây giờ? Quả thật như lời Yên Chi nói, người già bộ lâu ngày cũng thành thói quen.

Triệu Quỳnh Hoa tươi cười rất đẹp, nhưng Triệu Trần lại cảm thấy đau lòng, hai tay ôm lấy vai muội muội, gần như gần từng chữ. “Quỳnh Hoa, liên tính em làm Hoàng hậu đi nữa, cũng phải là Hoàng hậu phách lối nhất thế gian chứ không phải cẩn thận từng li, khắp nơi nhớ rõ phận quân thần”.

Triệu Quỳnh Hoa hơi động tâm, sau đó vẫn cười. “Ca ca, anh là đàn ông, anh cũng biết thế gian này, phụ nữ vinh diệu đều là đàn ông ban cho. Hoàng hậu muốn ngao, phải được Thiên tử cho. Trái tim Thiên tử cho ai ngao người đó sẽ ngao. Danh phận trước mặt thiên tử không hề quan trọng như vậy đâu”.

“Đại hoàng tử có người thương?”. Liên quan tới chuyện khẩn yếu, Triệu Trần vẫn rất thông minh, Triệu Quỳnh Hoa nghe hỏi, vội lắc đầu. “Không, ca ca, anh phải hiểu, Thiên tử giàu có tứ hải, ngay cả hiện tại không có, về sau chưa chắc sẽ không. Mà Hoàng hậu nên là lương tướng phụ tá quân vương”.

Triệu Trần không cảm thấy lời muội muội nói có gì sai, chung quy đây là giáo dục bọn họ được tiếp nhận, nhưng Triệu Trần thấy, ai cũng vậy duy chỉ có muội muội anh ta thì không, đây là muội muội của mình, con bé phải được thứ tốt nhất, không nỡ để con bé chịu thương tổn. Nếu quả thật phải ám ức, vậy thì ngôi vị Hoàng hậu không làm cũng thể.

Triệu Trần buông tay, giọng nói trở nên trầm hơn. “Tuy em nói như vậy, nhưng Quỳnh Hoa, anh nguyện em vui sướng chứ không buồn khổ. Chị dâu em nói rất đúng, trước mặt cô ấy em không cần giả bộ, em không thích cô ấy thì không thích, anh sẽ không nói em”.

“Ca ca thật tốt với em”. Triệu Quỳnh Hoa đáp cũng không khiến Triệu Trần cười nổi, mà xoay người rời đi. Triệu Quỳnh Hoa nhìn bóng dáng huynh

trường, rũ mắt xuống, xin lỗi ca ca, có một số thứ em không thể nói cho anh biết, dù sao anh cũng là thần tử. Huống hồ, chi cần em có thể sinh hạ con trai, để vương sủng ái chẳng có gì trọng yếu. Cái em muốn vốn không phải là sủng ái như thế.

Triệu Trấn không về nhà mà lập tức đi qua Vinh An quận vương phủ, nhìn thấy Triệu Trấn đến, quần gia có vẻ ngạc nhiên. “Đại lang quân tân hôn chưa hết, nên ở cùng nương tử mới đúng, sao lại qua đây?”.

“Ta muốn gặp Nhị thúc công, người đừng nói nhảm”. Quần gia nghe ra Triệu Trấn đang không vui, lập tức mời Triệu Trấn đến thư phòng.

Triệu Khuông Nghĩa đang luyện chữ, thấy cháu trai đến, đặt bút xuống chào đón. “Sao khi không lại qua bên đây?”.

“Có phải Nhị thúc công nói với Quỳnh Hoa, muốn con bé vì phú quý nhà họ Triệu mà phải nhịn xuống âm ức không?”. Triệu Trấn đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi ra.

“Phải, huống hồ điều đó không có gì âm ức, Hoàng hậu là người phụ nữ tôn quý nhất thế gian”. Triệu Khuông Nghĩa không hề lấy làm lạ khi Triệu Trấn chất vấn mình, thậm chí còn cảm thấy Triệu Trấn đến chậm. Xem ra cháu trai này có nhiều chuyện khá là chậm tiêu.

“Vậy vì sao Nhị thúc công không khiến Nhị nương Tam nương bọn họ nhịn đi, phải khiến Quỳnh Hoa làm điều đó?”.

“Bởi vì bọn họ không phải cháu ngoại Tào Bản. Bằng không ta cũng không ngại đưa bọn họ đi”. Triệu Khuông Nghĩa trả lời khiến Triệu Trấn há hốc miệng, thì ra là vậy, cưới Triệu Quỳnh Hoa chính là cưới cả hai nhà Tào Triệu. Nhưng muội muội của mình phải làm Hoàng hậu cũng nên là một Hoàng hậu kiều ngạo chứ không phải một Hoàng hậu nhẫn nhịn.

“Cháu không đồng ý Quỳnh Hoa làm như vậy!”. Triệu Trấn nói không ngoài dự kiến của Triệu Khuông Nghĩa. “Đúng vậy, ta cũng không nguyện ý, nhưng cháu phải hiểu, tình yêu nam nữ vốn không do chúng ta làm chủ”.

“Đại hoàng tử không thích Quỳnh Hoa?”. Triệu Trấn vẫn muốn hỏi nhất là cái này.

“Có thích hay không đều phải cưới, trừ phi Đại hoàng tử không muốn làm Thái tử. Hoàng hậu không con, Đại hoàng tử tuy được nuôi dưới gối Hoàng hậu nhưng vẫn không phải con trai đích trưởng. Muốn làm Thái tử, phía thê tử phải có sức nặng mười phần. Cưới Quỳnh Hoa, đối với hai nhà Tào Triệu cũng như Đại hoàng tử là hoàn toàn có lợi”.

“Ngoại trừ Quỳnh Hoa...”.

Triệu Khuông Nghĩa cười. “A Trấn, sao cháu lại nói ngu xuẩn như vậy? Làm Hoàng hậu, dưới một người trên vạn người, hơn nữa lại là vợ cả, sau này gia phả lịch sử không thể sửa đổi được? Sao điều đó lại là ức hiếp Quỳnh Hoa chứ?”.

“Cháu không muốn muội muội gả cho người con bé không yêu, không được trọng phụ ái mộ. Hoàng hậu gì chứ, trong lòng không dễ chịu, làm Hoàng hậu thì có ý tứ gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đối Mặt

Triệu Trấn đáp lại khiến Triệu Khuông Nghĩa hơi kinh ngạc, sau đó ông ta cười cợt. “Cháu nói nghe thực giống cháu dâu, cháu dâu nghĩ quá đơn giản. Thế gian làm gì có chuyện đơn giản như vậy? Nhà họ Triệu muốn bảo vệ phú quý, họ Sài muốn làm Thiên tử thái bình, thiếu một thứ cũng không được. Lòng tin là quan trọng nhất, nếu lòng tin bị phá hư, đối với họ Sài hay họ Triệu, thậm chí với toàn bộ thiên hạ đều là bất lợi”.

Không phải Triệu Trấn không hiểu đạo lý này, nhưng nghĩ đến muội muội mình vì đạo lý đó mà không thể sống cuộc sống con bé muốn, Triệu Trấn hít sâu một hơi. “Như vậy, quả thật muốn thế, vậy thì không cần Đại hoàng tử”.

Triệu Khuông Nghĩa để lộ thần sắc bối rối. “Cháu điên rồi sao, cháu có biết cháu đang nói gì không?”.

“Cháu đương nhiên biết mình đang nói gì. Nếu họ Sài thật muốn sống cộng sinh cùng họ Triệu, vậy thì hãy chứng tỏ thành ý của phía bọn họ đi, không thể chỉ riêng con gái họ Triệu chúng ta phải hy sinh”.

Triệu Khuông Nghĩa gần như chạy bộ ra cửa, nhìn bên ngoài cẩn thận sau đó đóng cửa lại, quay về trước mặt cháu trai. “Cháu dám nói ra như vậy? Ý tưởng to gan, mau quên đi cho ta”.

“Cháu sẽ không quên, nếu Đại hoàng tử có thể đối xử tốt với Quỳnh Hoa, vậy Quỳnh Hoa gả cho hắn, trợ hắn thành Thái tử cũng không có gì không thể, cháu sẽ khiến tâm nguyện Đại hoàng tử được đền bù”.

Triệu Khuông Nghĩa không cần suy nghĩ, giương tay quăng cho anh ta một bạt tai thật mạnh. “Cháu điên rồi, cháu có biết hay không...”.

“Cháu biết, nhưng trên đời này cháu chỉ còn lại muối muối, nếu nó không hạnh phúc, mặc kệ có trở thành người phụ nữ tôn quý nhất thế gian hay không, cháu vui vẻ được sao?”. Nói xong, Triệu Trấn nhìn Triệu Khuông Nghĩa, giọng nói giá lạnh. “Nhị thúc công, nhà họ Triệu nếu phải hy sinh muối muối để giữ lấy vinh hoa phú quý, vậy cháu sẽ biến thứ phú quý đó thành mây khói”.

Triệu Khuông Nghĩa không hề nghi ngờ Triệu Trấn sẽ làm được, anh ta là cháu ngoại Tào Bản, là tướng quân đã trải qua chiến trường, không phải những đứa cháu trong nhà tùy ý mình xoa tròn bóp méo. Ánh mắt Triệu Khuông Nghĩa tối lại, gần như gần từng chữ. “Vậy anh không sợ liên lụy người khác?”.

“Phụ thân là phò mã Vĩnh Hoà trưởng công chúa, sẽ không liên lụy đến ông ấy. Tổ mẫu nhập đạo đã lâu, về phần bà cố, bà cố đã lớn tuổi”. Triệu Trấn cũng trả lời từng chữ một, nói xong, bổ sung thêm. “Nhị thúc công, ngài rất thông minh, ngài đương nhiên biết chuyện này không thể để lộ ra cho người khác. Đồng ý với cháu đi, nói cho Đại hoàng tử, nếu hắn đối xử không tốt với muối muối cháu, nhà họ Triệu sẽ không để yên cho hắn lợi dụng đâu”.

Triệu Khuông Nghĩa nhìn Triệu Trấn đứng trước mặt mình, nhớ rõ lúc anh ta vẫn còn là đứa bé, hiện tại đã trưởng thành như vậy.

“Đồng ý với cháu!”. Triệu Trấn không có ý định buông tha. Triệu Khuông Nghĩa chính là nghiêng răng, bật ra chữ “Được”.

Triệu Trấn thế này mới lùi ra sau, quỳ xuống hành lễ. “Đa tạ Nhị thúc công”.

Nhìn Triệu Trấn rời đi, trong mắt Triệu Khuông Nghĩa loe ra lửa giận, không thể giữ, thằng bé này, không thể giữ. Nhưng nó đã không còn là đứa bé, hơn nữa còn có Tào Bản. Thiên tử đang lên kế hoạch dụng binh, lần này Tào Bản nắm giữ ấn soái, trước lúc Tào Bản trở về từ chiến trường, không thể động vào nó. Lòng ngực Triệu Khuông Nghĩa dồn dập từng đợt sóng bức bối, quật ngã mọi thứ trên bàn xuống đất. Như vậy, chỉ có cách nói cho Đại hoàng tử, muốn trở thành Thiên tử, phải đối xử rất tốt với Triệu Quỳnh Hoa. Không dễ dàng tìm được một hoàng tử như vậy, sao có thể buông tay? Nhà mẹ đẻ Nhị hoàng tử cũng là quý tộc, dễ dàng nắm bắt như thế ư? Triệu Khuông Nghĩa thở dài một hơi, gọi người đến lau dọn nơi này sạch sẽ, cũng thay quần áo ra cửa.

“Cảm thấy hôm nay anh có việc gì đó vui!”. Yên Chi nhìn Triệu Trấn, hôm qua lúc Triệu Trấn trở về, sắc mặt không được tốt, nhưng hiện tại rõ ràng đã khác. Họ đang trên đường đến bãi kiến Tĩnh Từ tiên sư, Triệu Trấn cười với Yên Chi. “Vì tôi vừa hiểu ra một chuyện. Hơn nữa bây giờ đã rõ vì sao cô lại quan tâm nhiều đến đứa em chưa ra đời của cô đến vậy”.

“Vì sao?”.

Triệu Trấn không trả lời Yên Chi, chỉ cười nhàn nhạt. Sáng nay biết được hôm qua Triệu Khuông Nghĩa đã vào cung, Triệu Trấn liền hiểu nhất định Triệu Khuông Nghĩa đã đi gặp Đại hoàng tử. Muốn củng cố địa vị không thể thiếu triều thần phò tá, mà Thiên tử có ý muốn Triệu Khuông Nghĩa phò tá.

Triệu Trấn chống cằm, việc này trước đó không phải mình không biết, vì sao tới giờ mới tỉnh ngộ? Hay trước giờ quả thật mình quá ít quan tâm đến muối muối? Nghĩ tới nghĩ lui, Triệu Trấn có chút kiên cường, nói với Yên Chi. “Cảm ơn cô”.

Yên Chi lại cười. “Sao khách khí như vậy? Tôi hà, chỉ muốn ở nhà họ Triệu thư thái một chút, dù sao cũng còn tận ba năm cơ mà”. Triệu Trấn ừm một tiếng, nhìn không được hỏi ra. “Cô đối với tôi thật sự không có...”.

Yên Chi quay đầu nhìn anh ta đầy kì quái. “Vì sao anh nghĩ như vậy, không sai, tướng mạo anh coi như không tệ, gia thế khỏi phải bàn, tương lai của anh cũng tiền đồ xán lạn, nhưng thế thì liên quan gì đến tôi đâu? Tôi chỉ cần sống những ngày tôi muốn, người đàn ông tôi yêu, dù là chàng nông dân đi nữa, chỉ cần người ấy hiểu tôi, vậy tôi sẽ sống hạnh phúc”.

Đặt mình ngang hàng với nông dân, mặt Triệu Trấn loé qua một tia bất mãn, nhưng nghĩ tiếp, tính tình cô ta trước nay đều vậy, mặc kệ nói cho cô ta biết mình bất mãn, cô ta cũng cứ tiếp tục thôi. Triệu Trấn không nói nữa, chỉ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Xe ngựa dừng lại trước am, một người ăn vận theo kiểu đạo cô tiến lên nghênh đón. “Hôm nay Tiên sư vẫn nhắc Đại lang quân mãi, phòng chừng Đại lang quân sắp tới”.

Triệu Trấn nhảy xuống xe ngựa, đạo cô hành lễ chào Yên Chi. “Vấn an nương tử”.

Xung hô như vậy, thậm chí lễ tiết như vậy, Yên Chi lập tức phán đoán đây là người hầu theo Tĩnh Từ tiên sư xuất gia. Chung quy Tĩnh Từ tiên sư tuy đã nằm ngoài hồng trần nhưng vẫn cần có người hầu hạ.

Thấy Yên Chi nhìn đạo cô, Triệu Trấn nói. “Đây là Y nương cô cô, cô cô hầu hạ tổ mẫu đã ba mươi năm!”.

Y nương đã hành lễ với Yên Chi lần nữa. “Đại lang quân cứ khách khí như vậy, lần nào cũng nói chớ khách khí!”. Trong lúc nói, đã đẩy ra cửa am, bên trong là hoa viên nho nhỏ, Yên Chi còn đang kinh ngạc, Y nương đã dẫn bọn họ vào bên trong. “Tiên sư tuy đã xuất gia nhưng vẫn thường có thân hữu tới thăm, để tránh quấy rầy thanh tịnh, liền xây một hoa viên nhỏ ở đây”.

Đi qua hoa viên, lại mở một cánh cửa khác, Tĩnh Từ tiên sư đã đứng chờ, nhìn thấy tổ mẫu, Triệu Trấn vội vàng kéo Yên Chi một phen, lúc này Yên Chi đương nhiên không phản đối, cùng Triệu Trấn song song quỳ xuống hành lễ.

Tĩnh Từ tiên sư nhận lễ xong mới nâng vợ chồng Triệu Trấn dậy, nhìn Yên Chi cẩn thận đánh giá. Yên Chi trước giờ không ngại người khác nhìn mình, thoải mái đứng ở đó, mặc Tĩnh Từ tiên sư đánh giá.

“Được, rất hào sảng!”. Tĩnh Từ tiên sư không ngờ Yên Chi lại như vậy, suy nghĩ hồi lâu mới khen ngợi một câu. Chi có thể khen hai chữ ‘hào sảng’, Triệu Trấn liếc mắt nhìn Yên Chi, Yên Chi mặc kệ anh ta, ánh mắt quan sát căn viện, trong điện thờ cúng Tam Thanh, hai bên sương phòng là chỗ ở của các đạo cô. Nơi ở của Tĩnh Từ tiên sư ở sau đó một dãy.

Đến thấp nén nhang trước tượng tổ sư Tam Thanh, Y nương bưng ống thẻ lên. “Nơi này chúng ta cũng có bói thẻ tre rất linh, nương tử lang quân có muốn rút một thẻ không?”.

“Y nương cô cô, nơi này lại không cần tiền nhang đèn, ngài bảo chúng ta rút thăm để làm gì?”. Triệu Trấn cười trêu ghẹo. Y nương thần sắc không đổi. “Lang quân không biết chứ, rút thẻ thăm gọi là tùy hỷ, mong cầu may mắn. Hơn nữa, nếu bốc được quẻ hỷ, có gì không tốt đâu?”.

Y nương đương nhiên không biết nội tình, bây giờ hoàn toàn coi vợ chồng Triệu Trấn là tân phu thê tiểu chủ nhân. Yên Chi hơi nhú mồm, thuận tay bốc một thẻ.

Y nương nhận lấy nhìn nhìn. “Thẻ sáu mươi ba!”. Nói xong Y nương liền đi tìm sổ dò, tìm nửa ngày không được, Triệu Trấn định nói. “Cô cô, cô cô đừng tìm, nào có...”.

“Tìm được!”. Y nương đã xoay người, cầm giấy giải quẻ đọc một lần. “Là thượng thượng ký, mặc kệ cầu hôn nhân hay gì khác đều được tác thành tâm nguyện. Không phải linh nghiệm hôm nay lắm sao?”.

Yên Chi không khỏi hơi nhếch môi, không nói gì. Triệu Trấn cũng im lặng, mắt linh mắt linh, nhất định mắt linh. Chẳng qua bọn họ chỉ dám nói trong lòng, ngoài miệng không lên tiếng.

Bốc cũng bốc xong, Y nương mời Yên Chi đến chỗ ở của Tĩnh Từ tiên sư. Yên Chi bước chân vào nhà, nhìn không được tán thưởng một tiếng, viện tuy nhỏ nhưng sắp xếp rất chỉnh tề sạch sẽ, hơn nữa hoa cỏ xanh um, có núi giả có suối chảy róc rách, so với tiểu hoa viên ban này càng thêm tinh mỹ.

Gặp Yên Chi ưa thích viện này, Y nương liền không mời nàng vào trong phòng ngồi nữa, dù sao hôm nay bên ngoài thời tiết rất tốt, mời nàng vào trong đình, bưng một ly trà đến. “Vừa hay Tiên sư không quá thích người khác vào phòng riêng. Nơi này chỉ có tôi và Tiên sư hai người cùng ở”.

Yên Chi đánh giá chung quanh, tới lúc mình nhập đạo, nhất định phải xây một am như thế này, nhập đạo ở chỗ đó mới gọi là thoải mái.

“Y nương, vào phòng bếp dọn một bàn thức ăn chay đến đây!”. Tiếng Tĩnh Từ tiên sư vang lên bên ngoài đình, Y nương vội vàng xác nhận, hành lễ rồi đi. Yên Chi đứng dậy, nhìn Tĩnh Từ tiên sư, mặc dù hôm nay là lần đầu gặp mặt, nhưng Yên Chi cảm giác được người này không thích nàng. Thôi, mặc bà ấy đi, người khác có thích mình hay không bản thân mình không thể quản được.

“Cô thật là khác người!”. Tĩnh Từ tiên sư vẫn quan sát Yên Chi, sau đó nói.

“Tiên sư nhập đạo nhiều năm, cũng lưu luyến hồng trần sao?”. Yên Chi không đáp lời Tĩnh Từ tiên sư mà trực tiếp hỏi như vậy.

“Hoàn toàn không lo lắng chỉ là lừa gạt người ta. Trấn nhi là cháu nội của ta, cũng là chủ nhân tương lai nhà họ Triệu, ta quan tâm tới nó hết sức bình thường”. Tĩnh Từ tiên sư ngồi xuống trong đình, cũng không ra lệnh cho Yên Chi ngồi, Yên Chi nhìn bà ta, ngồi xuống đối diện.

Hành động của nàng khiến Tĩnh Từ tiên sư nhú mồm, Yên Chi nói. “Tiên sư cảm thấy hành động của ta cực kỳ vô lễ? Nhưng Tiên sư nghĩ đi, ngài đứng quy củ ngài sẽ không bảo ta ngồi, ta không dám ngồi, nhưng nếu ta đứng ngài ngồi, nói chuyện với ngài liền biến thành nhìn từ trên cao xuống, vì thế ta phải an vị thôi!”.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Gặp Gỡ

“Thật biết nguy hiểm!”. Tiên sư nói khiến Yên Chi cười. “Đây không phải nguy hiểm. Tiên sư, ta biết ngài không thích ta làm thê tử của Triệu Trấn, nhưng bây giờ ván đã đóng thuyền, ngài nghĩ muốn biến ta trở thành người phù hợp với kì vọng của ngài, xin lỗi Tiên sư, ta không thể làm được”.

Tĩnh Từ tiên sư bĩu môi, lời đã bị Yên Chi nói hết, không còn gì để nói. Yên Chi nhìn Tĩnh Từ tiên sư. “Ta đương nhiên biết phụ nữ phải coi trinh tề làm đầu, trọng phu là trời. Nhưng Tiên sư, còn có câu phu thê một thể, nếu ta thò thò khác khác nghĩ trọng phu là ông trời của ta, ta phải hèn mọn tuân theo, vậy tới ngày bầu trời của ta sụp đổ, khi đó ta biết phải làm sao?”.

“Những lời này không nên do một người nữ nói ra!”. Tĩnh Từ tiên sư nhìn Yên Chi, chậm rãi nói như vậy, Yên Chi vẫn cười cười. “Đúng, ta không nên nói, chỉ là có câu này, ngoài gia chủ còn có chủ mẫu, nếu chủ mẫu chỉ nhớ được gia chủ là trời, làm sao quản thúc người bên dưới? Tiên sư, ta đương nhiên hiểu phụ nữ không nên nói điều ta đã nói, nhưng ta của mười ba năm trước không phải sống như các thiên kim danh môn trong kinh thành đang

sống. Ta sinh ra ở nông thôn, mẹ ta nói người sống trên đời quan trọng nhất phải dựa vào chính mình, nếu bản thân có thể tự lập được thì muốn sống như thế nào hãy sống như thế đó!”.

“Thật lớn mật!”. Tĩnh Từ tiên sư thốt lên, Yên Chi bật cười. “Đúng vậy, ta cũng thấy, nếu khiến thế gian không dung nạp nổi mình thì phải làm sao, nhưng rồi nghĩ có gì không thể, ta đâu có gây trở ngại gì cho bọn họ, vì sao không cho ta sống cuộc sống của chính ta?”.

Bấy giờ Tĩnh Từ tiên sư hiểu được vì sao Đỗ lão thái quân lại muốn một người như thế. Nàng là một khối ngọc thô chưa mài dũa, nếu trải qua tạo hình, ánh sáng rực rỡ của nàng sẽ chói mắt thế nhân. Chi là, phải làm sao mới có thể khiến nàng mài đi những góc cạnh sắc nhọn.

Tĩnh Từ tiên sư không nói lời nào, Yên Chi cũng không nói chuyện, hai ngày nay đã nói quá nhiều, không ngờ gã cho người như vậy lại phải ứng phó nhiều thứ quá, đợi đến lúc ra đi, phải hung hăng rút của anh ta một khoản mới được.

“Lúc trước cô bị ruồng bỏ, hẳn cũng không phải cô nguyện ý?”. Tĩnh Từ tiên sư nói nghe không đầu không đuôi, nhưng Yên Chi vẫn hiểu. “Phải, làm đàn ông nên có đảm đương, làm mẹ chồng nên nói đạo lý, một trượng phu không có đảm đương và một bà bà không nói đạo lý, ta đã hết tinh thần lá mặt lá trái với bọn họ, bỏ thì bỏ đi”.

Tĩnh Từ tiên sư khẳng định lại lần nữa là cô gái này thật sự quá lớn mật, có thể sống mặc kệ ánh mắt thế nhân quả thật khiến người khác hâm mộ. Nhưng hiện tại cô ta là cháu dâu của mình, vì thế Tĩnh Từ tiên sư lên tiếng. “Cô phải biết, có những lúc phải che giấu mũi nhọn của mình đi!”.

“Tiên sư, ta không hề lộ ra mũi nhọn nào cả!”. Lời này khiến Tĩnh Từ tiên sư sững sốt, sau đó cười, đúng vậy, Yên Chi làm chuyện gì cũng ở trong nhà của cô ta, chỉ cần cha mẹ cô ta không quản, người khác có gì để nói đâu?

“Hiện tại cô đã gã người!”. Tĩnh Từ tiên sư nói, Yên Chi đáp. “Đúng vậy, ta lại gã rồi, nhưng trong nhà nên sinh hoạt thoải mái chút, không phải giả vờ giả vịt thân thiết với ai. Huống hồ, Tiên sư, có lẽ ngài không tin, ta chưa bao giờ hành động thất lễ”.

Tĩnh Từ tiên sư cười. “Cô đang nói cho ta biết cô sẽ không vô lễ, nhưng không cam đoan sẽ áp dụng điều đó với Trấn nhi?”.

Yên Chi gật đầu. “Phải!”.

Đạo vợ chồng có trăm ngàn vạn dạng, có người vui vẻ mỗi ngày bị vợ đánh đi nữa cũng là chuyện của vợ chồng nhà hắn. Tĩnh Từ tiên sư thở dài, một khi đã vậy, bản thân tham gia nhiều để làm gì chứ?

Nhìn Tĩnh Từ tiên sư đứng dậy rồi đi, Yên Chi mới thở phào một tiếng, quả nhiên giao tiếp với người khác thật là tốn sức, về phần có thuyết phục hay không thì chưa. Dù sao ở Tĩnh Từ tiên sư, chắc mình chẳng đạt được chút hài lòng nào.

“Tổ mẫu nói gì với cô?”. Trên xe ngựa về lại kinh thành, Triệu Trấn nhin không được hỏi Yên Chi, Yên Chi ngập. “Nói tôi từ nay về sau phải cung kính phụng dưỡng anh, ngoan ngoãn làm vợ hiền. Sau đó tôi về mọi thứ bà ấy nói đều đúng, tôi nhất định sẽ nghe theo”.

“Lừa đảo!”. Triệu Trấn không tin Yên Chi đã nói vậy, Yên Chi làm mặt quỷ. “Anh xem, chính anh còn không tin, đương nhiên tôi không nghe rồi. Có điều, Triệu Trấn, các trưởng bối nhà anh quả thật rất thương anh, khó trách nhiều người mong gã cho anh như vậy”.

“Chứ sao, ngoại trừ cô ra, tôi chưa gặp ai không muốn gã cho tôi!”. Triệu Trấn nói giọng buồn bực, Yên Chi mặc kệ anh ta muốn buồn bực gì, chỉ vén một góc rèm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Thật ra, ở chung hoà thuận với Yên Chi không phải chuyện khó khăn, nàng có thể tùy thời khiến mình thoải mái vui vẻ, cũng không cần người khác quan tâm. Nghĩ đến điểm đó, trái tim Triệu Trấn lại buồn bực, bị người khác không cần thật đúng là một việc không quá cao hứng.

Xe ngựa tiến vào thành, chợ đã tan tành, người đi đường vội vã về nhà, Yên Chi đang định buông rèm, phát hiện cách đó không xa giống như có người nhìn thật quen mắt, cẩn thận quan sát, hình như là Chu Đại lang, không phải đang nhậm chức bên ngoài ư? Sao anh ta lại về kinh rồi?

Yên Chi liếc mắt qua, không để bụng, chung quy người đàn ông đó chỉ là khách qua đường chợt lướt ngang sinh mệnh của Yên Chi mà thôi.

Trong lòng Chu Đại lang có chút giật nảy lên, ban nãy xe ngựa đi qua giống như người ngồi là Yên Chi. Nàng vẫn đẹp như vậy, tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng Chu Đại lang có thể khẳng định đó chính là nàng. Thật là không có duyên phận. Cô gái đặc biệt nhất trong lòng Chu Đại lang cứ như thế tan biến.

“Lang quân, chàng đang nhìn gì vậy?”. Sứ thị chọn xong vài vốc, phân phó tiểu nhị đưa tới Chu phủ, ra cửa hàng gặp Chu Đại lang đứng tần ngần nhìn ra phía xa, Sứ thị không khỏi kì quái hỏi.

“Không có gì, nhìn giống như gặp người quen, định đi chào hỏi, xe ngựa của hắn đã đi xa”. Chu Đại lang nhìn thê tử, sắc mặt luôn dịu dàng. Sứ thị cười nhàn nhạt. “Sai tiểu tư đuổi theo là được, lang quân đang chờ xét chức, ngoại trừ công công, chàng cũng nên lui tới gặp gỡ nhiều người”.

“Ta biết, nhưng vì quá nhanh nên không kịp gọi lại. Chúng ta về đi. Chi nhi chắc đã tỉnh ngủ”. Chu Đại lang nói khiến Sứ thị hài lòng, trượng phu gia thế xuất chúng, ôn nhu săn sóc, bà bà có hơi khó hầu hạ chút, nhưng thiên hạ muốn gặp được bà bà dễ hầu hạ còn cần vận khí tốt nữa, Hồ thị thế nhưng bị ruồng bỏ, dù thấy trước đó cô ta quá phận cỡ nào.

Nghe đâu Hồ thị đã lại gả vào nhà họ Triệu, cô ta ngược lại càng gã càng tốt, nhưng được gì đâu? Đàn ông trong thiên hạ chẳng ai săn sóc ân cần như trượng phu mình, yêu thương con gái.

Chu Đại lang nhìn Sứ thị, dung mạo mỹ lệ dịu dàng cẩn thận, nhưng vô vị như nước lọc vậy, đã uống qua rượu mạnh, sao có thể hài lòng với nước lọc? Chu Đại lang nhớ tới một số việc, miệng bắt đầu ngâm thơ.

“Lang quân đang làm thơ sao?”. Sứ thị hỏi, Chu Đại lang lắc đầu. “Không, ta chỉ muốn nhớ lại một từ”. Đúng, điểm khuyết bài thơ còn dang dở, nghĩ đến nghĩ đi, sau đó có cơ hội sẽ đưa cho Yên Chi, nếu nàng nhìn thấy sẽ hiểu cho lòng mình, dù không thể ở cùng nhau nữa, ngẫu nhiên ôn lại mộng cũ thì có gì không tốt? Nghĩ đoạn, Chu Đại lang nhìn thê tử cũng càng thuận mắt, cước bộ cũng nhẹ nhàng.

Thơ từ của trượng phu nhất định là tuyệt diệu, nếu không bước chân chàng đã chẳng bay lên như thế. Sứ thị nhìn trượng phu vui vẻ, trong lòng cũng ngọt như mật.

Quay về Triệu phủ, lại lục tục đãi bạn gặp người thân mấy ngày, ai nấy đều biết đúng mực, không ai nói gì trước mặt Yên Chi. Đảo mắt liền đầy tháng, Yên Chi có thể về nhà thăm cha mẹ ở Hồ phủ.

Đỗ lão thái quân đã sai Ngô thị đưa đến rất nhiều lễ vật, đều là cho vợ chồng Hồ Trùng. Yên Chi gả vào nhà họ Triệu mấy ngày nay, thật sự thích Ngô thị, người vô cùng hào sảng, hơn nữa không phải là loại hào sảng giả vờ. Vì sao nhà họ Triệu lại có cô con gái tính cách rõ khác mọi người như Triệu Quỳnh Hoa? Chuyện này Yên Chi biết mình không nên hỏi, đương nhiên sẽ không hỏi, tạ ơn Ngô thị, lại tạ ơn Đỗ lão thái quân, thấy Đỗ lão thái quân có ý muốn nói chuyện riêng tư, Yên Chi liền cáo từ.

“Nương tử này quả thật không giống người thường, hoặc là nương tử đã biết ý định của Lão thái quân!”. Bà lão tiến bước Yên Chi, quay về phòng nói với Đỗ lão thái quân.

“Ai sẽ cam tâm bị trói buộc?”. Đỗ lão thái quân trả lời bà lão một câu rồi hỏi. “Bà có nghe được gì không, đêm động phòng đó, rốt cuộc hai đứa đã nói gì?”.

“Đêm động phòng không có người trực đêm bên trong. Sau này, nương tử cũng không cho nha hoàn trực đêm bên trong. Khả năng duy nhất là bọn họ không ngủ cùng một giường”.

Thu dọn giường luôn truyền ra ngoài một ít tiếng vang. Nếu vậy, hẳn hai đứa đã thống nhất một vài việc trong đêm tân hôn rồi. Đỗ lão thái quân rũ mắt xuống. “Xem ra con bé quả thật không yêu vinh hoa phú quý”. Định Bắc hầu phủ cũng là nơi phú quý, nhưng không thể so sánh với nhà họ Triệu được.

Đỗ lão thái quân dặn dò Ngô thị nhất định phải phô trương hết cỡ cho Yên Chi, trong một tháng đã đưa đến phòng Yên Chi không ít thứ, đều là đồ cổ quý báu. Chỉ tiếc, phú quý như vậy, Yên Chi còn chưa để vào mắt.

“Lão thái quân cũng nghe nói rồi mà, nương tử cảm gấm Tử Xuyên ngài tặng cất làm tã lót em bé”. Bà lão nói khiến Đỗ lão thái quân á khẩu trong giây lát, vừa không ưa giàu sang lại không chuộng mỹ sắc, người này, rốt cuộc phải làm sao mới đã động được tâm tư nàng?

“Cô vui lắm hả?”. Triệu Trấn hợp tình hợp lý sẽ đưa Yên Chi về nhà thăm cha mẹ, cũng thành thật đưa Yên Chi về. Yên Chi nhướn mắt. “Đúng vậy, rất cao hứng! Tôi nhớ mẹ!”.

“Nếu cô nhập đạo sẽ không gặp được bọn họ đâu!”. Triệu Trấn phi thường hào tâm nhắc nhở, Yên Chi ừ một tiếng. “Không giống như vậy”. Nói xong thấy Triệu Trấn tỏ ra không đồng ý, Yên Chi nhắc mạnh lên, nhìn phía ngã tư đường bên ngoài, nàng nghĩ đến sắp gặp lại mẹ, liền cười khúc khích. “Nói anh anh cũng chẳng hiểu, tôi không nói”.

Triệu Trấn sờ sờ mũi. “Tôi cũng không thêm hiểu!”. Yên Chi hơi nhướn mày, cũng không cãi lại. Chỉ thấy bên ngoài là ngã tư đường càng lúc càng quen thuộc, lập tức sẽ nhìn thấy mẹ mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thăm Nhà

Xe ngựa dừng lại trước cổng Định Bắc hầu phủ, Thuần Hoa và Hồ Đại lang nghênh đón. Tuy chỉ mới một tháng không gặp, Thuần Hoa cảm thấy vô cùng nhớ Đại tỷ tỷ, bỗng nhiên có cảm xúc này cũng khiến Thuần Hoa giật nảy mình. Hồ Đại lang đang hành lễ tiếp chuyện Triệu Trấn ở bên kia, Yên Chi nói với Thuần Hoa. “Chúng ta nhanh vào thôi, chị nhớ mẹ quá!”.

Hồ Đại lang còn chưa nói xong, đã gặp Yên Chi kéo Thuần Hoa đi vào, thần sắc tỏ vẻ kinh ngạc, trưởng tử bây giờ không hề khác ban đầu mấy. Triệu Trấn ho nhẹ. “Tiểu cữu, chúng ta vào trong thôi”.

Hồ Đại lang thấy Triệu Trấn không hề đề bụng chuyện này, thu hồi kinh ngạc, chấp tay gối lên nói với Triệu Trấn. “Tỷ phu mời vào”. Hai anh em vợ đi vào trong, chợt nghe thấy tiếng cười đùa vang lên phía trước, là vợ chồng Hồ Trùng ra đón, Vương thị đang nắm tay Yên Chi nói giỡn.

Thật là giáo đường kém, Triệu Trấn không khỏi bắt đầu thăm oán, nhưng nghĩ lại tính tình Yên Chi, anh ta lại gạt bỏ thăm oán đi, chỉ có người mẹ như thế mới nuôi được cô con gái như vậy. Thấy Triệu Trấn đi tới, Hồ Trùng nhoèn miệng cười. “Con rể, tính tình con gái ta bị ta nuông chiều hư rồi, con rể có chịu khó chút!”.

Triệu Trấn quy củ hành lễ chào Hồ Trùng, miệng đáp câu không ngại.

Vương thị quan sát mặt Yên Chi và Triệu Trấn liền biết Yên Chi có chuyện gạt mình, muốn hỏi lại không thể hỏi trước mặt mọi người, vì vậy nói với Hồ Trùng. “Tất cả vào trong sảnh đi thôi, đứng bên ngoài thế này thì làm sao lễ nghi?”.

Tuy Vương thị đã nói qua mấy lần với Hồ Trùng rằng không cần lo lắng chuyện của Yên Chi, nhưng trong lòng Hồ Trùng, con gái gả lần này nên an an ổn ổn gả đi, ngàn vạn lần đừng bị ruồng bỏ như hai lần trước. Cả tháng nay nếu không phải ngại lễ nghi, Hồ Trùng đã chạy tới Triệu phủ tự mình nhìn xem rồi. Bây giờ khó khăn chờ được tới lúc con gái về thăm nhà, đương nhiên muốn hỏi chi tiết một chút, nghe thê tử nhắc nhở, Hồ Trùng gạt đầu. “Nói đúng lắm, chúng ta vẫn là vào trong đi”.

Đoàn người vào trong chính sảnh, vợ chồng Hồ Trùng ngồi ghế chủ, vợ chồng Yên Chi liền dập đầu hành lễ. Hồ Trùng chờ hai người ngẩng lên xong, lập tức kéo Triệu Trấn. “Đã chuẩn bị xong tiệc rượu, con rể ra ngoài uống với ta và Đại lang. Xuân... Phu nhân, phu nhân đưa con gái vào trong đi, khoản đãi hậu hĩnh. Hiện tại con gái đã thành khách rồi, không giống lúc trước!”.

Trước mặt con rể, Vương thị không tiện liếc trượng phu, chỉ mỉm cười kéo tay Yên Chi. “Mặc kệ cha con đi, ông ấy xưa nay đều vậy”. Triệu Trấn vừa bước ra bậc cửa, câu này lọt vào tai anh ta, thiếu chút nữa vấp té, thiên hạ có người phụ nữ nào nói xấu trượng phu trước mặt con cái như vậy sao?

Thấy Hồ Trùng chẳng hề bận lòng, nhìn Yên Chi, nàng cũng cười hi hi đi theo mẹ, Triệu Trấn khẳng định lại lần nữa, nhà họ Hồ này quả nhiên mẹ nào con nấy.

Vừa về tới trong phòng Vương thị, Yên Chi mới cười nói với Vương thị. “Mẹ, hôm nay đâu cần ra ngoài đón con, còn có một tháng nữa là mẹ sinh rồi, cái này quan trọng nhất”. Bụng Vương thị đã lớn như cái trống, bởi tuổi tác không nhỏ, lần này mang thai coi như cố sức, nhưng thân mình xương cốt Vương thị khoẻ mạnh, thái y nói đi vòng vòng một chút cũng tốt. Vương thị phẩy tay. “Đã nói với con rồi, người chứ có phải đậu hũ đâu mà yếu ớt như vậy? Huống hồ Nhị nương ngày nào cũng cẩn thận”.

“Đa tạ muội muội!” Yên Chi nói khiến Thuần Hoa cười. “Tỷ tỷ từ lúc nào lại khách khí với em như vậy, đều là người một nhà, cần gì cảm ơn với không cảm ơn, huống hồ chuyện như thế này biết nhiều hơn cũng tốt!”.

Đào mất hết năm, Thuần Hoa hôn kỳ tại tháng mười năm sau, Lưu cơ đã xuất gia, Vương thị sắp tới lại sinh con ở cũ, ngay cả đồ cưới của hồi môn đều phải do chính Thuần Hoa bận tâm. Thuần Hoa trước giờ đều biết thu xếp gọn ghẽ những chuyện này, Yên Chi có chút chột dạ, nghĩ bèn về vấn đề này quả thật mình chẳng bằng muội muội.

“Nhị nương nói đúng lắm, cả nhà với nhau còn tạ ơn tới lui cái gì?”. Vương thị nhìn hai cô con gái trước mặt, cười tủm tỉm nói. Nếu thai này thật là con trai, Yên Chi xuất giá xong sống hạnh phúc thì đối với Vương thị chẳng còn tiếc nuối nào nữa.

Yên Chi và Thuần Hoa nhìn nhau cười, bây giờ Yên Chi mới hỏi. “Sao không gấp Kiềm Gia muội muội?”.

Thuần Hoa tỏ ra lúng túng, Vương thị hừ mũi một cái. “Còn không phải do cha con thiếu cương quyết, Trung Nghĩa bá lại tìm tới, nói xuôi tai ông ấy, bảo là tuy đã định thân nhưng chưa gả vào đã ở nhà chồng đối với hai đứa nhỏ cũng không tốt, Ngưu phu nhân lại đây ăn vạ lằng nhằng, nói chẳng lẽ Tết nhất về nhà cũng không cho sao, vậy bà ta phải đi tìm người chủ trì công đạo. Thế mẹ mới cho Ngưu phủ đón người về”.

“Nhưng mà tỷ tỷ yên tâm, em có đưa Thái Bình đi theo, ăn dùng cũng đều mang theo về, còn thưởng tiền cho người hầu nhà họ Ngưu tới đón, dặn bọn họ nếu Ngưu phu nhân lại đánh đòn hiếp liên tới báo cho em biết. Tiểu nương tử đã định thân chẳng lẽ có thể để mặc cho bà ta khi dễ”. Thuần Hoa nói khiến Yên Chi an tâm, tính cả Ngưu Tam nương tử muốn đổi phỏ Ngưu Kiềm Gia đi nữa, cũng phải ngăn ngại Thái Bình.

Ngưu Tam nương tử coi như tự bỏ đá đập chân mình, đâu còn nhà cao cửa rộng nào muốn cưới cô ta nữa, chỉ sợ thật sự sẽ bị Ngưu phu nhân gả bán cho một thương hộ giàu có, đổi về món tiền sính lễ lớn.

“Mẹ còn nói với Kiềm Gia, nhà chúng ta không phải trông cậy vào cửa hồi môn con dâu để sống, sau này con bé gả vào cũng chó vì đồ cưới mà chấp nhận chịu đựng cầu toàn”. Vương thị cũng tiếp một câu.

“Mẹ nói câu này có chút không đúng!”. Yên Chi nghĩ kỹ xong liền cười với Vương thị, Vương thị nhìn nàng lấy làm lạ, Yên Chi nháy mắt nghịch ngợm. “Đã chịu đựng thì làm sao cầu toàn? Với cả nếu Kiềm Gia dễ dàng bị bọn họ bắt nạt như vậy, thì coi như cô phụ tấm lòng của mẹ rồi”.

Vương thị bật cười. “Yên Chi của ta hiện tại cũng thật biết nói chuyện”. Ba mẹ con nói nói cười cười, Vương thị cũng quên mất giữa vợ chồng Yên Chi như thế nào. Nhưng nhìn Yên Chi, Vương thị có thể khẳng định, con gái bà nhất định sẽ không chịu thiệt, người thua chỉ sợ là Triệu Trấn.

“Con rể, ta nói cho con nghe, ban đầu ta đã nhìn trúng con rồi, chỉ là biết hai nhà chúng ta khác biệt, thêm nữa là hai da, hai đứa con gái của ta đều không xứng với con. Không ngờ lại khéo như vậy, con chẳng những cưới con gái ta, hôm nay trở về ta nhìn vợ chồng hai đứa nhất định là sống không tẻ, trái tim của ta coi như buồn được!”. Hồ Trùng uống mấy chén xuống bụng, vỗ bả vai Triệu Trấn nói huyên thuyên.

Mặt Triệu Trấn loé ra một tia xấu hổ, Hồ Đại lang nói. “Cha, nói vậy thà đừng nói tốt hơn!”.

Hôm nay Hồ Trùng tâm tình tốt, chỉ trừng mắt Hồ Đại lang, sau đó quay sang Triệu Trấn. “Không nói không nói, dù sao về sau đều là người một nhà,

người một nhà!”. Nói xong Hồ Trùng liền cười ha ha, thần sắc Hồ Đại lang càng thêm xấu hổ, nhìn Triệu Trấn ngại ngần. “Gia phụ tính tình sang sảng, bình thường không có gì, uống hai chén liền...”.

“A cứ không cần khách khí như vậy, anh hiểu!”. Triệu Trấn lúc cần phép tắc thì luôn vô cùng lễ phép. Tâm Hồ Đại lang mới bỏ xuống được gánh nặng, nếu phải nói toàn bộ Hầu phủ thì người lo lắng Yên Chi gần nhất là Hồ Đại lang, cậu không hiểu sâu về Yên Chi, cũng không hiểu Triệu Trấn, sợ cả hai bên cãi vã, lúc đó phía thua thiệt nhất định là Hầu phủ mà không phải Triệu phủ.

Bây giờ gặp Triệu Trấn lễ phép như vậy, Hồ Đại lang âm thầm quyết định phải thân thiết nhiều hơn với vị tỷ phu này, để một khi Yên Chi lỡ va chạm Triệu Trấn, bản thân có đủ tài cán cầu tình dùm Yên Chi.

•

“Thái Bình, hôm nay không phải ngày Hồ Đại nương từ nhà các người về thăm cha mẹ ư? Sao người không về phủ, phải biết hôm nay tiền thưởng nhiều hơn mọi ngày đâu”. Nguru Tam nương từ nhìn Thái Bình, tròn mắt sắp bốc lửa ra. Vốn cho rằng Nguru Kiềm Gia bị đón về nhà xong, mình có thể đã kích muội muội như ban đầu, xả xả con giận, đương nhiên quan trọng nhất là muốn nói cho Nguru Kiềm Gia, cô ta ăn cơm Nguru phủ nhiều năm như vậy, cần nhớ công ơn, gần đến nhà họ Hồ rồi ngàn vạn không chỉ nhớ nhà chồng mà quên nhà mẹ đẻ. Ai ngờ Nguru Kiềm Gia chỉ đi nhà họ Hồ ba tháng, người lại thay đổi hoàn toàn, chẳng những vóc dáng cao hơn, xinh đẹp hơn, ngay cả lời mình nói cũng không chịu nghe nhiều. Mỗi lần nhắc tới, Nguru Kiềm Gia chỉ nói một câu, ta hiểu được xuất giá tòng phu, làm gì có xuất giá xong còn từ phụ? Về sau nhất định trượng phu nói gì ta nghe vậy.

Nguru Tam nương từ tức lộn ruột, hơn nữa từ sau chuyện đó Nguru phu nhân cũng dần lãnh đạm với Nguru Tam nương từ, một lòng lo làm hi sự cho Nguru Đại lang, để xung không khí vui vẻ vào thời đi chuỗi ngày không an ổn vừa qua. Đã bàn tính xong, chờ qua năm tháng ba sẽ cho Nguru Đại lang thành hôn. Nguru Tam nương từ tính châm ngòi Nguru phu nhân đánh Nguru Kiềm Gia một trận nữa, nhưng bây giờ không phải thời cơ. Về phần Nguru Đại nương từ, từ lúc bị bắt quả tang rồi hủy hôn với Triệu Trấn xong, đầu tiên là trách Nguru biểu huynh, cũng không biết Nguru biểu huynh làm sao đồ được chị ta người ngoại. Nguru Đại nương từ chỉ một lòng nhào vào Nguru biểu huynh, ban ngày thường xuyên qua bên phía Nguru biểu huynh, đêm đã khuya mới trở về, dù Nguru Tam nương từ đợi dài đằng đẳng được chị ta về, Nguru Đại nương từ cũng chỉ đáp một câu, đêm khuya muốn ngủ.

Nguru Tam nương từ thật là cảm thấy kêu trời trời không linh kêu đất đất không ứng, muốn tự mình động thủ đánh Nguru Kiềm Gia vài cái, Thái Bình lại dính nó như hình với bóng, không chịu để Nguru Tam nương từ ở một mình với Nguru Kiềm Gia nữa khác.

Bây giờ Thái Bình nghe Nguru Tam nương từ nói câu tương như quan tâm thực chất chứa đầy bất mãn, cười đáp. “Tam nương từ chẳng lẽ ngài không biết? Hôm nay trong phủ đã tặng lễ rồi, Tứ nương từ cũng đã gửi quà cáp, chuyện vất vả này sao Thái Bình có thể cướp làm, khiến các muội muội bên dưới mất đi tiền thưởng?”.

Nguru Tam nương từ càng tức muốn chết, Nguru Kiềm Gia đã đẩy cửa sổ. “Thái Bình, ai cho người tranh cãi với Tam tỷ tỷ, mau vào trong. Hôm nay gió lớn, Tam tỷ tỷ không sợ lạnh nhưng ta sợ gió thổi tới người!”.

Thái Bình cười hi hi hành lễ chào Nguru Tam nương từ rồi đi vào trong. Nguru Tam nương từ thấy cổ họng sắp trào máu, chẳng lẽ cứ để cho tiểu bại hoại được như ý? Năm đó nó chẳng qua là lừa mình sai đi đâu phải đi đó.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Tin Tức

“Tứ nương từ, hôm qua nô tỳ nghe Vân Yên nói có bà mối tới cửa, nhưng hình như không phải làm quan môi”. Đối với kẻ xấu đương nhiên phải càng đã kích càng tốt. Hướng hồ Thái Bình hầu hạ Nguru Kiềm Gia đã lâu, cảm thấy chủ tử thật sự là một cô gái cá tính dịu dàng ấm áp. Người như thế nào mới có thể ra tay ác độc đánh chủ tử mình đầy thương tích?

Nguru Kiềm Gia không cho phép Thái Bình tranh cãi với Nguru Tam nương từ, nhưng có một số câu không phải không được nói. Nguru Kiềm Gia liếc mắt Thái Bình. “Người đó, thật là khiến ta không còn gì để nói”.

Thái Bình chỉ cười hi hi, không nói thêm, Nguru Kiềm Gia bỏ kim chỉ trong tay xuống, giờ lên cho Thái Bình xem. “Giày em bé như thế đẹp không? Ta nghe người ta nói, em bé phải hai ba tháng mới có thể mang giày được”.

Thái Bình lại cười. “Tứ nương từ, tấm lòng của ngài chắc chắn phu nhân sẽ hiểu được”.

Tiếng trò chuyện trong phòng truyền ra ngoài, Nguru Tam nương từ muốn rời đi, nhưng lại muốn nghe bà mối rốt cuộc đến để làm gì hơn. Nghe không thấy đoạn sau, Nguru Tam nương từ nóng ruột như bị kiến bò dưới chân, nếu không phải quan môi, vậy chính là chạy chân làm mai, bà mối như thế đương nhiên không thể làm mai cho các nhà quyền quý. Không phải quyền quý, chẳng lẽ mình phải tro mắt nhìn Nguru Kiềm Gia gả vào Định Bắc hầu phủ, dù cho là thứ xuất không được kế thừa Hầu phủ đi nữa, nhưng Hầu phủ thiếu con trai, Hồ Trùng trước giờ lại yêu thương trưởng tử, thêm Triệu Trấn là anh rể, bất kể đi đường khoa cử hay thừa ân nhập sĩ cũng thế, Hồ Đại lang đều có tiền đồ vô cùng xán lạn.

“Tam nương tử, ngài đứng đây làm gì? Trời gió lớn như vậy, nếu cảm lạnh thân mình thì sao?”. Giọng nói Vân Yên đột ngột vang lên, Ngu Tam nương tử vội lộ ra tươi cười. “Nhìn thấy hai chú chim sẽ đùa bỡn, nhìn mê muội. Chẳng lẽ mẫu thân có việc?”.

“Phu nhân phân phó nô tỳ đưa đến vật liệu may mặc cho năm mới, cần làm gấp!”. Ngu phu nhân rất hào phóng với Ngu Đại nương tử, còn các con gái thứ xuất thì thấp phần bình thường, mỗi quý đều phát vải vóc cho người trong phòng tự ai nấy làm, mà không giống quần áo của mẹ con Ngu phu nhân, có thợ may chuyên môn đến làm.

Ngu Tam nương tử mất sắc, thấy vải vóc này tầm nào cũng sần sần về chất lượng, không giống lúc ban đầu cho mình luôn tốt hơn chút, nhiều hơn chút. Ngu Tam nương tử kìm nén kinh hãi, nói với Vân Yên. “Mẫu thân quả thật cực khổ!”.

Vân Yên liếc nhìn Ngu Tam nương tử, sau đó nói. “Còn chưa chúc mừng Tam nương tử, ngài sắp có tin vui. Nghe nói nhà bên kia là bậc đại phú”.

Phú mà không quý, có ý nghĩa gì đâu? Ngu Tam nương tử cảm thấy sợ hãi dâng cao, chẳng lẽ trơ mắt nhìn Ngu Kiêm Gia ăn sung mặc sướng mà mình chỉ có thể làm một chủ mẫu thương hồ, từ nay về sau thấp hơn nó một cái đầu?

Vân Yên làm như không thấy nỗi sợ hãi trong mắt Ngu Tam nương tử, gọi nha hoàn giao vải vóc cho từng phòng, vội vàng rời đi.

Nếu, trong lòng Ngu Tam nương tử đột nhiên nảy ra một ý niệm điên cuồng, ý niệm này nếu trở thành sự thật, từ đây về sau bản thân mình sẽ đổi khác. Ngu Tam nương tử thất hồn lạc phách về phòng, nha hoàn bẩm. “Tam nương tử, hôm nay phu nhân phát vải vóc, ngài và Tứ nương tử giống nhau như đúc, chỉ có màu sắc khác biệt. Hẳn là phu nhân thấy Tứ nương tử bây giờ cao hơn, không thể lại cắt xén vải vóc của Tứ nương tử”.

Cao hơn? Ngu Tam nương tử cố gắng giữ mình không khác so với bình thường lắm, cười hỏi nha hoàn. “Ta và Tứ muội muội, nếu bàn về vóc người, có phải hay không rất giống nhau?”.

“Ban đầu Tứ nương tử thấp hơn ngài một chút, nhưng giờ Tứ nương tử cao hơn rồi, hai ngài quả thật vóc người tương tự”. Nha hoàn cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng đáp lại, sau đó trải vải vóc ra, tính toán thước tấc làm quần áo.

“Giương mặt ta và Tứ muội muội có giống nhau không?”. Ngu Tam nương tử làm như vô tình hỏi, nha hoàn cười. “Ngài và Tứ nương tử tuy không phải một mẹ sinh ra nhưng bộ dạng vẫn có vài phần hao hao”.

Có chút giống là được rồi. Trông mắt Ngu Tam nương tử bắt đầu loé lên, bây giờ tới lúc mình xuất giá ít nhất có khoảng nửa năm, chậm rãi lên kế hoạch, không thể ngồi chờ chết.

.

Yên Chi ở lại Hồ phủ hơn nửa ngày, mắt thấy thái dương sắp xuống núi, Vương thị mới luyến tiếc đẩy nàng đi. “Đi thôi, đã là vợ người khác, không thể so với lúc ban đầu”. Yên Chi cười ôm bả vai Vương thị. “Sao, làm vợ người khác chẳng lẽ không phải con gái của mẹ?”.

“Đương nhiên vẫn là con gái của mẹ, chẳng qua luôn có chút khác biệt. Đi đi, đi thôi, mẹ rất tốt, cha con cũng rất tốt, muội muội đệ đệ của con cũng đều tốt, không cần lo lắng gì cả. Bản thân sống hạnh phúc”. Yên Chi dạ một tiếng nhỏ, thế mới lưu luyến không rời buông bả vai Vương thị ra.

Thuần Hoa cũng tiến lên, Yên Chi vỗ vỗ vai muội muội, đang định rời khỏi thì bà mụ tới, nói với Vương thị. “Phu nhân, bên ngoài đang truyền, nói Bệ hạ ra chiếu lập Đại hoàng tử làm Thái tử, phong Nhị hoàng tử làm Anh vương, Tam hoàng tử làm Hàn vương. Muốn đại xá thiên hạ!”.

Phong ba người trong một ngày, ý rằng mọi sự đã quyết, Yên Chi và Vương thị đều không để ý. Thuần Hoa liếc nhìn hướng Yên Chi, cười hỏi bà mụ. “Vậy nhà họ Triệu bên kia có ý chí gì không?”.

Bà mụ đáp lời Thuần Hoa. “Còn chưa nghe nói”.

Nhà họ Triệu? Yên Chi hơi nhú mày, hiểu rõ, Thái tử đã lập, vậy Triệu Quỳnh Hoa có tài cán làm Thái tử phi hay không cũng sắp được công bố. Thái tử phi ư, người phụ nữ sẽ trở nên tôn quý nhất thiên hạ trong tương lai. Phải nói bàn về tướng mạo phẩm tính của Triệu Quỳnh Hoa, Yên Chi thực sự nghĩ không ra có ai thoả đáng hơn cô ta nữa. Cô ta quả thật từ nhỏ đã hợp với vai trò Hoàng hậu.

“Phu nhân, phu nhân, không tốt, cô gia nghe tin Bệ hạ lập Thái tử, đột nhiên sắc mặt đại biến, trực tiếp xông ra, lên ngựa về Triệu phủ!”. Việc này đối với Hầu phủ chính là một đại sự, Vương thị nhìn Yên Chi, Yên Chi tỏ vẻ bản thân không biết.

Nhưng Yên Chi vẫn nói với Vương thị. “Có lẽ là xảy ra chuyện gì. Mẹ, con về nhà họ Triệu đây, mẹ nhất định phải nuôi bản thân thật tốt”.

Vương thị gặp con gái tươi cười, liền nắm tay nàng, ý bảo mình không sao, Yên Chi choàng áo, theo Thuần Hoa ra cổng.

“Tỷ tỷ, em nghe được một chuyện, nhưng chỉ mới là tin đồn thôi, không thể coi là thật”. Sắp ra tới cổng, Thuần Hoa mới ngập ngừng nói với Yên Chi.

“Tin đồn gì? Trong kinh thành thứ dư thừa nhất chính là tin đồn”. Yên Chi cũng không để tâm mấy.

Thuần Hoa lắc đầu nói. “Em nghe đâu, Hoàng hậu nương nương có một muội muội gả cho Hàn thị lang”. Hoàng hậu nương nương có muội muội gả cho Hàn thị lang, thiên hạ gần như ai cũng biết, Yên Chi cười. “Có gì lạ lùng đâu?”.

“Hàn phu nhân có một người bạn thòai còn thiếu nữ, không biết nhìn người, xuất giá chưa đầy ba năm đã qua đời. Là Hàn phu nhân giúp làm tang sự, cũng là Hàn phu nhân cứu mạng con gái của người đó. Cô con gái tên gọi Tô Nga, năm nay trạc tuổi Thái tử và Triệu Tử nương tử, nhưng tiểu nương tử Tô Nga này vì thân phận nên không thường xuyên vào cung. Còn Thái tử hai năm qua đến Hàn phủ số lần tương đối nhiều”.

Thuần Hoa nhìn sắc mặt Yên Chi biến đổi, giọng nói càng lúc càng nhỏ đi. “Hàn phu nhân cũng không có con gái, cho nên...”. Thái tử muốn thăm đi, đây là nhân chi thường tình, nhưng nếu là mượn cớ đến thăm cô gái tên Tô Nga kia thì sao?

Thuần Hoa thì thầm “Những điều này đều là tin đồn, nhưng ai cũng nghe thấy, luận về gia thế, tiểu nương tử Tô Nga không thể làm Thái tử phi, nhưng vì cô ấy là con gái nuôi của Hàn phu nhân, danh phận lương đệ hần Thiên tử vẫn sẽ đồng ý”.

Hàn phu nhân lúc trước không cho Tô Nga đổi họ Hàn mà vẫn dùng họ Lý vốn gốc. Tuy Hàn phu nhân bảo rằng làm thế để Lý Tô Nga không quên mất bản gia của mình nhưng ai biết nội bộ bên trong ra sao.

Yên Chi rũ mắt xuống, Thuần Hoa đang định trấn an nàng, đã nghe Yên Chi thở dài. “Em nghĩ xem, gả cho Triệu Trấn có gì tốt đâu, chuyện này phải lo lắng nhiều hơn, không giống ban đầu chúng ta chỉ xem diễn làm vui”.

Thuần Hoa hiểu ý tỷ tỷ, nếu thật sự Thái tử có tình ý với vị Lý Tô Nga này, mà cô ta lại chỉ thua thiệt danh phận lương đệ, chờ Thái tử đăng cơ, không biết sẽ bồi thường cô ta cỡ nào, rồi sẽ xảy ra chuyện gì đây? Đến lúc đó, Hoàng hậu hữu danh vô thực, Lý thị thịnh sùng, thậm chí trở thành mẫu thân của Thiên tử tương lai không phải không thể.

Dân gian thì thôi, trong cung muốn một người đàn bà không thể có con đối với Hoàng đế là quá dễ dàng. Hán Tuyên đế cưới Hoắc Thành Quân, thường xuyên lâm hạnh, nhưng tới tận lúc bị phế, Hoắc Thành Quân vẫn không có nổi mụn con.

Yên Chi lại thở dài tiếp, vỗ nhẹ từng đợt lên vai Thuần Hoa. “Thôi, chuyện này là của nhà họ Triệu, nếu thật sự liên lụy tới chị, vậy chị cũng hết cách”. Thuần Hoa muốn tươi cười nhưng không thể cười nổi. Yên Chi đặt tay lên vai cô, nhẹ giọng nói. “Chuyện này chớ nói cho mẹ biết”.

“Mẫu thân sẽ không biết”. Thuần Hoa cam đoan, Yên Chi nhoen miệng cười với Thuần Hoa, lên xe ngựa rời đi.

Nhìn Yên Chi rời đi, không hiểu sao Thuần Hoa lại có cảm giác nhất định Yên Chi sẽ giải quyết được chuyện này, thậm chí khả năng Thái tử sẽ... Thuần Hoa bị ý nghĩ này làm hoảng sợ, không, không thể nghĩ như vậy, như vậy quá sức kì quái.

“Đại lang quân đi đâu?”. Yên Chi vừa về tới Triệu phủ, liền hỏi người hầu ra nghênh đón. Nha hoàn sợ hãi, nhưng rất nhanh đáp lời. “Đại lang quân đang ở bên Quận vương phủ”.

Quận vương phủ? Từ lúc Yên Chi gả tới đây tròn một tháng, còn chưa qua Quận vương phủ ngồi lần nào. Như vậy hiện tại mình qua đó tìm trượng phu cũng là việc bình thường.

Thấy Yên Chi xoay người đi hướng Quận vương phủ, nha hoàn giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn cho người nhanh chút đến thông truyền.

Yên Chi bước vào Quận vương phủ, Triệu Tam nương tử ra đón, vẫn hoạt bát như vậy. “Đại ca Đại tẩu đúng là ân ái, Đại ca vừa mới tới đây tìm tổ phụ nói chuyện, Đại tẩu đã theo sau rồi. Mỗi lần Đại ca và tổ phụ nói chuyện luôn kéo dài rất lâu, sao Đại tẩu không vào phòng em ngồi một lát?”.

Yên Chi tinh tế đánh giá Triệu Tam nương tử, khẳng định Triệu Tam nương tử không biết nội tình, tự nhiên thôi, chẳng ai rêu rao chuyện như thế khắp nơi, thậm chí hiện tại chắc bọn họ vẫn còn đang hâm mộ Triệu Quỳnh Hoa có thể gả cho Thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Lửa Giận

Yên Chi chỉ cười nói. “Không cần, chị cũng chưa báai kiến Nhị thúc công, nên đến báai kiến một chút”.

Triệu Tam nương tử nhàn cặp mày đẹp, tổ mẫu dặn dò phải tiếp đãi Yên Chi nhiệt tình, nhưng có vẻ Yên Chi không mấy cảm kích.

Yên Chi nhìn ra Triệu Tam nương tử buồn bực, nàng chỉ đưa tay vỗ nhẹ lên cánh tay Triệu Tam nương tử. “Em cũng biết, bên ngoài đều nói chị vô lễ, cho nên chị...”.

Triệu Tam nương tử lập tức hiểu rõ, nở nụ cười, thì ra là vậy, cô mời Yên Chi đi sang hướng khác. “Đại tẩu, bên này. Thư phòng của tổ phụ bình thường không cho ai bước vào, em cũng chỉ dám lặng lẽ đứng ngoài nhìn thôi. Nói không chừng hôm nay nhờ phúc Đại tẩu mà có thể chiêm ngưỡng thư phòng của tổ phụ”.

Nụ cười bên môi Yên Chi vẫn không biến, hai người một đường đi tới, sắp đến nơi chợt nghe tiếng Phù phu nhân. “Tam nương tử, ta dặn cháu chiêu đãi Đại tẩu cháu cẩn thận, sao lại dẫn Đại tẩu tới thư phòng tổ phụ?”.

Triệu Tam nương tử nhìn thấy Phù phu nhân, lặng lẽ thề lưỡi, sau đó đáp. “Đại tẩu nói muốn tới vấn an tổ phụ, dù sao cũng là hành động có lễ, bởi vậy cháu liền dẫn Đại tẩu tới đây”. Gương mặt Phù phu nhân tuy cười cười nhưng trong mắt lại không hề có ý vui.

Yên Chi nhìn bà, là Vinh An quận vương phi, tỷ tỷ Phù thái hậu, di Thiên tử, có thể khẳng định, nội tình câu chuyện Phù phu nhân không chỉ biết mà còn rõ ràng tường tận. Chi là không biết Đỗ lão thái quân có biết hay không? Nếu bà ấy biết, vậy tâm tình sẽ thế nào, cho chắc nội đi làm một người phụ nữ tuy tôn quý nhưng ừ đột? Ánh mắt Yên Chi thông suốt.

Phù phu nhân sai nha hoàn đưa Triệu Tam nương tử về, Triệu Tam nương tử bĩu môi. “Tổ mẫu, ngài chỉ bắt mình cháu đi!”.

“Cháu con nít đến thư phòng tổ phụ làm gì? Mau về đi”. Phù phu nhân an ủi cháu gái, nha hoàn lui ra, chỉ còn Phù phu nhân và Yên Chi. Yên Chi bấy giờ mới lên tiếng. “Phu nhân, chắc hẳn ngài biết Lý Tổ Nga tồn tại?”.

“Chi là đứa con gái mồ côi, bằng không Hàn phu nhân đã chẳng luôn mồm nhận nó là dưỡng nữ của mình, lại chi đối đãi bình thường”. Phù phu nhân nói bằng quơ.

“Nhưng, phu nhân, chẳng lẽ ngài trơ mắt nhìn Tứ nương tử gả vào cung để giữ lấy vinh hoa cho nhà họ Triệu?”.

“Vinh hoa phú quý nhà họ Triệu là do đại trượng phu chém giết đao thương trên chiến trường đạt được, cần gì phận nữ nhi gả vào cung?”. Phù phu nhân đáp đầy chính nghĩa.

“Phu nhân nói câu này, là thật hay giả?”. Yên Chi từng bước ép sát, Phù phu nhân không khỏi nhăn nhu mày, là ai nói cô gái này lỗ mãng vô lễ, hiện tại bà ta không hề cảm thấy như thế.

Thư phòng đột ngột truyền ra tiếng gào thét, hai người đồng loạt nhìn về phía đó, tiếng gào rõ ràng là của Triệu Trấn.

“Phu nhân, Đại lang quân không hề nguyện ý. Đó là muội muội duy nhất của chàng”. Yên Chi đợi tiếng gầm biến mất, mới quay sang nói với Phù phu nhân.

“Chiếu thư ban xuống, nguyện ý hay không nguyện ý không phải do nó. Hồ thị, cô căn bản không rõ cháu gái hai nhà Tào Triệu có ý nghĩa như thế nào”. Phù phu nhân gần như thâm trầm giọng, thậm chí hơi run rẩy.

Yên Chi rũ mắt xuống, cảm thấy mình không nên quản chuyện này, chung quy đây là việc nội bộ của nhà họ Triệu, dù đánh ngời chết ta sống đi nữa, dù nhà họ Triệu có suy bại vì đó đi nữa cũng không mấy liên can tới nàng. Nhưng vì sao chính nàng lại đang đứng ở đây, đối đáp qua lại với Phù phu nhân, thậm chí tỏ thái độ phản đối rõ rệt như vậy?

Yên Chi cảm thấy mình sắp hồ đồ rồi, đây không phải chuyện nàng nên làm. Minh đáng ra nên ngồi cắn hạt bí, hăm hờ xem kịch vui mới đúng. Cho dù vì thù lao đi nữa cũng đã vượt mức nhiều rồi.

Rốt cuộc, Yên Chi vẫn ngẩng đầu lên nhìn Phù phu nhân. “Phu nhân, hy sinh là cần được đền đáp, như vậy mới công bằng. Nếu khắp thiên hạ đều biết Thái tử có người trong lòng, nhưng vì củng cố địa vị mà cưới con gái gia tộc họ Triệu, họ Triệu cũng vẫn gả đi, vậy chính là tự sát lên mặt gia tộc họ Triệu”.

Phù phu nhân hơi biến sắc, nhưng rất nhanh liền đáp. “Cô thì biết gì, cô và Đại lang giống hệt nhau, chẳng biết gì cả, cô tưởng đây là giao dịch sao?”.

“Chẳng lẽ không đúng ư?”. Yên Chi hỏi lại, Phù phu nhân cup mắt. “Sự tình đã định, Quỳnh Hoa phải trở thành Thái tử phi, còn Lý thị, sau khi lập Thái tử phi được nửa năm sẽ ngênh làm lương đệ”.

“Khi nào sẽ hạ ý chỉ?”. Yên Chi cảm thấy âm thanh của mình không giống là của mình nữa, Phù phu nhân thay đổi hoà hoãn chút. “Phải đợi tới lúc Quỳnh Hoa cập kê”.

Chính là nửa năm sau, Yên Chi cảm thấy hơi lạnh tràn từ lồng ngực ra. Dù đã gặp qua rất nhiều chuyện, nhưng loại người như Phù phu nhân, đưa người khác vào chỗ chết nhưng vẫn giữ ngữ khí vì tốt cho người, Yên Chi không có cách nào tiếp thu.

Cứ việc Yên Chi đã biết Triệu Quỳnh Hoa sẽ trở thành Thái tử phi, trở thành Hoàng hậu, nhà họ Triệu sẽ càng thêm rạng rỡ tông môn, nhưng Thái tử sẽ chi biết Lý thị ẩn nhẫn bị thương. Nước mắt đàn bà đôi lúc chính là thứ vũ khí nguy hiểm nhất. Đây là câu thị tỷ đã đặc ý nói với Yên Chi trong lần đầu tiên nàng bị nhà chồng ruồng bỏ. Đúng, trong mắt thị tỷ đó, chỉ cần vài giọt nước mắt đã khiến Anh quốc công phủ vứt bỏ thế tử cưới hồi dàng hoàng, thật là thứ vũ khí mạnh mẽ.

Nhưng thị tỷ đã chẳng nghĩ tới, chỉ vồn vện hai năm sau, Anh quốc công phủ liền ngênh cưới con gái út Công bộ thị lang về làm thê tử của con trai thứ hai. Lần này, mặc kệ thị tỷ kia có khóc bao nhiêu đi nữa cũng vô dụng. Cưới vợ mới được ba tháng xong, cũng chính người đàn ông đó đã gả bán thị tỷ cho một thương hộ ở thành Biện Kinh, nghe nói quê của người này xa ngoài vạn dặm, thị tỷ cả đời chẳng thể gặp lại thành Biện Kinh phồn hoa nữa.

Một khi Thái tử trở thành Thiên tử, loại đầu đá đó chỉ càng kịch liệt hơn, mặc kệ là trong bóng tối không ai nhìn thấy, thậm chí nằm ngoài tai mắt Thái tử. Nhưng Lý Tổ Nga và Triệu Quỳnh Hoa, cuối cùng chỉ một người có thể đứng bên cạnh Thái tử. Yên Chi có thể đoán được, lúc đó nhà họ Triệu sẽ chẳng màng tới Triệu Quỳnh Hoa sống chết, bởi vì bọn họ đã đạt được mục đích.

“Tứ nương tử, con bé có khả năng sẽ chết”. Yên Chi nói lọt vào tai Phù phu nhân, nghe hết sức yếu ớt, Phù phu nhân hừ lạnh. “Nếu Quỳnh Hoa thật sự nắm không xong Lý thị, coi như nó cô phụ...”.

“Nhị thẩm bà!”. Triệu Trấn đột ngột gọi to, Phù phu nhân nhìn về phía Triệu Trấn, gương mặt anh ta đầy bi thương. Đi ra hồi lâu, anh ta đã nghe được Phù phu nhân và Yên Chi đối thoại, thật không ngờ, người duy nhất phản đối chính là người vợ mình chường mắt.

“Muội muội của ta, ta chỉ hy vọng đời này kiếp này con bé sẽ hạnh phúc vui vẻ”. Triệu Trấn nhìn Phù phu nhân, lặp lại câu ban nãy đã nói với Triệu Khuông Nghĩa, Phù phu nhân cười lạnh. “Mấy đứa trẻ các người, chẳng lẽ trở thành Hoàng hậu liền bất hạnh không vui?”.

“Nếu Thái tử đối xử tốt với Quỳnh Hoa, vậy ta đồng ý. Nhưng bây giờ Thái tử đã có người trong lòng, mặc dù danh phận có khác, mặc dù trở thành Hoàng hậu đi nữa, sẽ hạnh phúc bao nhiêu? Vui sướng bao nhiêu? Hơn nữa, phu nhân, ngài cảm thấy Lý thị cam tâm tình nguyện cúi đầu mãi ư? Trong lịch sử biết bao sủng phi không chấp nhận đứng dưới, dựa vào Thiên tử sủng ái, gây ra đủ chuyện thị phi, ngài cho rằng Lý thị không có khả năng làm vậy ư?”.

“Nó chẳng qua là đứa trẻ mồ côi!”. Sắc mặt Phù phu nhân rét lạnh, Triệu Trấn cười. “Mồ côi? Nếu cô ta thật là bé gái mồ côi, sẽ chẳng đạt được trái tim Thái tử! Phu nhân, ngài nói ta nghe xem, một cô gái được chuyên môn dạy dỗ khiến đàn ông ái mộ và một cô gái từ nhỏ chỉ học tập làm sao trở thành chủ mẫu tốt, ai sẽ là người cười đến cuối cùng? Phu nhân, nếu Quỳnh Hoa gả đến nhà khác, mặc kệ người đó có ai trong lòng đi nữa, nhà họ Triệu vẫn có thể ra mặt, nhưng nếu Quỳnh Hoa gả cho Thiên tử, quân thần khác biệt, họ Triệu chúng ta vĩnh viễn không thể làm gì cho nó!”.

Gả cho người khác, Triệu Quỳnh Hoa không hạnh phúc, nhà họ Triệu có nhiều cách để Triệu Quỳnh Hoa ly hôn, nhưng gả cho Thiên tử, dù Thiên tử bất công đi nữa, nhà họ Triệu chỉ còn nước khuyên Triệu Quỳnh Hoa nhẫn nhịn, tươi cười với mọi người. Đó quả thật là giả tạo một đời.

Yên Chi cảm giác được Triệu Trấn kích động, lặng lẽ đưa tay nắm lấy tay anh ta.

Tay Yên Chi rất ấm, Triệu Trấn không nghĩ đến Yên Chi sẽ làm như vậy, kinh ngạc ngẩn ngơ trôi qua, anh ta nhìn về phía Phù phu nhân. “Thái tử có người thương cũng vậy, Quỳnh Hoa chấp nhận gả cũng vậy, ta mặc kệ, ta chỉ quan tâm muội muội ta hạnh phúc. Phu nhân, ta sẽ nghĩ hết biện pháp để ngăn cản”.

Nói xong, Triệu Trấn bái chào Phù phu nhân, dắt Yên Chi rời đi.

Phù phu nhân kinh ngạc nhìn đôi vợ chồng trẻ bước đi, xoay người bắt gặp đôi mắt sắc lẹm hung ác của trượng phu. Giọng Phù phu nhân run rẩy hỏi Triệu Khuông Nghĩa. “Bọn họ muốn nói cho Lão thái quân, phải làm sao?”.

Đỗ lão thái quân thân phận tôn quý, chuyện này nếu bà ấy ra mặt cản trở, tỏ vẻ nhà họ Triệu không muốn gả con gái vào hoàng tộc, khản cầu Thiên tử thu hồi chiếu chỉ, Thiên tử sẽ đồng ý. Nhưng mà, chẳng lẽ chấp nhận nhìn chuyện này tan thành mây khói?

Triệu Khuông Nghĩa trầm ngâm một chút rồi nói. “Tôi đã nói với Đại lang, Lão thái quân thân thể suy nhược, nếu nó đi, ta liền phụng bồi”.

“Nếu vậy, còn Tào tướng công?”. Cặp mắt Triệu Khuông Nghĩa loé sáng. “Đại lang sẽ không vì chuyện thế này mà quấy rầy Tào tướng công. Về phần Đại diệt nhi, chuyện này hẳn nó biết”.

Chỉ dựa vào vợ chồng Triệu Trấn sẽ không ngăn cản nổi, Phù phu nhân lộ tươi cười, Triệu Khuông Nghĩa cũng cười. “Đại lang cũng thật là, chuyện này hoàn toàn là chuyện tốt, nó cứ cho rằng chúng ta muốn hại chết Quỳnh Hoa”.

“Trong cung cấm phân tranh không ít. Đại lang nghe những việc đó mà lớn lên, khó tránh khỏi”. Phù phu nhân trấn an trượng phu, Triệu Khuông Nghĩa ừm một tiếng. “Mặc kệ ra sao, chuyện này phải làm cho xong”.

Triệu Trấn đi cả một đoạn đường dài mới sực nhớ vẫn còn đang nắm chặt tay Yên Chi, vội vàng thả ra. “Xin lỗi, ban nãy tôi cũng là...”.

“Không có gì, tôi chỉ cảm thấy anh nhìn thật đáng thương”. Yên Chi nói quả thật chẳng khác gì thống một đao vào Triệu Trấn, Triệu Trấn vừa dâng lên được bao nhiêu hảo cảm đã biến mất ngay, nhìn anh ta nhủ mảy, Yên Chi nói. “Thế nào, tôi nói không đúng sao?”.

Đáng thương? Triệu Trấn chưa từng nghĩ có một ngày bản thân sẽ liên quan đến hai chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Khuyên Bảo

Thân là cháu ngoại Tào Bản, cháu nội Triệu Khuông Dân, có thể nói Triệu Trấn sinh ra trong phú quý, dù từ nhỏ bước lên chiến trường nhưng về tới nhà

vẫn được mọi người nâng niu, hưởng sung túc vinh hoa hết thảy.

Khi mẹ anh ta còn sống thập phần thương yêu, cha tuy rằng nghiêm khắc nhưng cũng ân cần chi bảo. Có người khác ngưỡng mộ, từ nhỏ ra vào cung đình, cho dù gặp hoàng tử công chúa cũng có thể đối đãi bình thường. Nhưng hôm nay, Triệu Trấn nghĩ đến những chuyện mấy ngày nay gặp phải, thở dài một tiếng: “Cô không nói thì thôi, cô vừa nói, tôi quả thật cảm thấy mình đáng thương”.

“Không phải tôi nói anh cha không yêu mẹ không thương, mà nói rằng anh không nhìn thấu cách người ta đối đãi anh. Thậm chí, anh luôn miệng nói quan tâm muội muội, cũng chẳng thấy anh hiểu thật sự cô ấy muốn gì”. Yên Chi nói trúng tâm sự trong lòng Triệu Trấn, một cách thẳng thắn.

“Cô cũng biết nói đạo lý nữa sao?”. Triệu Trấn kinh ngạc, Yên Chi buông tay. “Tôi đương nhiên nói đạo lý, chẳng những nói, tôi còn đọc rất nhiều sách, vì sao anh lại cho rằng tôi chẳng hiểu gì, chẳng biết đạo lý?”.

“Bởi cách hành động của cô”.

Yên Chi cười. “Quả nhiên người trong thiên hạ đều như nhau, nhưng cũng không liên quan tới tôi mấy nhỉ? Tôi chỉ muốn sống tốt đẹp mỗi ngày thôi”.

Sống tốt đẹp mỗi ngày? Ban đầu Triệu Trấn nghĩ Yên Chi nói như vậy chỉ để có lệ mà thôi, nhưng hiện tại Triệu Trấn cảm thấy, Yên Chi nói câu này đúng. Anh ta cũng cười, Yên Chi nhìn tứ phía. “Chúng ta còn đang ở Quận vương phủ, mau về thôi”.

Lúc trước Triệu Trấn chưa bao giờ cảm thấy Quận vương phủ là nhà người lạ, đều họ Triệu, là em ruột tổ phụ mình, sao có thể xem như người ngoài? Nhưng hiện tại Triệu Trấn rõ ràng cảm thấy suy nghĩ mình sai lầm. Triệu Trấn thở dài một hơi, dẫn Yên Chi rời khỏi Quận vương phủ.

•

“Đại lang quân và nương tử đứng ở đó nói chuyện hồi lâu, sau rồi rời đi”. Quân gia chỉ cho rằng Triệu Trấn va chạm Triệu Khuông Nghĩa, bởi vậy cung kính đáp. Triệu Khuông Nghĩa ừm lên tiếng. “Người tới bẩm báo phu nhân, bảo rằng cho các tiểu nương tử đến thân thiết nhiều với vị nương tử kia”.

“Đó là nên, tiểu nhân thấy, các vị tiểu nương tử và Đại nương tử bình thường cũng rất thân thiết”. Quân gia cung kính nói xong, gặp Triệu Khuông Nghĩa không còn chỉ thị gì khác, liền cáo lui ra ngoài.

Hai đứa trẻ, biết nặng nhẹ gì? Thật cho rằng chuyện này là giỡn chơi? Triệu Khuông Nghĩa cười mỉa, tiếp tục luyện chữ.

•

Lúc vợ chồng Yên Chi trở lại Quốc công phủ, sắc trời đã muộn. Hồng Liễu nghe nói Yên Chi và Triệu Trấn một trước một sau lần lượt đi Quận vương phủ, không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn đang tự hỏi. Thấy bọn họ trở về, vội vàng đón chào. “Bên phía Lão thái quân khiến người tới hỏi mấy lần. Ngõ huyện quân còn nói rốt cuộc là vợ chồng tân hôn, giống như thêm mặt trong mờ”.

Về thăm nhà xong luôn phải đến bái kiến trưởng bối, mặc kệ thể xác và tinh thần của Triệu Trấn đều mỏi mệt, nhưng vẫn cùng Yên Chi đến viện của Đỗ lão thái quân. Vừa vào trong đã nghe thấy tiếng Ngô thị cười, Ngô thị bước ra, cẩn thận nhìn mặt Yên Chi rồi nói. “Qua chỗ Nhị thúc có gì ăn ngon không? Đầu bếp bên Nhị thúc giỏi hơn bên chúng ta nhiều”.

“Còn không mau cho hai đứa đi vào, ta ăn mãi không thấy có gì khác, chỉ có cháu lần nào cũng la hét bảo ngon hơn”. Đỗ lão thái quân nói vọng ra, Yên Chi và Triệu Trấn hai người cùng đi vào phòng.

Trong phòng đông nghịt người, Triệu Quỳnh Hoa cũng ở bên trong, nhìn thấy Đại ca Đại tẩu tới, ánh mắt Triệu Quỳnh Hoa nhìn huynh trưởng có chút mơ hồ. Nhìn muội muội như vậy, Triệu Trấn không khỏi siết chặt tay, quả thật bản thân đã quá lo là muội muội, cho rằng có bà cô thương yêu, có các thím chiều cổ, trong cung coi trọng, cô sẽ sống hạnh phúc. Nào ngờ được có những thứ khác chờ đợi.

“Quỳnh Hoa mấy ngày nay càng thêm trầm tĩnh, không thường nói chuyện”. Đỗ lão thái quân nâng vợ chồng Triệu Trấn đứng lên, không nghe thấy tiếng Triệu Quỳnh Hoa nói, vì thế cười hỏi.

“Hôm kia Trường Ninh công chúa nói với cháu, muốn cháu làm tặng một bức họa, xưa nay cháu không giỏi món này, đang đắn đo trong lòng nhiều”. Triệu Quỳnh Hoa vội vàng che giấu. Đỗ lão thái quân ừ, Triệu Ngũ nương nói. “Tứ tỷ tỷ, hôm trước em qua nhà ngoại, mẹ gặp em nói câu chúc mừng Tứ tỷ tỷ, còn nói muốn em nhiều thân thiết với chị hơn. Em lấy làm lạ, giữa tỷ muội chúng ta, chẳng phải ngày thường đã rất thân mật rồi ư?”.

Ngô thị vỗ vỗ tay Triệu Ngũ nương. “Mợ con cứ thích nói kiểu đó, về sau chớ học theo, hẹp hòi, như vậy không tốt”. Triệu Ngũ nương lè lưỡi, người trong phòng đều cười rộ lên.

Triệu Trấn càng thêm cảm thấy mình không thể ngồi nổi, lấy cớ với Đỗ lão thái quân, ra khỏi phòng, tìm được nha hoàn của Triệu Quỳnh Hoa, để nha hoàn nhắc Triệu Quỳnh Hoa ra ngoài.

Nha hoàn kì quái vì sao Triệu Trấn không tự mình gọi Triệu Quỳnh Hoa, nhưng biết cảm tình huynh muội bọn họ trước giờ không tệ, vì vậy đi vào trong mời Triệu Quỳnh Hoa. Triệu Quỳnh Hoa nghe huynh trưởng gọi mình, do dự đứng lên.

Đỗ lão thái quân cũng nghe thấy, cười nói với Triệu Quỳnh Hoa. “Huynh muội hai đứa mấy năm nay càng ngày càng gần bó, hẳn là huynh trưởng cháu có chuyện quan trọng muốn nói. Vài năm nữa thôi, chờ cháu lập gia đình sẽ không còn cơ hội như vậy nữa, đi đi”.

Triệu Quỳnh Hoa vâng lời bước đi, vén màn lên đã gặp huynh trưởng đứng trong viện, đáng vẻ có chút hui quạnh. Hai mắt Triệu Quỳnh Hoa đỏ lên, chậm rãi tiến gần sau lưng Triệu Trấn. “Ca ca!”.

Triệu Quỳnh Hoa cúi đầu nhìn muội muội, tuy ngọn đèn le lói âm đạm, không nhìn rõ gương mặt cô, nhưng trực giác Triệu Trấn mách bảo muội muội bây giờ nhất định là hai mắt đỏ hoe. Triệu Trấn thờ dài một tiếng. “Muội muội, anh và phụ thân lên chiến trường chém giết chính là để con gái nhà họ Triệu chúng ta có thể sống tốt mà không phải hy sinh thân mình”.

“Em biết, ca ca, nhưng em nguyện ý!”. Triệu Quỳnh Hoa vẫn trả lời như cũ, Triệu Trấn nhắm mắt lại, giọng nói trở nên thều thào. “Em có biết, đúng không?”. Triệu Quỳnh Hoa nghe câu này, hiểu huynh trưởng đã biết chuyện Lý Tổ Nga, chỉ nhẹ giọng đáp. “Đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường, huống chi...”.

Triệu Trấn hận không thể lay tỉnh muội muội, đừng nói đàn ông năm thê bảy thiếp là bình thường, đàn ông nhà họ Triệu vốn cũng không mấy ai nạp thiếp, đến lượt phụ thân hai người, bởi hằng năm chinh chiến sa trường, ngoại trừ thê tử Tào thị ra không còn ai khác. Chờ cưới công chúa, lại càng không nạp thiếp.

Triệu Trấn dù có không thích Yên Chi đi nữa cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ nạp một người thiếp để chọc tức Yên Chi. Tên kia, chỉ vì hắn là người hoàng gia, liền có thể mặt dày mày dạn ngênh một lương đệp? Triệu Trấn tuy không quá rõ việc yêu đương, nhưng cũng hiểu được ai đến trước sẽ có cơ hội thắng cuộc lớn hơn. Muội muội của mình làm sao có thể? Dù tính con bé trở thành Hoàng hậu đi nữa, nên là Hoàng hậu tuy hứng chứ không phải Hoàng hậu sống buồn bực như vậy.

“Ca ca, em biết anh tốt với em, nhưng chuyện này là em tình nguyện”. Triệu Quỳnh Hoa chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ nói điều này cho Triệu Trấn, ngay cả chính cô ta cũng cảm thấy hồ đồ, vốn nghĩ rằng sự lựa chọn này là tốt nhất, nhưng huynh trưởng bực bực khiến Triệu Quỳnh Hoa lung lay, bản thân có phải đã sai lầm ngay từ ban đầu không?

Thân là thiên kim nhà họ Triệu, hoàn toàn có thể sống thật tùy hứng, mà không phải nhu thuận như vậy, kìm nén bản thân như vậy.

“Ngày mai anh sẽ nói với Nhị thúc, nha hoàn hầu hạ bên cạnh em toàn bộ đều đổi hết”. Triệu Trấn nói một câu bất ngờ, Triệu Quỳnh Hoa sửng người.

Triệu Trấn không biết giải toả con giận trong người như thế nào, chỉ còn cách đổi hết người bên cạnh muội muội, có lẽ muội muội như vậy là do bọn họ lung lạc. Về phần có oan uổng hay không, Triệu Trấn căn bản không thêm để ý, thân là kẻ hầu, đương nhiên chỉ có bị chủ nhân xả giận.

“Ca ca chỉ biết giận cá chém thớt nha hoàn?”. Triệu Quỳnh Hoa đã bừng tỉnh, gần như đang chất vấn huynh trưởng. Triệu Trấn cười. “Bọn họ hầu hạ em không tốt chính là lỗi của bọn họ, một khi đã vậy, đổi cũng là bình thường”.

Triệu Quỳnh Hoa cảm thấy mình lại bắt đầu nói không thông với huynh trưởng, phải làm sao để huynh trưởng biết được mình hài lòng với quyết định này? Triệu Quỳnh Hoa nghĩ chắc mình có nói cho huynh trưởng một trăm lần đi nữa, anh cũng nhất định không tin. Ngay chính Triệu Quỳnh Hoa cũng đang bắt đầu hoài nghi.

“Quỳnh Hoa, anh đã nói, anh chỉ mong em được hạnh phúc vui sướng, về phần chuyện khác, thậm chí...”. Triệu Trấn nghĩ tới nơi này vẫn đang là viện của Đổ lão thái quân, không thể nói rõ, gắng nuốt xuống câu dù phải biến phú quý nhà họ Triệu thành mây khói.

Trong phòng lại vọng ra tiếng cười, sau đó là tiếng bước chân, Triệu Trấn biết, Đổ lão thái quân muốn nghỉ ngơi. Cuộc nói chuyện với muội muội kết thúc ở đây, Triệu Trấn vỗ vai cô. “Lần tới chớ tránh mặt anh!”.

“Ca ca, vì sao anh lại khẳng định em sẽ thất bại?”. Triệu Quỳnh Hoa cảm thấy chính mình nên giải bày rõ ràng với huynh trưởng.

“Con gái nhà họ Triệu nên được vô số đàn ông trân quý, cầu cạnh nằng cười mà không phải tranh đoạt sủng ái với các cô gái khác. Muội muội của ta là cô gái quý giá nhất nhà họ Triệu”. Triệu Quỳnh Hoa cay mắt, dùng tay che miệng, cố gắng giữ cho mình khỏi khóc ra.

Triệu Trấn vỗ nhẹ lên vai cô. “Quỳnh Hoa, cho dù người kia có là Thiên tử, cũng không thể”.

Thiên tử đương nhiên tôn quý, nhưng con gái nhà họ Triệu nên có đủ dũng khí để không e ngại Thiên tử. Trở thành Hoàng hậu, nhiều nhất chỉ có vinh hoa phú quý, nhà họ Triệu không cần thiết trở thành thông gia với hoàng tộc để chương hiển vinh hoa.

Triệu Trấn nhìn muội muội, muốn nói cho cô biết những lời này. Cô là con gái hai nhà Tào Triệu, không cần thiết phải e ngại bất kì thứ gì.

Triệu Quỳnh Hoa hít sâu một hơi, đang muốn tiếp tục thuyết phục ca ca mình thật sự cố ý trong chuyện này, chợt nghe tiếng Yên Chi. “Lão thái quân đã đi ngủ”.

Triệu Quỳnh Hoa cảm thấy, so với Triệu Trấn, cô ta càng khó đối mặt với Yên Chi, vì thế Triệu Quỳnh Hoa vội vàng hành lễ, dẫn nha hoàn rời đi.

“Cô ấy không chịu nghe”. Ngờ kị Yên Chi đầy khẳng định, Triệu Trấn chỉ thờ dài một tiếng, không nói gì.

Chương 67: Dạ Thoại

Yên Chi có thể cảm giác được sự hui quanh phát ra từ Triệu Trấn, nàng lặng lẽ nhìn một chút phòng chính Đỗ lão thái quân ở, nhẹ giọng nói. “Lão thái quân ngài ấy...”.

Triệu Trấn vuốt tay lên mặt, sau đó nhanh chóng buông ra. “Bà cô tuổi tác đã cao. Chuyện này không thể khiến bà cô lo lắng. Trờ về thôi”. Yên Chi nghe được rõ ràng sự bất lực trong Triệu Trấn, người đàn ông kiêu ngạo, luôn cho rằng trên đời không có gì có thể làm khó được mình đó, giờ đây lại mỏng giòn như vậy.

Yên Chi không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ lên bả vai anh ta, theo anh ta cùng lên đường quay về.

Tay Yên Chi đã rời khỏi vai mình, Triệu Trấn cảm thấy lòng bàn tay nàng ấm áp như vậy, phút giây hiện tại, toàn bộ nhà họ Triệu, ba toà phủ đệ trên dưới gần ngàn người, thế nhưng chỉ có cô gái bên cạnh hiểu thấu cho mình, ủng hộ mình.

Cô ấy, Triệu Trấn không biết nên nghĩ như thế nào nữa, chỉ nhìn Yên Chi.

Yên Chi cảm giác được Triệu Trấn vẫn nhìn mình mãi, không khỏi kì quái nhìn về phía anh ta. Tuy ánh đèn lồng treo trên hành lang thật sự mờ mịt, khoảng khắc Yên Chi quay đầu lại, mặt Triệu Trấn liền đỏ.

“Vi sao?”. Triệu Trấn hỏi, không đúng, hiện tại không nên hỏi câu này. Yên Chi hôm nay vô cùng mệt, che miệng ngáp một cái, ước gì lập tức chạy về phòng ngủ. Nghe câu hỏi của Triệu Trấn, Yên Chi bỏ tay xuống. “Cái gì vi sao?”.

“Tôi muốn hỏi, vì sao cô lại ủng hộ tôi?”. Giữa mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu Triệu Trấn bấy giờ vẫn duy trì một tia sáng suốt, quả thật theo điều kiện như vậy, Yên Chi nên đứng về phía Triệu Quỳnh Hoa mới đúng, chung quy nhà mẹ đẻ Hoàng hậu càng đủ vinh diệu để thực hiện mong muốn của Yên Chi.

Hồng Ngọc Hồng Liễu hai người thấy vợ chồng Yên Chi song song trở về, Hồng Ngọc không khỏi nhoèn miệng cười, Hồng Liễu hơi chần chờ rồi mới tiến lên nghênh đón.

Yên Chi định trả lời nhưng gặp hai nha hoàn hiệu suất cao chào đón, suy nghĩ một chút liền nói. “Ngày mai bàn tiếp, hôm nay tôi mệt thật sự”. Lời này lọt vào tai Hồng Ngọc, khiến cô nàng không khỏi khẽ kêu lên tiếng ‘Nurong tử!’. Yên Chi hiểu ý Hồng Ngọc, phẩy tay ý bảo đừng nói.

Hồng Liễu kéo Hồng Ngọc một chút, Triệu Trấn vào phòng thấy Yên Chi đã nằm trên giường, cho Hồng Liễu bọn họ lui đi, chính mình bùng cháo tới bên giường. Yên Chi đã thoát áo ngoài, trang sức trên tóc cũng chỉ mới tháo vài thứ, bộ dạng vẫn là tàn trang chưa xoá.

Nếu là ngày thường – lòng Triệu Trấn gọn sóng – nếu là ngày thường, Yên Chi như vậy nhất định sẽ không được Triệu Trấn ưa. Vậy mà hôm nay, Triệu Trấn lại muốn nói chuyện với nàng, rốt cuộc là vì sao?

Chân mày Triệu Trấn nhíu chặt lại, vẫn nhìn Yên Chi, thẳng đến khi ngọn nến đã cháy hết, tim đèn nổ lách tách trong không trung, bốn phía lại chìm vào tối tăm, Triệu Trấn mới nhận ra bản thân thật sự không nên, định lên sạp đi ngủ, lại cảm giác Yên Chi ngồi dậy.

“Muốn uống nước sao?”. Triệu Trấn thần xui quỷ khiến hỏi câu này. Yên Chi mơ mơ màng màng đột nhiên nghe thấy giật thót cả người, sau đó bình tâm nhận ra là Triệu Trấn, tuy biết Triệu Trấn nhìn không thấy, Yên Chi vẫn trừng liếc anh ta, mới nói. “Không, chỉ là đột nhiên tỉnh lại. Anh còn chưa ngủ?”.

Triệu Trấn cũng không trả lời, Yên Chi ừm. “Cũng đúng, chuyện quan trọng, anh không ngủ được là bình thường. Nhưng mẹ tôi nói, càng gặp chuyện khó khăn càng không thể không ngủ, tâm phiền ý loạn còn thức đêm sẽ suy nghĩ không thấu đáo”.

“Ông ngoại tôi cũng nói thế”. Triệu Trấn đáp, Yên Chi hơi nhướn mày. “Tào tướng công cũng nói vậy ư? Ừ, nếu ông ấy không duy trì như thế, làm sao trở thành danh tướng thiên hạ được?”.

“Có điều tôi vẫn không thể”. Triệu Trấn buồn bực, Yên Chi cười. “Anh suy nghĩ nhiều thì được gì đâu? Kể cả anh có suy nghĩ nát óc, muội muội anh không chịu cũng công cốc mà thôi”.

Câu này khiến Triệu Trấn bất đắc dĩ bật cười, đúng vậy, công cốc, nếu muội muội không nghe mình mà vẫn cố ý lâm vào, vậy thì có nghĩ gì cũng thế. Nói đoạn, giọng Triệu Trấn lại pha thêm sâu muộn. “Tôi cứ tưởng muội muội được chăm sóc tốt”.

Thoạt nhìn bên ngoài thì đúng thế, đến tận cách đây một tháng, Triệu Trấn vẫn rất tự hào về muội muội, toàn bộ thành Biện Kinh, không, cho dù khắp thiên hạ cũng sẽ không tìm được tiểu nương tử nào như muội muội mình, trời sinh cô ra là để đứng ở nơi cao nhất, trở thành người tôn quý nhất. Cô nên kiêu ngạo, nên tự hào, cười tùy hứng nhìn về phía mọi người mà không nên như bây giờ, chịu đựng thiệt thòi, ảm ức. Thậm chí, biết rõ Thái tử đã có ý trung nhân mà vẫn muốn gả đi.

Thiên tử đâu giống người bình thường.

Triệu Trấn cảm thấy trái tim lại bắt đầu tan vỡ ra từng mảnh.

Vinh hoa phú quý, nếu không thể khiến muội muội mỉm cười toại nguyện, có ý nghĩa gì đâu?

“Anh đừng nghĩ nữa, ngoan ngoãn, ngủ cho lại sức đã”. Yên Chi kéo tay áo Triệu Trấn, Triệu Trấn bừng tỉnh, vẫn biết Yên Chi không nhìn thấy, anh ta vẫn cười với nàng. “Xin lỗi, cô cũng mệt rồi, để tôi lên sạp chợp mắt trong chốc lát”.

Yên Chi nhìn Triệu Trấn đứng dậy, do dự một chút mới lên tiếng. “Thôi, giường này lớn, anh lên giường ngủ đi, đắp riêng chăn mền là được. Yên tâm, tôi sẽ không động vào anh”.

Sao? Triệu Trấn cảm thấy bị sét đánh qua, tại sao lại vậy? Triệu Trấn biết Yên Chi nói không có ý gì, vì thế chần chừ, nói. “Nam nữ có khác”.

Yên Chi lại ngáp, lời nói mơ hồ không rõ. “Không có việc gì, chúng ta trên danh nghĩa là vợ chồng”.

Có lẽ nói chuyện với Yên Chi hồi lâu, Triệu Trấn cũng cảm thấy thập phần mệt mỏi, lười đi lấy chăn gối khác, bước chân lảo lồi đến bên giường, Yên Chi ném một cái chăn cho anh ta. Triệu Trấn đón lấy, nằm xuống bên cạnh Yên Chi. Hai người ai đắp chăn người nấy, ai ngủ gối người nấy, rõ ràng có khoảng cách ở giữa, nhưng Triệu Trấn lại cảm thấy cả gối và chăn đều có một mùi thơm trước đây chưa từng có. Chẳng lẽ đây chính là hương thơm của con gái?

Trong lòng đột nhiên nổi lên ý nghĩ đó, Triệu Trấn liền âm thầm quở trách bản thân không nên như vậy, ôm chặt chăn, giống như làm vậy có thể ép trái tim đi theo chiều hướng khác.

Triệu Trấn cứ tưởng mình sẽ không ngủ được, nhưng rất nhanh đã chìm vào mộng đẹp, thậm chí khi tỉnh dậy, ánh sáng đã rọi tới mặt. Đã lâu không ngủ ngon như vậy, Triệu Trấn mở mắt ra, nhìn thấy Yên Chi đang ngồi sửa soạn trước bàn trang điểm, thấy Triệu Trấn đã dậy, Yên Chi quay đầu nhìn anh ta, nở nụ cười.

Giữa những tia nắng, Triệu Trấn chỉ thấy nụ cười của cô gái trước mặt sao mà toả sáng, sáng tới chói mắt, thậm chí che lấp cả ánh nắng.

Hồng Liễu tiến lên vén màn, cười nói. “Hôm nay Đại lang quân dậy muộn, Lão thái quân đã sai người tới hỏi. Nương tử đang chuẩn bị trang điểm tới vấn an Lão thái quân đây”.

Đã trễ thế này rồi? Triệu Trấn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng bên ngoài chói lọi rọi vào, ngày đông nắng ấm luôn có thể khiến người ta tâm tình khoái trá. Triệu Trấn nghĩ tới chuyện tối qua Yên Chi nói, cười cười tự giễu, đúng vậy, giống như mình không hiểu muội muội của mình vậy, mình cũng chẳng thể thay đổi quyết định của con bé. Chỉ là, vẫn có chút buồn bực.

“Nếu tỉnh rồi, anh rửa mặt chải đầu ăn điểm tâm đi, rồi tới vấn an Lão thái quân”. Yên Chi đã trang điểm xong, nàng chưa bao giờ thích trang sức quá phiền phức, trên tóc chỉ cắm mấy đoá quỳên hoa theo mùa nho nhỏ, hiện tại ngày đông, trên tóc là một chuỗi tịch mai.

Nhìn chuỗi tịch mai, Triệu Trấn bỗng nói. “Cô mang cái này không đẹp bằng hoa thạch lựu kia”.

Yên Chi không khỏi chớp chớp mắt. “Ai, còn tưởng rằng anh sẽ nói vậy như vậy đừng mang tốt hơn”. Triệu Trấn nhìn nàng cười, không hiểu sao cũng có chút vui sướng trong lòng. “Cô mang rất đẹp”.

Người này hôm nay bị sao vậy? Miệng ngọt quá chừng. Yên Chi lén nhìn, rất nhanh kết luận thành Triệu Trấn hôm qua bị đá kích nên không giống bình thường lắm. Yên Chi cười cười, thấy điểm tâm dọn lên, nói. “Đừng nói nhiều nữa, mau ăn điểm tâm đi”.

Từ lúc Yên Chi nói sáng sớm muốn ăn thanh đạm, điểm tâm ở đây liền dọn hai phần khác biệt. Hồng Liễu đang định múc chén canh cho Triệu Trấn, Triệu Trấn đã nói với Hồng Liễu. “Ta muốn ăn canh rau cải trắng kia”.

Hồng Liễu tròn mắt, sau đó nói. “Đại lang quân, rau cải trắng này trồng trong nhà ấm, dưới bếp có định mức. Ngài muốn uống, nương tử sẽ không có phần”.

Triệu Trấn sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, thật không biết rau cải ngày đông quý giá như thế, không khỏi ừ xừ. Yên Chi đã nhận lấy chén canh từ tay Hồng Liễu. “Không có việc gì, ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng tốt”.

Đổi khẩu vị? Hồng Ngọc vui vẻ múc canh cải trắng cho Triệu Trấn. Hồng Liễu kinh ngạc xong cũng hồi phục như bình thường, lang quân và nương tử thân mật là việc vui với người hầu.

Vợ chồng Yên Chi mà biết người hầu nghĩ gì, chắc chẳng biết nên khóc hay nên cười, lúc trước cả hai kết làm vợ chồng vì một hồi hiểu lầm, tới giờ vẫn tiếp tục khiến người ta hiểu lầm. Thật chẳng rõ hiểu lầm tới lui như vậy bao giờ mới được cởi bỏ.

Bữa sáng điểm tâm kết thúc trong không khí nhàn nhã cho rằng cả hai cảm sát hoà bình, dùng cơm xong, hai người đi vấn an Lão thái quân. Bởi Yên Chi không thích người hầu đi theo, Triệu Trấn liền để chúng nha hoàn ở lại canh chừng phòng ốc, không cần theo hầu hạ.

Hồng Liễu bọn họ tiến bước vợ chồng Yên Chi, Hồng Ngọc liền hoan hỉ nói. “Nương tử và lang quân hiện tại ân ái như thế, thật là việc vui”. Hồng Liễu hiểu ý Hồng Ngọc, cười nhàn nhạt. “Đó là phúc khí của nhà hoàn chúng ta”.

Hồng Ngọc không khỏi lộ lên một tia như trút bỏ được gánh nặng, Hồng Liễu nhận ra, chỉ cười man mác, định nói qua chủ đề khác, chợt thấy một nha

hoàn đi vào trong sân. Hồng Liễu nhận ra là người hầu hạ Đồ lão thái quân, vội vàng nghênh đón. “Hôm nay tỷ tỷ rồi rài đến đây?”.

Nha hoàn kia cười, giao vật đang ôm trong lòng cho Hồng Liễu. “Hôm qua Lão thái quân lật rương đồ đạc lúc còn trẻ, nói giữ cũng hỏng, nhượng chúng ta phân đi mỗi nơi một ít”.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thay Đổi

Hồng Liễu vội vàng tiếp nhận, nha hoàn nói tiếp. “Viện này luôn được nhiều thứ tốt nhất, mới thấy Lão thái quân yêu thương nương tử”. Hồng Liễu đáp. “Nương tử cũng luôn nhớ đến Lão thái quân, hôm nay Đại lang quân tỉnh dậy muộn, nương tử nói muốn trang điểm vấn an Lão thái quân trước”.

Sáng nay dậy muộn? Mắt nha hoàn sáng lên, khẽ giọng hỏi. “Chẳng lẽ...?”.

Hồng Liễu nhìn lướt qua Hồng Ngọc rồi nói. “Mấy chuyện này chúng ta không tiện hỏi thăm, nhưng nương tử và lang quân hôm nay không giống ngày thường lắm”.

Thì ra là vậy, nha hoàn gật đầu cười, khó trách ban nãy hai người Hồng Ngọc Hồng Liễu nói chuyện thân thiết như vậy, tình cảm vợ chồng son tốt, người đi theo hầu hạ cũng trở nên tốt theo.

Yên Chi và Triệu Trấn sắp tới phòng chính của Đồ lão thái quân, Triệu Trấn bỗng nói với Yên Chi. “Đêm qua đã tạ cô, nhưng đêm qua cô có hứa sẽ nói cho tôi biết vì sao phải nghỉ như vậy?”.

Hai da, nam nữ già trẻ trong thành Biện Kinh ai mà chẳng nghĩ được, Yên Chi âm thầm trợn mắt trong bụng. “Thật ra, nếu không có Lý thị, gả cũng gả thôi. Có Lý thị rồi, tôi nghĩ cách nào cũng thấy việc này sai”.

Chỉ đơn giản vậy? Triệu Trấn định hỏi kĩ hơn, đã thấy nha hoàn vén màn, không nói nữa. Yên Chi đột nhiên cười khúc khích, ghé tai Triệu Trấn nói. “Vẫn còn nguyên nhân khác nữa, sao tôi cứ có cảm giác Nhị thúc công của anh không phải người tốt lành gì?”.

Nhị thúc công? Triệu Trấn yên lặng nhìn Yên Chi, nhất thời quên mất nên nói gì. Vinh An quận vương, đương của đương kim thánh thượng, quyền cao chức trọng, trong triều thậm chí ai gặp được ông ta một lần liền cảm thấy thật là vinh hạnh, người như thế lại bị Yên Chi nói là không tốt lành gì. Thật là, Triệu Trấn không biết nên khen Yên Chi đúng cảm hay nên cười Yên Chi khác người?

“Ai u, nói riêng trong phòng còn chưa hết, đến cửa vẫn châu đầu ghé tai, đúng là thanh niên nam nữ có khác”. Giọng này là của Ngô thị, Yên Chi và Triệu Trấn đồng loạt ngẩng lên, hành lễ chào Ngô thị.

Ngô thị cười nói. “Da mặt mỏng, bị ta nói hai câu liền ngại ngùng rồi sao, ban nãy đứng đây tâm tình nửa ngày đầu thấy mắc cỡ? Nhị thúc tới, ta tính cho người tới gọi hai đứa. Ai biết vén màn lên đã thấy đứng đây nói chuyện rồi”.

Triệu Trấn không khỏi cười ngán ngại, Ngô thị toe toét, nắm tay Yên Chi đi vào trong.

Phù phu nhân đang cung kính tiếp chuyện Đồ lão thái quân, gặp vợ chồng Yên Chi vào, nụ cười của bà ta bỗng có vị khác đi, Yên Chi nhìn thấy, quay đầu xem Triệu Trấn. Triệu Trấn nhìn nụ cười bên môi Phù phu nhân, nhớ tới câu tối qua bà ta nói ở Vinh An quận vương phủ. Cao cao tại thượng, lạnh lùng kiêu ngạo. Chuyện này là ai quyết định, Thái hậu, Hoàng hậu hay chính bọn họ?

Triệu Trấn cảm thấy có một lưới nhện chăng chịt đang bủa vây Triệu Quỳnh Hoa, khiến cô giãy giụa không được. Mà mình là huynh trưởng, đứng bên vóng, chỉ có thể bất lực nhìn.

Làm ca ca phải chăm sóc muội muội! Lời mẫu thân đã nhất vang vọng bên tai. Nhưng mà, mẫu thân, con không làm được, không chăm sóc tốt muội muội, thậm chí vẫn yên tâm thoải mái cho rằng muội muội sống hạnh phúc.

Bàn tay Triệu Trấn bóp lại thành quyền, chỉ có vậy mới khiến mình không mất bình tĩnh, chất vấn Phù phu nhân ngay trước mặt Đồ lão thái quân. Màn lại vén lên, Triệu Quỳnh Hoa đi vào, nhìn thấy huynh trưởng đứng tại chỗ không nhúc nhích, tiến lên giật nhẹ tay áo Triệu Trấn, Triệu Trấn mới bình tĩnh, cùng Yên Chi tiến lên hành lễ chào Đồ lão thái quân và Phù phu nhân, an vị xuống ghế.

Triệu Quỳnh Hoa thể mới buông lỏng một hơi, hành lễ với Đồ lão thái quân xong, chuyển hướng sang Phù phu nhân. “Vấn an Nhị thẩm bà”.

Phù phu nhân đưa tay thân thiết nắm lấy Triệu Quỳnh Hoa, nói với Đồ lão thái quân. “Tứ nương tử càng ngày càng trưởng thành rồi, chờ qua năm tháng sáu cũng đủ mười lăm tuổi, Tứ nương tử xuất sắc bậc này, lễ cập kê nên làm long trọng chút”.

“Một con nghĩ tới chuyện đó, chớp mắt mà Tứ nương từ đã sắp mười lăm rồi. Tính ra, Tào thị đi cũng được năm năm”. Đổ lão thái quân nhắc tới Tào thị, trong lòng không khỏi thương cảm. Thọ là chuyện tốt, nhưng nếu nhìn vắn bối lần lượt ra đi trước mắt mình, vậy đó chẳng còn là chuyện tốt nữa.

“Bà cố, lễ cạp kê của cháu không phải chuyện gì lớn, cần gì trù bị trước nửa năm?”. Triệu Quỳnh Hoa có thể cảm nhận được thần sắc huynh trưởng càng lúc càng khó coi, thậm chí sắp nổi giận, vội vàng tỏ vẻ chối từ Đổ lão thái quân.

“Nên, Tứ nương từ không giống người khác”. Phù phu nhân thoải trung hữu thoải, càng khiến Triệu Quỳnh Hoa xấu hổ đỏ mặt. Cô nương ngừng khiến Đổ lão thái quân cũng cười, nắm bàn tay Triệu Quỳnh Hoa trong tay, nói. “Con gái hiểu chuyện quá, luôn nhường nhịn người khác khó tránh khỏi sẽ chịu nhiều ảm ức. Chỉ là về sau, cháu có bị ảm ức gì, chúng ta cũng...”.

Người nói vô tình người nghe có ý, Triệu Quỳnh Hoa chui vào lòng Đổ lão thái quân, hờn dỗi nói. “Bà cố, cháu có ca ca thương cháu, sao lại chịu ảm ức chứ?”.

Đổ lão thái quân cười ha ha, nhìn về phía Triệu Trần. “Có nghe chưa, muội muội cháu nói vậy đấy”.

Triệu Trần lòng đau như cắt nhìn muội muội, giọng nói cũng đượm nỗi khổ sở chính anh ta không hiểu được. “Quỳnh Hoa, là vậy phải không?”. Triệu Quỳnh Hoa hơi ngẩng lên, trên mặt vẫn cười không đổi, trong mắt lại dâng lên thỉnh cầu. “Ca ca chẳng lẽ không thương em sao?”.

Đổ lão thái quân vỗ yêu lên lưng Triệu Quỳnh Hoa. “Nói vậy, ca ca cháu, sao lại không thương cháu”. Mọi người nở nụ cười, riêng chỉ có trái tim Triệu Trần tan nát, không phải như thế, muội muội, anh không muốn em khấn cầu anh điều đó. Anh muốn em hạnh phúc ngọt ngào mà nói kia.

Triệu Trần cảm thấy không thể ngồi trong căn phòng tràn ngập tiếng cười này, vì thế anh ta lặng lẽ kéo tay áo Yên Chi. Động tác bị Triệu Tam nương từ đi theo Phù phu nhân trông thấy, cô lặng lẽ nói nhỏ với Triệu Nhị nương từ. Triệu Nhị nương từ cười vui vẻ, ghé vào bên tai Đổ lão thái quân nói một câu, Đổ lão thái quân cười càng thêm thoải mái. “Trần nhi muốn đưa vợ ra ngoài nói chuyện, không nói trước mặt chúng ta được sao? Chúng ta trưởng bối có gì chưa thấy đâu? Về phần các muội muội...” – Đổ lão thái quân có ý thoáng dừng nhìn sang Triệu Nhị nương từ – “Để bà cố chỉ cho các cháu, gặp chuyện như vậy, phải làm bộ như không thấy gì hết, không nghe gì hết”.

Dứt lời, Đổ lão thái quân cất tiếng cười to, mọi người cũng cười theo. Nếu không phải tâm sự nặng nề, Triệu Trần cũng muốn bồi theo bà cố nói chuyện cười, nhưng giờ này Triệu Trần nói không nên lời, chỉ dắt Yên Chi ra khỏi phòng.

Vừa đi ra, Triệu Trần liền thay đổi thần sắc, lặng lặng về tới phòng mình. Hồng Liễu chờ hai vợ chồng bọn họ trở về, đang định bẩm báo hôm nay Đổ lão thái quân ban thưởng gì đó. Triệu Trần đã giận quát. “Các người đều ra ngoài đi”.

Hồng Liễu lấy làm lạ nhưng không dám hỏi, dẫn chúng nha hoàn ra ngoài. Chờ cửa đóng lại, Triệu Trần mới ngồi xuống ghế, thờ dài. “Tôi nên làm gì bây giờ? Muội muội cười như vậy càng nói cho tôi biết nó nguyên ý, tâm của tôi càng khó chịu”.

Yên Chi không nói, chỉ vươn tay sờ sờ trên mặt Triệu Trần, Triệu Trần thấy kì quái, Yên Chi lắc đầu. “Xem xem, ngay cả nước mắt anh còn chẳng có. Rốt cuộc thương tâm thì anh biểu hiện như thế nào?”.

“Nước mắt?”. Triệu Trần hết sức kinh ngạc nhìn Yên Chi, Yên Chi cũng nghiêm túc hỏi đáp. “Mẹ tôi nói, người gặp chuyện đau lòng, khóc một phen là bình thường, nhưng khóc xong, nên làm gì thì làm, nếu vẫn đắm chìm trong đau thương, không dậy nổi tinh thần làm gì khác, vậy thì chẳng giải quyết được chuyện gì cả”.

“Nghe có vẻ mẹ cô rất hiểu đạo lý, không phải người đàn bà quê mùa không thông hiểu đạo lý như kinh thành đồn đãi”. Triệu Trần cảm thấy đồn đãi ở Biện Kinh thật sự sai quá nhiều.

Nhắc tới mẹ nàng, Yên Chi thoáng hiện vui sướng. “Đúng vậy, khi còn nhỏ, cha ra ngoài đánh trận, mẹ nuôi tôi thật là vừa làm cha vừa làm mẹ. Cha ngẫu nhiên gửi về một hai phong thư, ít tiền bạc, không nhiều. Mẹ tôi luôn nói rằng ông ngoại dạy, sinh vào thời loạn thoát nhìn rất tệ, nhưng nghĩ kĩ một chút cũng không phải cực xấu, sẽ khiến người ta kiên cường hơn”.

“Tôi nghe phụ thân kể, tổ phụ cũng nói câu tương tự. Loạn thế mạng người không bằng chó, nhưng anh hùng gặp loạn thế lại là một cách nhìn khác”. Triệu Trần trả lời khiến Yên Chi cười. “Cho nên anh xem, gặp được bất kì chuyện gì cũng nên sống tốt. Nếu khổ sở thì hãy khóc một trận, tôi sẽ không chê cười anh”.

Triệu Trần chăm chú nhìn Yên Chi, cho đến lúc Yên Chi tưởng mắt anh ta có vấn đề gì, Triệu Trần mới tươi cười. “Cảm ơn cô”.

Yên Chi cũng cười. “Anh luôn khách khí như vậy, nói mấy câu cần gì cảm ơn tới lui? Lại nói, anh không sống tốt, sao bảo vệ được đệ đệ tôi sau này”.

Triệu Trần nghĩ đây không phải lời trong lòng Yên Chi, nhưng nghe vào lại ảm áp dễ chịu, anh ta cười, chuyện này chỉ có thể chậm rãi tiếp thu.

.

“Hồ thị kia, phu nhân cho rằng là cô ta xúi giục Đại lang?”. Triệu Khuông Nghĩa nghe Phù phu nhân nói xong, không khỏi nhủ chặt mày. Phù phu nhân vẫn bình tĩnh. “Đúng vậy, lúc trước Đại lang nào đâu nghĩ nhiều như thế?”.

“Chẳng qua là thôn cô hương dã, nếu cô ta thật sự tức trí đa mưu thì đã chẳng bị vứt bỏ hai lần”. Phù phu nhân nghe ra được trượng phu khinh thường, lên tiếng nhắc nhở. “Khác đây. Mắt thấy sắp đến ngày thành công, chúng ta không nên chủ quan như vậy”.

Triệu Khuông Nghĩa lìm đim mắt, ngày ấy những lời Triệu Trấn nói, cho dù khiến phú quý nhà họ Triệu tan thành mây khói, nó cũng không tiếc. Thăng mất dạy này, quả thật khôn kiếp y như ông ngoại nó.

“Hai nhà Hồ thị đã gả lúc trước có ai nhớ mãi không quên cô ta không?”. Nếu muốn ép Yên Chi rời đi, chỉ có cách mượn tay hai tên chồng trước của cô ta. Hồ thị, ta chờ lần thứ ba cô bị chồng bỏ. Triệu Khuông Nghĩa giần chân mày, bút ngoáy trên giấy chữ “hư” nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nguyên Tiêu

Phù phu nhân đã hiểu, loại sự tình này đương nhiên là phụ nữ hỏi thăm tiện nhất.

Triệu Trấn được Yên Chi khuyên bảo xong, dường như đã khôi phục bình tĩnh, qua năm mới, lại đón tết Nguyên tiêu. Tết Nguyên tiêu trong thành Biện Kinh hằng năm đều náo nhiệt, mấy năm nay hiếm được thái bình, người người càng ăn tết xôm tụ hơn.

Triệu Trấn dẫn theo thê tử và muội muội đi ngắm hoa đăng, Triệu Quỳnh Hoa nhìn Triệu Trấn, mấy lần muốn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy nói không nên lời. Du khách trên đường qua lại như mắc cửi, các cô gái đeo trang sức quả thật còn lấp lánh hơn hoa đăng. Thịnh thoảng gặp kiệu gấm, Yên Chi không khỏi than thở. “Sớm biết đã dẫn theo kiệu gấm, miễn cho Tứ muội muội luôn có vẻ ngại ngùng”.

Triệu Quỳnh Hoa ngày thường tuy cũng ra phố, nhưng đều có chúng nha hoàn tiền hô hậu ủng, chen chúc trong đoàn người như bây giờ, tuy có tới tở nhưng chiếu cố trước thì hụt sau, thật sự có chút chật vật. Bây giờ nghe Yên Chi nói, Triệu Quỳnh Hoa liền cười. “Không ngại. Nhiều năm như vậy đều ngồi trong kiệu gấm xem đèn, hôm nay được ra ngoài cũng là...”.

Chưa dứt câu, một đám người xông tới, Triệu Quỳnh Hoa suýt nữa bị chen đổ, may mắn nha hoàn bên người cố sức bám trụ, chủ tớ hai người đứng dậy thờ đốc. Yên Chi nhìn qua Triệu Trấn, xem ra chủ ý này thất bại, cái gì mà đưa Triệu Quỳnh Hoa ra ngoài xem hoa đăng, nhìn ngắm người ta, miễn cho cô ta nghĩ rằng đàn ông trong thiên hạ ai cũng giống như những người cô ta đã gặp. Lúc trước Yên Chi tỏ vẻ phản đối, chung quy hoàng nam, lại là Thái tử, cao cao tại thượng cỡ nào.

Triệu Trấn hiểu ý ánh mắt của Yên Chi, mặt không khỏi hơi đỏ lên, sau đó nói. “Muội muội ở nhà lâu, không quen đi đường. Mà thôi, phía trước có trà lâu, chúng ta lên nghỉ chân một chút, hẳn trong trà lâu cũng có treo đèn”.

Nghe được nghỉ chân, Triệu Quỳnh Hoa thở phào nhẹ nhõm, đi trên đường như thế cả đêm, Triệu Quỳnh Hoa nghỉ chắc chân mình gãy mất. Hơn nữa dòng người tới lui giàu nghèo bất đồng, có những ánh mắt quả thật khiến mình không thoải mái trong lòng.

Chúng nha hoàn nghe Triệu Trấn nói còn vui hơn Triệu Quỳnh Hoa nữa, tuy xem hoa đăng náo nhiệt nhưng đường xá quá đông đúc, thà rằng ở trong phủ, nhìn núi giả hồ giả tốt hơn. Vì thế Triệu Trấn vừa dứt lời, liền có nha hoàn đến trà lâu đằng trước hỏi vị trí, rất nhanh nha hoàn quay về hoan hỉ nói. “Vừa hay dư một gian, nói rằng có khách quý đặt lại mới sai người đến báo sẽ không tới, chường quầy còn đang lo lắng kia”. Nói xong nha hoàn đưa tay đỡ Triệu Quỳnh Hoa, cao hứng đi hướng trà lâu.

Triệu Trấn nhìn bóng muội muội, hàng mi nhíu chặt. “Cô nói đúng, tôi lại bất lực”.

“Anh cũng biết mà, những người đó, không phải người bình phàm”. Đang trên đường, Yên Chi không thể nói rõ, chỉ có thể hàm hồ nói.

Triệu Trấn cười khổ, cũng đi hướng trà lâu.

Nhã gian vị trí không tệ lắm, tuy cửa sổ không lớn nhưng có thể nhìn thấy đèn hoa và đoàn người tới lui bên dưới. Lúc vợ chồng Triệu Trấn đi vào, Triệu Quỳnh Hoa đang ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Tứ muội muội ban nãy không hưng trí như vậy”. Triệu Trấn bung chén trà lên uống một hơi cạn sạch, Yên Chi cười nói chuyện với Triệu Quỳnh Hoa.

“Ban nãy tuy hiếu kì nhưng người chung quanh quá đông, tâm loạn, tâm mà loạn liền cảm thấy hoa đăng chẳng có gì đẹp nữa. Bây giờ ngồi chỗ cao, ngược lại xem rõ ràng hơn”.

Triệu Trấn cảm thấy ngum trà sao mà đắng chát, ý muội muội nói gì, Triệu Trấn quá rõ, nhưng anh ta vẫn giữ nguyên suy nghĩ kia, dù muội muội có nguyên ý gì nữa, con bé vẫn không nên nhần nhịn ầm ức như vậy.

Gian phòng bỗng rơi vào trầm lặng, Yên Chi không biết nói gì, Triệu Quỳnh Hoa nhìn thẳng vào Triệu Trấn trong chốc lát, rồi mắt quay về cửa sổ, có một số việc, khi đã lựa chọn sẽ không hối hận nữa.

Xa xa dãy phố chính, nơi ngọn đèn rực rỡ nhất, một đôi nam nữ xuất hiện. Thiếu niên mặc áo lông cừu, thất lưng, mắt sáng như sao trời. Thiếu nữ thấp

phần mỹ mạo, khuôn mặt thoáng nét ngây thơ, nhưng nụ cười bên môi lại đủ khiến người khác cảm tâm đáng hết thấy.

Hai người này, hai kẻ này, Triệu Quỳnh Hoa nhìn nụ cười trên mặt bọn họ, vì sao lại gặp hai bọn họ ngay đúng lúc này?

“Quỳnh Hoa, em nhìn thấy gì vậy?”. Triệu Trần gấp muội muội định đóng cửa sổ, một bộ như bên ngoài có gì đó không thể để người khác nhìn thấy, trong lòng nổi lên nghi ngờ, lên tiếng hỏi.

“Ca ca, không có gì, chẳng qua em cảm giác cửa sổ gió lớn”. Chỉ một khắc, Triệu Quỳnh Hoa liền quyết định không thể để huynh trưởng bắt gặp bọn họ, nếu không, y theo tính tình huynh trưởng, còn chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Phải không? Triệu Trần không quá tin, đi đến ngắm ra ngoài cửa sổ, đôi nam nữ kia đã biến mất, Triệu Quỳnh Hoa cố gắng tỏ ra hồn nhiên huynh trưởng “Ca ca, em đã nói không có gì rồi. Để em hỏi ngược lại anh một câu, lễ vật tặng cho Thanh Thanh nhân lễ cập kê anh định đưa gì?”.

Triệu Trần chưa hoàn toàn giải toả nghi ngờ, lại hướng ra ngoài xem, không thấy gì thật mới trả lời. “Đã nói em biết rồi mà, anh tìm được một túi trân châu Hạp Phốc cực tốt, đến lúc đó đưa ra hiệu vàng bạc để bọn họ xuyên thành trang sức, em và Thanh Thanh mỗi người tự chọn”.

“Ca ca chỉ nói cho em, còn chưa nói cho tẩu tử”. Triệu Quỳnh Hoa giữ cho giọng mình bình tĩnh. Lý thị Tổ Nga chỉ có dựa vào Thái tử sủng ái, trước mặt mình, cô ta vĩnh viễn chỉ là một đứa thiếp. Lương đệ thì sao? Cách Thái tử phi một bước, cách Hoàng hậu cũng chỉ một bước, nhưng bước đó vĩnh viễn không thể bước qua. Triệu Quỳnh Hoa cười làm Triệu Trần trực giác có gì đó không đúng, nhưng rốt cuộc không đúng ở chỗ nào? Triệu Trần nghĩ không ra.

“Người đứng lên lút ở đó làm gì?”. Nha hoàn canh cửa phát hiện người hầu trà ngó nghiêng, quát hỏi, người hầu trà vội xua tay. “Cũng không phải tiểu nhân nhìn coi, là ban này chương quây thấy một đôi thiếu niên nam nữ tới hỏi chỗ nghỉ chân. Chương quây sai tiểu nhân đi lên nhìn xem có khách nào muốn đi không”.

Thiếu niên nam nữ, Triệu Quỳnh Hoa giật mình nghĩ tới hai người kia. Triệu Trần bật cười. “Chắc là Tào Huru và Thanh Thanh, Thanh Thanh cũng là đứa nghịch ngợm, năn nỉ Tào Huru dẫn ra ngoài chơi không chừng. Anh xuống nhìn thử”.

Người hầu trà thấy có vẻ là người quen của Triệu Trần, vội vàng nói thêm. “Đôi nam nữ kia nhìn không giống bình thường, thiếu niên lang cũng cư xử...”.

Triệu Quỳnh Hoa thấy Triệu Trần đã bước xuống, muốn gọi ca ca lại không biết dùng lý do gì. Yên Chi chợt lên tiếng, “Ban này, rốt cuộc em nhìn thấy ai?”.

Triệu Quỳnh Hoa giật mình nhớ ra Yên Chi chưa từng gặp Thái tử, nhưng Triệu Trần thì khác, nếu quả thật là bọn họ thì làm sao đây? Triệu Quỳnh Hoa cảm thấy cả người bắt đầu lạnh ngắt.

Yên Chi nhìn cô ta, chậm rãi nói. “Thật ra, chỉ cần em chịu, có thể quay đầu”. Thiên tử chưa ban chiếu, nhà họ Triệu muốn tìm đường khác cho Triệu Quỳnh Hoa có thể đưa cô ta xuất gia tạm lánh trong thời gian ngắn, rất nhiều cách để không làm tổn thương thể diện hai bên.

Thật sự chờ tới lúc Thiên tử ban chiếu sách phi, sẽ không còn đường lui nữa.

Triệu Quỳnh Hoa cảm thấy lòng mình lại loạn, chỉ mong không phải bọn họ mà là hai huynh muội nhà họ Tào.

Trà lâu người đến người đi, ồn ào huyền ảo, Triệu Trần đã bắt gặp đôi nam nữ kia. Mặc dù bọn họ không dẫn theo người hầu, trên người cũng ăn vận đủ để xưng mộc mạc, nhưng hần từ nhỏ lớn lên chốn cung đình, khí chất uy nghi không xóa bỏ được. Khó trách chương quây tinh mắt, vừa nghe bọn họ tìm chốn nghỉ chân liền sai người lên xem có khách nào đi chưa. Trừ quân đương triều, trọng phu tương lai của Triệu Quỳnh Hoa, hiện tại lại như một thiếu niên lang nhà quyền quý thông thường, mềm giọng thủ thi với thiếu nữ bên cạnh.

Nụ cười trên mặt cô gái kia, tất cả đều là kiêu ngạo, tự đắc.

Lý Tổ Nga, Triệu Trần âm thầm niệm, từng chữ từng chữ, cái tên phổ thông như vậy, nhưng Triệu Trần không hề hoài nghi, cô ta tương lai sẽ khuấy lên một hồi tình phong huyết vũ.

Triệu Trần phải cố gắng lắm mới che giấu được sự dữ tợn trên khuôn mặt mình, chậm rãi tiến gần tới bọn họ. Người hầu trà vẫn lải nhải bên cạnh. “Xem ra hai vị kia là người quen của ngài, để tiểu nhân bưng thêm lên một ấm trà”.

Thái tử đương triều Sài Húc đang trò chuyện với Lý Tổ Nga, trấn an mỹ nhân chờ đợi, cảm giác có ánh mắt nhìn về hướng mình. Chẳng lẽ là người quen? Sài Húc không khỏi nhăn mày, vì tránh bị quấy rầy mới lặng lẽ đón Tổ nương ra, dẫn nàng ra phố ngắm hoa đăng chơi đùa, miễn cho nàng suốt ngày buồn bã trong phủ, không có bạn chơi, thú vị sao được? Nếu gặp người quen thì đúng là mất hứng.

Sài Húc ngẩng đầu, gặp ngay cặp mắt Triệu Trần nhìn mình, nhắc thấy Triệu Trần, Sài Húc liền có chút khiếp đảm, sau đó rồi lên không biết làm sao. Mẫu hậu và di mẫu đã dẫn dò, không được để người nhà họ Triệu, đặc biệt là Triệu Trần biết đến sự tồn tại của Tổ Nga, bằng không nhà họ Triệu không hẳn sẽ đồng ý để Tổ Nga ở bên mình.

“Thì ra là Thái...”. Triệu Trần trong mấy bước ngắn ngủi đã lấy lại tinh táo, chào hỏi Sài Húc, cố tình dừng lại. “Là Thái lang và muội muội sao? Vừa hay ta ngồi trên kia, kính xin cùng tham gia với chúng ta”.

Lý Tổ Nga không biết Triệu Trần là ai, đương nhiên không trả lời mà nhìn về phía Sài Húc, Sài Húc nghe Triệu Trần nói, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm,

Hoàng hậu và di mẫu quá lo rồi, mình là Thái tử, tương lai Thiên tử, thiên hạ tứ phương, giữ bên người một đóa giải ngữ hoa thì có gì đâu? Chỉ cần đảm bảo danh phận cho Triệu Quỳnh Hoa, Triệu Quỳnh Hoa nhu thuận như vậy, chính mình cũng sẽ cho cô ta thêm tôn vinh nên có.

Về phần Tổ nương, danh phận của nàng hơi kém hơn một chút, nhưng Thiên tử tương lai sẽ sinh ra từ bụng của nàng. Thế nên thiếp mỵ, cả hai đều vẹn toàn. Sài Húc tự nghĩ đã an bài rất tốt, không hề cô phụ phía nào, đối diện với Triệu Trấn cũng bớt đi sợ hãi, nói. “Thì ra là Triệu Đại lang, hạnh ngộ hạnh ngộ. Chúng ta đi một mẻ, đang muốn nghỉ chân đây”.

Triệu Đại lang? Chẳng lẽ là... Lý Tổ Nga lập tức nhận ra thân phận Triệu Trấn, trên mặt loé qua lo lắng. Sài Húc không thèm để ý, mình thân là Thái tử, chẳng lẽ không che chở nổi một cô gái yếu đuối?

Sài Húc nâng niu người tình lọt vào mắt Triệu Trấn, Triệu Trấn thật sự muốn vung một đòn đánh lên mặt Sài Húc, nhưng chỉ cười cười. “Xả muối và chuyết kinh cũng đang ở trên, đối với vị tiểu nương tử này quả thật có lỗi”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gà Lăn Ba* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đau Lòng

Tuy rằng Triệu Trấn nói chuyện ôn hoà, Lý Tổ Nga càng trở nên co quắp, Sài Húc thân thiết trấn an cô ta. Lý Tổ Nga nở nụ cười đáp lại, động tác này trong mắt người ngoài đương nhiên là cực kỳ cảnh đẹp ý vui, một đôi thiếu niên nam nữ xứng nhau như thế.

Tay Triệu Trấn đã siết thành nắm đấm, muối muối của ta, rất có khả năng đã thua từ điểm xuất phát. Con gái nhà họ Triệu trở nên đáng thương như vậy từ bao giờ?

Sài Húc nhìn nụ cười trên mặt Lý Tổ Nga, trong lòng như nở hoa, lưu luyến không rời mắt quay sang Triệu Trấn. “Nếu đã thế, cung kính không bằng tuân mệnh. Triệu huynh, mời!”.

Triệu Trấn hít sâu một hơi, lùi ra sau mời Sài Lý hai người đi hướng trên lầu. Lý Tổ Nga nhìn Sài Húc tràn đầy ngưỡng mộ. Triệu Trấn quan sát rõ, lòng may bất giác nhũn nhũn hơn. Hàn phu nhân quả thật dạy dỗ Lý Tổ Nga quá tốt. Một mình Hàn phu nhân khẳng định không dám làm vậy, hẳn đây là ý tứ của Hoàng hậu. Nghĩ đoạn, Triệu Trấn cảm thấy trong miệng đắng chát, thậm chí uống cạn một đường cả thể gian cũng không giảm bớt được vị đắng này.

Khi ba người bước vào, chén trà trong tay Triệu Quỳnh Hoa suýt nữa rơi vỡ, gương mặt chớp mắt đã tái nhợt. Tuy rằng chưa gặp hai người này, nhưng từ thần sắc Triệu Quỳnh Hoa, Yên Chi có thể đoán được bọn họ chính là Thái tử và Lý Tổ Nga, không thể che giấu nổi kinh ngạc.

Sài Húc bước vào, cười nhàn nhạt nhìn Triệu Quỳnh Hoa, sau đó hướng Yên Chi nói. “Xin chào Triệu tẩu tử, tính ra Triệu tẩu tử vẫn đang tân hôn, ta vốn nên đến chúc mừng, ngặt nỗi không có thời gian rảnh, hôm nay chúc mừng Triệu tẩu tử vậy”.

Nói xong Sài Húc chấp tay thi lễ, Yên Chi sao dám nhận lễ của hắn, lại không tiện quỳ xuống, vội vàng không ngừng trả lễ. “Nay được...”. Mới thốt lên hai chữ, Yên Chi liền không biết nói tiếp như thế nào, Thái tử xuất hành như vậy nhất định không muốn người khác nói ra thân phận của hắn.

“Triệu tẩu tử chớ khách khí, tính ra, hiện tại là thân thích, về sau càng thân mật hơn. Triệu tẩu tử gọi ta một tiếng Sài đệ là được”. Sài Húc hưng trí bưng bưng nói, tự nhủ đã cho Triệu Quỳnh Hoa đủ thể diện.

Triệu Trấn đứng bên cửa, nhất cử nhất động của Sài Húc anh ta đều nghe rõ ràng, nhìn vẻ tự đắc dương dương trên mặt Sài Húc, Triệu Trấn thấy lòng mình rỉ máu. Đây không phải là cho Triệu Quỳnh Hoa thể diện mà là đang giẫm đạp lên tôn nghiêm nhà họ Triệu.

Nhưng mà, người này không phải nhà bình phàm, là Thiên gia, Thiên gia làm như vậy, thần tử chỉ có thể tiếp thu, trừ phi, Triệu Trấn nhìn về phía muối muối, hy vọng cô có thể cự tuyệt, vậy mà Triệu Quỳnh Hoa kinh ngạc trôi qua, cười cười đứng dậy. “Tẩu tử nhanh đừng đa lễ. Điện hạ...”. Vừa thốt lên xưng hô, Triệu Quỳnh Hoa liền quay sang cười nhạt với Lý Tổ Nga. “Ngược lại ta quên mất, Húc lang ngày thường vô cùng ôn hoà”.

Lý Tổ Nga hơi đỏ mặt, chấp tay vạn phúc cúi chào Triệu Quỳnh Hoa. “Tuy chỉ gặp Triệu gia tỷ ty một lần, nhưng không hiểu sao nhìn Triệu gia tỷ ty liền thấy trong lòng đặc biệt yêu thích”.

Triệu Quỳnh Hoa nắm tay Lý Tổ Nga ngồi xuống. “Đúng vậy, ta cũng đặc biệt thích muối muối, hợp ý cỡ này quả thật khó được”.

Hai người đối đáp khiến Sài Húc vui vẻ, thế thiếp hoà thuận đối với đàn ông là một chuyện vô cùng đáng mừng.

Triệu Trấn gặp Sài Húc ngồi xuống bên người Lý Tổ Nga, trong lòng càng xót xa, những chuyện Nhị thúc công bọn họ làm xem ra không chỉ nhiều đó.

Triệu Quỳnh Hoa đẩy cửa sổ mở ra, cùng Lý Tổ Nga nhìn bên ngoài, chỉ trông cảnh sắc.

“Húc...” Lý Tố Nga thốt lên một chữ như vậy, lền lặn lẽ thè lưỡi, nói với Triệu Quỳnh Hoa. “Vốn Điện hạ nói cũng muốn hẹn tỷ đi ra, sau này nghe tỷ đi cùng vợ chồng Triệu Đại lang nên mới thôi”.

“Ai ngờ lại khéo như vậy, gặp gỡ ở đây”. Triệu Quỳnh Hoa vẫn cười dịu dàng. Sài Húc nhìn Lý Tố Nga, Lý Tố Nga làm như không bắt gặp ánh mắt Sài Húc, vẫn chuyên tâm trò chuyện với Triệu Quỳnh Hoa.

Yên Chi đến bên cạnh Triệu Trấn, tuy trên mặt Triệu Trấn đang cười nhưng Yên Chi có thể đọc được nỗi lòng khổ sở bên trong Triệu Trấn. Triệu Trấn bưng tỉnh, quay lại mỉm cười nhìn Yên Chi, tỏ vẻ mình không có việc gì, nhưng càng cười như vậy càng không giấu được ai cả.

Chẳng biết Triệu Quỳnh Hoa nói gì, Lý Tố Nga cười khúc khích, cười xong còn nói với Sài Húc. “Điện hạ, ta không hiểu biết nhiều bằng Triệu gia tỷ tỷ, Điện hạ sẽ không chê cười ta chứ?”.

“Làm sao chê? Nếu nàng thích, về sau ta sẽ thu thập sắc thư khắp thiên hạ, toàn cho một mình nàng xem, có được không?”. Sài Húc nói mười phần ôn nhu, Lý Tố Nga đỏ hồng mặt, nhưng thần sắc của cô ta lại muốn nói cho mọi người đều biết cô ta rất vui vẻ.

Thân sơ có khác, rõ ràng như vậy, Triệu Trấn không tin bản thân nhìn ra, Triệu Quỳnh Hoa lại giống như không phát hiện, chẳng lẽ làm Hoàng hậu đủ vinh diệu để khiến một người buông bỏ cả tôn nghiêm của mình hay sao? Con gái nhà họ Triệu nên có khí tiết đủ khinh thường ngôi vị, không nên vì mũ phượng mà khuất phục người đàn ông không đặt tâm tư lên mình, thậm chí còn chẳng buồn che giấu.

Triệu Trấn cảm thấy nếu anh ta ở thêm chắc sẽ đau lòng mà chết, càng đau lòng là muối muối, chứ không ngại lòng mình đau. Nhà họ Triệu phú quý là đàn ông đao thương chém giết trên chiến trường mà có. Muối muối, em có hiểu không?

Triệu Trấn đứng bên cửa, dù chỉ cách Triệu Quỳnh Hoa có mấy bước xa, nhưng chỉ mấy bước mà như cả thiên nhai, chẳng thể nào lướt qua nổi.

“Triệu huynh và Triệu tẩu sao không lại đây ngồi? Nơi này không phải hoàng cung, kính xin lại đây ngồi xuống”. Sài Húc tâm tình rất khá, đảo khách thành chủ tiếp đón vợ chồng Triệu Trấn.

Yên Chi không ngại xem cuộc vui, nhưng bây giờ Triệu Trấn tốt hơn đừng phát tác. Nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Triệu Trấn. Triệu Trấn cố gắng khiến mình cười thật bình tĩnh. “Tuy nói vậy, nhưng nội quý nhân ở đây, đừng ngồi chung thì hơn”. Nội quý nhân ý chỉ Lý Tố Nga, khuôn mặt Lý Tố Nga nhất thời nổi lên đỏ ửng.

Sài Húc cảm thấy Triệu Trấn nói đúng tâm sự của mình, cười khen ngợi. “Triệu huynh quả nhiên là người có lễ, nếu đã thế, ta không hỏi thúc Triệu huynh ngồi nữa”.

Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, Triệu Trấn nhìn Sài Húc cười cười, trong lòng dâng lên ý niệm điên cuồng, vì muối muối, không thể để Sài Húc ngồi yên ổn trên vị trí Thái tử, hần và đoá giải ngữ hoa của hần vĩnh viễn ở cùng một chỗ luôn đi.

Chỉ là, ý niệm điên cuồng này, làm sao thực hiện được? Triệu Trấn buộc bản thân bình tĩnh lại, chỉ có bình tĩnh mới nghĩ ra được cách mà không phải rối loạn. Triệu Quỳnh Hoa tuy đang trò chuyện với hai người Sài Lý nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi mặt huynh trưởng. Cũng không biết sau chuyện này, ca ca có tiếp tục phản đối nữa không? Dù Nhị thúc công đã nói ca ca phản đối cũng chẳng có hiệu quả gì, Triệu Quỳnh Hoa vẫn muốn ca ca đừng phản đối là tốt nhất.

Sài Húc là người vui vẻ nhất đêm nay, Triệu Trấn là người căm tức nhất. Triệu Quỳnh Hoa là người thấp thòm nhất, còn Lý Tố Nga, Yên Chi không biết là loại người nào, ít nhất hiện tại chưa nhìn ra. Thật là hỗn loạn, rối cuộc, Sài Húc cũng chẳng hề sáng suốt.

Yên Chi khẽ thở dài.

Sài Húc đứng dậy. “Tổ nương, ta nên đưa nàng trở về, đã sắp canh ba”. Tối nay kinh thành không giới nghiêm, bất kể hoàng cung hay phủ đệ quan viên đều sẽ mở cổng xuyên suốt. Sài Húc nói, vẫn lưu luyến như vậy. Hần và Lý Tố Nga không gặp gỡ thường xuyên như Triệu Trấn tưởng, hơn nửa lần nào gặp cũng có người hầu, lúc không người hầu chỉ ngăn ngủ chốc lát. Hôm nay Sài Húc có thể dẫn Lý Tố Nga đi ra là vì năn nỉ Hàn phu nhân rất nhiều lần.

Cặp mắt Lý Tố Nga lập tức ngân ngấn nước long lanh, nhưng rất nhanh đã thu hồi, nũng nịu um một tiếng, nói với Triệu Quỳnh Hoa. “Đa tạ Triệu gia tỷ tỷ”.

Hai người chưa hề hẹn nhau sang phủ chơi đùa, chung quy cả hai, kể cả Sài Húc, đều nghĩ rằng đời này bọn họ sẽ ở chung một phủ.

Sài Lý hai người rời đi xong, Triệu Quỳnh Hoa nhìn ra bên ngoài, đột nhiên ngẩng đầu cười với Triệu Trấn. “Thì ra có người đi theo, làm khó bọn họ giấu xa như vậy”.

“Em biết anh không hỏi về vấn đề đó, muối muối!”. Triệu Trấn gắng giọng có chút bất thiện, Triệu Quỳnh Hoa cười. “Ca ca, hôm nay anh cũng thấy, chắc biết rồi, Điện hạ và...”.

“Đừng nói lời vô nghĩa với ta, Quỳnh Hoa, em họ Triệu, nên có kiêu ngạo của gia tộc họ Triệu, đừng như thế, đừng sợ hãi hần vút bỏ em”.

Triệu Trấn nói khiến Triệu Quỳnh Hoa im lặng, tới lúc Triệu Trấn tưởng rằng Triệu Quỳnh Hoa đồng ý với mình, cô ta cười mỉa mai. “Kiêu ngạo? Ca ca, anh lớn hơn em bảy tuổi, nhưng hôm nay anh nói năng khiến em cảm thấy anh quả thật không hiểu chuyện”.

Không hiểu chuyện? Triệu Trấn bất ngờ, mình lo lắng cho muội muội đổi ngược lại câu này. Anh ta đưa tay vuốt lên trái tim, chỉ có như vậy mới giữ cho anh ta không bị muội muội chọc tức hộc máu.

“Đúng vậy, không hiểu chuyện!”. Triệu Quỳnh Hoa nâng cằm lên, trên mặt là thần thái Triệu Trấn chưa từng thấy. “Ca ca, anh quên mất, đây là thiên hạ họ Sài, người nhà họ Triệu chỉ là thần tử. Vĩnh viễn không thay đổi được. Ca ca, anh có biết thiên hạ bao nhiêu người muốn đến bên Thái tử mà không được. Mà ta, ngay cả là Triệu nữ, cũng không thể coi rẻ hoàng quyền như giày rách”.

Huỳnh muội đổi đáp, Yên Chi ra ngoài dặn nha hoàn canh gác chỗ để người khác tới gần, miễn cho bị bọn họ nghe được.

“Em bị cái gì che mắt vậy? Quỳnh Hoa? Chẳng lẽ em không hiểu Nhị thúc công bọn họ chỉ đang lợi dụng em thôi?”. Triệu Trấn cảm thấy muội muội quả thật bị cái gì che mắt, khẩn thiết nói ra.

“Lợi dụng?”. Triệu Quỳnh Hoa cười phá lên. “Ca ca, có thể có giá trị lợi dụng chứng tỏ ta cũng không tệ lắm, đáng buồn là người không còn chút giá trị lợi dụng, quả thật sẽ bị vứt bỏ như rác rưởi”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Lăn Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kháng Cự

Từng lời từng chữ Triệu Quỳnh Hoa nói giống như cây đao đâm vào lòng Triệu Trấn, Triệu Trấn nhìn muội muội, ánh mắt đã khó có thể hình dung đau đớn, bất chợt khiến Triệu Quỳnh Hoa thất thần. Nhưng rất nhanh, tiếng Phù phu nhân nói văng vẳng bên tai ... con gái nhà họ Triệu đương nhiên phải gả người đàn ông có thể bảo trụ vinh hoa phú quý cho mình. Quỳnh Hoa, cháu phải biết, trở thành người phụ nữ tôn quý nhất thế gian mới là vinh diệu thật sự.

Không chỉ là vinh diệu gia tộc, trở thành Hoàng hậu đủ để bản thân trở nên cao quý hơn hẳn. Nhìn mọi người phủ phục dưới chân mình, Triệu Quỳnh Hoa thừa nhận, vị trí đó thật sự có sức hấp dẫn quá lớn. Lớn đến mức cô ta không kháng cự được. Về phần Lý Tổ Nga, ban đầu biết đến sự tồn tại của cô ta, Triệu Quỳnh Hoa có chút không vui, nhưng rất nhanh liền tự nhủ rằng, người mình muốn gả là chí tôn thiên hạ, tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, ba nghìn phần đại là nhất định. Trái tim Hoàng đế vĩnh viễn không dừng lại ai cả, hôm nay có thể là Lý Tổ Nga, ngày mai sẽ là Vương Thiên Quyên, Lưu Nguyệt Nga. Nhưng Hoàng hậu chỉ có một người. Cái đó mới là khác biệt lớn nhất.

Đáng tiếc, ca ca vĩnh viễn không tán thành lời mình nói, Triệu Quỳnh Hoa cười nhạt. “Ca ca, đã canh ba rồi, chúng ta trở về đi”. Dứt lời Triệu Quỳnh Hoa kéo cửa ra, gọi nha hoàn lấy áo choàng phủ thêm.

“Quỳnh Hoa, nếu em vui sướng, anh sẽ không phản đối”. Triệu Trấn biết mình nói câu này cũng như không nói, nhưng vẫn nhịn không được nói ra.

“Em sẽ vui sướng!”. Triệu Quỳnh Hoa đáp, bước chân ra ngoài, giống như bên ngoài không phải trà lâu mà là tiền đồ tương lai xán lạn.

“Chúng ta đi thôi, bằng không muội muội một tiểu nương tử, tuy có nha hoàn nhưng vẫn...”. Tuy Yên Chi có thể thấy vẻ thất lạc trên mặt Triệu Trấn, vẫn là nhắc nhở. Triệu Trấn thờ dài, sau đó cười với nàng còn khó coi hơn khóc. “Có phải tôi chỉ còn cách tiếp thu chuyện này không...”.

Dưới một người trên vạn người, trở nên tôn quý nhất, cỡ nào hấp dẫn? Yên Chi tự hỏi thế gian có mấy ai kháng cự nổi sự dụ hoặc, thật không ngờ, Triệu Trấn thế nhưng chẳng quan tâm.

“Tôi lại nhìn lầm anh rồi”. Yên Chi nói rất nhẹ, nhưng Triệu Trấn nghe thấy, nhủ mày hỏi nàng. “Cô nói vậy có ý gì?”. Yên Chi cười nhợt nhạt. “Không có ý gì khác, lúc trước tôi luôn nghĩ anh là công tử ăn chơi, hơn nữa chẳng thèm cộ kị ai khác, hiện tại giống như không phải thế”.

Thì ra là vậy. Triệu Trấn nhếch môi. “Lúc ấy tôi nghĩ, muốn tìm một cô gái có thanh danh tệ hại. Hiện tại, tôi cũng phát hiện mình quá sai”.

“Người sống ai mà không phạm sai lầm? Nhưng mà, quan trọng là sai lầm xong phải biết mình sai ở đâu, chứ đừng cứng đầu cho rằng mình không sai, vẫn tiếp tục một đường đi xuống”. Yên Chi trả lời làm Triệu Trấn mỉm cười.

Hai người bước xuống trà lâu, gặp Triệu Quỳnh Hoa dẫn nha hoàn chờ ở đó, thấy hai vợ chồng bọn họ xuống dưới, Triệu Quỳnh Hoa không nói gì, bước đi, chúng nha hoàn theo sau.

Triệu Trấn hơi mập mạp môi, tiếng thờ dài kia rốt cuộc không thoát ra ngoài, vậy là mình đã mất đi cô em gái này. Trong lúc mình hồn nhiên bắt giặc, đã mất đi. Cô em gái mình coi như trân bảo.

Yên Chi im lặng, nhẹ nhàng nắm lấy vai Triệu Trấn. Loại sự tình này chỉ có thể tự bản thân ngẫm cẩn thận, chẳng ai có thể suy nghĩ thay cho người trong cuộc được. Triệu Trấn rũ mắt, nhìn Yên Chi rút tay về, trong phút giây Triệu Trấn muốn nắm lấy tay nàng, bàn tay đó nhất định sẽ thật ấm áp, ấm đến hoà tan trái tim lạnh giá của con người, kể cả khối băng cứng rắn nhất. Nhưng Triệu Trấn không đưa tay ra, chỉ cười với Yên Chi một cái, tỏ vẻ mình

không sao.

Triệu Quỳnh Hoa bước đến chỗ xe ngựa, quay đầu bắt gặp Triệu Trấn nhìn Yên Chi cười, Triệu Quỳnh Hoa hơi nhíu mày, có lẽ có người chị dâu như vậy cũng không phải chuyện gì xấu.

Yên Chi hay Triệu Trấn, kể cả tôi tớ theo họ ra ngoài, không ai nói ra chuyện đã vô tình gặp hai người Sài Lý đêm nay. Đương nhiên không có nghĩa không ai biết bọn họ đã gặp nhau.

Triệu Khuông Nghĩa nghe thuật lại đầu đuôi, chau mày hỏi. “Người biết Thái tử nói gì với Đại lang không?”.

“Không đến quá gần, chỉ có thể nhìn thấy lúc đi ra, Thái tử rất cao hứng, Lý tiểu nương tử cũng vui vẻ”. Nhiều đó là đủ, Triệu Khuông Nghĩa gật đầu. “Đã biết, người lui đi”.

Người hầu nhận lệnh lui ra, Triệu Khuông Nghĩa còn đang trong dòng suy nghĩ, Phù phu nhân đã lên tiếng. “Lần này Đại lang không nổi giận, thật kì quái”.

“Không nổi giận không tốt ư?”. Triệu Khuông Nghĩa không thêm đề ý, quan trọng nhất là Triệu Quỳnh Hoa thuận lợi trở thành Hoàng hậu, khiến nhà họ Triệu đạt được vị trí cao nhất, còn về sau – Triệu Khuông Nghĩa âm trầm – thẳng thóc miệng còn hơi sữa, háo sắc yếu đuối, có tư cách gì làm Thiên tử thái bình?

Đây là bí mật sâu thẳm nhất của Triệu Khuông Nghĩa, sâu đến cả phu nhân ông ta cũng không kể cho nghe.

Phù phu nhân không biết trượng phu nghĩ gì trong lòng, ngồi xuống trước mặt ông ta. “Đại lang trước giờ là đứa không giấu giếm được chuyện gì. Bằng không chúng ta đã chẳng thuận lợi thuyết phục Quỳnh Hoa. Hiện tại Đại lang không nói một lời, quả thật chẳng phải chuyện tốt”.

“Ý phu nhân, nó bị Hồ thị khuyên bảo?”. Triệu Khuông Nghĩa ngồi thẳng thân mình, nhìn về phía phu nhân.

Phù phu nhân cười mỉa. “Hồ thị, không màng thanh danh không tham phú quý, hơn nữa cả mạng sống cũng chẳng hề quan tâm, người như vậy sao có thể giữ lại nhà họ Triệu, giữ lại bên người Đại lang?”.

“Vậy phu nhân...”. Triệu Khuông Nghĩa chần chờ, Phù phu nhân nhếch môi cười cười. “Hồ thị có một đời chồng trước, họ Chu, vừa trở lại thành Biện Kinh, hẳn cưới con gái nhà họ Sử”.

“Hắn đã lấy vợ sinh con, có ích gì nữa?”. Triệu Khuông Nghĩa không hiểu. Phù phu nhân cười nham hiểm. “Trước đó mấy ngày, tên họ Chu đó muốn tìm Hồ thị nói chuyện, đương nhiên hắn không gặp được”.

Con dâu nhà họ Triệu không phải tùy tiện ai muốn thấy thì thấy, huống chi người có thân phận đặc thù như vậy. Triệu Khuông Nghĩa dân ra, Phù phu nhân vẫn cười như trước, chỉ cần có kẻ hồ này, xé ra đại sự không khó, huống chi Hồ Yên Chi từng gả đến hai lần, chuyện đó ai cũng biết.

Yên Chi không hề hay biết vợ chồng Triệu Khuông Nghĩa đang tính kế để mình bị ruồng bỏ lần thứ ba, giờ đây nàng đang vui sướng. Qua Nguyên tiêu xong, Vương thị liền lâm bồn, tuy Thuần Hoa chưa trải qua việc này, nhưng trước đó đã bàn bạc với Vương thị rất nhiều lần, cũng mời hai bà đỡ đến phủ.

Hồ Trùng cũng ngóng trông, túc trực ở nhà, Vương thị đã sinh một con, thai thứ hai sinh rất nhanh, từ lúc đau bụng đến lúc sinh ra chỉ hai canh giờ. Đứa bé sinh hạ khóc vang dội, bà đỡ vui mừng hơn hờ. “Chúc mừng chúc mừng, thêm một tiểu lang quân”.

Hồ Trùng chờ bên ngoài nghe thế, sung sướng thiếu đường nhảy dựng lên. Thuần Hoa xẹt qua một tia ghen tị, rất nhanh liền biến mất, có đệ đệ nghĩa là Yên Chi sẽ càng quan tâm Hồ phủ nhiều hơn. Đối với Hồ phủ là chuyện tốt, nước lên thuyền lên, đối với Hồ Đại lang cũng có lợi.

Yên Chi biết tin đã là sáng sớm hôm sau, vội vàng báo cho Đổ lão thái quân, mang theo lễ vật về nhà mẹ đẻ. Đổ lão thái quân chờ Yên Chi rồi đi mới nói với người bên cạnh. “Không biết khi nào hai đứa mới cho ta ôm chút nội đây?”.

“Hiện tại Đại lang quân và nương tử cảm sát hoà minh, ân ái thế kia, Lão thái quân nhất định rất nhanh sẽ gặp thấy chút nội”. Chúng nha hoàn đương nhiên hòa vào nói lời hay. Đổ lão thái quân cười cười rồi đáp. “Nói xạo”.

Chúng nha hoàn lại cười, bà lão đi vào, Đổ lão thái quân mượn cơ nói. “Các người nói không đúng như thăm bà bà của các người, mau đến, ta hỏi bà xem”.

Bà lão hỏi qua nguyên do, cười. “Đó là tự nhiên, Đại lang quân và nương tử ân ái lắm”. Chúng nha hoàn lại nói thêm ít câu, gặp Đổ lão thái quân có chút mệt liền lui ra ngoài, để lại bà lão và Đổ lão thái quân trò chuyện.

“Lão thái quân, Đại lang quân và nương tử vừa đã hợp hoan, ngài cũng có thể yên tâm. Chi là có chuyện không biết có nên nói cho ngài biết hay không”. Bà lão do dự trong chốc lát, lên tiếng.

“Chuyện gì làm khó bà như vậy?”. Đổ lão thái quân nhắm mắt lại, chậm rãi nói. “Ta không phải người chịu không nổi sự đòi, nhớ rõ năm đó, chắc phải sáu mươi năm về trước rồi, lần đó hai đứa tòng quân, thường có tin tức người ngã xuống, ta đều cần rảnh chạy đi, trong lòng vẫn bồn chồn cho các con gái. Chuyện như vậy còn trải qua được, còn lo lắng gì khác?”.

Bà lão đáp lời, thưa. “Trong kinh có tin đồn, trong phủ Hàn phu nhân có người nghĩa nữ, tên gọi Tô Nga, cùng Thái tử tình đầu ý hợp”.

“Ừm”. Đồ lão thái quân không để ý, chỉ từ từ nói. “Ý bà là, Quỳnh Hoa có thể sẽ không trở thành Thái tử phi, cái này không có gì to tát, nhà họ Triệu chúng ta đã quá vinh diệu rồi, thêm hay bớt một thứ chẳng qua là dệt hoa trên gấm”.

“Tin đồn Lý thị sẽ là lương đệ”. Bà lão nói tiếp nhưng không được Đồ lão thái quân đáp lại mà rơi vào trầm mặc thật lâu. Lúc bà lão tưởng Đồ lão thái quân đã ngủ, liền nghe được tiếng nói. “Quỳnh Hoa tới giờ vẫn thường thường nhập cung”.

Ngữ khí bình tĩnh, bà lão bấm xác nhận. Đồ lão thái quân lại nói. “Chắc nó cũng biết, xem ra nó không để ý tới Lý thị như vậy”.

“Thê thiếp có khác, mặc dù là hoàng gia cũng không trái lại được”. Bà lão chỉ có thể nghĩ đến câu này. Đồ lão thái quân ngược mắt nhìn bà lão, bà lão đi theo Đồ lão thái quân hơn bốn mươi năm, kiến thức rộng rãi, hiểu Đồ lão thái quân không tán thành chuyện này.

Vừa định hỏi, chợt nghe Đồ lão thái quân nói. “Con gái hai nhà Tào Triệu, Quỳnh Hoa đúng là khiến người khác chú ý”.

Bà lão không biết nên trả lời như thế nào, vừa định mở miệng, Đồ lão thái quân đã nằm xuống. “Yên lặng theo dõi kìa biến đi. Nếu Sài gia lang không biết đúng mực, sủng Lý thị quên mất Triệu nữ, vậy Triệu nữ không nhất định phải làm Hoàng hậu”.

Bà lão tuân mệnh, lên tiếng hỏi, giọng nói tràn đầy chán chờ. “Ý tứ Lão thái quân... Sài gia chỉ muốn Tứ nương tử?”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Yêu Cầu

Đồ lão thái quân không trả lời, bà lão hiểu mình đã đoán đúng, con gái hai nhà Tào Triệu quá nổi trội. Triệu Quỳnh Hoa từ nhỏ nhất định sẽ khiến người khác chú ý hơn các tiểu nương tử khác cùng họ Triệu. Đó vừa là may mắn cũng vừa là nỗi bất hạnh của cô ta.

•

“Ha, đứa nhỏ thật là đáng yêu!”. Yên Chi ôm đệ đệ vui vẻ, ngoại trừ ca ngợi thì không biết nói gì khác. Vương thị tựa vào đầu giường nhìn các con, vui sướng tràn trề trong lòng. “Chỉ là con khi con còn đỏ hỏn, một chị thích như vậy”.

“Mẹ nói câu này không phải câu thật lòng rồi”. Yên Chi ôm đứa bé ngồi xuống bên cạnh Vương thị, cười hi hi nói.

Vương thị dí vào trán nàng. “Về sau hả, có nó, tôi không thương chị nữa, chị đừng có khóc đấy nhé”.

Yên Chi vờn ngón tay ra quạt nhẹ lên mũi đệ đệ, thằng bé thật nhỏ, tại sao lại có thể nhỏ như vậy chứ? Nghe Vương thị nói, Yên Chi liền thuận miệng đùa. “Được a, mẹ không thương con nữa”.

Vương thị liếc trắng con gái, đứa nhỏ nghịch ngợm này, rồi nói với Yên Chi. “Con gả đến nhà họ Triệu cũng được hai tháng rồi, hiện tại mẹ cảm thấy con rể cũng là đứa không sai, hai đứa có hay không...?”.

“Mẹ, mẹ nghĩ quá nhiều”. Yên Chi không khách khí đáp, Vương thị lại liếc nàng. Yên Chi vuốt ve đứa nhỏ trong ngực, nói với Vương thị. “Mẹ, con đã nói rồi không phải sao, chuyện của con, con sẽ tự mình làm chủ”.

Vương thị nhìn gương mặt xinh đẹp của con gái, biết mình chẳng khuyên nổi nàng, không khỏi thở dài. “Nếu là lúc trước con có đứa bé, hiện tại đều có thể bế cậu nó”.

“Nếu là vì vậy thì con mới không cần, nó có thể cảm thấy kì quái, vì sao em bé nhỏ hơn mình nhiều như vậy mà phải gọi bằng cậu?”. Yên Chi trả lời làm Vương thị cười. “Rồi, tôi không nói chị nữa, Yên Chi, hãy sống thật hạnh phúc”.

Yên Chi nhướn miệng cười thật tươi với Vương thị, sau đó ghé vào bên tai bà. “Mẹ, mẹ yên tâm, việc này đừng lo lắng”.

Vương thị nheo mắt nàng, Thuận Hoa đi từ bên ngoài vào, trong tay còn cầm danh mục quà tặng. “Đây là các nhà ngày thường quen thuộc, biết mẫu thân sinh đệ đệ xong, đưa hạ lễ đến”.

Vương thị không nhìn, chỉ lắc đầu. “Con châm chước rồi trả lễ đi, đưa qua biểu lại kiểu đó, đầu ta nghĩ đến liền đau. Lúc trước có di di của con ở, ta không cần để ý những thứ này”.

Vương thị vô tình nhắc tới Lưu cơ, Thuận Hoa đáp. “Mấy ngày trước con đến thăm di di, di di nói hiện tại sống rất tốt, thanh thản. Còn dặn dò con,

muốn sống thật trung thực, chớ để như di di”.

Yên Chi và Vương thị đều nhận ra trong lời nói của Thuấn Hoa có một tia thương tâm mơ hồ. Sau, Thuấn Hoa cười. “Con nói với di di, Kiêm Gia bây giờ khác hẳn ngày xưa, di di cũng vui lắm”.

“Nếu...”. Chờ hồi lâu Vương thị mới nói tiếp. “Chờ Kiêm Gia gả vào, qua một hai năm, đón Lưu di của con ra đi, cùng sống với Kiêm Gia và Đại lang”.

“Ý tốt của mẫu thân con hiểu, nhưng di di có lẽ không đồng ý. Di di nói, hơn mười năm qua như một giấc mộng, hiện tại khó khăn tình mộng, cần gì lại về trôi nổi giữa hồng trần đầu. Có mẫu thân và phụ thân, tỷ đệ chúng con cũng sẽ sống rất khá, không cần suy nghĩ gì khác”.

Thuấn Hoa đáp lại khiến Vương thị lâm vào im lặng, Yên Chi nhìn không được thờ dài. Lưu cơ rốt cuộc vẫn có lòng tự tôn của Lưu cơ, mà lòng tự tôn đó đương nhiên không phải thứ cho người khác đả đo.

Thuấn Hoa cảm thấy đề tài này trầm trọng không vui, quay sang Yên Chi. “Ban nãy em coi thấy trong những thứ tỷ tỷ mang về có một tai linh chi. Trường bối nhà họ Triệu quả thật chu đáo”.

Yên Chi à một tiếng, rồi nói. “Lẽ vật đều là Nhị thím chuẩn bị, chị chỉ liếc mắt vội qua một cái, không ngờ có cả linh chi”.

“Đây là nhà bọn họ coi trọng con, con gái ta xứng đáng được đối đãi như vậy”. Vương thị lên tiếng làm Yên Chi nhăn mặt thè lưỡi. “Mẹ nói câu này mà người ngoài nghe thấy lại bảo Định Bắc hầu phu nhân thường thường nói xạo mà không biết ngượng”.

Vương thị buông tay. “Cho bọn họ nói, chẳng lẽ nói tôi thì tôi sống không được chắc?”.

Yên Chi bật cười, Thuấn Hoa nhìn Yên Chi và Vương thị, có một số việc thật sự là hâm mộ cỡ nào cũng không hâm mộ đến được.

Yên Chi ở Hồ phủ ăn cơm tối xong liền phải sửa soạn về Triệu phủ, nhìn mẹ, Yên Chi thật sự không nỡ rời đi. Vương thị vuốt lên má nàng. “Có gì mà tiếc nuối, người sống tốt cuộc rồi cũng phải tách nhau ra, tan rồi lại hợp. Mẹ chỉ cần con sống vui về là đủ”.

“Tỷ phu đối với tỷ tỷ rất tốt, mẫu thân không cần lo lắng”. Thuấn Hoa đứng bên khuyên Vương thị, Vương thị buông tay Yên Chi ra, cười nói. “Đi đi, có muội muội con theo mẹ mà”.

Yên Chi ưm một tiếng, cười. “Chờ Thuấn Hoa gả, mẹ liền đón Kiêm Gia về, năm nay em ấy cũng đã mười lăm, chờ sang năm xuất giá là thích hợp”.

Con gái lo lắng mình cô đơn kia, Vương thị cười. “Có Nguyên Tiêu, mẹ đâu phải một mình? Yên Chi, mẹ không lo lắng”. Đứa nhỏ này nếu sinh ra sau Tết Nguyên tiêu, Vương thị liền đặt nữ danh là Nguyên tiêu, giống như năm đó sinh Yên Chi, nhìn thấy hộp yên chi trên bàn trang điểm, thuận miệng đặt tên, tới tận bây giờ.

*Yên chi = than đen vẽ mắt.

Yên Chi lại cười. “May mà chỉ là nữ danh, nếu là tên tự, về sau tiên sinh cũng ngại không dám gọi”. Vương thị đang muốn bật cười, đã nghe Hồ Trùng ngoài cửa lớn giọng. “Yên Chi à, sửa soạn xong chưa? Con về tới đón con kìa”.

Triệu Trấn đến đón mình? Yên Chi cảm thấy có phải Hồ Trùng nhìn nhầm rồi không? Dù sau đêm Nguyên tiêu, quan hệ của cả hai có dịu đi bớt, nhưng đứng từ góc độ của Yên Chi đây chẳng qua là tình hảo hữu, Triệu Trấn đâu cần diễn trò ân ái hòa thuận trước mặt người khác?

“Yên Chi, Yên Chi, con có nghe không, mau ra đây”. Hồ Trùng lớn giọng hơn bình thường mấy phần, Vương thị sinh con trai, Hồ Trùng hớn hờ còn hơn bà nữa. Từ giờ không cần lo lắng chuyện con thừa tự nữa.

Yên Chi dạ một tiếng, vén rèm lên, nhìn Hồ Trùng đứng cười tùm tùm. “Cha, sao cha không vào?”. Hồ Trùng xoa xoa tay. “Bà đỡ không phải nói rồi sao? Chớ để cha đi vào, miễn cho tay chân lỏng ngóng động chạm mẹ con”.

Yên Chi phụt cười, Hồ Trùng đỏ mặt. “Không cho giễu cợt cha, con mau ra ngoài theo con về về nhà đi. Đại đệ đệ của con đang ở ngoài đó tiếp”.

Yên Chi cố gắng thu lại nét mặt, nhưng vẫn không giấu được nụ cười, Hồ Trùng liếc nàng, Yên Chi cười khi đi ra ngoài, Thuấn Hoa nhìn cảnh đó, nụ cười cũng nở rộ, buông ra ép buộc, có thể rõ ràng nhìn thấy lúc trước mình sơ suất nhiều thứ. Trên đời này không phải chỉ có một loại vui sướng.

Yên Chi ra trước gặp thấy Hồ Đại lang và Triệu Trấn đang trò chuyện, nhìn Yên Chi tới, Triệu Trấn đứng dậy. “Sắc trời đã muộn, chúng ta trở về đi”.

Yên Chi còn chưa lên tiếng, Triệu Trấn đã quay sang nói với Hồ Đại lang. “Vốn muốn vào trong bài kiến nhạc mẫu, bây giờ không tiện, kính xin tiểu cữu chuyển đạt ân cần thăm hỏi của ta đến nhạc mẫu”.

Triệu Trấn hết sức nghiêm túc, Hồ Đại lang cũng phải bày tư thái nghiêm trang hồi đáp.

Hồ Đại lang tiễn vợ chồng Yên Chi ra cổng mới xoay người đi vào. Yên Chi còn đang định tìm xe ngựa, Triệu Trấn đã giữ chặt nàng. “Không cần xe ngựa, chúng ta cùng cưỡi ngựa về phủ được không?”.

Cùng cưỡi? Yên Chi cảm thấy mình chắc nghe lầm? Nhìn về phía Triệu Trấn đầy kinh ngạc không thể tin, Triệu Trấn cũng cảm thấy yêu cầu của mình quả thực có chút quá phận, rất nhanh đã biện ra được lý do. “Tôi thường thường nghe người ta nói, thứ trưởng huynh hay bắt nạt ấu đệ, bởi vậy tôi...”.

Yên Chi gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu, Triệu Trần thấy vẻ mặt Yên Chi bình tĩnh, ho nhẹ một tiếng, lại nói. “Ban đầu tôi luôn nghe nói Định Bắc hầu phủ do thiếp thất đương gia. Tuy hiện tại Lưu cơ đã xuất gia nhập đạo, nhưng ai biết lúc trước bà ấy đã nói với con trai con gái bà ấy những gì, lẽ đâu bọn họ có tâm tư khác, chẳng phải khiến nhạc phụ nhạc mẫu thương tâm sao?”.

Triệu Trần khó khăn thổ lộ xong, vẫn thấy Yên Chi cười híp mắt nhìn mình. Triệu Trần không biết sao cảm thấy có chút gượng gạo, vì vậy nhắc lại. “Đương nhiên có thể là tôi suy nghĩ nhiều. Nhưng chúng ta biểu hiện ân ái chút, bọn họ cũng sẽ có điều kiêng kị”.

“Tôi biết, cảm ơn anh”. Yên Chi trả lời nhẹ nhàng băng quơ, dưới ánh chiều tà, nụ cười của nàng còn toả sáng hơn ánh mặt trời. Triệu Trần cảm thấy tim mình đập rất nhanh, rõ ràng biết mẹ con Yên Chi không cần bảo hộ như vậy, nhưng nếu không mượn điều đó làm cớ thì chẳng biết phải giải thích cho hành động mình muốn tới đón Yên Chi như thế nào nữa.

“Đi thôi, lên ngựa, sao anh không lên? Chẳng lẽ choáng váng?”. Yên Chi đã nhận lấy dây cương từ tay tiểu tư, chân đạp bàn đạp, ngồi lên lưng ngựa.

“Cô cẩn thận, ngựa của tôi hơi dữ”. Triệu Trần từng ra vào chiến trường, ngựa anh ta cười đương nhiên cũng không phải ngựa ngoan hiền như trong thành Biện Kinh thường thấy. Nhìn Yên Chi đã ngồi lên, anh ta theo bản năng muốn kéo dây cương, miễn cho ngựa lồng lên làm thương Yên Chi.

Yên Chi khom lưng bụm tay nói gì đó bên tai ngựa, ngựa liền hí một hơi, xì mũi, không hề bồn chồn. Quả thật thần kì, chẳng lẽ ngựa cũng có thể liên tâm với chủ nhân sao? Triệu Trần ngỡ ngàng.

Yên Chi thúc nhẹ vào hông ngựa, nói với Triệu Trần. “Anh có lên không? Không lên tôi đi trước đó”. Chưa chờ Triệu Trần trả lời, ngựa đã thông thả chạy chậm, nhìn Yên Chi cười ngựa, Triệu Trần tươi cười ha ha, không thèm tìm ngựa khác mà chạy bộ đuổi theo ngựa Yên Chi.

Dù sao đây cũng là đường chính ở Biện Kinh, Yên Chi không chạy nước đại mà thúc ngựa chạy thật thông dong, nghe tiếng bước chân sau lưng, nàng định quay đầu, đã cảm giác thấy dây cương bị người bắt lấy, sau đó Triệu Trần phi thân nhảy lên, ngồi sau lưng nàng.

“Hiện khang lệ thật là ân ái!”. Yên Chi chưa kịp hỏi Triệu Trần vì sao, đã chợt nghe tiếng vỗ tay bôm bốp ủng hộ. Là ai? Yên Chi lần theo tiếng kêu, hai nhà Hồ Triệu cách nhau không xa, bọn họ bắt giặc đã về tới Triệu phủ, người vỗ tay ủng hộ bước ra từ Vinh An quận vương phủ, hẳn là đến tiếp kiến Vinh An quận vương.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gá Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Sầu Lo

Mặc dù Yên Chi là người rất lớn mật, nhưng bây giờ gặp chuyện này mặt cũng không khỏi hơi đỏ lên. Mặt Triệu Trần càng đỏ đến quái dị, trước giờ anh ta chưa từng liều lĩnh như thế, có lẽ là bởi vì ở bên cạnh Yên Chi nên mới vậy.

Tìm Triệu Trần đột nhiên thịch một cái, không biết từ lúc nào mình đã trở nên không giống mình nữa, rất nhiều thứ trước đây luôn mộng lung mơ hồ, hiện tại càng lúc càng rõ ràng. Nghĩ đoạn, Triệu Trần quay đầu nhìn về phía Yên Chi, bắt gặp sắc hồng thoáng hiện trên gương mặt nàng, trong lòng Triệu Trần lại bắt đầu nhộn nhịp.

Hai người im lặng không nói lời nào, nghe tiếng nói. “Người trẻ tuổi như vậy là bình thường, huống chi đang tân hôn. Muốn trách phải trách ta và ông tuổi tác đã già, lại không được cùng mỹ nhân phóng ngựa cho người khắp kinh thành đều thấy”.

Người vừa hô hào ban nãy liền bật cười. “Đúng lắm, quả thật người trẻ tuổi không giống chúng ta”.

Nghe bọn họ nói đùa, Yên Chi cảm thấy mặt mình càng đỏ hơn, ngấm ngấm nàng nhảy xuống ngựa, nhẹ giọng nói với Triệu Trần. “Anh gặp hoạ, tự anh thu dọn”.

Từ lúc nào cái này trở thành hoạ của mình vậy? Triệu Trần rất muốn hỏi Yên Chi, nhưng nhìn thần sắc Yên Chi mất tự nhiên, Triệu Trần cũng không nghĩ hỏi nữa, nhìn Yên Chi đi vào trong Triệu phủ. Triệu Trần xuống ngựa chấp quyền. “Việc này là ta lỗi, không nghĩ tới...”.

Chưa dứt lời, đã có người hơi lớn tuổi một chút vỗ lên vai Triệu Trần. “Người trẻ tuổi vốn nên như thế, cần gì giải thích. Ai mà chẳng có thời thanh niên?”. Vừa thốt ra, những người chung quanh đồng loạt cười vang, Triệu Trần càng đỏ bừng mặt.

Giữa đám người, trong tiếng cười, có người lặng lẽ siết chặt tay. Mấy ngày trước được mời đến Vinh An quận vương phủ dự tiệc, cứ tưởng không thấy được Yên Chi, không ngờ chẳng những nhìn thấy, mà lại thấy trong tình cảnh hiện tại. Người người nói câu chúc mừng vợ chồng Triệu Trần, lọt vào lỗ tai hẳn như bả đao đâm vào tim. Yên Chi, sao nàng lại vô tình như vậy, quên hết ân ái ngày xưa của chúng ta? Nàng phải biết lúc trước ta bắt đắc dĩ cỡ nào. Lỗi mẫu thân đại nhân chẳng lẽ ta không nghe ư? Mấy năm nay ta chưa từng quên nàng, ôm hy vọng nàng cũng như thế, không ngờ, chẳng những nàng đã lại tỏ son về mảy gãi đi lần nữa, còn làm bộ không quen biết ta. Yên Chi, rốt cuộc tâm của nàng làm bằng gì?

Chu Đại lang càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng nổi giận, nhưng mặc kệ là thương tâm hay giận dữ đều không thể hiện ra ngoài. Chung quy gia thế họ Triệu không phải thứ hèn có thể đắc tội nổi.

Triệu Trấn miễn cưỡng xã giao vài câu, liền cáo từ vào phủ.

Quản gia tiến lên. “Chư vị xin mời, bằng không chư vị đứng ở đây, lát nữa Quận vương biết được sẽ trách tội tiểu nhân làm việc không tốt”. Nói xong quản gia còn cố ý bày ra mặt khô, một vị thường tự khanh có vai trò cao nhất trong đám người lên tiếng. “Không ngại. Nếu Quận vương trách tội, ông cứ nói chi tiết là được. Quận vương cũng sẽ vui vẻ thấy vợ chồng Triệu Đại lang ân ái”.

Quản gia cố ý vỗ trán. “Đúng vậy nhì, sao tiểu nhân lại quên điều này? Phải nhờ đại nhân nhắc nhở, đáng chết đáng chết”. Cười cười nói nói, bọn họ cũng sôi nổi lên ngựa, rời khỏi Vinh An quận vương phủ.

Chu Đại lang cười ngựa đến, lên ngựa tay nắm dây cương nhưng vẫn lăm vào trầm mặc. Người đồng hành với hắn vẫn luôn mồm nói về vợ chồng Yên Chi, đang nói cao hứng, không nghe Chu Đại lang đáp lời, mới ngẩng lên nhìn hắn, cười. “Chu huynh, biết huynh đang buồn bực điều gì, tuy có câu nam ưa vợ sau, nữ trọng chồng trước, nhưng mỗi người mỗi khác”.

“Ta không hề buồn bực điều đó, chỉ là...”. Chu Đại lang miễn cưỡng thốt ra, vẫn cảm thấy lòng mình đau như thế, trái tim chứa đựng toàn là Yên Chi, nhưng Yên Chi đã vứt bỏ hắn như giày rách. Chu Đại lang muốn phú một bài thơ đến biểu đạt trong lòng đắng cay.

Người đồng hành nhếch miệng cười, không nói gì nữa, thẳng đến ngã rẽ, hai người mới tự ai nấy bái biệt. Chu Đại lang sắp về tới nhà mới sực nhớ ra một chuyện quan trọng, đó là thu mua một tiểu tư đệ giao thư của hắn cho Yên Chi, thổ lộ một mảnh thâm tình. Đáng tiếc đáng tiếc, Chu Đại lang nhú chặt chân mảy, nhưng vẫn còn lần sau. Trong mắt hắn lại dâng lên hy vọng, nhìn Sứ thị ra nghênh đón có vẻ thuận mắt hơn bình thường.

“Quận vương, khách đã đi hết”. Phù phu nhân được quản gia báo lại, cười tủm tỉm đi vào thư phòng tìm Triệu Khuông Nghĩa.

Triệu Khuông Nghĩa ừm một tiếng, nói. “Thật là trời cũng giúp ta. Lúc ra ngoài, bọn họ vừa hay gặp vợ chồng Đại lang trở về. Vợ chồng Đại lang là...”. Nói đoạn, Triệu Khuông Nghĩa cũng cảm thấy có chút khó tin, vợ chồng bọn họ thế nhưng cùng cưỡi một con ngựa về, Triệu Khuông Nghĩa cảm thấy chuyện như vậy không phải tác phong của Triệu Trấn.

Phù phu nhân cười mĩa. “Có gì mà không thể, vợ chồng son trẻ, lúc tình nồng khó tránh khỏi làm việc tùy hứng”. Triệu Khuông Nghĩa nói. “Phải. Chu Đại lang kia, hôm nay tìm tiểu tư nào?”.

Phù phu nhân đáp. “So sánh, không phải tôi bắt công Đại lang, nhưng Chu Đại lang hắn là cái bao cò, mấy lần muốn tìm tiểu tư mua chuộc, lời nói tới miệng lại nuốt xuống”.

“Mới lần đầu, về sau sẽ bạo dạn hơn. Nếu hắn thật khôn khéo lời đời thì lại không tốt”. Triệu Khuông Nghĩa chép miệng. Khôn khéo lời đời sẽ biết cân nhắc lợi hại, không dám truyền thư từ gì vào cho Yên Chi, đương nhiên sẽ không đạt được mục đích của bọn họ.

Phù phu nhân cười cười, thấu hiểu lòng người sẽ tự nhiên rõ ràng hết thảy.

•

Yên Chi vào phủ xong, theo lễ tiết đến vấn an Đổ lão thái quân, nhìn Đổ lão thái quân tươi cười, Yên Chi luôn cảm thấy Đổ lão thái quân biết gì đó, vội vàng nói mấy câu liền thoái lui. Đổ lão thái quân cũng không định giữ lại, chờ nàng rời đi, mới quay sang nói với bà lão. “Đây là chuyện tốt, nhìn nhìn thần sắc con bé, rất khác bình thường”.

Bà lão thấy ánh mắt Đổ lão thái quân vui đến mức cười díp cả lại. Bà lão cũng tủm tỉm. “Nhìn vợ chồng Đại lang nồng thắm, Lão thái quân cũng nên an tâm”.

Đổ lão thái quân gật gù. “Ta cũng không còn lại bao năm nữa, có thể nhìn thấy bọn họ chường quản nhà này trước khi chết cũng đủ rồi”.

Bà lão đáp lời, sau đó hỏi. “Chỉ là Tứ nương tử bên kia đã biết gì chưa?”. Đổ lão thái quân nghe nhắc tới cháu gái, chân mày không khỏi cau lại, vốn đùa cháu gái này là đứa bà yên tâm nhất, vì sao hiện tại ngược lại biến thành đứa bà lo lắng nhất?

Bà lão gặp Đổ lão thái quân nhú mày, tiếp tục nói. “Thật ra, đàn ông nạp người mình ưa thích cũng là bình thường. Có điều Hoàng gia không so được với thân áo vải”.

Đổ lão thái quân nhắm mắt lại. “Cứ xem xem thôi, xem là ham mới mẻ hay thâm tình thật sự. Nếu là mê sắc tạm thời, cũng không có gì ghê gớm. Còn nếu...”. Đổ lão thái quân không kết thúc câu, chỉ thờ dài một tiếng. Thật sự tình thâm ý trọng, lại muốn cưới Triệu nữ hồng duy trì hoàng quyền, thiên hạ làm gì có sự dễ ănnhư thế?

“Về sau không cho làm vậy nữa”. Yên Chi về phòng, gặp Triệu Trấn đã chờ tại kia, nhớ tới ban nãy, Yên Chi vội trấn tĩnh bản thân, thốt lên với Triệu Trấn.

Yên Chi chưa nói hết câu, Triệu Trấn đã nhớ đến ban nãy ôm eo nàng, trên người nàng có mùi thơm nhàn nhạt, còn có da thịt mềm mại, cảm giác không giống ngày thường. Lập tức Triệu Trấn mặt đỏ tai hồng, miệng khô lưỡi khô, không thể hồi đáp, rót một chén trà lạnh dốc cạn.

Thấy anh ta như vậy, Yên Chi cũng không biết nghĩ thế nào, nói tiếp một câu. “Không cho nuôi tâm tư xấu, chúng ta đã cam kết”. Tâm tư xấu? Tâm tư như thế nào là xấu? Triệu Trần còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh, nhất thời lại cảm thấy trà lạnh mất tác dụng, lại muốn châm chén nữa.

Yên Chi để lại tay Triệu Trần, không cho anh ta rót trà. “Có nghe không, không cho nuôi tâm tư xấu. Chúng ta đã thỏa thuận, chờ ba năm sau anh tìm được người trong lòng, tôi sẽ rời khỏi nhà anh”.

Đúng vậy, lúc trước đã nói xong, Triệu Trần yên lặng tâm niệm, khi đó Triệu Trần cảm thấy đây là chủ ý tốt, nhưng vì sao hiện tại lại cảm thấy thật tội. Ngẩng đầu nhìn gương mặt Yên Chi, mặt nàng mang nét hờn giận, thoát nhìn còn xinh đẹp hơn bình thường. Thì ra Yên Chi là mỹ nhân vui hay giận đều đẹp. Triệu Trần mơ hồ nhận ra từ lúc ban đầu nàng đã vô cùng mỹ miều.

Yên Chi chờ Triệu Trần trả lời, không nghe gì, chỉ thấy Triệu Trần thần thờ nhìn mình không chớp mắt. Yên Chi không khỏi hươ tay qua lại trước mặt anh ta, Triệu Trần bừng tỉnh, ho nhẹ hai tiếng mới nói. “Tôi không có tâm tư gì xấu cả”.

Vậy thì tốt, Yên Chi ngồi xuống ghế, nói với anh ta. “Về sau anh không cần lo lắng nhiều, tôi hiểu biết Đại đệ đệ, về phần Nguyên tiêu, mẹ tôi sẽ dạy dỗ thẳng bé thật tốt”.

Yên Chi ngồi, Triệu Trần cũng thuận thế ngồi xuống, “Cô phải biết lòng người dễ đổi, Đại đệ đệ hiện tại chưa gặp qua phú quý, chờ sau này biết mùi, khó tránh khỏi sinh lòng dị chí. Giống như muội muội tôi, vốn tôi cũng tưởng thiên hạ chẳng có gì đã động được nó, rồi cuộc nào ngờ, nó vì hậu vị, thế nhưng chấp nhận sống thỏa hiệp như thế”.

Nhắc tới Triệu Quỳnh Hoa, Triệu Trần không khỏi trở nên thương tâm, mặc dù trong lòng đã tự dặn mình mấy trăm bận, đó là sự lựa chọn của chính Triệu Quỳnh Hoa. Vậy mà ngày ấy ở trà lâu, nhìn ánh mắt Sài Húc và Lý Tố Nga tình tứ qua lại, Triệu Trần thấy rõ, muội muội anh ta chỉ có thể đứng bên lề rộng lượng nhìn xem. Muội muội anh ta lẽ ra phải là người kiêu ngạo tùy hứng nhất các cô con gái họ Triệu.

Triệu Trần khép hờ mắt, Yên Chi hiểu nỗi thống khổ của anh ta, đưa tay vuốt nhẹ lên vai Triệu Trần trấn an. “Anh ở đây thương tâm khổ sở còn cô ấy không chịu nghe thì có tác dụng gì đâu? Giống như sau này, Đại đệ đệ có thay đổi thật đi nữa, gây bất lợi cho Nguyên tiêu, thì cũng là chuyện của sau này. Hiện tại Đại đệ đệ vẫn là Đại đệ đệ, chẳng lẽ tôi nên vì chuyện chưa xảy ra trong tương lai mà lo lắng u sầu ư?”.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Gã Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Động Tâm

“Người không lo xa, ắt gặp chướng ngại”. Triệu Trần thốt lên, Yên Chi cười. “Nhưng anh cũng biết có câu buồn lo vô cớ, hơn nữa, có một số việc tôi và anh chẳng ai có thể xoay chuyển được”.

Chẳng ai có thể xoay chuyển, Triệu Trần im lặng, không nói nữa. Yên Chi nhìn anh ta thất lạc, đột nhiên lại cười. “Có điều anh nói rất đúng, phòng bị trước cũng tốt. Nhưng nếu về nhà mà còn phải nghĩ nhiều như vậy quả thực vô cùng mệt mỏi”.

“Cho nên cô không muốn quản nữa, muốn xuất gia?”. Triệu Trần cảm thấy mình cách Yên Chi càng lúc càng gần, Yên Chi nghe câu hỏi, cười đáp. “Đúng, không ngờ anh hiểu được tôi. Tôi nói anh nghe, ban đầu ở nông thôn tuy rằng sống gian khổ chút, có đôi khi bị người khác bắt nạt, nhưng chỉ cần anh đánh thắng bọn họ, bọn họ sẽ không dám ức hiếp anh nữa. Ở thành Bệch Kinh này lại không như vậy. Thời thời khắc khắc quy củ, thời thời khắc khắc phải chú ý thể diện, mặc dù anh chẳng muốn chút nào, cảm giác cứ như có mấy ngàn ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào mình. Tôi thấy lạ lắm, vì sao cuộc sống của bản thân, đã không thẹn với trời cũng chẳng phụ với đất, trung thực với lương tâm mà vẫn cần người khác bình luận? Còn những sự chướng tai gai mắt, tội ác tày trời, bọn họ ngược lại không dám nói gì”.

Triệu Trần nhìn ánh mắt Yên Chi lấp lánh như sao, nhất thời chẳng biết trả lời thế nào, qua hồi lâu mới nói. “Có lúc không thể thiếu xã giao với người khác được”. Yên Chi gật gù. “Mẹ tôi cũng nói vậy, sau đó còn nói, xã giao với người khác thì thôi, nhưng vì sao với phu quân của mình vẫn phải bày ra một bộ đối phó?”.

Triệu Trần chưa bao giờ nghe ai nói như vậy, lông mày nhướn lên. “Ý cô xã giao là kiểu gì?”. Yên Chi đảo mắt qua lại. “Thí dụ như muội muội của anh đối với Thái tử”.

Ví dụ này thật là tốt quá, Triệu Trần không còn đường phân bác, anh ta rũ mắt xuống, sau đó cười khổ. “Đó là một loại lễ nghĩa”.

Yên Chi gật đầu. “Đúng, một loại lễ nghĩa, nhưng phải xem là lễ kiểu gì. Nếu là tôn trọng người cao tuổi, thương yêu trẻ nhỏ, vậy thì nên dùng. Nhưng phu quân của mình lẽ ra là người thân cận nhất, vì sao cần bày dáng vẻ như vậy? Vì sao cần chú ý lễ nghi? Giữa vợ chồng, chẳng phải muốn nói thế nào thì nên nói thế ấy, muốn làm thế nào thì nên làm thế ấy hay sao? Chung quy, vợ chồng là thân mật như vậy”.

Yên Chi nói dứt lời, liền cảm giác mình nói quá nhiều, vội vàng im lặng.

Thân mật như vậy? Thân mật như thế nào? Triệu Trấn không khỏi nhìn về phía Yên Chi, Yên Chi ăn vận chỉnh tề, chỉ có thể nhìn thấy cái cổ trắng nõn của nàng, dưới cổ áo là đường cong phập phồng. Triệu Trấn cảm thấy một ý niệm bắt đầu nhen nhóm, sau đó là một tia ghen tị không biết nhảy ra từ nơi nào. Lúc trước Yên Chi cũng từng thân mật như thế với hai người chồng trước. Triệu Trấn bỗng bật thốt lên. “Vậy khi ấy cô bị bỏ, cũng bởi vì như thế?”.

Yên Chi không giận dữ như Triệu Trấn tưởng tượng, thậm chí anh ta không hề bắt được một tia khiếp ý trong ánh mắt nàng. Yên Chi chỉ gật đầu. “Đúng, tôi vốn nghĩ giữa vợ chồng không có gì không thể chia sẻ, nào ngờ sống với phu quân mà vẫn cần phải giữ tâm lý đề phòng. Cho nên...”.

Yên Chi thấy rất khó cho anh ta để có thể hình dung ra cảm giác đó, nàng thôi không nói nữa. Triệu Trấn nhìn Yên Chi, không biết tại sao lại vui mừng. “Vậy cô muốn tìm một người phu quân có thể cùng cô trò chuyện mà không phải cẩn thận, sợ nghĩ thì phải tội hấn, sợ nói ra sẽ va chạm hấn?”.

Đúng, Yên Chi gật gù, sau đó lại lắc đầu cười. “Tôi đã hiểu ra, đàn ông trong thành Biện Kinh không học được điều đó. Cho nên vì sao tôi phải đeo mặt nạ mà sống để bọn họ vui vẻ?”.

“Chẳng qua bọn họ không hiểu được lòng tốt của cô!”. Triệu Trấn vội vàng lên tiếng, giống như chỉ cần chậm một chút sẽ thấy Yên Chi suy sụp càng nhiều, khiến anh ta đau lòng.

Chưa từng có người đàn ông nào nói với Yên Chi câu đó, Yên Chi không khỏi ngỡ ngàng nhìn Triệu Trấn, ánh mắt chạm nhau, cả hai đều cảm thấy đối phương không giống lúc ban đầu, nàng cười. “Không ngờ anh có thể hiểu được tôi”.

Triệu Trấn không hiểu sao lại đỏ mặt, vội vàng cúi đầu che giấu ửng đỏ. “Chỉ là tôi cảm thấy lời cô nói có lẽ kinh hãi thế tục, nhưng nghĩ kỹ một chút thì vô cùng có lý, nếu trở về nhà mà vẫn không thể buông lỏng một hơi, phải dè chừng tính toán này nọ, thật sự khiến người ta khổ sở quá”.

“Cho nên tôi chúc anh về sau có thể gặp được thê tử mở lòng chân thật, không hề xã giao với anh”. Yên Chi nghiêm túc nhìn Triệu Trấn. Triệu Trấn cảm thấy tim đập nhanh, rất muốn nói ra ‘không nhất định sẽ tìm được’, nhưng nhìn vào đôi mắt Yên Chi, không hiểu sao anh ta nói không nên lời, chỉ cười nhợt nhạt.

Yên Chi gọi Hồng Ngọc tiến vào, rửa mặt tháo trang sức chuẩn bị nghỉ ngơi. Triệu Trấn ngồi trên ghế nhìn Yên Chi chải đầu, cảm thấy tại sao lại đáng yêu như vậy. Hồng Liễu cũng đến hầu hạ Triệu Trấn sửa soạn, chia khăn tay ra, nửa ngày không thấy Triệu Trấn nhận lấy, ngẩng đầu nhìn bắt gặp Triệu Trấn nhìn Yên Chi thừ ra.

Không hiểu sao, Hồng Liễu thờ dài trong dạ, lang quân và nương tử phu thê âu yếm, người hầu hạ lễ ra nên vui vẻ, mà lòng sao vẫn có chút khó chịu. Hồng Ngọc xoay người, nhìn thấy sự mất mát bất chợt loé lên trong mắt Hồng Liễu, không khỏi nhếch môi cười. “Hồng Liễu tỷ tỷ, nước sắp lạnh cả rồi, tỷ tỷ nhanh chóng hầu hạ lang quân rửa mặt đi”.

Hồng Liễu thế này mới bùng tỉnh, Yên Chi có thể cảm giác được giữa Hồng Ngọc Hồng Liễu có chút không giống bình thường, mà nàng trước nay lại ít khi để ý chuyện người ngoài, giờ cũng vậy, nói cho cùng việc này không nằm trong phạm vi Yên Chi nên quan tâm.

Triệu Trấn vẫn nằm ngủ trên sập, nhưng hôm nay nằm mãi mà không ngủ được, trái tim cứ mông lung chìm nổi, chẳng lẽ bản thân đã động tâm rồi sao? Nghĩ tới khả năng đó, Triệu Trấn bị chính mình làm hoảng sợ, người mình thích vốn phải giống muội muội kia, trầm tĩnh an tường, tuyệt đối không giống Yên Chi.

Triệu Trấn trở mình hết nghĩ lại nghĩ, nhưng trong lòng vẫn như có lửa thiêu đốt, thiêu đến đứng ngồi không yên, thiêu đến khát khô cả cổ. Triệu Trấn đứng dậy, đi tới trước bàn rót chén trà, mặc kệ lạnh lẽo hay không, uống một hớp hần dập tắt bớt ngọn lửa đó.

Trong màn trướng, Yên Chi cũng trở mình, lăm bằm gì đó, tuy rằng rất nhỏ không nghe rõ nói gì nhưng Triệu Trấn lại lập tức cảm thấy ngọn lửa bùng cháy trở lại, chẳng biết đến bao giờ anh ta mới có thể xuất hiện trong giấc mộng của Yên Chi.

Triệu Trấn tự giạt mình bởi suy nghĩ của bản thân, không, không thể nghĩ nữa, càng nghĩ càng nảy sinh nhiều vấn đề, Triệu Trấn trở về nằm xuống sập, vận dụng khí công Tào Bân dạy, bắt đầu hít thở đều đặn, đè nén ý niệm cuồng nhiệt trong lòng.

Một đêm như thế, sáng sớm tinh dậy đương nhiên là Yên Chi thần thái sáng láng, Triệu Trấn tinh thần uể oải. Chúng nha hoàn tiến vào hầu hạ rửa mặt, Hồng Liễu thấy Triệu Trấn như vậy, rất muốn lên tiếng hỏi han, nhưng nhớ tới các ma ma dạn dè, Hồng Liễu nào dám mở miệng, hầu hạ vợ chồng Triệu Trấn như bình thường, rửa mặt chải đầu ăn sáng xong, nhìn bọn họ cùng nhau đến vườn an Dưỡng lão thái quân.

So với Hồng Liễu, Hồng Ngọc lại rất vui vẻ, cô nàng mỉm cười tủm tỉm hỏi Hồng Liễu. “Hồng Liễu tỷ tỷ, hôm nọ ta nghe thấy Liễu thím nói muốn hỏi cưới chị về làm vợ cho con trai thím ấy”.

Hồng Liễu lập tức đỏ mặt, sau đó nói. “Hôn sự của chúng ta đều có chủ nhân làm chủ, Hồng Ngọc cần gì hỏi ta câu này?”. Hai mắt Hồng Ngọc chợt loé. “Nhưng nương tử từng nói hôn sự của ta có thể tự mình chọn lựa, chắc là Hồng Liễu tỷ tỷ cũng thế”.

Hồng Liễu không đáp lại, cũng chẳng biết đáp thế nào, chung quy chủ nhân cho phép lựa chọn hôn sự là hảo ý của họ, là người hầu sao có thể phản đối?

Triệu Trấn và Yên Chi sóng vai mà đi, trên đường Triệu Trấn thường liếc trộm nàng, mấy lần sau, Yên Chi lấy làm lạ. “Vì sao anh cứ nhìn tôi hoài?”.

Triệu Trấn vốn nghĩ hôm qua mình có cảm giác về Yên Chi như vậy chẳng qua là vì Yên Chi rất xinh đẹp, nhìn nhiều vài lần sẽ không thấy đẹp nữa, bây giờ nghe Yên Chi hỏi, tình thế cấp bách Triệu Trấn không biết trả lời nàng thế nào, còn đang trầm ngâm, bắt gặp Triệu Quỳnh Hoa dẫn theo đoàn người đi hướng đối diện.

Triệu Trần vội vàng lên tiếng. “Tôi nghĩ cô nói đúng, chuyện của Quỳnh Hoa cứ để nó làm chủ, không thì tôi có gặp đến chết cũng chẳng có tác dụng gì”.

Người này sao lại thay đổi nhanh như vậy? Tôi lướt Yên Chi nhìn Triệu Trần kì quái, Triệu Quỳnh Hoa đã tới trước mặt vợ chồng bọn họ. Từ sau đêm Nguyên tiêu, đây là lần đầu tiên Triệu Quỳnh Hoa gặp lại anh trai và chị dâu, cô ta theo bản năng muốn lảng tránh, nhưng nghĩ sớm hay muộn đều phải đối mặt, thế nên dũng cảm tiến lên.

Nhìn anh trai và chị dâu, Triệu Quỳnh Hoa không biết nên nói gì, chỉ hành lễ vậy thôi. Triệu Trần xem muội muội, mặc dù nói với Yên Chi là thế, nhưng nghĩ đến muội muội sau này, Triệu Trần vẫn có chút khó chịu, Yên Chi hiểu anh ta muốn làm gì, nàng nghiêng người tránh qua, bảo chúng nha hoàn của Triệu Quỳnh Hoa đi theo mình.

Chúng nha hoàn liếc nhìn Triệu Quỳnh Hoa, không dám theo lệnh Yên Chi, nhưng Yên Chi kiên trì lặp lại ý bảo bọn họ đi theo nàng. Triệu Quỳnh Hoa cắn răng, nếu phải đối mặt thì đối mặt đi, cô ta gạt đầu cho bọn họ đi theo Yên Chi.

Hai anh em đứng đối diện nhau, Triệu Quỳnh Hoa ngẫm nghĩ, mới nói. “Ca ca, em biết lòng anh luôn muốn mọi thứ tốt cho em, nhưng mà em...”

“Quỳnh Hoa, hãy nghe anh nói”. Triệu Trần ngắt lời muội muội, buông một tiếng thở dài, lại không nỡ cũng phải nói. “Quỳnh Hoa, hai ngày nay anh đã nghĩ rất nhiều, nếu em cảm thấy làm vậy em mới cao hứng, thì cứ làm đi”.

Triệu Quỳnh Hoa hơi không dám tin vào lỗ tai mình, huynh trưởng thế nhưng nói vậy, vốn cô ta nên vui vẻ, nhưng nhìn sắc mặt huynh trưởng, Triệu Quỳnh Hoa chẳng thể vui nổi, nói với Triệu Trần. “Ca ca, không phải em tham mộ vinh hoa, em là...”

Bạn đang đọc truyện *Hãn Nữ Gã Làn Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lựa Chọn

“Chẳng lẽ em thật thích Thái tử sao?”. Triệu Trần cảm thấy lúc trước mình bỏ qua điểm này, Triệu Quỳnh Hoa bị hỏi hơi sững ra, nhưng rất nhanh đã cười. “Ca ca, chuyện đó không quan trọng, mệnh quân khó từ”.

Triệu Trần nghĩ bản thân sắp hết cách, không thể nói gì với muội muội nữa, lửa giận trong mắt bắt đầu dấy lên, nhưng anh ta vẫn cố kiên nhẫn nói. “Quỳnh Hoa, nhà họ Triệu không cần thiết có thêm một Hoàng hậu để càng thêm vinh diệu vô thượng”.

“Không, ca ca, không phải vậy, em chỉ là, chỉ là...” Triệu Quỳnh Hoa không có cách nào giải thích, giải thích bao nhiêu cũng không rõ được, Triệu Trần nhìn muội muội thật sâu, muốn nhìn thấu cô, nhưng cuối cùng đành buông tay. “Mà thôi, chị dâu em nói đúng, anh không phải em, không thể quyết định việc này thay em được, nếu em cảm thấy làm Hoàng hậu mới có thể vui sướng, vậy thì làm đi”.

“Ca ca!”. Lần này trong mắt Triệu Quỳnh Hoa thật sự có nước mắt, đưa tay níu lấy tay áo huynh trưởng. “Ca ca, em biết anh thương yêu em”.

Triệu Trần nhìn muội muội chuẩn bị khóc ra, hình ảnh ngày đó xuất hiện lại hiện lên trước mắt, khi đó muội muội cũng là ngân ngân lệ, khi đó cô vẫn là một bé gái, khi đó nẫu thân cười dịu dàng như vậy.

Triệu Trần đưa tay ra, nước mắt của Triệu Quỳnh Hoa rơi xuống bàn tay Triệu Trần, cảm giác thật lạnh. Triệu Trần nhẹ giọng nói. “Quỳnh Hoa, tuy anh đồng ý với em, nhưng em cũng phải đồng ý với anh, đừng ép mình quá mức. Còn có, lúc chúng ta không ở nhà, nếu có người từng nói gì với em, em nói anh biết, anh sẽ...”.

Triệu Quỳnh Hoa lắc đầu. “Ca ca, chưa ai đối xử không tốt với em. Anh tin tưởng em”. Triệu Trần nhìn muội muội, quyết định lựa chọn tin tưởng, Triệu Quỳnh Hoa cười. “Ca ca, em rất được mọi người yêu thương”.

Triệu Trần hơi gạt đầu, tiếp tục nhìn cô. “Quỳnh Hoa, lần này anh sẽ không ngăn trở em, nhưng anh hy vọng, tương lai sẽ không có một ngày em nói với anh rằng em hối hận”.

Triệu Quỳnh Hoa nở nụ cười, nụ cười của cô trước giờ đều rất đẹp, bây giờ cũng vậy. Dưới ánh mặt trời, nụ cười đó càng thêm rực sáng. “Ca ca, em sẽ không, tuyệt sẽ không hối hận”.

Đường mình đã chọn, có khó cũng phải đi hết – Triệu Quỳnh Hoa tự nhủ, sau đó cười cười hỏi Triệu Trần. “Ca ca và chị dâu hiện tại rất tốt?”.

Nhắc tới Yên Chi, bên môi Triệu Trần hiện ra một nụ cười nhu hoà, Triệu Trần dặn dò Triệu Quỳnh Hoa. “Chị dâu em, cô ấy cũng mong em tốt đẹp. Chỉ là tính tình cô ấy nghĩ gì nói đó, cho nên nếu có câu gì em nghe không lọt tai, em có thể nói cho anh biết”.

“Ca ca quả nhiên yêu chị dâu thật lòng!”. Triệu Quỳnh Hoa dường như đã khôi phục hình tượng thường ngày, thấu hiểu người khác, dịu dàng sẵn sàng. Triệu Trần biết bản thân nên cười một cái, nhưng làm cách nào cũng không cười được, trịnh trọng lặp lại. “Quỳnh Hoa, anh chỉ nguyện em không bao giờ

hối hận”.

“Em sẽ!”. Triệu Quỳnh Hoa một lần nữa cam đoan với huynh trưởng, hai người cùng đi hướng tới viện của Đỗ lão thái quân. Gần đến nơi, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười, Triệu Quỳnh Hoa bước chân nhẹ nhàng, nụ cười xán lạn làm nổi bật Triệu Trần bước chân nặng nề, nụ cười cũng méo xệch.

“Lão thái quân nhanh đừng nói nữa, nói thêm cháu dâu càng đỏ mặt hơn”. Chúng nha hoàn vén rèm lên vừa lúc Ngô thị nói, Triệu Quỳnh Hoa nhoen miệng phụ thêm vào Ngô thị. “Thím thương yêu chị dâu như vậy, Ngũ muội muội biết được nên ghen tị cho xem”.

Triệu Ngũ nương đã cười. “Tứ tỷ tỷ nói vậy là lầm rồi, mẹ em thương chị dâu, chị dâu liền thương ai thương cả đường đi quay về thương em hơn, em thêm một người thương mình, sao phải ghen tị chứ?”.

“Mới mấy ngày không gặp, Ngũ muội muội miệng lưỡi lanh lợi quá ha?”. Triệu Trần cố gắng điều chỉnh giọng nói nghe vào có vẻ bình tĩnh một chút, nhưng vẫn hơi run rẩy. Thì ra chuyện này khiến mình khó chịu hơn mình tưởng.

“Đại ca nói cũng lắm luôn, miệng lưỡi em trước giờ đều lanh lợi, chỉ có Đại ca không biết thôi”. Ngô thị kéo Triệu Ngũ nương qua, búng nhẹ lên mũi cô. “Biết chị lợi hại, nói thêm gì nữa người ta liền không thèm chơi chung bây giờ”.

Triệu Ngũ nương từ mặt đỏ, giấu mặt vào vai mẹ. “Mẹ khi đẻ con, bà cố nói mẹ dùm cháu đi”.

Đỗ lão thái quân cười ha ha. “Đều là người trong nhà, không nhẽ như vậy, người ta biết được liền nói cháu hẹp hòi”. Mọi người cũng cười to theo, trong tiếng cười, Triệu Trần vẫn để ý đến muội muội, chỉ mong con bé vui sướng là đủ. Nhưng mà, hoàng cung, thiên gia, không phải nhà bình thường, không thể so với hậu viện nhà người ta được. Đó là nơi nhất cử nhất động sẽ bị người nghị luận bàn tán, là nơi sẽ ghi vào sử sách. Hoàng hậu cũng không phải chỉ vinh quang mặt ngoài, mẫu nghi thiên hạ là người vợ khó làm nhất thiên hạ.

Triệu Trần không nói cho muội muội nghe những lời này, chỉ nói cho Yên Chi. Yên Chi nghe xong lên tiếng. “Quỳnh Hoa không phải không biết điều đó”. Con gái nhà họ Triệu là người xuất nhập cung đình, làm sao không rõ?

“Ý cô là con bé thật sự cam tâm tình nguyện?”. Triệu Trần tuy biết đáp án là khẳng định, lại vẫn cứ hỏi đi ra. Yên Chi trầm ngâm rồi đáp “Ừ”.

Triệu Trần cười khổ một tiếng, nói. “Là tôi hồ đồ, Yên Chi”. Nói xong lại lâm vào trầm lặng.

Yên Chi nhìn Triệu Trần, thuận tay đưa một cái khăn qua. Triệu Trần nhìn nó đầy khó hiểu. “Cô đưa khăn tay cho tôi làm gì?”.

“Lau nước mắt!”. Yên Chi trả lời đương nhiên, Triệu Trần cảm thấy bị sét đánh một chút. “Tôi là đàn ông, sao lại khóc?”.

“Ai nói đàn ông không được khóc, muốn khóc thì khóc, khóc xong nên làm gì thì làm đó. Chẳng lẽ mặt mũi anh lúc nào cũng ủ dột nhăn nhó là chờ người khác tới hỏi han ân cần an ủi anh sao?”.

Triệu Trần bị ghen, nhìn Yên Chi chớp chớp hai mắt, Yên Chi rút khăn lại, nói câu thăm thía. “Tôi biết anh nghĩ là đàn ông phải gánh vác mọi thứ, nhưng anh nên hiểu có một số việc không ai đủ tài cán làm một mình, cho nên anh phải chấp nhận thôi. Cảm thấy thương tâm thì khóc một trận, đừng ghen ứ trong lòng”.

“Đàn ông chẳng lẽ không phải nên đổ máu không đổ lệ?”. Triệu Trần đối mặt với Yên Chi giống như lúc nào cũng có nhiều vấn đề cần giải đáp, Yên Chi cười. “Cũng phải xem tình huống nữa chứ? Nếu biến thành mít ướt suốt ngày khóc lóc, thì cho dù là phụ nữ cũng không nên. Còn khóc xong buông tay mở rộng lòng mình ra được, vậy thì khóc có gì sai đâu?”.

Triệu Trần cảm thấy tâm hồn lại rộng mở trong sáng, thì ra là vậy. Người sống không nên ép buộc bản thân nhiều như vậy.

Yên Chi sờ sờ lên mặt mình. “Anh lại nhìn tôi làm chi nữa? Được rồi, chuyện này, mặc kệ Lý thị hay phía sau còn Vương thị Trương thị Trần thị gì đi nữa, tất cả đều phải do chính Quỳnh Hoa đối mặt vì con đường cô ấy lựa chọn là con đường như thế”.

Những lời nghe vào thật tàn nhẫn, Triệu Trần nhếch môi cười, nhưng cũng là sự thật. Có lý tưởng không nỡ cũng chẳng vượt qua được một câu tôi nguyện ý.

•

“Hai da, con nói thử xem Triệu Tứ nương từ bị gút chỗ nào trong đầu mà cứ muốn tranh giành trong vũng nước đục kia?”. Vương thị ra thán, số lần Yên Chi tới thăm tăng lên nhiều hơn, nếu không phải Vương thị không chịu, chắc Yên Chi đã ôm Nguyên Tiêu về Triệu phủ để bản thân chăm sóc rồi.

Yên Chi nắm bàn tay bé nhỏ của Nguyên Tiêu, cậu chàng uống no sữa đang nằm há miệng cười bên cạnh, nằng lặc đầu. “Con cũng không biết nữa, mẹ à, đó là vị trí tôn quý nhất thiên hạ của một người phụ nữ”.

Vương thị cười, thốt lên. “Tôn quý nhất thì sao? Nếu sống không vui vẻ thì có ý nghĩa gì? Lại nói, mẹ cảm thấy các tiểu nương tử trong thành Biện Kinh, đại khái suy nghĩ không khác Lưu di con là mấy, cảm không nổi bỏ không xong”.

Yên Chi lắc lắc tay. “Mẹ, câu này chỉ được nói trong phòng thôi, truyền ra lại bị người chê cười”.

Vương thị liếc trắng con gái, vỗ về con trai để thằng bé chìm vào giấc ngủ, rồi nói. “Mẹ biết, chẳng qua thuận miệng nói hai câu mà thôi. Hôm mẹ ra cũ, Kiềm Gia cũng tới, mẹ hỏi con bé, biết được mấy ngày nay thật sự bình tĩnh, Ngưu phủ bận rộn tháng sau đón người mới. Ngưu Tam nương tử hôn sự định ra vào tháng sáu, chờ Ngưu Tam nương tử gả đi xong, hết người mưu đồ toan tính chuyện xấu, trái tim của mẹ cũng an ổn”.

“Sau này mẹ có con dâu liền không thương con nữa”. Yên Chi tuy cảm giác có chút không đúng, Ngưu Tam nương tử sao lại dễ dàng im lặng như vậy được, nhưng vẫn ôm cánh tay Vương thị làm nũng. Vương thị vỗ vỗ tay nàng. “Khỏi nhõng nhẽo với tôi”.

Yên Chi lại cười hì hì, quyết định không nói ra nghi ngờ trong lòng cho mẹ biết, mà tự mình tìm hiểu.

Lúc trở về, theo thường lệ vẫn là Triệu Trấn tới đón Yên Chi, Yên Chi đã thành thói quen Triệu Trấn bày ra phong thái trước mặt người khác, trong lòng luôn không quên khen ngợi Triệu Trấn, quả thật là mầm diễn viên.

Một đường về Triệu phủ, vấn an Đỗ lão thái quân, nói giỡn với Ngô thị mấy câu, Yên Chi quay về phòng mình. Vào trong phòng, Hồng Liễu đang chỉ huy người hầu sắp đặt gì đó, gặp Yên Chi quay về, Hồng Liễu vội bước ra nghênh đón. “Nương tử, đây đều là Phù phu nhân phân phó đưa tới”.

Nhắc đến bà ta, Yên Chi lại muốn tẩm tặc năng lực giả là của Phù phu nhân cũng như các bà phu nhân khác trong thành Biện Kinh, có thể làm như chưa có gì xảy ra, vẫn đùa vui như thường. Yên Chi tự nhủ bản thân không làm được. Giờ đây nghe Hồng Liễu nói, Yên Chi lướt mắt qua những thứ kia, trong lòng lại chắc chắn, định nói gì thì Triệu Trấn đã theo vào. “Về sau bên phía Nhị thúc công đưa gì qua, đừng nhận”.

Hồng Liễu lập tức khó hiểu. “Lang quân, vì sao vậy?”.

Triệu Trấn quả nhiên đã thay đổi, Yên Chi cảm thấy bây giờ nàng phải cảm một vốc hạt bí vừa cắn vừa xem mới đúng, Triệu Trấn định trả lời, ngược mắt thấy Yên Chi, tới lúc nào nàng mới có thể đừng bày ra một bộ xem kịch vui chứ? Triệu Trấn không hiểu sao lại hơi giận dữ, quát Hồng Liễu. “Không nhận thì không nhận, cái gì mà vì sao?”.

Hồng Liễu bị quát, không dám hỏi nữa, vội sai người dọn dẹp đồ kia, đang lúc thu dọn, thỉnh thoảng nghe một tiểu nha hoàn nói. “Sao ở đây lại có một tờ giấy viết chữ?”.

Bạn đang đọc truyện *Hân Nữ Gả Lân Ba* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Việc Nhỏ

Giấy? Giấy như thế nào? Hồng Liễu đã tiếp nhận lấy tờ giấy trên tay tiểu nha hoàn, nhìn qua một lượt liền đỏ mặt, vội vàng vò thành một cục muốn ném đi nhưng lại không tiện ném.

Vừa lúc Triệu Trấn quay đầu nhìn thấy, gấp hai gò má Hồng Liễu đỏ bừng, bật cười. “Chẳng lẽ có tên tiểu tư nào viết thư tỏ tình, không cẩn thận lạc tới nơi này? Đưa ta xem”. Hồng Liễu càng thêm lúng túng, hai tay giấu ra sau lưng, nói với Triệu Trấn. “Lang quân, cái này...”.

Hồng Liễu không nói thì thôi, nói Triệu Trấn càng nghi hoặc trong lòng, chia tay ra trước mặt Hồng Liễu. “Thư này là viết cho người sao? Nếu thật vậy, người thích, ta liền thành toàn. Coi như trả công cho người mấy năm nay hầu hạ ta vất vả”.

“Lang quân nói đùa!”. Sắc mặt Hồng Liễu vẫn đỏ nhưng càng trở nên mất tự nhiên, cục giấy trong tay đã vò thật chặt. “Lang quân, đây không phải viết cho nô tỳ, chỉ là...”.

“Nếu không viết cho người thì đưa ta nhìn xem, tác thành cho người khác cũng là một chuyện tốt”. Triệu Trấn vốn chỉ đùa vui, gặp Hồng Liễu ra sức khước từ, lòng nghi ngờ càng sâu, ra lệnh cho Hồng Liễu giao ra.

Hồng Liễu bất giác quay sang nhìn Yên Chi, thấy Yên Chi không tỏ ra vương bận gì, trong lòng chẳng hiểu sao lại thờ dài, buông tay mở ra, có thể nhìn thấy tờ giấy đã vò thành một viên nhỏ.

Tiểu nha hoàn cầm từ tay Hồng Liễu, vuốt phẳng giao cho Triệu Trấn.

Triệu Trấn sờ chất liệu giấy không phải tầm thường, là giấy Tiết đào tiên, cười. “Không ngờ tiểu tư trong nhà lại có người tâm tư kín đáo như vậy”. Dứt lời đưa mắt nhìn, chỉ một cái liếc, thần sắc lập tức đại biến, ánh mắt mở lớn nhìn hướng Yên Chi.

Hồng Liễu thấy sắc mặt Triệu Trấn thay đổi, giọng nói lắp bắp. “Lang quân, chắc chỉ là...”.

Triệu Trấn không nói tiếp, nhanh chóng đọc lướt qua lần nữa, lửa giận càng bốc lên cao, nghe Hồng Liễu nói liền gạt đi. “Vật này là ai đưa đến, gọi tiểu tư tới cho ta, dám nhận vật như vậy từ bên ngoài đem vào, lập tức đánh chết tại đây!”.

Đánh chết? Hai chữ rơi vào tai Hồng Liễu, Hồng Liễu ngỡ ngàng. Yên Chi nhận ra khác thường, nhíu mày hỏi. “Rốt cuộc là cái gì? Một chút việc nhỏ, muốn phạt thì phạt, sao lại đánh chết người ta?”.

Nha hoàn trong phòng tuy không biết trong tờ giấy viết gì, nhưng nhìn vẻ mặt hung thần dọa người của Triệu Trấn, không ai dám hé răng, tất cả đều cung kính đứng cúi đầu, ngay cả hô hấp cũng giảm nhẹ.

Triệu Trấn nhìn Yên Chi, ánh mắt phức tạp, giờ đây anh ta chẳng biết trong lòng nghĩ gì nữa, chỉ có một ý niệm điên cuồng, hấn và cô ấy từng làm những sự thật mật như thế. Một loại ghen tuông nồng đậm tuôn ra, Triệu Trấn hoảng sợ, vì sao lại có sự ghen tuông dữ dội như vậy? Ghen tị là trước mình đã từng có người đàn ông khác gần gũi cô ấy ư? Còn mình thì hiện tại vẫn cách cô ấy xa không tưởng được.

Yên Chi không nghe Triệu Trấn trả lời, đơn giản bắt lấy tờ giấy tự mình đọc kĩ.

Đêm Nguyên tiêu ngắm đèn nhớ đến Hồ thị. Chín chữ ánh vào đáy mắt Yên Chi, nàng không khỏi nhăn mày, tiếp tục đọc... Thân như mật, eo như liễu, dưới màn đêm uyên ương thành hoan... Khó trách sắc mặt Triệu Trấn không tốt, Yên Chi đọc xong, dòng cuối cùng có đề tên người viết.

Yên Chi đọc hết, lòng bàn tay Hồng Liễu đã ướt rượt mồ hôi, gặp Yên Chi thần sắc không lay chuyển, không khỏi lầy lăm lẹ.

“Anh muốn đánh chết tiểu tử vì cái này?” Yên Chi nói như bình thường, Triệu Trấn cảm thấy ngọn lửa trong lòng dần tan biến, trả lời nàng. “Vật như vậy mà vẫn bí mật mang vào được, nếu rơi vào tay người khác, cô, cô, về sau cô biết phải làm sao?”.

Thì ra là anh lo cho tôi? Yên Chi há miệng định hỏi, ngừng nghĩ lại thôi, chỉ nói với chúng nha hoàn. “Hồng Liễu lưu lại, các người dọn dẹp ra ngoài đi, trả cho Bắc phủ là được”.

Yên Chi ra lệnh, chúng nha hoàn vội vàng ai nấy ôm đồ đạc ra ngoài, chỉ chừa lại Hồng Liễu. Hồng Liễu nhìn cửa đóng lại, chân liền sợ đến khụy rạp xuống đất. “Lang quân, nương tử, tờ giấy này ghi gì, một chữ nô tỳ cũng không dám nói ra, cầu lang quân nương tử tha cho nô tỳ”.

Yên Chi liếc nhìn Triệu Trấn cách kì quái, Triệu Trấn không biết nên khóc hay nên cười. “Sao ta lại vì chuyện này mà làm gì người chứ, người đứng lên trước đã”.

Hồng Liễu nhìn sang Yên Chi, thấy Yên Chi cũng gật đầu Hồng Liễu mới dám đứng lên, nhưng vẻ mặt vẫn sợ sệt. Yên Chi quay sang Triệu Trấn, bỗng nhiên bật cười. Triệu Trấn mặt mày nhăn nhúm. “Cô cười cái gì, chẳng lẽ cô không giận, hay là cô...”.

Hay là cô vẫn lưu luyến hần? Câu này Triệu Trấn không dám hỏi. Yên Chi càng cười thoải mái. “Tôi để ý gì chứ, chẳng qua cảm thấy hài hước quá. Một người đàn ông trưởng thành, đã lấy vợ sinh con rồi, còn ở đây phết tới phết lui mấy bài thơ phú chua lỏm, cái này mà nhớ đến ngày xưa ân ái, chẳng khác gì ngóng trông người xưa sống không tốt?”.

Có như vậy sao? Triệu Trấn nhìn Yên Chi như ngó ra, Yên Chi phe phẩy tờ giấy kia. “Chẳng lẽ không đúng? Nếu thật tâm lưu luyến, hiểu người xưa đã già, nên thoải mái chúc người ta sống hạnh phúc mới đúng, chứ không phải cố ý sáng tác ra một bài từ vớ vẩn như thế này. Hôn nữa...”.

Yên Chi nói đến đây liền cau mày, còn tìm người muốn đưa nó đến trước mặt mình, thật là có tâm muốn chết. Người đàn ông đó, quả thực chi biết mở miệng nói mà thôi.

Thấy Yên Chi dừng lại, Triệu Trấn cũng suy xét kĩ chân tướng bên trong, hơi hoà hoãn chút, nói với Hồng Liễu. “Người đi thăm dò xem, những thứ này đều là ai đưa đến, còn nữa...”. Chưa chờ Triệu Trấn nói hết, Hồng Liễu đã gật đầu. “Lang quân, dám bí mật đưa vật này tiến vào, khiến lang quân và nương tử vợ chồng bất hoà, nhất định không phải kẻ tốt lành gì. Nô tỳ sẽ báo quân gia đuổi hần đi”.

Chủ tớ nói chuyện, Yên Chi vẫn đang trầm ngâm, gia tộc họ Triệu dòng dõi nghiêm cẩn, Chu Đại lang dù được mời tới làm khách cũng khó có thể thu mua tiểu tử truyền thứ này vào. Hôn nữa, tiểu tử có thể tiếp cận chủ nhân cũng thông hiểu đạo lý, làm sao dễ dàng bị thu mua, trừ phi chính hần cũng nghe lệnh chủ mà làm việc. Nghĩ đoạn, Yên Chi liền cảm thấy đầu đau, quả thật nhà họ Triệu nhiều người, nhiều mưu mô. Bản thân nàng muốn tuân thủ đủ điều kiện ba năm với Triệu Trấn cũng thật là một mối.

Người có khả năng được bao nhiêu người? Đồ lão thái quân là không có khả năng, Ngô thị không giống người như vậy, chẳng lẽ là Triệu Quỳnh Hoa? Nhưng Triệu Trấn thương yêu Triệu Quỳnh Hoa như vậy, cô ta không cần thiết làm chuyện vô ích, rốt cuộc là ai?

Triệu Trấn đã cho Hồng Liễu lui ra ngoài, gặp Yên Chi đau khổ suy tư, tiến lên kéo nhẹ ống tay áo của nàng. “Chuyện này cô đừng suy nghĩ nhiều, dù sao chúng ta...”.

Ba năm sau cũng phải chia tay. Không, hiện tại chưa tới ba năm, chỉ còn hai năm tám tháng. Nhớ tới điều đó, Triệu Trấn liền cảm thấy trong miệng đắng chát, thật sự phải tách ra sao?

Yên Chi không nghe được câu tiếp theo Triệu Trấn muốn nói, đơn giản vung tay lên. “Đừng vậy, nghĩ nhiều làm chi đâu? Nhưng anh nhìn xem, nhà họ Triệu các anh quả thật không trật tự đoàn kết như bề ngoài tỏ ra”.

“Tôi luôn ở trong quân, không để ý việc này”. Triệu Trấn thành thật trả lời, Yên Chi cũng cười. “Cũng đúng, nói mấy chuyện này thật là chán ghét, sống an ổn không muốn lại muốn xáo xáo lên vì cái gì chứ?”.

“Nhà họ Triệu xuất ra một Hoàng hậu mang đến lợi ích rất to lớn”. Triệu Trấn bỗng thốt ra một câu, sau đó dường như vỡ lẽ ra điều gì, trái tim lại bắt đầu đập mạnh, những thứ kia là phía Nhị thúc công đưa đến, chẳng lẽ là mệnh lệnh của Nhị thúc công? Thủ đoạn như vậy, Nhị thúc công sao lại dùng?

Không phải trước giờ ông ta đều dạy dỗ mình làm nam tử hán đại trượng phu, công danh lợi lộc phải tự mình lên chiến trường đao thương giành lấy. Mưu lược, chỉ có thể dùng trên chiến trường, không thể dùng trên người nhà.

Triệu Trần muốn đề xuống hoài nghi trong trái tim nhưng càng nghĩ càng thấy không hợp lý, cẩn thận lần lại kí ức, từ lúc mẫu thân qua đời, muối muối hành động.

Yên Chi phát hiện sắc mặt Triệu Trần không đúng, hươ tay qua lại trước mặt anh ta. “Anh chớ quan trọng quá chuyện này quá, cũng không có gì ghê gớm”.

“Tôi chỉ là rất khổ sở, rất khổ sở”. Hai mắt Triệu Trần có chút ướt, tín nhiệm dài lâu dần vỡ vụn trong anh ta, trường bồi vốn tưởng rằng từ ái, phi thường yêu thương mình, hoá ra chẳng hề như mình suy nghĩ, một khi sự nghi ngờ đã nhen nhóm, nó như một đầu quái thú chậm rãi cắn nuốt, cắn trái tim anh ta ra thành hàng ngàn lỗ hồng.

Cháu không rành chuyện hậu trạch. Lời Đỗ lão thái quân nói ngày ấy vang lên bên tai, Triệu Trần siết tay thành quyền, đặt lên trán, hoá ra chính mình không hề thấy rõ lòng người. Sự nhận ra càng khiến mặt mũi Triệu Trần thêm đưa đám, anh ta nhìn về phía Yên Chi, cười khổ. “Tôi quả thực đã quá tự cao, cho rằng người trong thiên hạ đều nên nhường mình, thật ra không phải như thế”.

Yên Chi thấy Triệu Trần đau khổ, nhất thời lại quên mất nên an ủi anh ta như thế nào, chỉ là vỗ nhẹ lên vai anh ta. “Không sao, người ta lớn lên nhờ như vậy đó”.

“Ý cô là tôi vẫn chưa lớn?”. Triệu Trần lại bị Yên Chi đưa đến vùng ý tưởng kì quái.

Đôi mắt mỹ lệ của nàng chớp chớp. “Chẳng lẽ không đúng sao? Anh tự cao tự đại, thật ra ngoại trừ gia thế và bộ dạng, anh gần như chẳng có điểm gì tốt”.

Đây là an ủi người ta hay đá kích người ta? Triệu Trần phân không rõ. Yên Chi đứng dậy. “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, về sau, phía Nhị thúc công bên kia anh nên đề tâm một chút, đừng có chuyện gì cũng nói với ông ta”.

“Tổ phụ qua đời sớm, tôi vẫn cho rằng Nhị thúc công giống như tổ phụ của tôi”. Triệu Trần buồn bã nói, quá khứ vẫn còn tại, khi đó Nhị thúc công từ ái với anh ta như thế nào, hôm nay lại bằng mặt chẳng bằng lòng. Vì để muối muối thành Hoàng hậu, Nhị thúc công thế nhưng muốn dùng tới biện pháp như thế? Rõ ràng nhà họ Triệu không cần thêm một Hoàng hậu để tỏ ra mình vinh diệu.

Triệu Trần thờ dài thườn thượt, cầm lấy tờ giấy kia, cẩn thận xé nó ra thành từng mảnh vụn, thổi nhẹ một cái, mảnh vụn bay trong không trung, chậm chạp rơi xuống mặt đất. Triệu Trần cảm thấy lòng của anh ta cũng giống như những mảnh vụn kia, vỡ thành bụi bặm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Nữ Giả Lân Ba* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.